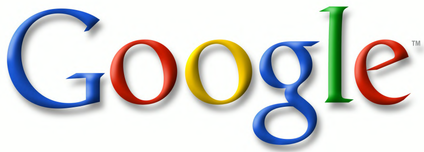
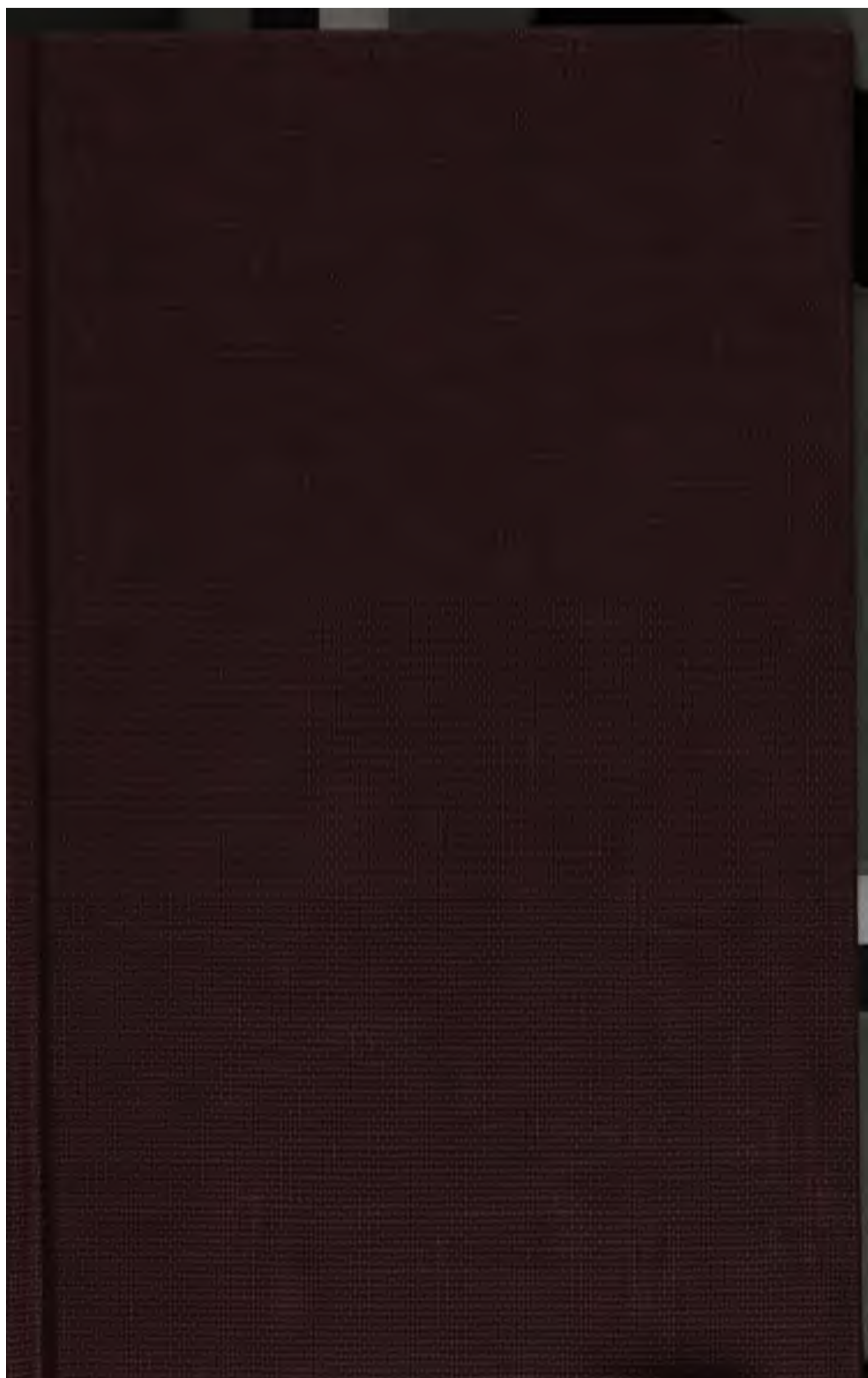
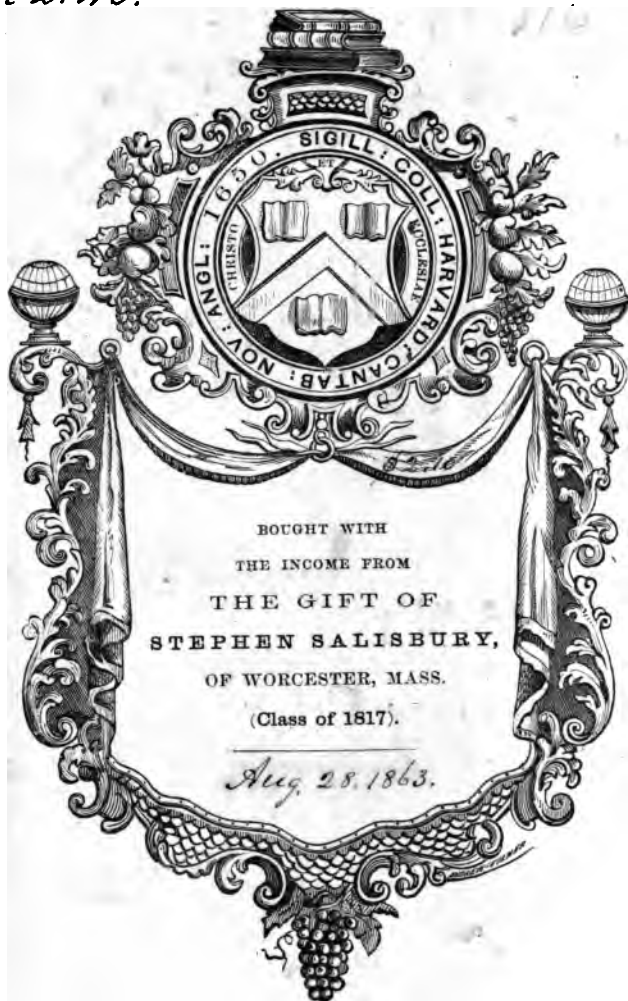

SIGILL: COLL: HARVARD: CANTAB: NOV: ANGL: 1650.
CHRISTO ET ECCLESIAE
BOUGHT WITH
THE INCOME FROM
THE GIFT OF
STEPHEN SALISBURY,
OF WORCESTER, MASS.
(Class of 1817).
Aug. 28. 1863.

CALLIMACHI CYRENENSIS

HYMNI ET EPIGRAMMATA

EDIDIT

AUGUSTUS MEINEKE

BEROLINI

APUD WEIDMANNOS

MDCCCLXI.

AUGUSTO NAUCKIO

ACADEMICO PETROPOLITANO

ἀντίδωρον

PRAEFATIO

Postquam Joannes Augustus Ernestus, vir Latinarum literarum admirabili, Graecarum mediocri scientia instructus, ante hos centum annos Callimachum edidit, unus omnium qui poetae diu neglecto novam curam impenderet extitit Carolus Jacobus Blomfieldus. sed Blomfieldus quam imparem se difficili labori ostenderit, non attinet in re omnibus nota explanare copiosius; hoc tamen commodi habuit eius editio, quod virorum doctorum, inprimis nostratium, studia denuo in Cyrenensem poetam conversa sunt multique extitere critici, opem laboranti poetae laturi. In his primum sibi locum vindicat Augustus Naekius, cuius viri nunquam ego ne post tantam quidem temporis intercapedinem nisi cum summo desiderio recordari soleo. Naekii vestigia secuti sunt Alphonsus Heckerus, Mauritius

Hauptius, Otto Schneiderus aliique, quorum vix ullus est quin egregie de Callimacho meruerit. At desiderabatur adhuc editio huius aetatis luce non indigna; quam cum ego adornandam susceperim, breviter, ut meus mos est, instituti rationem aperiam.

Novorum subsidiorum praeter Paris. et Vindob. librorum excerpta habui nihil. Vindobonensis collationem a Schubarto, Pausaniae editore celeberrimo, institutam Ludovicus Bachmannus, vetus meus amicus, cuius in gratiam Schubartus codicem ante hos triginta annos contulerat, liberaliter mecum communicavit. hunc librum Schubartus verbis his descripsit:

'Codex Vindob. Phil. Gr. CCCXVIII. formae quam vocant octavam, chartaceus, emtus, quod docet inscriptio, pro augustissima bibliotheca Caesarea Vind., Venetiis anno 1672. Florenis 16. Continet folia numerata 158 et praeterea inter singulos auctores manipulos aliquot foliorum quae numeris carent. Complectitur hos auctores: 1) Phalaridis Agrig. tyr. epistolas. fol. 1—44. 2) Μιθριδάτου τῶν Βρούτου ἐπιστολῶν συναγωγή. fol. 45 - 55. 3) Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἐπιστολ.

fol. 56—71. 4) Pindari Olymp. et Pyth. sine scholiis. fol. 72—128. 5) Μουσαίου τὸ καθ᾽ Ἡρὼ καὶ Λέανδρον. f. 129—135. 6) denique Callimachi hymnos f. 136—158. — Codex non admodum est antiquus, saeculi fortasse 15, non nitide quidem, at satis bene et accurate scriptus, bonaeque notae; scripturae compendia eadem, quibus vulgo usi sunt librarii; ι raro vel nunquam subscribitur, interdum adscribitur. Singulorum hymnorum literae initiales, item tituli rubro colore scribuntur. Ceterum nihil habet quod notatu dignum mihi visum est.'

Parisiensem librum, quem Regium appellat Ruhnkenius, qui paucula eius excerpta cum Ernesto communicaverat, accuratissime contulit Gustavus Pohl V. C. eamque collationem publici iuris fecit in libello scholastico Posnaniae a. MDCCCLX edito.

Utriusque codicis excerpta Callimacho in rebus levioribus et minutis non nihil, in gravioribus nihil profuerunt: neque id mirum est omnes enim Callimachi codices quotquot sunt, ex uno eodemque libro, eoque multis mirisque modis depravato, ab aliis accu-

ratius ab aliis negligentius transscriptos esse, docet constans et perpetuus in lacunis locorumque paulo gravius affectorum scriptura consensus. hic liber idemne sit an diversus ab eo, ex quo Constantinus Lascaris Callimachum Florentiae a. MCCCCXCIV primus edidit, certo diiudicari non potest; sed credo diversum esse.

Ambrosianorum codicum, item Vossiani et Vaticani scripturas Ernesti commentariis acceptas fero. Veneti discrepantias ex Ernesti schedis brevi post huius editionem publicavit Loesnerus. denique Estensis et Leidensis lectiones (nisi Leidensis idem est cum Vossiano) ad hymnum in Apollinem paucis locis allatas ex Laurentii Santenii notulis derivavi, quas editioni suae hymni illius adspersit*).

Citationes locorum Callimacheorum apud grammaticos aliosque scriptores delitescentes afferre operae pretium non duxi, perpaucis locis exceptis, unde aliquid utilitatis ad emendandum poetam redundare videbatur. Draconem Stratonicensem, qui dicitur,

*) Prodiit Ludg. Bat. MDCCLXXXVII.

quamvis frequentem in afferendis Callimachi versibus, ne semel quidem commemoravi. Plus in hoc genere mihi Hesychius profuit, cuius cum plurimae glossae ad Callimachum referendae sint, eas, quarum aliquis usus esse poterat, non negligendas duxi.

Antiquiorum criticorum emendationes diversissimis locis dispersas curiose indagavi, labore multo, fructu propemodum nullo, ideoque maximam partem silentio praetermissas. Valckenarii emendationes ineditas ad h. in Iovem suppeditarunt Santenii Carmina latina, quibus ille praeter epigrammata quaedam Callimachi etiam h. in Iovem latino carmine eleganter conversum adiecit.

Scholiorum quae ex magno, ut credere par est, numero perpauca supersunt, acerbum delectum habui, melius fortasse facturus, si aut plane abiecissem, quod Blomfieldus fecit, aut, quod mihi nunc potius videtur, plena et illibata exhibuissem. Multa quidem illis insunt vel falso tradita vel futiliter animadversa; est tamen etiam ubi non inutilia reperiantur ad usum criticum, habentque praeterea nonnulla ab aliis non tradita; ut non temere ea diversorum auctorum et tem-

porum esse statueris, duraeque Ruhnkenii Epist. crit. II p. 134 et Valckenarii Diatr. p. 283 de eorum pretio censurae vix subscribas.

In adnotatione critica breviter plerumque quid mihi verum videretur indicavi; at cum haud pauca eorum, quae in medium attuli, ampliorem disputationem requirere viderentur, destinavi ei consilio Diatriben in calce operis adiectam, in qua amplissimum dicendi spatium nactus hic illic latius evagatus sum quam necessarium erat ad demonstrandum id quod volebam. Qua in re si patientia lectorum abusus esse dicar vel importunae loquacitatis arguar, ferendum id quidem mihi esse video, sed tamen ut operae non prorsus poeniteat, quippe non multa quidem, at aliqua tamen ad graecitatis usum rerumque observationem aliorumque scriptorum emendationem utilia subministrantis.

In Addendis nonnulla eorum quae in adnotatione critica et in Diatribe dicta sunt, retractavi; nec dubito quin diligens et eruditus lector etiam alia reperturus sit, quae vel minus accurate disputata vel iusto calidius coniecta sint. sunt etiam quae omissa doleo, velut quod sine animadversione praetermisi hunc lo-

cum in Hymno Dian. 180: ἐπεὶ θεὸς οὔποτε κεῖνον | ἦλθε παρ' Ἠέλιος καλὸν χορόν, ἀλλὰ θεῆται | δίφρον ἐπιστήσας. Quo in loco iners et sine pondere videri debet θεός, praesertim sic positum et ab Ἠέλιος diremtum. Quare scribendum videtur θοός, ut hoc dicatur, tantam illius chori gratiam et venustatem esse, ut quamvis properantem Solem in cursu retineat.

In rebus orthographicis nihil novavi, nisi quod ν paragogicum etiam invitis libris, a quorum fide alias nisi monito lectore nunquam recessi, in fine versuum constanter addidi.

Una res superest de qua paucis admonendum videtur. auguror enim fore qui fragmenta Callimachi omissa esse querantur. ac sane vehementer optandum est, ut post admirabilem illam Bentleii in hoc genere industriam tandem aliquando vir doctus existat, qui novo nisu hanc partem adgrediatur et ingentem illam fragmentorum farraginem post Bentleii tempora ex omnis generis scriptoribus auctam novo ordine disponat, corrupta emendet, obscura explanet, denique quae etiam post novissimas curas in grammaticorum scriptis delitescunt fragmenta indagare studeat. Sed hoc tan-

tae molis opus cuivis alii potius quam mihi imponi patiar. ἐμὸς γὰρ ἤδη βίοτος ἑσπέραν ἄγει, magnosque labores constat esse iuniorum.

Haec fere habui quae novo operi praefarer, cui condendo cum haud mediocrem laborem impenderim, illud certe me consecutum esse spero, ut futuro editori maioribus ingenii, doctrinae, denique subsidiorum copiis instructo non inutiliter praelusisse existimer.

Scribebam Berolini Idibus Martiis anni MDCCCLXI.

CALLIMACHI VITA EX SUIDA.

Καλλίμαχος, υἱὸς Βάττου καὶ Μεγατίμας[1], *Κυρηναῖος*[2], *γραμματικός, μαθητὴς Ἑρμοκράτους τοῦ Ἰασέως*[3], *γραμματικοῦ· γαμετὴν ἐσχηκὼς τὴν Εὐφράτου*[4] *τοῦ Συρακουσίου θυγατέρα. ἀδελφῆς δὲ αὐτοῦ παῖς ἦν ὁ νέος Καλλίμαχος ὁ γράψας περὶ νήσων δι' ἐπῶν. οὕτω δὲ γέγονεν ἐπιμελέστατος, ὡς γράψαι μὲν ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ καὶ καταλογάδην πλεῖστα· καὶ ἔστιν αὐτῷ τὰ γεγραμμένα βιβλία ὑπὲρ τὰ ω΄. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων ἦν Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου. πρὶν δὲ συσταθῆναι*[5] *τῷ βασιλεῖ, γράμματα ἐδίδασκεν ἐν Ἐλευσῖνι, κωμυδρίῳ τῆς Ἀλεξανδρείας. καὶ παρέτεινε μέχρι τοῦ εὐεργέτου κληθέντος Πτολεμαίου. ὀλυμπιὰς*[6] *δὲ ἦν ρκζ΄, ἧς κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ὁ εὐεργέτης Πτολεμαῖος ἤρξατο τῆς βασιλείας. τῶν δὲ αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ ταῦτα. Ἰοῦς ἄφιξις, Ἐλπίδες, Σεμέλη*[7], *σατυρικὰ δράματα, τραγῳδίαι, κωμῳδίαι, Ἄργους*[8] *οἰκισμός*[9], *Ἀρκαδία*[10], *Γλαῦκος, μέλη, Ἶβις*[11]. *ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν εἴς τινα Ἶβιν, γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου, ἦν δὲ οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά· Μουσεῖον, πίνακες*[12] *τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων καὶ ὧν συνέγραψαν ἐν βιβλίοις κ΄ καὶ ρ΄.*

πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκαλιῶν [13], *πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων, μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις, κτίσεις νήσων καὶ πόλεων καὶ μετονομασίαι, περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν, περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων* [14], *περὶ μετονομασίας ἰχθύων, περὶ ἀνέμων, περὶ ὀρνέων, περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν, θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων συναγωγή.*

Καλλίμαχος, Κυρηναῖος, ἐποποιός, ἀδελφιδοῦς τοῦ προτέρου, υἱὸς Στασήνορος καὶ Μεγατίμας, τῆς ἀδελφῆς Καλλιμάχου.

NOTAE.

[1] *Μεγατίμας*] vulgo *Μεσάτμας*, quod nomen Graecis inauditum est; probabiliter *Μεγατίμας* coniecit Hemsterhusius. idem nomen fuit sororis Callimachi.

[2] *Κυρηναῖος*] Mire Antigonus Hist. mir. XLV p. 74 ed. West. *Καλλίμαχος ὁ ἐκ τοῦ Αἰγύπτου*, ubi Bentleius ad Callimachi Fragm. 321 tacite edidit *ἐκ τῆς*. scribendum potius *ὁ ἐκ τοῦ μουσείου*, ut ostendi Philol. Gott. XIV p. 15.

[3] *τοῦ Ἰασέως*] Huius grammatici dubitat Blomfieldus an alibi mentio fiat praeterquam in loco Antiatticistae apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 79, 31 *ἀθετεῖν φασιν οὐ δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἀναίρειν. Ἴασιν οὖν ὁ γραμματικὸς μέμφεται ἐπὶ τῇ λέξει Ἀρίσταρχον*, ubi corrigendum esse dicit *Ἴασις*. immanem Blomfieldi errorem exagitavi olim (1823) in Comment. de Euphorione Chalcid. p. 53, ubi ostendi *Ἰάσων* corrigendum esse, quem contra Aristarchi *ἀθετήσεις* scripsisse constat e Suida. Non legerat ista aut oblitus erat Heckerus Comment. Callim. p. 20.

4 *Εὐφράτου τοῦ Συρακουσίου*] Euphrates non est nomen Syracusanum. *Εὐκράτου* vel *Εὐφράντου* conicit Heckerus l. l. p. 12. Suspicor pro *Συρακουσίου* scribendum esse *Σύρου*, apud quos frequens hoc nomen fuit.

5 *συσταθῆναι*] ante Portum *συσταθῇ*.

6 *ὀλυμπιὰς — τῆς βασιλείας*] imperiti interpolatoris additamentum esse suspicor. de temporum rationibus v. Heckerum p. 15sq.

7 *Σεμέλη*] ex *μέλη* natum credit Blomfieldus. de satyricis fabulis, quae statim commemorantur, non magis quam de tragoediis comoediisque Callimachi Suidae fides habenda est. cf. Naekius Opusc. I p. 43. et nos Histor. Com. p. 479.

8 *Ἄργους*] *Ἀργοῦς* Heckerus Comm. Call. p. 35. et J. Rauch de Callimachi *Αἰτίοις* p. 6. dubito num id recte dictum sit de Argonautarum coloniis.

9 *οἰκισμός*] vulgo *οἰκισμοί*, illud cod. V. pars fuit *τῶν κτίσεων*.

10 *Ἀρκαδία*] *Ἀρκαδίαι* VE. *Ἀρκαδικά* Heckerus l. l. p. 5.

11 *Ἶβις*] vulgo *Ἴβις* et mox *Ἴβιν*.

12 *πίνακες*] omnes hae (sic) *πίνακες* ad unum opus referendae (sic) sunt. Blomfieldus. Grammaticus apud Cramerum Anecd. Par. I p. 6. *ὧν τοὺς πίνακας ὕστερον ἐπεγράψατο Καλλίμαχος.* leg. *συνεγράψατο.* cf. Heckerus l. l. p. 14. Ceterum totam hanc de Callimachi *πίναξι* quaestionem diligenter tractavit C. Wachsmuth in Phil. Gott. XVI p. 653.

13 *διδασκαλιῶν*]] vulgo *διδασκάλων*. correxit Wouwerius Polym. XII p. 102. quod sequitur *πίναξ* fortasse delendum et *σύνταγμα, τῶν μηνῶν* scribendum pro *καὶ συνταγμάτων, μηνῶν*.

[14] *περὶ τῶν — παραδόξων*] pars erat operis quod postremo loco recensetur. Blomfieldus.

DE CALLIMACHO TESTIMONIA VETERUM

A BENTLEIO COLLECTA.

Lucianus de scribenda Historia p. 371 (§. 57). *Οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ, καί τοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον καὶ τὸν Ἰξίονα καὶ Τιτυὸν καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος ἢ Εὐφορίων ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε;*

Scriptor incertus apud Suidam: *Σεβηριανὸς ἀπὸ Δαμασκοῦ — τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων ποιητῶν ἀπεδέχετο μετρίως, τὸν δὲ Καλλίμαχον εἰς χεῖρας λαβὼν οὐκ ἔστιν ὅτε οὐ κατέσκωπτε τὸν Λίβυν ποιητήν. ἀνιώμενος δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἤδη πολλαχοῦ καὶ τῷ βιβλίῳ προσέπτυε.*

Proclus in Timaeum Platonis p. 28. *Εἴπερ γάρ τις ἄλλος καὶ ποιητῶν ἄξιος ὁ κριτὴς ὁ Πλάτων, ὡς καὶ Λογγῖνος συνίστησιν. Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκιμούντων Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προυτίμησε, καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός. μάτην οὖν φληναφοῦσι Καλλίμαχος καὶ Δοῦρις ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἱκανοῦ κρίνειν ποιητάς.*

Strabo lib. XVII. p. 837. *Λέγεται δὲ ἡ Κυρήνη κτίσμα Βάττου, πρόγονον δὲ τοῦτον ἑαυτοῦ φάσκει ὁ Καλλίμαχος.* Et ibidem: *Κυρηναῖος δέ ἐστι καὶ Καλλίμαχος καὶ Ἐρατοσθένης, ἀμφότεροι τετιμημένοι παρὰ τοῖς τῶν Αἰγυπτίων*

βασιλεῦσιν, ὃ μὲν ποιητὴς ἅμα καὶ περὶ γραμματικὴν ἐσπουδακώς, ὃ δὲ καὶ ταῦτα καὶ περὶ φιλοσοφίαν καὶ τὰ μαθήματα εἴ τις ἄλλος διαφέρων.

Scriptor vitae Apollonii Rhodii: *Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων (ὁ Ἀπολλώνιος) Καλλιμάχου μαθητής, τὸ μὲν πρῶτον συνὼν Καλλιμάχῳ τῷ ἰδίῳ διδασκάλῳ.* Et ibidem: *Οὗτος ἐμαθήτευσε Καλλιμάχῳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὄντι γραμματικῷ. — τινὲς δέ φασιν, ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ αὖθις ἐκεῖσε ἐπιδειξάμενος εἰς ἄκρον εὐδοκίμησε, ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Μουσείου ἀξιωθῆναι αὐτόν, καὶ ταφῆναι δὲ σὺν αὐτῷ τῷ Καλλιμάχῳ.* [ante *τῶν βιβλιοθηκῶν* addendum videtur *προστασίας* MEINEKE]

Scriptor vitae Arati; *Συνήκμασε δὲ Ἄρατος Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ καὶ Καλλιμάχῳ καὶ Μενάνδρῳ καὶ Φιλητᾷ.* Et ibidem: *Γηραίῳ δὲ τῷ Κυρηναίῳ ἐπεβάλλετο, παρ' οὗ καὶ ἐπιγράμματος ἠξιώθη.* Notandus est eorum error, qui Graecum nescio quem Cyrenensem poëtam ex his verbis sibi comminiscuntur: legendum enim *γηραιῷ*, et sententia est, *Aratum innotuisse Callimacho iam seni; a quo et Epigrammate donatum esse.* Nimirum illud ipsum est Epigramma, quod supra a nobis editum et explicatum est *Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος* etc.

Scriptor vitae Theocriti: *Ἐγένετο δὲ ὁ Θεόκριτος ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου καὶ Καλλιμάχου καὶ Νικάνδρου.*

Aulus Gellius lib. XVII. c. 21. Neque diu post Callimachus poëta Cyrenensis Alexandriae apud Ptolemaeum regem celebratus est.

Solinus cap. XXVII. Major Syrtis ostentat oppidum: Cyrenas vocant: quae domus Callimacho poëtae fuit patria.

Suidas: *Ἀστυάγης γραμματικός· τέχνην γραμματικὴν — καὶ εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα.*

Idem *Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου, γραμματικός. τῶν Καλλιμάχου ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν.*

Idem: *Μαριανός. — ἔγραψε μετάφρασιν Καλλιμάχου Ἑκάλης Ὕμνων καὶ τῶν Αἰτίων καὶ τῶν Ἐπιγραμμάτων ἐν Ἰάμβοις στωί.*

Idem: *Νικάνωρ ὁ Ἑρμείου Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος — ἔγραψε περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ.*

Idem: *Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου, γραμματικοῦ δὲ Λυσανίου τοῦ Κυρηναίου, καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ.*

Strabo lib. XIV. *Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ — Ἡράκλειτος ὁ ποιητής, Καλλιμάχου ἑταῖρος.* In hunc Heraclitum extat Epigramma: *Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον* etc.

Etymologicon Magnum: *Ἀλυτάρχης. ῥαβδοφόροι ἀλύται. Ἥδυλος δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου διὰ δύο λάμβδα ὀνομάζει τοὺς ἀλύτας, ἀλλύτας.* [MS. Reg. *Ἥδυλλος δὲ εἰς τὰ ἐπιγράμματα Καλλιμάχου*, quocum convenit MS. Leidens. nisi quod *Ἥδυλος* habet per simplex *λ*, et eadem manu supra scriptum *Εἴδυλος*. RUHNKEN.]

Athenaeus lib. VIII. p. 331. *Φιλοστέφανος δέ, ὁ Κυρηναῖος μὲν γένος Καλλιμάχου δὲ γνώριμος, ἐν τῷ περὶ τῶν παραδόξων ποταμῶν.*

Suidas: *Ἴστρος, Μενάνδρου Ἴστρου, Κυρηναῖος ἢ Μακεδών, Καλλιμάχου δοῦλος καὶ γνώριμος.* Unde a veteribus passim vocatur *Ἴστρος ὁ Καλλιμάχειος.*

[Porphyrius Quaest. Homeric. 4. *Καλλίμαχος ὁ ἀκριβέστατος καὶ πολυμαθέστατος.*

Habuit et obtrectatores, praeter Severianum, de quo Suidae locus notatus est Bentleio, Pollianum, cuius in eum parum honorificum epigramma est Anthol. II. 40 3. p. 236 ed. Brodaei. Photius Bibl. p. m. 801 in recensione Orationum Demosthenis: *Καὶ τὸν ὑπὲρ Σατύρου δὲ λόγον τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς Χαρίδημον, οἱ μὲν πρὸς τὴν κρίσιν ἔχοντες τὸ ἀσφαλὲς Δημοσθένους λέγουσιν εἶναι· ὁ δὲ Καλλίμαχος, οὐδ' ἱκανὸς τὴν κρίσιν, Δεινάρχου νομίζει.*

Apud eundem est locus animadversione et correctione dignus, in quo Callimachi mentio p. m. 249 in recensione L. V. Historiae novae Ptolemaei Hephaestionis.

Nec honorifice de eo sensisse videtur Eunapius Vit. Soph. in Diophanto p. 128. *ἡ δὲ αὐτὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων Προαιρεσίῳ κἀκεῖνον ἀντήγειρεν, ὡς εἰ Καλλίμαχον Ὁμήρῳ τις ἀναστήσειεν (ἀντιστήσειεν).* Blomfield.]

Anthologiae lib. III. c. 25. (AP VII 41) *Ἀδέσποτον.*

Ὦ μάκαρ ἀμβροσίῃσι συνέστιε φίλτατε Μούσαις,
χαῖρε καὶ εἰν ἀΐδεω δώμασι Καλλίμαχε.

Ibidem lib. II. (AP XI 321) *Εἰς Γραμματικούς.* Philippi.

Γραμματικοί, Μώμου στυγίου τέκνα, σῆτες ἀπάντων,
τελχῖνες βίβλων, Ζηνοδότου σκύλακες,
Καλλιμάχου στρατιῶται, ὃν ὡς ὅπλον ἐκτανύσαντες
οὐδ' αὐτοῦ κείνου γλῶσσαν ἀποστρέφετε,
συνδέσμων λυγρῶν θηρήτορες, οἷς τὸ μὶν ἢ σφὶν
εὔαδε καὶ ζητεῖν εἰ κύνας εἶχε Κύκλωψ.

Antiphanis (AP XI 322).

Τῶν μεγάλων κηλῖδες, ἐπ' Ἠρίννῃ δὲ κομῶντες,
πικροὶ καὶ ξηροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες.

Philippi (AP XI 347).

Γινώσκοιμ' ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον, ἡ δὲ μέλαινα
ἱστορίη τήκοι τοὺς περὶ Καλλίμαχον).*

Palladae lib. I. c. XVII (AP IX 175).

Καλλίμαχον πωλῶ καὶ Πίνδαρον, ἠδὲ καὶ αὐτάς
πτώσεις γραμματικῆς, πτῶσιν ἔχων πενίης.

Meleager in Prooemio (AP IV 1, 21).

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτου ἴον μέλαν· ἡδύ τε μύρτον
Καλλιμάχου, στυφελοῦ μεστὸν ἀεὶ μέλιτος.

Propertius II. 1. 39.

Sed neque Phlegraeos Iovis Enceladique tumultus
intonet angusto pectore Callimachus.

IV. 1.

Callimachi manes et Coi sacra Philetae,
in vestrum, quaeso, me sinite ire nemus.

IV. 9. 43.

Inter Callimachi sat erit placuisse libellos:
et cecinisse modis, pure poëta, tuis.

III. 3. 33.

Tu Latiis Meropem musis imitare Philetam,
et non inflati somnia Callimachi.

V. 1. 63.

Ut nostris tumefacta superbiat Umbria libris,
Umbria Romani patria Callimachi.

---

*) *περικαλλιμάχους* AP, *παρακαλλιμάχους* Plan. correxit J. G. Schneider.

V. 6. 3.

Cera Philetaeis certet Romana corymbis,
et Cyrenaeas urna ministret aquas.

Catullus LXVI.

Sed tamen in tantis moeroribus, Ortale, mitto
haec expressa tibi carmina Battiadae.

XCVII.

Saepe tibi studioso animo venante requiris
carmina uti possem mittere Battiadae.

Ovidius Am. I 15.

Battiades semper toto cantabitur orbe;
quamvis ingenio non valet, arte valet.

Trist. V 5, 37.

Hoc, memini, quondam fieri non posse loquebar,
et me Battiades iudice falsus erat.

Art. am. III 329.

Sit tibi Callimachi, sit Coi nota Philetae,
sit quoque vinosi Teia musa senis.

Rem. Am. 760.

Callimachum fugito; non est inimicus amori:
et cum Callimacho tu quoque Coe noces.

Statius Epithalamio Stellae:

Hunc ipse choro plaudente Philetas
Callimachusque senex Umbroque Propertius antro
Ambissent laudare ducem.

His a Bentleio collectis testimoniis accedant haec:

Apollonii Grammatici Anth. Pal. XI 275.

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς,
αἴτιος ὁ γράψας αἴτια Καλλίμαχος.

Ovidius Trist. II 367.

Nec tibi Battiade, nocuit, quod saepe legenti
delicias versu fassus es ipse tuas.

Anonymus Anth. Pal. VII 42.

Ἆ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπνυστον ὄνειαρ,
ἦ ῥ' ἐτεὸν κεράων οὐδ' ἐλέφαντος ἔης[1]*).*
τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας, ἅτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴδμεν[2]*),*
ἀμφί τε ἀθανάτους[3]*) ἀμφί τε ἡμιθέους,*
εὖτέ μιν ἐκ Λιβύης ἀναείρας εἰς Ἑλικῶνα
ἤγαγες ἐν μέσσαις Πιερίδεσσι φέρων.
αἳ δέ οἱ εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίων ἡρώων
αἴτια καὶ μακάρων εἶπον[4]*) ἀμειβόμεναι.*

Martialis IV 23.

Dum tu lenta nimis diuque quaeris,
quis primus tibi quisve sit secundus,
Graium quisve epigramma compararit:
palmam Callimachus, Thalia, de se
facundo dedit ipse Brutiano.

---

1) ἔης] ἔφυς Planudes. ἔης legit etiam Eustathius, cuius verba apposui Diatr. p. 288. — 2) ἴδμεν] Planudes ἴσμεν. forsan ᾔσμεν. — 3) τε ἀθανάτους] non credo turpissimum hiatum admisisse perelegantis carminis auctorem, qui scripsit opinor ἀμφὶ καὶ ἀθανάτους ἀμφὶ καὶ ἡμιθέους. satis frequens harum vocularum permutatio. — 4) vulgo εἶρον. correxit Hecker.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΥΜΝΟΙ

ΕΙΣ ΔΙΑ

Ζηνὸς ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
λώιον ἢ θεὸν αὐτὸν ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
Πηλαγόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσιν;
πῶς καί νιν Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον;
ἐν δοιῇ μάλα θυμός, ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι πάτερ ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο

1. σπονδῇσιν] σπονδαῖσιν Vind.

3. Πηλαγόνων ἐλατῆρα] libri πηλογόνων, ex Etym. M. p. 669, 50. correctum. ἐλατῆρα, quod L. Santenus et Blomfieldus propter Nonni imitationem a Ruhnkenio Epist. crit. II p. 129 indicatam ὀλετῆρα scripserunt, tuetur Herodiani citatio, de qua v. Diatriben ad h. l.

4. πῶς καί νιν] πῶς καὶ νῦν O. Schneider Philol. Gott. VI p. 516.

7. πότεροι] ἐν ἤθει ἀναγνωστέον τὸ πότεροι. Scholiasta.

8. Κρῆτες ἀεί] παροιμία ἐστὶ τὸ κρητίζειν ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ἀπὸ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς ῥηθεῖσα, ὃς λαχὼν μερίσαι τοῖς Ἕλλησι τὰ λάφυρα τοῦ Ἰλίου τὰ κρείττω ἑαυτῷ περιεποίησατο. Scholiasta.

ibid. τάφον] ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο 'Μίνωος τοῦ Διὸς τάφος'. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ Μίνωος (leg. τὸ 'Μίνωος τοῦ') ἀπηλείφθη (ἀπηλίφη?), ὥστε περιλειφθῆναι 'Διὸς τάφος'. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρῆ-

Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
ἐν δέ σε Παρρασίῃ Ῥείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος
ἱερός, οὐδέ τί φιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται· ἀλλά ἑ Ῥείης
ὠγύγιον καλέουσι λεχώιον Ἀπιδανῆες.
ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος
λευκότατος ποταμῶν· ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα

τες τὸν τάφον τοῦ Διός. ἢ ὅτι Κορύβαντες λαβόντες αὐτὸν ἐπὶ τὸ (leg. τῷ) κρύψαι διὰ τὸν Κρόνον προσεποιήσαντο τάφον αὐτῷ. Scholiasta.

10. Παρρασίῃ] ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παρράσιον ἀπὸ Παρράσου τοῦ Λυκάονος. Scholiasta. Libri fere Παρνασίῃ errore tralaticio, Παρνασίοις citat Origenes c. Celsum III p. 132. ita certe e codd. ut videtur edidit Spencerus, in margine notans editos libros habere Παρρασίῃ, nisi is libros dicit Callimachi. Παρρασίῃ etiam Par. Παρρασίῳ coni. Arnaldus, quem praeter alios sequutus est Blomfieldus. non displiceret Παρρασίοις, apud Parrhasios, nisi Origenem memoriter Callimachi versum citare ex eo intelligeretur, quod pro ἧχι μάλιστα exhibet εὐνηθεῖσα. interim servavi bonorum librorum scripturam Παρρασίῃ, quod non de urbe sed de Parrhasiorum dicione intelligendum. quod olim in Alexandr. Anal. p. 160. conieci, in Παρνασίῃ, ut plerique libri habent, latere doctam nominis formam Παρβασίῃ, id nunc reicio.

12. φιν] legebatur μιν, neque aliter libri. eo servato vs. 13 ἐπινίσσεται scripserunt critici pro ἐπιμίσγεται. v. Blomf. ad h. l. mox Εἰληθυίης Vind. errore frequente.

14. Ἀπιδανῆες] οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες. Scholiasta. Quem Stephanus conicit in suo libro non ὠγύγιον repperisse, sed ὠγύγιοι, quod parum idoneis rationibus improbat Ernestus; servavi tamen librorum scripturam.

15. μεγάλων] μέγαν ὤν Eldickius coniectura inutili et quae ne ferri quidem potest.

Ἀρκαδίη· μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι
αὖτις, ἐπεὶ τημόσδε Ῥέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
ἣ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤκχησεν ἁμάξας,
πολλὰ δὲ Καρνείωνος ἄνω διεροῦ περ ἐόντος
ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα, νίσσετο δ' ἀνὴρ
πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε πολύστειόν τε Μετώπην
διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίῃ σχομένη φάτο πότνια Ῥείη
'γαῖα φίλη τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί'.
εἶπε καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν
πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δέ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,

22. *ἢ πολλὰς*] Santenus e Valckenarii coniectura *δὴ πολλὰς* edidit, quod si in omnibus libris legeretur, tamen *ἣ πολλὰς* scribendum esset.

ibid. *σαρωνίδας*] *δρῦς παρὰ τὸ σεσηρότα καὶ συνεστραμμένον τὸν φλοιὸν ἔχειν.* Scholiasta.

24. *Καρνείωνος*] *Καρίωνος* libri, *Καρνίωνος* Arnaldus. genuinam formam servavit Suidas. v. Diatr. ad h. l.

25. *ἐβάλοντο*] *ἐμβάλλοντο* Vind. *ἐποίησαν* explicat scholiasta, unde scribendum videtur *ἐκάμοντο*. v. Diatriben ad h. l.

26. *πολύστειον*] *πολύστιον* fortasse rectius schol. Apollonii Arg. II 1172. *στῖαι αἱ ψῆφοι παρὰ Σικυωνίοις καλοῦνται — Καλλίμαχος 'πολύστιόν τε Μετώπην'*. libri fere *πολύστειον*, et sic schol. Pindari Ol. VI 146. *πολύστειβον* Par. quo referenda est altera scholiastae explicatio *πολύψηφον καὶ πολυπάτητον*. Vind. *πολύστεινον*.

28. *ὑπ' ἀμηχανίῃ σχομένῃ*] vulgo *ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη*, Vind. *ὑπ' ἀμηχανίησχομένη*, unde scripsi *ὑπ' ἀμηχανίῃ σχομένη*. cfr. Diatr. ad Del. 210.

30. *ὑψόθι*] om. Ven. Blomfieldus *ὑψόσε*. si quid mutandum, sufficit *ὑψόθε* scribere, *elato brachio percussit montem ex alto*, ut Del. 136 *ὑψόθεν ἐσμαράγησε*. sed Alexandrini poetae talia non accurate ubique distinguunt. ne longe abeam, Apollonius Arg. I 63 *νειόθι γαίης* dixit pro *εἰς τὸ νέρτερον γῆς*, et *ὑψόθι* prorsus ut Callimachus dicere non dubitavit IV 925 *ἀπέπτυεν αἰθομένη φλὸξ ἄκρων ἐκ σκοπέλων πυριθαλπέος ὑψόθι πέτρης*.

ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα· τόθι χρόα φαιδρύνασα
ὦνα τεὸν σπείρωσε. Νέδη δέ σε δῶκε κομίσσαι
κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
πρεσβυτάτη νυμφέων αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
πρωτίστη γενεὴν μετά γε Στύγα τε Φιλύρην τε.
οὐδ' ἁλίην ἀπέτισε θεὰ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα
κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε. τὸ μέν ποθι πουλὺ κατ' αὐτό
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,
συμφέρεται Νηρῆι· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ

33. κομίσσαι] κομίζειν Ven.

34. κευθμὸν ἔσω] κευθμῶν' ἔσω codd. interpolati, unde contra epicorum usum Blomfieldus Ernesto obsequutus edidit κευθμῶν' ἐς. cf. Hom. Od. λ, 569. δέρτρον ἔσω δύνοντες. Hom. h. Merc. 6. ἄντρον ἔσω ναίουσα. Apollonius Argon. IV 308. κόλπον ἔσω πόντοιο. Callimachus Dian. 71. δύνει ἔσω κόλπους.

36. γενεὴν] libri γενεῇ, quod correxi e Vind. v. Diatriben ad h. l. in sequentibus Blomfieldum sequutus sum. libri fere μετά τε Στύγα τε Φιλύρην τε, alii τε post Στύγα omittunt. fallitur Heckerus Callim. Comm. p. 127.

37. θεά] vulgo θεή, Vind. θεά, quam formam ubique restitui vult Hermannus ad Hom. h. in Cer. 183. quem sequitur Wernicke ad Tryphiod. 649. θεὴ Callimachi codices habent item Dian. 119. 152. Del. 132. quibus accedit Fragm. CLXIV ex Etym. M. p. 268, 23. utram formam poeta unoquoque loco praetulerit incertum est.

38. ποθι] Reiskius τόθι, Brunckius μάλα, utrumque temere. sensus est κατ' αὐτό που Λέπρεον συμφέρεται τῇ θαλάττῃ.

39. Καυκώνων] ὄρος Ἀρκάδων ὁ Καύκων. Λέπριον δὲ ἀπὸ Λεπρέως τοῦ Ποσειδῶνος, ὃς προκαλεσάμενος εἰς ἀδηφαγίαν Ἡρακλέα καὶ ὑπ' ἐκείνου ἡττηθεὶς ἐφονεύθη. Scholiasta. Cauconem montem Arcadiae praeter scholiastam nemo commemorat; fluvium huius nominis inter Dymen et Tritaeam habes apud Strabon. VIII p. 342. apud Callimachum satis constat Caucones intelligi Triphyliacos.

ibid. Λέπρειον] vulgo Λέπριον, Vind. Λέπραιον i. e. Λέπρεον, quae usitata huius nominis forma est. recte Wassius ad Thucyd. V, 31 Λέπρειον restituit. cf. quae dixi Vind. Strabon. p. 104.

υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν ἀπὸ Κνωσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σέ (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσοῦ),
τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἕταραι προσεπηχύναντο,
Δικταῖαι μελίαι, σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια
λίκνῳ ἔνι χρυσέῳ· σὺ δὲ θήσαο πίονα μαζόν
αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως·
γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.

41. Λυκαονίης ἄρκτοιο] τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστοῦς, Λυκάονος δὲ θυγατρός, ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντος εἰς ἄρκτον γεννᾶται ὁ Ἀρκάς, ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες. Scholiasta. Fabulam hanc etiam alio carmine tractavisse poetam conicias e scholiasta Hom. Il. σ' 487. nisi ibi verba ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ ad hunc ipsum Callimachi locum et quae veteres interpretes ad eum scripserant, referenda sunt. haec si vera sunt, delendum est Fragm. CCCLXXXV.

42. ἀπὸ Κνωσοῖο] pro ἀπὸ legebatur ἐπὶ, quod cur ferri non possit dictum est in Diatr. ad h. l. Κνωσοῖο Par. dedit, vulgo Κνωσσοῖο.

43. Κνωσοῦ] etiam hic scribebatur Κνωσσοῦ. alteram formam habet Par.

46. προσεπηχύναντο] εἰς τοὺς πήχεις ἔλαβον. Scholiasta. Fortasse περιεπηχύναντο scribendum est, de quo v. Diatriben ad h. l.

47. σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια] invenuste Blomfieldus edidit σὲ δὲ κοίμησ' Ἀδρήστεια. male idem severiorem ionismum Ἀδρηστείη postulare affirmat. Ἀδράστεια Ven.

48. λίκνῳ ἔνι] ἐν γὰρ λίκνοις τοπαλαιὸν κατεκοίμιζον τὰ βρέφη, πλοῦτον καὶ καρποὺς οἰωνιζόμενοι. λίκνον οὖν τὸ κόσκινον ἢ τὸ χουνίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθέασιν. Scholiasta.

ibid. λίκνῳ] λείκνῳ et λύκνῳ fere codices. cf. quae in Diatr. ad Cer. 126 dicta sunt.

Ibid. σὺ δὲ θήσαο scripsi ex Etym. M. p. 76, 32. vulgo σύ δ' ἐθήσαο.

51. ὄρεσσι, τά τε] ὄρεσσιν, ἅ τε consentiens cum Voss. Stephanus Ethn. p. 499, 9. quod praeoptavit O. Schneiderus Philol. Gott. VI p. 496, cuius de his formis doctrina magnis dubitationibus obnoxia est.

οὖλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο,
τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχήν
ἀσπίδος εἰσαΐοι, καὶ μή σεο κουρίζοντος.
καλὰ μὲν ἠέξευ καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ,
ὀξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι·
ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια.
τῷ τοι καὶ γνωτοὶ προτερηγενέες περ ἐόντες
οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.
φάντο πάλον Κρονίδῃσι διάτριχα δώματα νεῖμαι.

52. *οὖλα*] Blomfieldus *vehementer* interpretatur. malim de crispa pedum argutatione intelligere. similiter Del. 247 *οὖλα κατεκροτάλιζον*, quemadmodum polypus *οὖλος ἐρέσσει* Epigr. V, 5.

53. *πεπλήγοντες*] videtur poeta Homericum aoristum *πέπληγον* Odyss. IX, 264 pro imperfecto habuisse atque inde novum praesens *πεπλήγω* finxisse. eadem prorsus ratio participii *τετύποντες* Dian. 61. quod ne *τετυπόντες* scribatur, ut Thesaurus Par. v. *τύπτω* voluit et Par. habet, vetat loci sententia.

54. *κουρίζοντος*] fortasse *κνυζείοντος* scribendum est. cf. Diatriben ad h. l.

55. *καλὰ δ' ἔτραφες*] hoc recte tuetur Ernestus. cfr. Buttmann. Gramm. II p. 307. eadem forma reddenda Callimacho Fragm. CXXIX *λαθρηδὸν δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις ἔτραφον αἰράων ἔργα διδασκόμενοι*, ubi vulgo *ἔτρεφον*, quod non recte Ruhnkenius *ἔτραφεν* scripsit. de *καλὸς* in eodem versu diversa mensura usurpato vide nos ad Theocrit. VI 19. ceterum inconsulto h. v. eici voluerunt Lennepius et Ruhnkenius, quasi vero *καλῶς τρέφεσθαι* idem esset quod *ὀξέως ἡβᾶν*.

59. *ἐπιδαίσιον*] *in hereditatis partitione attributum* explicat Ernestus, praeeunte scholiasta *κατὰ κλῆρον μεμερισμένον*. ita enim recte constituit hoc scholion. Suidas aliique *ἐπίκοινον* interpretantur, non apparet quo iure; pessime omnium Toupius *ad epulandum accommodatum*, quo sensu *ἐπιδαίσιος* a nemine dictum est neque dici potuit; neque ad sententiam id aptum est. fort. verum est quod Valckenarius coniecit *ἀποδάσμιον οἶκον*, vel quod ego suspicatus sum *ἐξαίσιον οἶκον*, sive *sorti exemtum* sive *ingentem* interpreteris.

τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ ἄιδι κλῆρον ἐρύσσαι,
ὃς μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικεν
πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσιν.
ψευδοίμην ἀίοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.
οὐ σὲ θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,
ἥ τε Βίη τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.
θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
σῶν τεράων, ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅτι φέρτατον, οὐ σύ γε νηῶν
ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν·
ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας,
ἄλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους

65. *ψευδοίμην*] optat poeta ut si quid ipsi fingendum sit, certe probabilia fingere sibi concedatur. respicit notum illud *πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.*

67. *ἥ τε Βίη*] *σή τε βίη* codd. correxit Bentleius. quod sequitur *ὃ καὶ* Blomfieldus *ὅθεν* scribi voluit, quod fuit cui non displiceret. *quare etiam* recte interpretatur Valck. ad Phoen. p. 53. ita iam Homerus Il. III, 55. Apollonius Arg. I 205. alii.

68. *οἰωνῶν*] *οἰωνὸν* codices, correxit Stephanus.

69. *φαίνοις*] *φαίνοι* Valckenarius, at ὁ *φαίνων τὰ τέρατα* Juppiter est, ὁ *ἀγγέλλων* aquila.

70. *αἰζηῶν*] *νῦν καθόλου λέγει τῶν ἀνθρώπων.* Scholiasta.

71. *οὐκ ἄνδρα*] *οὐδ' ἄνδρα* Vind. statim pro *οὐ μὲν* i. e. *οὐ μήν*, male Santenus ex Lennepii coniectura edidit *οὐδέ τ'*. Vind. *οὐδὲ μὲν*.

72. *αὖθι παρῆκας*] Valckenarius ad Hippol. p. 178. malebat *ἀντιπαρῆκας*, quae non necessaria esse videtur correctio. *αὖθι* est *vicissim;* ut dii Jovi summum imperium, ita Juppiter rursus minorum rerum administrationem diis concessit. *αὖθι* pro *αὖθις* dixit Callimachus Jov. 94. Dian. 46. 241. Lav. Pall. 103. Epigr. LXVI, 4. Fragm. CCLXXXVI. consulto omisi Del. 44. ubi *αὖθι* contra ac Bentleio ad Fragm. p. 279 Blomf. visum est, significat *istic.*

73. *ἄλλα μέλειν ἑτέροισι*] similiter loquutus est Apollonius Arg. I 250 *ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην.* IV 141 *ἄλλη δ' αἰψ' ἑτέρῃ ἐπιτέλλεται.* Theocritus Id. VII 36 *τάχ' ἅτερος ἄλλον ὀνασεῖ.*

αὐτούς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
ὧν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;
αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο,
τευχηστὰς δ' ἄρ' Ἄρηος, ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
Ἀρτέμιδος, Φοίβου δὲ λύρης εὖ εἰδότας οἴμους.
ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, ἐπεὶ γένος οὐδὲν ἀνάκτων
θειότερον· τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίναο λάξιν,
δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἕζεο δ' αὐτός
ἄκρῃς ἐν πολίεσσιν, ἐπόψιος οἵ τε δίκῃσιν

74. *αὐτούς, ὧν ὑπὸ χεῖρα*] Blomfieldus *σαυτῷ ὧν ὑπὸ χεῖρα*, non reformidans immanem hiatum, quem facile evitare potuit scribendo *τῶν ὑπὸ χεῖρα*, sed nihil mutandum videtur.

77. *τευχηστὰς δ' ἄρ' Ἄρηος*] mira socordia editores tulerunt duplex vitium vulgatae scripturae *τευχηστὰς δ' Ἀρῆος*. recte *Ἄρηος* scriptum est in Par. neque *Ἄρης* primam syllabam in thesi positam corripit. Apollonius Arg. II 991 non scripsit *νύμφης ἥ τ' Ἄρηι φιλοπτολέμῳ τέκε κούρας*, sed *ἥτ' ἄρ' Ἄρηι*, neque III 183 *φρασσόμεθ' εἴτ' Ἄρηϊ συνοισόμεθ' εἴτε τις ἄλλη*, sed *εἴτ' ἄρ' Ἄρηι*. ac ne quem sonus asperior e repetitione eiusdem syllabae offendat, vide Hermannum ad Homeri h. in Merc. 69.

ibid. *Χιτώνης*] *Νηλεὺς ὁ Κόδρου ἀποικίαν θέμενος ἀπὸ Ἀθηνῶν ἔλαβε χρησμὸν ἐγεῖραι ξόανον τῇ Ἀρτέμιδι ἀπὸ παγκάρπων ξύλων, καὶ δήποτε ἑορτῆς τελουμένης τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῇ Χιτώνῃ (ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς) ἀπελθὼν εὗρε δρῦν πάμπολυν καὶ διάφορον ἔχουσαν ἠρτημένον (ἀπηρτημένον?) καρπόν, καὶ ἐκ τούτου (ταύτης?) ἐποίησεν ἄγαλμα τῇ θεᾷ, καὶ οὕτω μετῴκησεν ἐν Μιλήτῳ. ἀπὸ τοῦ δήμου οὖν ἔσχε τὴν ὀνομασίαν ἡ Ἄρτεμις. ἢ ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια τῇ Ἀρτέμιδι.* Scholiasta. De Chitona, demo Attico, v. quos laudat Westermannus ad Leakium de Demis Att. p. 234.

79. *γένος*] vulgo *Διός*, quod primus correxit Peerlkampius ad Xenophontem Ephes. p. 258. cf. Diatriben ad h. l.

80. *καί σφι*] Bentleius *καί σφε*, sed v. Diatr. ad h. l. tum *λάξιν* Par. Lasc., alii *λῆξιν* et *λᾶξιν*, quorum alterum Ernestus aliique receperunt; sed dorica forma ab huius hymni dialecto aliena est.

81. *ἕζεο*] libri *ἵζεο*, quod correxi.

82. *πολίεσσιν*] *ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι καθέζῃ ὁρῶν τὰ δίκαια.* Scho-

λαὸν ὑπὸ σκολιῇς οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.
ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον,
πᾶσι μέν, οὐ μάλα δ' ἶσον· ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
ἡμετέρῳ μεδέοντι· περιπρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ·
ἑσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ.
οἳ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι τὰ δ' οὐχ ἑνί, τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινήν.
χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;

liasta. Vulgo πτολίεσσιν, qua forma nunc satis constat Callimachum non usum esse nisi metro cogente. πολίεσσι Par. Vind. Lasc.

83. ὑπὸ] Blomfieldus ἐπί. recte legi ὑπὸ ostendunt dictiones qualis est ὑπὸ σκήπτρῳ δαμάζειν.

84. ῥυηφενίην] πλοῦτον. σύγκειται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ῥύδην καὶ ἄφενος, τὴν τοῦ πλούτου ῥύσιν. Scholiasta.

ibid. ἅλις ὄλβον] Blomfieldus ὄλβου Benenatum sequutus. utrumque recte dici notum est multisque exemplis docuit G. Pohl Collat. cod. Par. p. 8. hic autem ne potuit quidem ὄλβου dici, quum ἅλις non ad ὄλβον tantum sed etiam ad ῥυηφενίην referendum sit, qui solennis Callimachi usus est. similiter etiam vs. 89 explicandus τὰ μὲν ἐνὶ πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἐνὶ πλειῶνι.

85. οὐ μάλα δ' ἶσον] οὐχ ἅμα δ' ἶσον Valckenarius nescio quam ob causam. οὐ μάλα significat οὐδαμῶς, ut Fragm. CCCCLX. *Μουσέων οὐ μάλα φιδὸς ἐγώ.*

86 περιπρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν] Lennepius e Valckenarii admonitione πέρι πρὸ edidit, quod cur probari non possit dixi Diatr. ad h. Jov. 18. εὐρὺ βέβηκεν, *longe alios praetergressus est*, adeo insolenter dictum, ut fere vitium subesse credam. ceterum post h. v. fortasse lacuna est. v. Diatriben ad h. l.

87. ἦρι] ἠοῖ libri. correxit anonymus in Miscell. Observ. Amstel. I p. 123. post hunc Dawesius Miscell. crit. p. 102.

89. οἳ δὲ] δηλαδὴ οἱ ἄλλοι βασιλῆες. Schol.

90. ἐνέκλασσας] ante Brunckium ἐνέκλασας.

92. τίς κεν ἀείδοι] Reiskius sequente Brunckio τις pro ὅστις accepit locumque mutata interpunctione ita intellexit *tua opera qui canat non est neque erit*, quod nemo Callimacheae dictionis gnarus probabit,

οὐ γένετ᾽, οὐκ ἔσται. τίς κεν Διὸς ἔργματ᾽ ἀείδοι;
χαῖρε πάτερ, χαῖρ᾽ αὖθι, δίδου δ᾽ ἀρετήν τ᾽ ἄφενός τε.
οὔτ᾽ ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
οὔτ᾽ ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδου δ᾽ ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

qui poeta amat hoc abruptum et praeceps dicendi genus.

93. οὐκ ἔσται] οὐδ᾽ ἔσται Par. Vind. οὐκ ἔσται magis Callimacheum. statim ἀείδοι Stephanus, ἀείσει vulgo, ἀείσοι Par. Vind. Ven. Est., ἀείδει Ambr. pr., ἀείσαι Blomfieldus. ἀείδοι praecedens versus postulabat. ceterum cf. Diatr. ad Lav. Pall. 71.

94. ἄφενός τε] ἄφενόν τε Blomfieldus propter vs. 96. sine dubio Callimachus consulto formas variavit, ut etiam ὁ ἄφενος dici ostenderet, qualis grammaticae doctrinae ostentatio digna est Callimacho, non digna Hesiodo Ἔργ. 24. 635. de quo prudenter, ut solet, admonuit Buttmannus Lexil. I p. 47. apud Callimachum eo minus aliquid novandum, quum etiam Theognis 30 ἀρετὰς et ἄφενος coniunxerit.

95. οὔτ᾽ ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος] καὶ Ἡσίοδος ʻπλούτῳ δ᾽ ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ᾽. Scholiasta.

96. δίδου δ᾽ ἀρετήν τε καὶ ὄλβον] eadem verba in Homerico h. XX 8.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Οἷον ὁ τὠπόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ,
οἷον ὅλον τὸ μέλαθρον. ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός.
καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.
οὐχ ὁράᾳς; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ
ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς οὐκ ἔτι μακράν.
οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
ὡπόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅτις ἐσθλός.

1. Οἷον ὁ τὠπόλλωνος] ἀντὶ τοῦ οἷως. ἔστι δὲ θειασμός. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μαντευομένων τὰ θεῖα καὶ ἐπιδημεῖν καὶ ἀποδημεῖν. καὶ ὅταν μὲν ἐπιδημῶσι, τὰς μαντείας ἀληθεῖς εἶναι, ὅταν δὲ ἀποδημῶσι, ψευδεῖς. ὡς γοῦν ἐπιδημοῦντος τοῦ θεοῦ ταῦτά φησιν ὁ Καλλίμαχος. **Scholiasta.** Pro τὠπόλλωνος Blomfieldus tacite dedit τἀπόλλωνος, ut vs. 9 ἁπόλλων et 32 τἀπόλλωνι. revocavi crases doricas, quas non credibile est librarios pro arbitrio poetae obtrusisse.

2. οἷον] οἷα δ' vulgo, οἷον δ' Vind. οἷο δ' Par. Leid. Ven., unde correxit Valckenarius apud Santenum.

3. καὶ δή που] καὶ δὴ καὶ Leid. apud Santenum.

4. ἔπνευσεν] ἐπένευσεν vulgo, ἐπέπνευσεν marg. Par. unde ἔπνευσεν Schneidewinus Philol. Gott. IV p. 479 correxit.

8. οἱ δὲ νέοι] ὡς τῶν νέων καθιερευομένων (καθιερωμένων?) τῷ Ἀπόλλωνι. **Scholiasta.**

ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος· ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.
ὀψόμεθ᾽, ὦ ἑκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ᾽ οὔποτε λιτοί.
μήτε σιωπηλὴν κίθαριν μήτ᾽ ἄψοφον ἴχνος
τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος,
εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον πολιήν τε κερεῖσθαι,
ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ᾽ ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
ἠγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκ ἔτ᾽ ἀεργός.
εὐφημεῖτ᾽ ἀίοντες ἐπ᾽ Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ.
εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοί
ἢ κίθαριν ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
ὁππότ᾽ ‛ἰὴ παιῆον ἰὴ παιῆον᾽ ἀκούσῃ.
καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
ὅς τις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται,

10. *ἴδῃ*] *ἴδοι* Vind. *ἴδεν* imperite voluit Blomfieldus.

13. *ἐπιδημήσαντος*] nec hic recte Blomfieldus coniecit *ἐπιδημήσοντος*. apertum est deum iam praesentem adesse fingi.

14. *τελέειν*] *εἰ μέλλουσι καὶ γάμων ἐντὸς γενέσθαι καὶ πολιάσαι. καὶ γὰρ ἀκειρεκόμης Ἀπόλλων.* Scholiasta. Bentleius *τελέσειν*, non improbante Blomfieldo; Ernestus tuetur editum, ad temporum variationem, *συχνίην ἐπικουρίαν*, confugiens. mirum non vidisse homines doctissimos *τελέειν* futurum esse. similiter Stephanus errabat h. in Dian. 22 *καλέσουσι* requirens pro *καλέουσι*. de sequentibus verbis v. Diatriben ad h. l.

15. *ἑστήξειν δὲ τὸ*] ita libri omnes, neque aliter haec citant Grammatici in Crameri Anecd. Ox. vol. I p. 374, 27. et vol. IV p. 367, 16. forsan *στηρίξειν δέ τε τοῖχον*. cf. Diatriben ad h. l.

17. *ἀοιδῇ*] *ἀοιδῆς* malebat Valckenarius, sine idonea causa. coniungendum *εὐφημεῖτε ἐπ᾽ ἀοιδῇ*, Valckenarius autem *ἐπαΐοντες* coniunxit, cum magno versus detrimento.

19. *ἢ κίθαριν ἢ τόξα*] uti his poterant interpretes Horatii Carm. I 21. ubi chorus puerorum celebrare iubetur Apollinis *insignem pharetra fraternaque humerum lyra*. *κιθάρην* Vind. aliique.

μάρμαρος ἀντὶ γυναικὸς ὀιζυρόν τι χανούσης.
ἱὴ ἱὴ φθέγγεσθε. κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
ὃς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆι μάχοιτο.
ὅστις ἐμῷ βασιλῆι, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.
τὸν χορὸν ὡπόλλων, ὅτε οἱ κατὰ θυμὸν ἀείσῃ,
τιμήσει· δύναται γάρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἧσται.
οὐδ᾽ ὁ χορὸς τὸν Φοῖβον ἐφ᾽ ἓν μόνον ἦμαρ ἀείσει·
ἔστι γὰρ εὔυμνος· τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι;
χρύσεα τὠπόλλωνι τό τ᾽ ἐνδυτὸν ἥ τ᾽ ἐπιπορπίς,
ἥ τε λύρη τό τ᾽ ἄεμμα τὸ Λύκτιον ἥ τε φαρέτρη,
χρύσεα καὶ τὰ πέδιλα· πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων,
καί τε πολυκτέανος· Πυθῶνί κε τεκμήραιο.

24. *μάρμαρος*] ita librorum scripturam *μάρμαρον* refinxit Valckenarius apud Santenum. Propertii Eleg. III 8, 5 imitationem indicavit Ruhnkenius.

26. *βασιλῆι μάχοιτο*] *τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Εὐεργέτῃ. διὰ τὲ τὸ φιλολόγον αὐτὸν εἶναι, ὡς θεὸν τιμᾷ.* Scholiasta. Pro *μάχοιτο* Vind. *μάχεται.* an voluit *μαχεῖται*? de scholio v. Heckerum Comment. Callim. p. 17.

27. Omittunt hunc versum Ven. Est. errore facile explicabili.

28. *ὠπόλλων*] *ἀπόλλων* Vind.

ibid. *ὅτε οἱ κατὰ θυμὸν ἀείσει*] vulgo *ὅτι — ἀείδει*, quod iusto arrogantius dictum esse intellexit Valckenarius; incaute tamen coniecit *ὅτις οἱ — ἀείδοι.* recte G. Pohl l. l. p. 9. *ὅτε οἱ — ἀείσει* posuit, sed pro *ἀείσει* malui *ἀείσῃ*. Voss. *ἀείδοι.* quid dici debeat vidit iam Ernestus *si ei grata cecinerit.*

31. *εὔυμνος. τίς ἂν οὐ ῥέα*] libri *εὔυμνός τις ἂν οὔρεα.* emendavit primus Auratus apud Muretum VL. VII 7.

ibid. *Φοῖβον ἀείδοι*] *Φοῖβος ἀείδειν* Par.

32. *ἐνδυτὸν*] *τὸ ἱμάτιον, ἐπιπορπὶς ἡ περόνη.* Scholiasta. Imo *ἐνδυτὸν* de tunica, *ἐπιπορπὶς* autem de palla tunicae superiniecta fibulaque constricta intelligendum.

33. *ἄεμμα*] *ἡ νευρὰ παρὰ τὸ ἑκατέρωθεν δεδέσθαι.* Scholiasta. Fallitur.

35. *Πυθῶνί κε τεκμήραιο*] *Ὁμη-*

καὶ μὲν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου
θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.
αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν. ἐν ἄστεϊ δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι
πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.
τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔ τις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων.
κεῖνος ὀιστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν·
Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή.
κείνου δὲ θριαὶ καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου
ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ νόμιον κικλήσκομεν ἐξέτι κείνου

ρος· οὐδ' ὅσα λάινος οὐδὸς ἀφήτορος ἔνδον ἐέργει, Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ· Scholiasta.

36. καὶ μὲν] vulgo καί κεν, Par. καί μεν i. e. καὶ μὲν, ut scribendum esse viderat Bellin du Ballu ad Oppiani Cyn. I 85.

37. χνόος] ψόφος, ξυσμός. Scholiasta. Mutilum scholion; pro ψόφος voluit opinor ψόθος.

38. ἔλαια] σημείωσαι ὅτι τὸ ἔλαια πληθυντικῶς παρ' οὐδενὶ ἄλλῳ εὕρηται. Scholiasta. Apud serioris tamen aetatis scriptores ἔλαια non raro reperitur, velut apud Philoponum ad Aristotelem de gener. anim. F. 59. alios indicavit laudatus Boissonado Bernardus ad Nonnum I p. 91.

40. ἄστεϊ] vulgo ἄστει, Par. ἄστεϊ. sequentia ᾧ κεν — πέσωσι citantur a schol. ad Theocriti IV 16. ubi illa cum alio Callimachi fragmento coaluerunt, tractato ab Heckero in Callim. Comm. p. 146.

41. πρῶκες] δρόσοι, σταγόνες. ἀκήρια δὲ ἀσθενῆ τὰ νοσήματα ἢ μᾶλλον ἄφθαρτα καὶ ἄνοσα πάντα γίνεται. Scholiasta.

ibid. πάντ' ἐγένοντο] malim πάντα γένοντο.

44. Hunc versum pro spurio eici voluit Ruhnkenius, quem bene refutavit Ernestus.

45. θριαὶ] μαντικαὶ ψῆφοί εἰσιν αἱ θριαί, λέγεται δὲ αὐτὰς εὑρῆσθαι ὑπό τινων τριῶν νυμφῶν. διὰ τοῦτο καὶ θριαὶ ὠνομάσθησαν οἱονεὶ τριαί. Scholiasta. v. Hermannum ad h. Homer. Merc. 552. et Lobeckium Aglaoph. p. 814.

ἐξότ' ἐπ' Ἀμβρυσῷ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
ἠιθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
ῥειά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
δεύοιντο βρεφέων ἐριμηκάδες, ᾗσιν Ἀπόλλων
βοσκομένῃς ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν· οὐδ' ἀγάλακτες
ὄιες οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι,
ἡ δέ κε μουνοτόκος διδυματόκος αἶψα γένοιτο.
Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο

48. ζευγίτιδας] ita Leid. Ven. aliique, ut coniecerat Valckenarius apud Santenum. vulgo ζευγήτιδας.

ibid. Ἀμβρυσῷ] οἳ μὲν ποταμὸν Θεσσαλίας οἳ δὲ πόλιν. Scholiasta. Legebatur Ἀμφρυσῷ. quam ex Ven. reduxi formam Ἀμβρυσῷ (vel Ἀμβρυσσῷ, si fides Santeno) eam commemorat schol. Apollonii Argon. I 54. habentque tituli a L. Diadorfio indicati in Thes. vol. I,2 p. 281. add. Plin. HN. IV 8. nomen hoc ad ἀναβρύειν referendum, unde efficitur rectius Ἀμβρυσός scribi quam Ἀμφρυσός. nisi forte, quod non negaverim, Thessali ἀμφρύω dixerunt pro ἀμβρύω. de accentu v. Herodianum schol. l. l.

49. ἠιθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος] ἀγάμου, ἄπαιδος (παιδός?). Scholiasta. Pro κεκαυμένος rariorum captator Callimachus fortasse hic quoque δεδαυμένος scripserat ut Epigr. XLII 3 Πάμφιλον οὐ μὲν ἔρωτι δεδαυμένον, fortasse etiam in fragmento quod vix recte tractavit Heckerus Callimach. Comm. p. 9.

51. ἐριμηκάδες] vulgo ἐπιμηλάδες. Ruhnkenius ἔπι μηκάδες, quo adiutus posui ἐριμηκάδες. cf. Diatriben ad h. l.

52. βοσκομένῃς] βοσκομέναις Par. aliique.

ibid. ἀγάλακτες] alii ἀγάλακτοι. illud praeter bonos codd. etiam Etym. M. p. 55, 13.

53. ὄιες] Voss. Par. Ven. οἴιες, ut coniecerat Bentleius. Callimachus opinor Homerum sequutus est Od. ι 425 ἄρσενες ὄιες ἦσαν ἐυτραφέες δασύμαλλοι, ubi Aristarchus οἴιες posuerat. cf. quae dixi ad Theocriti Id. I. 9. ὄιες in Callimachi loco servat item Etymol. M. p. 55, 14.

ibid. ἄκυθοι] ἄγονοι. κύθος γὰρ τὸ κύημα. Scholiasta.

54. διδυματόκος] libri διδυμοτόκος, quod Stephanus διδυματόκος, Blomfieldus διδυμητόκος scripsit. cf. Naeke Opusc. II p. 169. quod in initio h. v. legitur ἡ δέ κε, aliquid offensionis habet propter locum, quem occupat particula κέ. malim igitur ἡ δέ τε.

55. δ' ἑσπόμενοι] Voss. δὲ

ἄνθρωποι· Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι φιληδεῖ
κτιζομένῃς· αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.
τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξεν
καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν
Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὃ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων
δείματο μὲν κεράεσσι θεμέθλια, πῆξε δὲ βωμόν
ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ἐπεβάλλετο τοίχους.
ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.
Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ,
καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ
δεξιὸς οἰκιστῆρι, καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν
ἡμετέροις βασιλεῦσιν. ἀεὶ δ' εὔορκος Ἀπόλλων.

ὀπόμενοι, unde possis *δὲ σπόμενοι* conicere. notae sunt de his formis disputationes Bekkeri Buttmanni Lobeckii.

58. *τετραέτης*] Valckenarius *τετραένης*. v. Diatriben ad h. l.

59. *περιηγέος*] *κυκλοτεροῦς· οὕτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. Ὀρτυγία δὲ ἡ Δῆλος ἀπὸ τοῦ τὴν Λητὼ εἰς ὄρτυγα μεταβληθεῖσαν εἰς τὴν Δῆλον ἐλθεῖν φεύγουσαν τὴν Ἥραν.* Scholiasta.

60. *καρήατα*] praestare opinor *κεράατα*, de quo dixi in Diatr. ad h. l.

62. *καράεσσι θεμέθλια*] legebatur *κεράεσσιν ἐδέθλια*. v. Diatriben ad h. l.

ibid. *πῆξε*] scribendum suspicor *τεῦξε*. v. Diatr.

63. *ἐπεβάλλετο τοίχους* *βάλλετο τοίχους* vulgo, *ἐπεβ* *τοίχους* Voss. Vind., *ὑπερβ* *τοίχους* Par., *περιβάλλετο τ* G. Pohlius Coll. cod. Paris. *περιβάλλετο τριγχούς* Va rius. v. Diatriben ad h. l.

64. *ὧδ' — ἐγείρειν*] ut s h. v. eliminari voluit Ruhn pro *ἐγείρειν* Ven. habet *ἐ* male receptum a Santeno. cf

66. *κόραξ*] *ὡς ἀνακείμε* *Ἀπόλλωνι κόραξ.* Scho. Mox *Βάττῳ* pro *λαῷ* Vind.

67. *οἰκιστῆρι*] libri *οἰ* correxit Bentleius; potest *οἰκιστὴρ* servari, modo stati batur *καί ῥ' ὤμοσε*, vel qu ckenarius, paulo tamen min babiliter voluit *ἐπὶ δ' ὤμοσ*

ὤπολλον πολλοί σε βοηδρόμιον καλέουσιν,
πολλοὶ δὲ Κλάριον· πάντῃ δέ τοι οὔνομα πουλύ·
αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώιον οὕτω.
Σπάρτη τοι Καρνεῖε τόδε πρώτιστον ἔδεθλον,
δεύτερον αὖ Θήρῃ, τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης.
ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο
ἤγαγε Θηραίην ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε Θήρης
οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ.
δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόληι

69. *ὤπολλον πολλοί*] consulto, opinor, coniunxit vocabula sono similia, ut Dian. 225 *πότνια πουλυμέλαθρε πολύπτολι.* Del. 266 *πολύβωμε πολύπτολι πολλὰ φέρουσα.*

ibid. *βοηδρόμιον*] *πολέμου ἐπελθόντος τοῖς Ἀθηναίοις ἔχρησεν αὐτοῖς ὁ θεὸς μετὰ βοῆς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις, οἳ δὲ τοῦτο ποιήσαντες ἐνίκησαν, ὅθεν βοηδρόμιος Ἀπόλλων.* Scholiasta.

70. *Κλάριον*] v. quae de hoc nomine in Diatr. ad h. l. dicta sunt.

71. *Καρνεῖον*] *ἀπὸ Κάρνου τοῦ μάντεως τοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀλήτου ὃς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν. ὀργισθεὶς οὖν Ἀπόλλων λοιμὸν ἐνέβαλεν.* Scholiasta. Pro *Ἀλήτου* Hemsterhusius *Ἱππότου* coniecit; supplendum potius *ὑπὸ [Ἱππότου τοῦ] Ἀλήτου.*

72. *τόδε*] scribendum videtur *πολύ*, de quo v. Diatriben ad h. l.

73. *τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης*] *τρίτατόν γ' ἐμὸν* Lennepius. debebat certe *τρίτατον δ' ἐμὸν* et *Κυρήνη.* sed nihil mutandum. cf. Apollonius Arg. I 163 *υἷε δύω Ἀλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἕσπετ' ἰοῦσιν.* pro *Κυρήνης* Ven. *Κυρήνην.*

74. *ἕκτον γένος*] *Οἰδίπους, οὗ Πολυνείκης, οὗ Θέρσανδρος, οὗ Αὐτεσίων, οὗ Τισαμενός, οὗ Θήρας, ὃς ἀπῴκησεν εἰς Θήραν τὴν νῆσον τὴν νῦν οὕτω κληθεῖσαν.* Scholiasta.

75. 76. *ἐκ δέ σε Θήρης — Ἀσβυστίδι*] Valckenarius *ἐκ δέ τε* (debebat *ἐκ δέ νυ*) *Θήρης — σε Λιβυστίδι.* v. Diatr.

76. *οὖλος Ἀριστοτέλης*] *ὁ αὐτὸς καὶ Βάττος καλεῖται. οὖλος δὲ ὁ ὑγιής, ὡς παρὰ τὴν φωνήν. καὶ γὰρ ὁ δοθεὶς αὐτῷ χρησμὸς τοῦτο παρεμφαίνει 'Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες. ἄναξ δέ σε Φοῖβος ἀνώγει ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα'. ἀσβυστίδα* (*ἀσβεστίδα?*) *δὲ τὴν λευκὴν λέγει παρὰ τὴν ἄσβεστον. τοιαύτη γὰρ ἡ Λιβύη λευκόγειος.* Scholiasta.

θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ᾗ ἔνι πολλοί
ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον ὦ ἄνα ταῦροι.
ἰὴ ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοῖς
ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι τόσσα περ ὧραι
ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην,
χείματι δὲ κρόκον ἡδύν. ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς
ἀνέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι Λιβύσσῃς,
τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι.
οἳ δ' οὔπω πηγῇσι Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις Ἄζιλιν ἔναιον.
τοὺς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτόθ', ἑῇ δ' ἐπεδείξατο νύμφῃ,
στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κεραώδεος, ἧχι λέοντα
Ὑψηὶς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
οὐ κείνου χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλων,

79. ἐπ' ἰσχίον] hoc vitii suspectum est. v. Diatriben.

80. σεῖο δὲ βωμοῖς] legebatur σεῖο δὲ βωμοί, de quo v. Diatriben ad h. l.

85. ζωστῆρες] περιφραστικῶς οἱ πελεμικοί. Scholiasta. v. Diatriben ad h. l.

86. ὠρχήσαντο] ὡς ἐπιτελούντων ἐν τῇ Λιβύῃ ἑορτὴν Καρνείῳ Ἀπόλλωνι. Scholiasta. Statim ξανθαῖσι Λιβύσσαις Vind.

88. πηγῇσι Κυρῆς] codices πηγῆς Κυρῆς et πηγῆς Κυρνῆς. Scholiasta Pind. Pyth. IV 523 πηγαῖσι Κυρῆς, quod πηγῇσι scripsi cum Schneidero Philol. VI p. 495.

89. Ἄζιλιν] ὄρος καὶ ποι Λιβύης. Scholiasta. Ἄζυλιν Voss. Ἄζιριν Vulcanius.

90. αὐτόθ'] libri αὐτός, sterhusius αὐτόσ', quod veriss putat Ernestus. correxi αὐτόθ αὐτόθι.

91. Μυρτούσης] v. Dia ad h. h.

ibid. κεραώδεος] ita correxi rum scripturam κερατώδεος, d dixi ad Theocrit. XXV 146. pro ἧχι Voss. ᾗ ῥα, schol. P Pyth. IX 95. ἔνθα.

οὐδὲ πόλει τόσ᾽ ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνῃ,
μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος. οὐδὲ μὲν αὐτοί
Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν.
ἱὴ ἱὴ Παιῆον ἀκούομεν, εἵνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαός,
ἦμος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θήρ,
αἰνὸς ὄφις. τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ᾽ ἄλλῳ
βάλλων ὠκὺν ὀιστόν· ἐπηΰτησε δὲ λαός
ἱὴ ἱὴ Παιῆον ἵει βέλος᾽. εὐθύ σε μήτηρ
γείνατ᾽ ἀοσσητῆρα· τὸ δ᾽ ἐξέτι κεῖθεν ἀείδῃ.
ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ οὔατι λάθριος εἶπεν
ʽοὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδόν, ὃς οὐδ᾽ ὅσα πόντος ἀείδει᾽.

94. *ἔνειμεν*] *ἔδειμεν* Par. Vind.

95. *αὐτοί*] malim *αὖ τοί*, de quo v. quae dixi Philol. Gott. XVI p. 155.

96. *Φοίβοιο*] *Φοίβῳ* Par. *Φοίβου* et tum *πλεῖον* ed. Ven. 1555.

97. *εἵνεκα*] *οὕνεκα* vulgo. correxi e Vind. cf. Diatr. ad h. l.

103. *εὐθύ σε*] *εὐθὺ δὲ* Voss. seriorum usu *εὐθὺ* dixit pro *εὐθύς*. v. Lobeck. ad Phryn. p. 144.

104. *ἀείδῃ*] *ἀείδει* Voss. Vind.

105 — 113. hanc postremam hymni partem incredibile dictu est fuisse qui pro spuria eicerent. v. Naekium Opusc. II p. 7. Heckerum Callim. Comment. p. 62.

105. *ἐπ᾽ οὔατι*] recepi emendationem Heckeri, codd. *ἐπ᾽ οὔατα*, quod *ἐς οὔατα* scribi voluit cum Dawesio Miscell. p. 106. Porsonus Adv. p. 308. et Valcken. ad Hippol. 932. sed pluralis in hac formula neque in graeco neque nostro neque in ullo alio sermone ferri potest.

106. *οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδόν*] *ἐγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην.* Scholiasta. Dixit de his Naekius Opusc. II p. 35.

ibid. *οὐδ᾽ ὅσα πόντος*] Scaliger ad Catull. p. 112. *οὐχ ὅσα πόντος*, et post hunc Dawesius Miscell. p. 106. probabilius fuerit *οὐ τόσα πόντος*, ut conieci in Jahnii et Fleckeisen. Annal. phil. et paed. vol. 8 p. 43. sic enim solet Callimachus, ut Apoll. 94. *οὐδὲ πόλει τόσ᾽ ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνῃ* et in Del. 245. *οὐδ᾽ ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω τόσσα δέοι.*

τὸν φθόνον Ἀπόλλων ποδί τ' ἤλασεν ὧδέ τ' ἔειπε
'Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος· ἀλλὰ τὰ πολλά
λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι μέλισσαι,
ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄκρον ἄωτον'.
χαῖρε ἄναξ, ὁ δὲ μῶμος ἵν' ὁ φθόρος ἔνθα νέοιτο

Librorum scripturam qui tuetur Naekius Opusc. II p. 37. nescio an aliis, mihi non satisfecit. Ceterum his Callimachi verbis cum Apollonio Arg. III 932. comparatis mirifice abusus est Merkelius Proleg. ad Apollonium p. XVIII.

109. *ὕδατι*] *ὕδασι* Par.

110. *Δηοῖ*] Par. *Δαοῖ*, qua forma ne in dorico quidem hymno in Cer. 118. 132. usus est. Lasc. *Δοιῇι* ex cod. suo edidit, i. e. *Δῃοῖ*, nt scribitur hoc nomen in titulis, item in oraculo apud Pausan. VIII 42, 6. et codd. Nicandri Alex. 130. ubi v. O. Schneider.

111. *ἀνέρπει*] huc ref[...] sychii glossam *Ἀνέρπει*[...] *χεται*.

112. *ἄκρον ἄωτον*] hoc [...] ex Pindari Isthm. VII (VI) [...] *φίας ἄκρον ἄωτον*. cf. [...] Hist. II 30. ab Heckero i[...] *τὸ ἄκρον ἄωτον κατὰ τὴ*[...] *ησιν*.

113. *ἵν' ὁ φθόρος ἔνθα*[...] codices, ut videtur, *φθόν*[...] ex marg. Ald. Ernestus attul[...] *ρος*, recte probatum iam Ca[...] aliisque. orationis forma [...] apud Apollonium Arg. III 7[...] *οἱ φίλον ἔνθα νέοιτο*.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ

Ἄρτεμιν (οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι)
ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται
καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι,
ἄρχμενοι ὥς ποτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσιν
παῖς ἔτι κουρίζουσα τάδε προσέειπε γονῆα
'δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
καὶ πολυωνυμίην, ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξον. ἔα πάτερ· οὐ σὲ φαρέτρην,
οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον· ἐμοὶ Κύκλωπες ὀιστούς

1. *ἐλαφρὸν*] Blomfieldus maluit *ἐλαφρός*.

2. *τόξα λαγωβολίαι τε*] fortasse *τόξ' ἐλαφηβολίαι τε* scribendum, de quo v. Diatr. ad h. l.

4. *ἄρχμενοι ὥς ποτε*] *ἀρχόμενοι ὡς ὅτε* libri, nisi quod Ven. *ἀρχόμενος* habet. *ἄρχμενοι ὡς ὅτε* Blomfieldus. perfecit emendationem Hermannus, quamvis possis etiam *ἀρχόμενοι ὅτε* conicere, *inde exordientes cum*. sed recte credo Blomfieldum restituisse *ἄρχμενοι* cll. Callimachi fragmento apud Strab. 1 p. 46 *ἄρχμενοι ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου*. Quod Schneiderus Philol. Gott. VI p. 499 coniecit *ὡς ὅτι* scribendum esse pro *ὡς ὅτε*, non apta est h. l. harum particularum coniunctio, qua qui utuntur serioris aetatis scriptores, *ὡς ὅτι* pro simplici *ὅτι* dicunt, non pro *ὡς*, *quomodo*, *ut*, quod hic requiro.

ibid. *ἐφεζομένη γονάτεσσιν*] Ὅμηρος 'οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν'. Scholiasta.

6. *ἄππα*] Voss. Vind. *ἄττα*, Ambr. pr. *ἄπτα*.

8. *τόξον*] libri *τόξα*, correxit Ruhnkenius. Ep. crit. II p. 140. v. Diatriben ad h. l.

ibid. *ἔα πάτερ*] τὸ ἐὰ δασυνόμενον καὶ ὀξυνόμενον τὰ ἴδια καὶ τὰ ἀγαθὰ δηλοῖ, ψιλούμενον δὲ καὶ παροξυνόμενον τὸ συγχώρει καὶ δίδου. καὶ τὸ ὑπῆρχον δέ 'εἰ τότε κοῦρος ἔα'. Scholiasta.

αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα·
ἀλλὰ φαεσφορίην τε καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
δός δέ μοι ἑξήκοντα χορίτιδας Ὠκεανίνας,
πάσας εἰναέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
αἵτε μοι ἐνδρομίδας τε καὶ ὁππότε μηκέτι λύγκας
μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοὰς κύνας εὖ κομέοιεν.
δὸς δέ μοι οὔρεα πάντα· πόλιν δέ μοι ἥν τινα νεῖμον,
ἥντινα λῇς· σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισιν.
οὔρεσιν οἰκήσω, πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν

12. λεγνωτόν] τὸ ἔχον ὤαν, τουτέστι τὸ ἀπολῆγον (μέχρι add. Par.) τοῦ ἱματίου· λέγναι γὰρ αἱ ὦαι, τὰ λώματα, οἱ κρόσσοι. ἅπερ Ὅμηρος θυσάνους καλεῖ 'τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι'. Scholiasta.

13. χορίτιδας] vulgo χορήτιδας, rectam formam servavit Par.

14. εἰναέτεας] vulgo εἰνέτεας, proxime vero Ven. εἰνάτεας, unde diu est quod correxi εἰναέτεας. atque ita nunc etiam Heckerus Callim. Comment. p. 60. Ruhnkenius οἰέτεας tentabat, bene refutatus ab Ernesto.

ibid. ἀμίτρους] ἀζώστους, μὴ διαπαρθενευομένας (leg. διαπεπαρθενευμένας). μίτρας γὰρ ἐζώννυντο, ἃς ἔλυον ὅταν ἔμελλον διαπαρθενεύεσθαι. ἢ ὅτι οἱ ἄγαμοι γυμνοὶ ἐβάδιζον. Scholiasta.

17. θοάς] vulgo θοούς, recepi θοὰς ex Voss. Vind. quod de venaticis canibus altero usitatius. masculino tamen genere utitur Callimachus in eodem hoc h. 91. et Del. 208.

ibid. εὖ κομέοιεν] Par. εὐκομέοιεν.

18. μοι ἥν τινα] μίην τινὰ Stephanus cum duplici vitio; ingeniosum tamen dicit Blomfieldus. melius Abreschius Diluc. Thuc. p. 319. μοι ἥν τινα, sed in hac formula εἴ τις usitatum est, non ἥν τις. ac ferri potest ἥντινα. v. Hermannum ad Sophoclis Ai. 179 et ad Vigerum p. 710.

20. οὔρεσιν οἰκήσω] nihil hic corruptum est. cf. Hom. h. Ven. 18 καὶ γὰρ τῇ ἅδε τόξα καὶ οὔρεσι θῆρας ἐναίρειν. Merc. 33 χέλυς ὄρεσι ζώουσα. in huiusmodi locis ne de ellipsi praepositionis cogites, dativus adverbii vim obtinet, ut in Homerico αἰθέρι ναίων. cf. ad h. in Cer. 93.

μοῦνον ὅτ' ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον, ᾗσί με μοῖραι
γεινομένην τὸ πρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν,
ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα
μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο γυίων.
ὣς ἡ παῖς εἰποῦσα γενειάδος ἤθελε πατρός
ἅψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας,
φῆ δὲ καταρρέζων 'ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
χωομένης ἀλέγοιμι. φέρευ τέκος ὅσσ' ἐθελημός
αἰτίζεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει·
τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω·
τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
εἴσεται ἀλλὰ μόνην σέ, καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι.
πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμοιρήσασθαι

22. *καλέουσι*] *καλέσουσι* Stephanus, *καλέσωσι* Brunckius, utrumque temere. v. quae ad h. in Apoll. 14. dicta sunt.

25. *γυίων*] ita codd. ut videtur omnes, vulgo *κόλπων*, quod de utero legitur H. in Jov. 15. et Del. 214. ubi singulari utitur, ut in fragmento apud schol. ad Il. X, 80. *ἀπὸ κόλπου μητρὸς Ἐλειθυίης ἤλθετε βουλομένης*, quae Callimacheum colorem habent. *γυίων* poeta scripsit secutus Homer. h. Merc. 20. *μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων*.

28. *μέχρις*] *περιττόν ἐστι*. Scholiasta. Valckenarius apud Abreschium Lect. Arist. p. 134. *λέχρις*, quod etsi minime probandum est, frustra tamen Ernestus *μέχρις* tueri conatur. cf. Diatr.

29. post h. v. nescio an aliquid in hanc sententiam dictum exciderit *θνηταί θ' αἷς κεν ἐγὼ μιγέω φιλότητι γυναῖκες*. v. Diatriben ad h. l.

32. *καὶ δ' ἄλλα*] *καί τ' ἄλλα* Ven. cf. Hermannum Orph. p. 768.

35. *καλέεσθαι*] *ἀπὸ κοινοῦ τὸ εἴσεται*. Scholiasta.

36. *διαμοιρήσασθαι*] legebatur *διαμετρήσασθαι*, sententia ab hoc

μεσσόγεως νήσους τε· καὶ ἐν πάσῃσιν ἔσονται
Ἀρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς
ἔσσῃ καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος’. ὣς ὃ μὲν εἰπὼν
μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. βαῖνε δὲ κούρη
Λευκὸν ἔπι Κρηταῖον ὄρος κεκομημένον ὕλῃ,
ἔνθεν ἐπ’ Ὠκεανόν· πολέας δ’ ἐπελέξατο νύμφας,
πάσας εἰναέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθύς,
οὕνεκα θυγατέρας Λητωίδι πέμπον ἀμορβούς.
αὖθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε· τοὺς μὲν ἔτετμεν
νήσῳ ἔνι Λιπάρῃ (Λιπάρῃ νέον, ἀλλὰ τότ’ ἔσκεν

loco aliena. praeterea fort. *Δὶ μοιρήσασθαι* scribendum. v. Diatr. ad h. l.

40. *ἐπεκρήηνε*] *Ὅμηρος ‘ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω’* Schol. *ἐπικρήηνε* Vind. Hesychius *Ἐπεκρήηνε· ἐπετέλεσεν, ἐπεκύρωσεν, ἐβεβαίωσεν.* hunc ipsum locum respicit.

41. *Λευκὸν*] *ἑνικῶς οὗτος εἴρηκε. Λευκὰ δὲ ὄρη λέγονται πληθυντικῶς.* Scholiasta.

ibid. *ὄρος κεκομημένον ὕλῃ*] non bene, ut mihi quidem videtur, poeta Homericum *ὄρος καταειμένον ὕλῃ* Odyss. XIX, 413. ita immutavit, ut forma uteretur a communi dicendi usu remota. cf. quae dixi ad Theocrit. Id. I p. 178. *κομᾶν* idem recte dixit Del. 262. post h. v. lacunam statuit O. Schneiderus Phil. Gott. VI p. 539. cuius in fine fuerit *Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας.*

43. *εἰναέτεας*] vulgo *εἰνέτεας.* v. ad vs. 14.

44. *Καίρατος*] *ποταμὸς Κρήτης καὶ πόλις ἡ Καίρατος οὕτω λεγομένη.* Scholiasta. De Caerato v. Anal. Alex. p. 172.

45. *πέμπον*] vulgo *πέμπεν.* correxit Reiskius, et sic schol. Nicandri Ther. 349.

46. *αὖθι δὲ*] *αὐτίκα δὲ* Vind. quod non displiceret si abesset particula. cf. vs. 70 et quae ad vs. 50. annotavi.

47. *Λιπάρῃ*] *νῆσος δέ ἐστιν ἡ Λιπάρα τῆς Σικελίας, ἔνθα ἦν τὰ χαλκεῖα Ἡφαίστου. ἔστι δὲ μία τῶν Αἰολίδων. λέγεται δὲ ὅτι σίδηρα διάφορα θέντες ἐν αὐτῇ ναῦται ἕωθεν εὑρήκασιν αὐτὰ ἐκ τῆς ἀναδόσεως τοῦ πυρὸς πεπανθέντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ νῆσος Λιπάρα διὰ τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα ἓν γενέσθαι.* Scholiasta. Cf. schol. Apollonii Arg. III 41.

οὔνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο
ἑσταότας περὶ μύδρον· ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον·
ἱππείην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην.
αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα
πρηόσιν Ὀσσαίοισιν ἐοικότα (πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν
φάεα μουνόγληνα, σάκει ἴσα τετραβοείῳ,
δεινὸν ὑπογλαύσσοντα), καὶ ὁππότε δοῦπον ἄκουσαν
ἄκμονος ἠχήσαντος ἐπὶ μέγα, πουλύ τ' ἄημα
φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺν στόνον· αὖε γὰρ Αἴτνη,
αὖε δὲ Τρινακίη Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων

49. μύδρον] σίδηρον πεπυρακτωμένον, παρὰ τὸ μύδεσθαι καὶ διαρρεῖν. Scholiasta. cf. schol. Lycophr. a Bachmanno editus (Rostochii 1848) ad vs. 272. ubi vitiose μύρεσθαι legitur.

50. ἱππείην τετύκοντο] immemores consuetudinis Callimachi, orationem siquis alius λελυμένην καὶ ἀσύνδετον amantis, Hemsterhusius verba ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον parenthesi includi, Ernestus autem vs. 48. ἐπ' ἄκμοσι δ' Ἡφαίστοιο scribi iusserant. similiter erratum ab Ernesto vs. 69. neque probo Schneiderum Philol. Gott. VI p. 559 in h. Apoll. 105 ὃ *quamobrem* et 107 τὸ scribentem.

51. δ' ἔδδεισαν] Vind. δ' ἔδεισαν.

52. Ὀσσαίοισι] vulgo Ὀσσείοισι, quod conformavi ad latinorum poetarum usum, non *Osseus* dicentium sed *Ossaeus*. Vind. Voss. Ambr. sec. Ὀσσείῃσι, quod etiam scholiasta legit, qui quod dicit Ὄσσα ὄρος Μακεδονίας, ex medii aevi usu explicandum, quo Thessalia Macedoniae nomine nuncupabatur.

53. φάεα μουνόγληνα] καὶ Ἡσίοδος 'κυκλοτερὴς δ' ὀφθαλμὸς ἔεις'. Scholiasta.

54. ὑπογλαύσσοντα] ὑπολάμποντα. ὅθεν καὶ γλαῦκος (sic). Scholiasta. Ante Bentleium ὑπογλαύσοντα.

55. ἐπὶ μέγα] ita librorum scripturam ἐπεὶ μέγα correxit Stephanus.

56. αὐτῶν τε βαρὺν στόνον] ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τὸ ἔδεισαν. Scholiasta. Qui voluit opinor ἤκουσαν.

57. Τρινακίη] vulgo Τρινακρίη, at Ven. Ambros. et Lasc. Τρινακίη, idem etiam Par. habet, sed in margine Τρινακρίη. cf. Diodorus Sic. XII 29.

Ἰταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἀύτει,
εὖθ᾽ οἵγε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων
ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν ἠὲ σίδηρον
ἀμβολαδὶς τετύποντες ἐπὶ μέγα μυχθίσσειαν.
τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
οὔτ᾽ ἄντην ἰδέειν οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι.
οὐ νέμεσις· κείνους γε καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαί
οὐδέποτ᾽ ἀφρικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες.
ἀλλ᾽ ὅτε κουράων τις ἀπεχθέα μητέρι τεύχοι,
μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Ἄργην ἢ Στερόπην· ὃ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
ἔρχεται Ἑρμείης, σποδιῇ κεχριμένος αἰθῇ.

58. *Κύρνος*] νῆσος ἀντικρὺ (πρὸ Par.) τῆς Σικελίας (Ἰταλίας?) ἡ Κύρνος ἐστί. Scholiasta. Vitiose Ernestus et Blomfieldus *Κυρνός*. Voss. *Κέρνος*. atque ita forsan scripsit rariorum formarum amator Callimachus. v. Diatr. ad h. l.

59. *εὖθ᾽ οἵ γε ῥαιστῆρας*] τὸ ἑξῆς, ἐπεὶ μέγα πολύ τ᾽ ἄημα, εὖθ᾽ οἵγε ῥηστῆρας. λέγει δὲ τὰς σφύρας ῥαιστῆρας παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ φθείρειν τὰ ὑποπίπτοντα. Scholiasta.

61. *ἀμβολαδὶς τετύποντες*] ἐκ διαδοχῆς. Scholiasta. Rectius opinor *sublatis brachiis*. de τετύποντες cf. ad h. in Jov. 53. τετυπόντες Par.

ibid. *ἐπὶ μέγα μυχθίσσειαν*] vulgo *ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν*, cod. Ruhnk. *ἀτειρέα μοχθήσειαν*, Par. *ἐπεὶ μέγα μοχθίσσειαν*, unde assumta Bentleii emendatione *ἐπί*, locum correxi. v. Diatriben ad h. l.

62. *ἀκηδέες*] ἄφοβοι explicat scholiasta, significatione aliunde non nota.

64. *κείνους γε*] vulgo *κείνους δέ*, cui quod substitui, certa epici sermonis lex postulat.

66. *ἀπεχθέα*] libri *ἀπειθέα* sensu aut nullo aut perverso, ut ostendit M. Hauptius *Verhandl. d. Sächs. Ges. d. Wissensch.* 1849 p. 44. cuius emendationem recepi, dubitanter tamen. v. Diatriben ad h. l.

ibid. *τεύχοι*] ita Par. Voss. Lasc. aliique, *τεύχει* Vind.

69. *Ἑρμείης*] hoc frustra tentari docuit Hauptius l. l.

ibid. *κεχριμένος αἰθῇ*] vulgo *κεχρημένος*, quod mirum est placere potuisse Hemsterhusio. *κεχριμένος*, ut recte emendarat Th. Graevius,

αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται· ἡ δὲ τεκούσης
δύνει ἔσω κόλπους θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
κοῦρα, σὺ δὲ προτέρω περ ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα,
εὖτ᾽ ἔμολεν Λητώ σε μετ᾽ ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ἡφαίστου καλέοντος ὅπως ὀπτήρια δοίη,
Βρόντεώ σε στιβαροῖσιν ἐφεσσαμένου γονάτεσσιν,
στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης,
ὤλοψας δὲ βίηφι· τὸ δ᾽ ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν
μεσσάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρσῃ
φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἀπενείματ᾽ ἀλώπηξ.
τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος
'Κύκλωπες, κἠμοί τι Κυδώνιον εἰ· δ᾽ ἄγε τόξον

Par. in margine. pro *αἰθῇ*, quod *τῇ κεκαυμένῃ*, *τῇ μελαίνῃ* interpretatur scholiasta, satis mirabili errore Vind. *ὤμους*. obversabatur librario Homericum *εἰλυμένος ὤμους*. non enim credo aliquid reconditius latere.

74. *ὀπτήρια*] *τὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα*. Scholiasta. Munus natalitium dicit, si vera sunt quae docet schol. Aeschyli Eum. 7. a Spanhemio allatus *γενέθλιον δόσιν ἀντὶ τοῦ ὀπτήριον*.

75. *ἐφεσσαμένου*] hoc transitivo sensu dixit sequutus Homerum Od. π, 443. *ἐμὲ — Ὀδυσσεὺς πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος*. Callimachi loco uti poterat Buttmannus Gramm. Gr. I p. 524.

76. *ἐκ μεγάλου*] suspicor *εὖ μεγάλου*. v. Diatriben ad h. l.

77. *ὤλοψας*] *ἔτιλας*, *ἐλέπισας*. Scholiasta.

78. *κόρσῃ*] *κόρσην* vulgo, *κόρσιν* Par. in margine, *κόρσῃ* nescio quis.

79. *ἐνιδρυνθεῖσα*] Par. Vind. Ambr. *ἐνιδρυθεῖσα*. statim *ἀπενείματ᾽* O. Schneiderus Phil. Gott. VI p. 499. vulgo *ἐπενείματ᾽*.

ibid. *ἀλώπηξ*] *πάθος περὶ τὴν κεφαλὴν γινόμενον, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζῴου· τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο λέγεται ὅτι ἔνθα ἂν οὐρήσῃ, ἄγονος ὁ τόπος τῷ ἔτει ἐκείνῳ γίγνεται*. Scholiasta.

81. *κἠμοί*] vulgo *ἦ μοι*, *κἀμοί* marg. cod. Ruhnk. interpolatione manifesta, *ἢ ἦ μοι* Ambr. pr. Par., unde *κἠμοί* scripsi, idemque latet in scriptura Vind. Voss. Ambr. sec. *εἴη μοι*. obfuit librariis crasis dorica. cf. Diatr. ad Del. 248.

ibid. *εἰ δ᾽ ἄγε*] mediae orationi interpositum, exemplo fortasse unico.

ἠδ' ἰοὺς κοίλην τε κατακληῖδα βελέμνων
τεύξατε· καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωιάς, ὥσπερ Ἀπόλλων.
αἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἤ τι πέλωρον
θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν'.
ἔννεπες· οἳ δ' ἐτέλεσσαν· ἄφαρ δ' ὡπλίσσαο, δαῖμον.
αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἤιες, ἵκεο δ' αὖλιν
Ἀρκαδικὴν ἔπι Πανός. ὃ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνεν
Μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.
τὶν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγούς,
τρεῖς δὲ παρουατίους, ἕνα δ' αἰόλον, οἵ ῥα λέοντας
αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δράξαιντο δεράων,
εἷλκον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὐλίον, ἑπτὰ δ' ἔδωκεν
θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας, αἵ ῥα διῶξαι
ὤκισται νεβρούς τε καὶ οὐ μύοντα λαγωόν,

non prorsus tamen dissimile est hoc Apollonii Arg. IV 755. *νῦν εἰ δ' ἄγε — δεῦρο Θέτιν μοι ἄνωχθι μολεῖν.*

88. *λυγκὸς*] *εἶδος θηρίου, οὗ τὸ οὖρον πήγνυται, ὃ καλοῦσι λυγκούριον.* Scholiasta. *Ἀρκαδικοῦ* Vind.

89. *εἶδαρ ἔδοιεν*] non erat cur haec suspectaret Anna immemor Homeri Odyss. 9, 84. Iliad. 13, 35. et ipsius Callimachi apud schol. Theocriti IV 16.

90. *πηγούς*] *λευκούς. καὶ Ὅμηρος 'πηγεσιμάλλῳ'.* Scholiasta.

91. *τρεῖς δὲ παρουατίους*] Ruhnkenius Epist. cr. II p. 169. *τρεῖς δὲ πόρ' οὐατίους.* coloris nomen requiri intellexit M. Hauptius Prooem. ind. lectt. Univ. Berl. 1858 p. 5. probabiliter coniciens *τρεῖς δὲ παρωαίους*, *tris vero subrufos*, quod ex Aristotelis h. an. IX, 45. illustrat. Schneiderus Philol. Gott. VI p. 505. tentavit *τρεῖς δ' ἀργουατίους*, quae recte formata vox esset, si *ἀργώτους* scripsisset.

ibid. *δεράων*] *δοράων* Vind. Voss.

94. *κυνοσουρίδας*] *τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτομένας κύνας, ἢ τὰς λακωνικάς. Κυνοσουρὶς* (*Κυνουρίς*?) *γὰρ τόπος Λακωνικῆς.* Scholiasta.

95. *οὐ μύοντα*] *ὁ γὰρ λαγωὸς ἐν τῷ κοιμᾶσθαι οὐ μύει.* Scholiasta.

καὶ κοίτην ἐλάφοιο καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαὶ
σημῆναι καὶ ζορκὸς ἐπ' ἴχνιον ἡγήσασθαι.
ἔνθεν ἀπερχομένη (μέτα καὶ κύνες ἐσσεύοντο)
εὗρες ἐπὶ προβολῆς ὄρεος τοῦ Παρρασίοιο
σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος· αἱ μὲν ἐπ' ὄχθης
αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψήφιδος ἀναύρου,
μάσσονες ἢ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.
ἐξαπίνης δ' ἔταφές τε καὶ ὃν ποτὶ θυμὸν ἔειπες
'τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη'.
πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ' ἕλες ὦκα θέουσα
νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσιν.
τὴν δὲ μίαν Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν
Ἥρης ἐννεσίῃσιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆι
ὕστερον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδεκτο.
Ἄρτεμι παρθενίη τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι
ἔντεα καὶ ζώνη, χρύσεον δ' ἐζεύξαο δίφρον

96. *ὕστριχος*] *θηρίον τι ταχύτατον*. Scholiasta. Qui scripsit ni fallor *τραχύτατον*.

98. *μέτα καὶ*] frustra suspectum est Ernesto. vide ne longe abeam Apollonium Arg. III 15.

99. *προβολῆς*] ita Vind. Voss. Par. alii *προμολῆς*, quam scripturam merito reiecit Blomfieldus.

101. *ἀναύρου*] vulgo *Ἀναύρου*. at nullus hoc nomine fluvius in Arcadia a veteribus memoratur. scholiasta autem ineptit de Anauro Thessaliae fluvio hic cogitans.

102. *κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός*] *σημείωσαι ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους κερατοφόρους εἶπε*. Scholiasta.

108. *ἐννεσίῃσιν*] tralatitio errore alii *αἰνεσίῃσιν*, de quo bene disputavit Ernestus. in Cyrilli glossa 'Sincerus *ἀκαίρεος*', quam tractavit ad h. l. Blomfieldus, non *ἄκηρος* scribendum, sed *ἀκέραιος*.

109. *ὕστερον*] libri *ὕστατον*. correxit vir doctus in marg. edit. Vasc. atque ita affert schol. Apollonii Arg. I 996. idem error in codd. h. in Del. 172.

ibid. *Κερύνειος*] *Κεραύνιος* Lasc. et schol. Apollonii, *κερήνιος* Vind.

111. *χρύσεον*] fort. recte hoc tri-

ἐν δ' ἐβάλευ χρύσεια, θεά, κεμάδεσσι χαλινά.
ποῦ δέ σε τὸ πρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;
Αἵμῳ ἔπι Θρήικι, τόθεν βορέαο κατάιξ
ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα·
ποῦ δ' ἔταμες πεύκην, ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης;
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ, φάεος δ' ἐνέηκας ἀυτμήν
ἀσβέστου, τό ῥα πατρὸς ἀποστάζουσι κεραυνοί.
ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο, θεή, πειρήσαο τόξου;
πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἧκας ἐπὶ δρῦν,
τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα· τὸ τέτρατον οὐκ ἔτ' ἐπὶ δρῦν,
* * * *
ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵ τε περὶ σφέας
οἵ τε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πολλὰ τέλεσκον.
σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη·

syllabum esse statuit Heckerus Comm. Callim. p. 75.

113 — 117. de his versibus vide quae dixi in Diatr. ad Del. 280.

114. *βορέαο κατάιξ*] poeta anonymus apud Suidam v. *κατάιξ*, quem Ruhnkenius Callimachum esse bene suspicatur, *ἢ δ' ἀπὸ Μηρισσοῖο θοὴ βορέαο κατάιξ.* cuius versus alteram partem habet etiam Apoll. Arg. I 1203.

119. *θεή*] v. ad h. in Jov. 37.

121. *οὐκ ἔτ' ἐπὶ δρῦν*] post haec verba unius versus lacunam indicavi. v. Diatr. ad h. l.

123. *πολλὰ τέλεσκον*] vulgo *πόλλ' ἐτέλεσκον.* correxi ex Voss. Ambr. sec. Par. Vind. cf. Fragm. 434. *ἵν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν.*

124. *ἐμμάξεαι*] Vind. *ἐκμάξεαι*, unde conicias *εἰσμάξεαι.*

125. *κτήνεά φιν*] *φὶν χωρὶς τοῦ σ διὰ τὸ μέτρον.* Scholiasta. Verissime hoc monuit. *κτήνεά σφιν* Vind. et Blomfieldus, cuius tanta fuit lascivia, ut formam Callimachi et Nicandri certissimis exemplis munitam radicitus evulsum iret. in hoc ipso statim carmine vs. 213. nullo pacto scribi potest ut ille voluit *ἀτύλωτοι σφισὶν ὦμοι*, ubi prorsus necessaria est particula *δέ*, pariter atque in Fragm. CLXXXIII. *ἢ ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ φιν ὄμπνιον ἔργον.* de Nicandri locis Ther. 225. Alex. 124. dixit Schneiderus.

ibid. *καταβόσκεται*] *ἐπιβόσκε-*

κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες
ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχωίδες, ἠὲ φυγοῦσαι
τίκτουσιν. τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι,
κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
τετραπόδων, εὖ δ' οἶκος ἀέξεται, οὐδ' ἐπὶ σῆμα
ἔρχονται πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
οὐδὲ διχοστασίη τρώει γένος, ἥτε καὶ εὖ περ
οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο· ταὶ δὲ θυωρόν
εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.
πότνια, τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅστις ἀληθής,
εἴην δ' αὐτός, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδή,
τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή,
ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἵ σεο πάντες ἄεθλοι,
ἐν δὲ κύνες καὶ τόξα καὶ ἄντυγες, αἵτε σε ῥεῖα
θηητὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
ἔνθα τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προβολῇσι δέχονται
ὅπλα μὲν Ἑρμείης ἀκακήσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων

ται Ven. ex quo sumsisse videtur Gelenius. commendat hoc Bentleius. cf. Wernick. ad Tryph. 503.

127. *ἢ βληταὶ*] v. Diatriben.

129. *οὓς*] *οἷς* Vind. Ambr. I. 2. Voss. tum Voss. Vind. *αὐγάσσαιο*.

131. *οἶκος*] *ὄλβος* vulgo, quod correxi in Diatr. ad h. l. ubi etiam de sequentibus dictum est.

134. *θυωρόν*] *θυωρὸς ἡ φιλικὴ τράπεζα, κυρίως δὲ ἡ θεοῖς ἀνακειμένη.* Scholiasta.

136. *ἀληθής*] *εἴη μοι φίλος ὅστις ὑπὸ σοῦ προνοεῖται.* Scholiasta. Qui videtur aliud quid legisse, quam quod nunc legitur. de *ἀληθής* cf. Valckenarium ad Euripidis Hippol. p. 264.

141. *θηητὴν*] Tibullus Eleg. II 2, 72. *insideat celeri conspiciendus equo.*

142. *προβολῇσι*] vulgo *προμολῇσι*, Vind. *προμολοῖσι*. correxit Blomfieldus.

143. *ἀκακήσιος*] *ἀπὸ ὄρους Ἀρ-*

θηρίον ὅττι φέρησθα· πάροιθέ γε, πρίν περ ἱκέσθαι
καρτερὸν Ἀλκείδην· νῦν δ᾽ οὐκ ἔτι τοῦτον ἄεθλον
Φοῖβος ἔχει· τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
ἕστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος εἴ τι φέρουσα
νεῖαι πῖον ἔδεσμα· θεοὶ δ᾽ ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
ἄλληκτον γελόωσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτή,
ταῦρον ὅτ᾽ ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν ἢ ὅγε χλούνην
κάπρον ὀπισθιδίοιο φέρων ποδὸς ἀσπαίροντα
κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεά, μάλα τῷδε πινύσκει
'βάλλε κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοί σε βοηθὸν
ὡς ἐμὲ κικλήσκωσιν. ἔα πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς
οὔρεα βόσκεσθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωοί
ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλλ᾽ ἐπὶ καὶ τούς'.
ὣς ἔνεπεν, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖτο·
οὐ γὰρ ὅγε Φρυγίῃ περ ἐπ᾽ ὀφρύι γυῖα θεωθεὶς

καδίας, ἢ ὁ μηδενὸς κακοῦ παραίτιος ὤν. Scholiasta.

144. πάροιθέ γε] libri πάροιθε δέ, quod correxit Blomfieldus.

146. ἄκμων] ὁ μὴ κάμων ἐπὶ τοῖς ἄθλοις Ἡρακλῆς. Scholiasta.

148. νεῖαι] Voss. Vind. ναῖαι.

151. φέρων] vulgo φέροι, Voss. φέροις. recepi emendationem Ernesti, qua locus utcunque expeditur. nisi forte duo versus post ἀσπαίροντα exciderunt. v. Diatr.

152. θεή] cf. ad h. in Jov. 37.

ibid. τῷδε πινύσκει] σωφρονίζει. κολακεύει ὁ Ἡρακλῆς. Scholiasta. τάδ᾽ ἐπινύσσκει Voss.

153. θνητοί σε] libri θνητοῖσι, correxit Huetius.

154. ἔα πρόκας] διὰ τὴν ἀδηφαγίαν τὰ μείζω τῶν ζῴων κελεύει αὐτὴν ἀγρεύειν. Schol.

157. ἀνθρώποισι] an ἄγριοί εἰσι? v. Diatriben.

159. Φρυγίῃ περ ἐπ᾽ ὀφρύι] legebatur Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυί. emendavit Ruhnkenius Epist. crit. II p. 146. nisi quod praeter necessitatem scripsit Φρυγίης περ ἐπ᾽ ὀφρύσι. cf. Diatriben ad h. l.

παύσατ' ἀδηφαγίης. ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη,
τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας
ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δέ σφισι πουλὺ νέμεσθαι
Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι φορέουσιν
ὠκύθοον τριπέτηλον, ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσιν.
ἐν καὶ χρυσείας ὑπὸ ληνίδας ἐπλήσαντο
ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι· οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην
πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται
ἀγχόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο,
ἢ Πιτάνῃ (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἢ ἐνὶ Λίμναις,
ἢ ἵνα, δαῖμον, Ἁλὰς Ἀραφηνίδας οἰκήσουσα

160. *πάρα νηδὺς ἐκείνη*] violenter Wernickius ad Tryphiod. p. 292. *νηδὺς πάρα κείνη*. vide Naekium Opusc. II p. 182.

161. *ἀροτριόωντι — Θειοδάμαντι*] nescio an ad eandem de Hercule et Thiodamante fabulam referendum sit Callimachi fragment. CCCCXXXV. *οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παρίωσιν ἄροτρον*. in quo explicando convenire mihi video cum Heckero Comm. Callim. p. 73. *ἀροτριόωντι* dedit Voss. *ἀροτριάοντι* et *ἀροτριῶντι* reliqui.

165. *ὠκύθοον*] *τὸ ταχέως ἀνατέλλον τρίφυλλον*. Scholiasta. Ambr. Voss. alii *ὠκύθεον*.

166. *ὑπὸ ληνίδας*] vulgo *ὑποληνίδας*. v. Diatriben ad h. l.

171. *Αἰγυπτίου Ἰνωποῖου*] *Αἰγύπτιος διὰ τὸν Νεῖλον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐκεῖ πλημμυρεῖ. ἢ ὅτι λέγεται* (*ἐκ* add. Par.) *τοῦ ὕδατος τοῦ Νείλου μετέχειν λαθραίως*. Scholiasta.

172. *ἢ Πιτάνῃ*] *Πιτάνη πόλις* (*ποταμὸς* Par.) *Μακεδονίας*. Scholiasta. Qui scripsit sine dubio *Λακεδαιμονίας*. legitur vulgo *Πιτάνης*, quod ferrem si Pitane fontis fluviive nomen esset, ut perhibet schol. Par. quod cum aliunde non constet, posui *Πιτάνῃ*, ut dativus pendeat ab *ἐνὶ* ante *Λίμναις*, qui notissimus Callimachi usus est.

ibid. *Λίμναις*] *λίμνης* i. e. *Λίμνης* Vind.

ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ' εἴπαο τέθμια Ταύρων,
μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθοῦ
τετράγυον τέμνοιεν ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι.
ἦ γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι
κόπρον ἔπι προγένοιντο, καὶ εἰ Τυμφαιίδες εἶεν
εἰναετιζόμεναι κερεαλκέες, αἳ μέγ' ἄρισται
τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν· ἐπεὶ θεὸς οὔποτε κεῖνον
ἦλθε παρ' Ἥλιος καλὸν χορόν, ἀλλὰ θεῆται
δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.
τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον;
τίς δὲ λιμήν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
φίλαο; καὶ ποίας ἡρωίδας ἔσχες ἑταίρας;
εἰπὲ θεά, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω.
νήσων μὲν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὔαδε Πέργη,
Τηΰγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο.

* * * *

ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
ἐλλοφόνον Βριτόμαρτιν ἐύσκοπον· ἧς ποτε Μίνως

177. *κεκμηυῖαι*] ita Voss. Vat. Par. et editt. vett. vulgo *κεκμηκυῖαι.*

178. *κόπρον*] *τὴν ἔπαυλιν.* Scholiasta. Cf. Anal. Alex. p. 89.

ibid. *Τυμφαιίδες*] *Στυμφαιίδες* libri. *Τυμφαιίδες* correctum e scholiasta, cuius haec est adnotatio: *Τύμφαι* (*Τυμφαία*?) *χωρίον τῆς Ἠπείρου· λέγεται δὲ καλὰς βοῦς ἔχειν τὴν Ἤπειρον.*

179. *κερεαλκέες*] pars codd. tralatitio errore *κεραελκέες.*

180. *οὔποτε κεῖνον*] vulgo *οὔποτ' ἐκεῖνον.*

188. *Εὐρίποιο*] *Εὔριπος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας ῥοῦς. καλεῖται δ' οὕτως ἡ Εὔβοια διὰ τὸ ἐπὶ μῆκος αὐτὴν κεῖσθαι. λέγεται δὲ καὶ Μάκρις.* Scholiasta. Quae ita scripserim: *καλεῖται δ' οὕτως Εὔβοια. λέγεται δὲ καὶ Μάκρις διὰ — κεῖσθαι.*

189. ante h. v. lacunam indicandam esse ostendi Diatr. ad h. l.

190. *Βριτόμαρτις*] *ὄνομα κύ-*

θεὶς ὑπ᾽ ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.
τὲ μὲν λασίῃσιν ὑπ᾽ ὀφρύσι κρύπτετο νύμφη,
δ᾽ εἰαμενῇσιν· ὁ δ᾽ ἐννέα μῆνας ἐφοίτα
λά τε κρημνούς τε· καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτύν,
ὅτε μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν ἥλατο πόντον
ος ἐξ ὑπάτοιο, καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων
τά σφ᾽ ἐσάωσεν· ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
ν μὲν Δίκτυνναν, ὄρος δ᾽ ὅθεν ἥλατο νύμφη
ῖον καλέουσιν· ἀνεστήσαντο δὲ βωμούς,
ε ῥέζουσι. τὸ δὲ στέφος ἤματι κείνῳ
ις ἢ σχῖνος· μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι.
ε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος
ύρης ὅτ᾽ ἔφευγεν· ὅθεν μέγα χώσατο μύρτῳ.
ἄνασσ᾽ εὐῶπι φαεσφόρε, καὶ σὲ δὲ κείνης

ς νύμφης, ἀφ᾽ ἧς καὶ ἡ ; ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις , ὡς Διογενιανός. Schol. λασίῃσιν] λασίοισιν Vind. ὑπ᾽ ὀφρύσι] hoc e Voss. posui pro ὑπὸ δρυσί. illud ›pponitur palustribus locis ›ssis, ταῖς εἰαμεναῖς. cf. ex. p. 129.
ante hunc quoque versum ›rus Phil. Gott. VI p. 539 esse statuit ita fere sup- ἄλλοτε μὲν λειμῶνα πο- ›ν, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε. v. Diatr. καὶ δὴ σχεδὸν] om. δὴ 'ind. fallitur Blomfieldus ›tticis non nisi in capite sen- ›sitatum dicens.
νύμφην] vulgo νύμφαν, rectam formam dedere Ven. Vind. Par.

202. ἐνέσχετο] praestat fortasse ἐνίσχετο scribere.

204. Οὖπι] Οὖπις ἐπίθετον Ἀρτέμιδος ἢ παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας ἢ παρὰ τὴν θρέψασαν αὐτὴν Οὖπιν ἢ διὰ τὰς ὑπερβορέους (— είους) κόρας, Οὖπιν Ἑκαέργην Λοξώ, ἃς ἐτίμησαν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις. καὶ ἀπὸ μιᾶς μὲν Ἄρτεμις, Λοξίας δὲ καὶ Ἑκάεργος ἐκ τῶν λοιπῶν ὁ Ἀπόλλων. Scholiasta. Cf. Hesychius Ὦπι ἄνασσα· πυρὰ πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν. quae ex duobus articulis contracta sunt, quorum primus glossemate, alter glossa truncatus est Statim ante Blomfieldum καὶ δέ σε.

Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.
καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσαο, τῇ ποτε δῶκας
αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἔνι κούρη
Ὑψηὶς παρὰ τύμβον Ἰώλκιον ἔμμορ᾽ ἀέθλου.
καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Δηιονίδαο,
πότνια, σὴν ὁμόθηρον ἐθήκαο· καὶ δέ σε φασίν
καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι.
αἳ πρῶται θοὰ τόξα καὶ ἀμφ᾽ ὤμοισι φαρέτρας
ἰοδόκους ἐφόρησαν· ἀσύλωτοι δέ φιν ὦμοι
δεξιτεροί, καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.
ἤνησας δ᾽ ἔτι πάγχυ ποδορρώην Ἀταλάντην,
κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκασίδαο,
καί ἑ κυνηλασίην τε καὶ εὐστοχίην ἐδίδαξας.
οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες
μέμφονται κάπροιο· τὰ γὰρ σημήια νίκης

206. *ποτε δῶκας*] vulgo *ποτ᾽ ἔδωκας.*

207. *τοῖς ἔνι*] quid hoc certaminis fuerit, non satis apparet. num venatus certamen in funebribus Peliae ludis institutum erat?

209. *καὶ Κεφάλου ξανθὴν*] *ἤγουν τὴν Πρόκριν. καὶ 'καλὴν Ἀντίκλειαν' ἢ τὴν μητέρα Ὀδυσσέως ἢ ἄλλην τινά.* Scholiasta. Qui scripsit sine dubio *οὐ τὴν μητέρα Ὀδυσσέως, ἀλλ᾽ ἄλλην τινά.*

ibid. *Δηιονίδαο*] Vind. *Δηιονιάδαο.*

210. *καὶ δέ σε*] Blomfieldus *καὶ σὲ δὲ*, quod ut vs. 204 recte restitutum est, ita h. l. ferri nequit. illud est *et te quoque dicunt Anti[...] amasse*, alterum *et vero dicu[...] etiam Anticleam amasse.*

211. *φαέεσσιν*] male Ern[...] et Blomfieldus *φάεσσιν*. cf. [...]lonius Arg. III 1021 *τήκεται ἠ[...]σιν ἰαινομένη φαέεσσιν.* IV *ἀμβροσίοισιν ἀνερχομένη φ[...]σιν.* nimirum recte ᾱ producit *φάεος, φάεϊ, φάεα, φάεσι,* h. iis casibus, qui tribus brevibus stant, quarum prima in arsi [...] est, necessario corripitur ubic[...] ᾰ in thesi positum est.

213. *ἀσύλωτοι*] Par. Vat. [...]*λωτοι.* locus varie tentatus, d[...] v. Diatriben.

ίην εἰσῆλθεν, ἔχει δ' ἔτι θηρὸς ὀδόντας.
ἐν Ὑλαῖόν τε καὶ ἄφρονα Ῥοῖκον ἔολπα
ερ ἐχθαίροντας ἐν ἄιδι μωμήσασθαι
·· οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται,
Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ ἀκρώρεια.
πουλυμέλαθρε πολύπτολι χαῖρε Χιτώνη,
ῳ ἐπίδημε· σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
ην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν.

Υλ αῖον] Ὑλαῖος καὶ Ῥοῖκυροι περὶ Ἀρκαδίαν, οὓς Ἀταλάντη βιασαμένους ἰνους?) αὐτήν. Scholi-

οῖκον] Vind. Λύκον, idem- εt Voss. sed Ῥοῖκον in ῖτον recte corrigere videleius ad Horatii Carm. II

οὐδέ περ ἐχθαίροντας] θραίνοντας. verissime O. rus Philol. Gott. VI p. 500 έ περ cum participio conιοn esse *non quamvis*, vel *tumvis*, sed *ne tum qui-* itaque corrigit ὡδέ περ, *ter*. eandem ob causam οὐδέ περ ἔχθρ' ἐνέπονιceram, quod non multum criptura Vind. Nunc nihil n video, modo ἐχθαίρον- χθραίνοντας eo sensu in- ', quo Homerus ἀπεχθαίit Odyss. IV 105 ὅστε ον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωsomnum cibumque invisum reddit. eodem sensu ἐχθραίνειν dici docent exempla in Thesauro Paris. collecta. Cf. Lobeck. ad Aiac. p. 97. et Coraes ad Heliodor. II p. 292. itaque hoc dicit poeta *ne tum quidem cum hoc agunt ut Atalanten in odium adducant.*

224. νᾶεν φόνῳ] νᾶον δ' ὀρῷ in eadem versus parte posuit Homerus Od. ι 222. talia non negligenda sunt quamvis minuta, pertinentque ad tectam illam Homerici sermonis imitationem per totam seriorum epicorum poesin fusam.

225. πολύπτολι] satis mira varietate Vind. habet πολύπτυχε.

226. Νηλεύς] praestat fort. Νειλεύς, ut est in Fragm. XCV. cf. quae ad Theocr. XXVIII 3 et Anal. Alex. p. 221 annotavi.

227. ἡγεμόνην] ἡγεμόν' ἦν scripsit Blomfieldus, ἡγεμόνην nihil aliud quam *ductum* significare posse existimans, qui immanis error est. ἡγεμόνη, *ductrix*, formatum est ab ἡγεμών ut εὐφρόνη ab εὔφρων et multa alia eiusdem generis.

Χησιὰς Ἰμβρασίη πρωτόθρονε, σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ,
μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας,
Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιίδες ἄστεα κήδειν
ἔπλεον, ἀμφ' Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
ἦ μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθείσατο νηούς·
ἄλλον μὲν Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας
οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια· τὸν δ' ἐνὶ Λούσοις
Ἡμέρῃ, οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων.
σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
ἔν κοτε παρραλίῃ Ἐφέσῳ βρέτας ἱδρύσαντο,
φηγῷ ὕπ' εὐπρέμνῳ· τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἱππώ.

228. *Χησιὰς*] *Χήσιον ἀκρωτήριον τῆς Σάμου, καὶ Ἴμβρασος ποταμὸς τῆς Σάμου.* Scholiasta.

230. *δύω ἐκαθείσατο*] *δύο ἐκαθήσσατο* Par. *δύο ἐγκαθίσατο* Vind. *δύω ἐκαθίσσατο* Lasc. *δύο ἐγκαθήσατο* Voss. *δύω θεὰ εἴσατο* Valckenarius ad Eurip. Hippol. 31. *ἐκαθίσατο* ex h. l. enotasse videtur Hesychius *Ἐκαθίσατο· ἱδρύσατο.* sed *ἐκαθείσατο* recte libri habent apud Apollonium Arg. II 947. IV 278 et 1219.

232. *Ῥαμνουσίδι*] *Ῥαμνοῦς δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νεμέσει Ζεὺς συνεκαθεύδησεν, ἥ τις ἔτεκεν ὠόν, ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην.* Scholiasta.

234. *Κορίης*] sine idon[...] Blomfieldus *Κορίῃ.*

235. *Ἀζήνια*] *ὄρος Ἀζ*[...] Schol. *ἀξείνια* ante Th. G[...]

ibid. *Λούσοις*] vulgo *Λ*[...] revocavi librorum scriptura[...] vis Herodianum antestetur [...] sta: *ἡ εὐθεῖα τὰ Λοῦσ*[...] *Ἡρωδιανός.* sed Herodiani[...] nitio ad genus spectat, non [...] pturam per duplex *σ*, sc[...] ipse etiam haud dubie *Λο*[...] sic, ut nunc video, schol. P[...]

238. *ἔν κοτε*] *ἔν ποτε* Vi[...] *ἐγκυτὶ* Schneiderus Philol. [...] p. 512. invito opinor poeta.

ibid. *Ἐφέσῳ*] hoc rece[...] Par. Vind. Ven. Voss. A[...] vulgato *Ἐφέσου.*

239. *φηγῷ ὕπ' εὐπρέμ*[...] correxere librorum lectione[...]

αὐταί δ' Οὖπι ἄνασσα περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλῳ
στησάμεναι χορὸν εὐρύν· ὑπήεισαν δὲ λίγειαι
λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλίσσωσιν ὁμαρτῇ.
οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήναντο,
ἔργον Ἀθηναίης, ἐλάφῳ κακόν· ἔδραμε δ' ἠχὼ
Σάρδιας ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον· αἳ δὲ πόδεσσιν
οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι.
κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον
δωμήθη· τοῦ δ' οὔ τι θεώτερον ὄψεται ἠώς,
οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαξέμεν ἠπείλησεν

ὑπὸ πρέμνῳ Heckerus Com. de Anth. p. 129 et Schneiderus Philol. Gott. III p. 269. qui nunc praefert φηγῷ ὕπο, πρέμνῳ, me quidem non probante.

240. περὶ πρύλιν] de his dictum in Diatr. ad h. l.

242. λίγειαι] λιγεῖαι Blomfieldus. cf. Lehrsii Quaest. ep. p. 169.

243. πλίσσωσιν] ante Arnaldum πλήσσωσιν, cuius emendationem confirmat Vind. πλήσωσιν, unde fort. πλίξωσιν scribendum.

244. τετρήναντο] vulgo τετρήνοντο, recte codd. τετρήναντο, quod plusquamperfecti significationem habet *nec dum perforaverant*. frustra Blomfieldus cum anonymo τετραίνοντο. ad rem cf. Dionysius Halic. Hist. rom. I 33 καὶ μουσικὴν τὴν δι' ὀργάνων, ἃ δὴ λύρα (leg. λύραι) τε καὶ τρίγωνα καὶ αὐλοὶ καλοῦνται, τῶν προτέρων ὅτι μὴ σύριγξι ποιμενικαῖς οὐδενὶ ἄλλῳ μουσικῆς τεχνήματι χρωμένων.

248. εὐρὺ θέμεθλον] scribendum videtur εὐρὺ ἕδεθλον vel εὐρὺ μέλαθρον, de quo dixi in Diatr. ad h. l. θέμειλον pro θέμεθλον Ven. Par.

251. τῷ ῥα] Dobraeus Adv. II p. 9 τό ῥα, quae certe non necessaria est emendatio. Lygdamis memoriam ex h. l. hausit Hesychius, cuius sat multae glossae ad Callimachum referendae sunt, sed quas paucis exceptis commemorare non operae duxi, cum ad emendandum illustrandumve poetam nihil faciant.

Λύγδαμις ὑβριστής· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν
ἤλασε Κιμμερίων ψαμάθῳ ἴσον, οἵ ῥα παρ' αὐτόν
κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.
ἆ δειλὸς βασιλέων ὅσον ἤλιτεν· οὐ γὰρ ἔμελλεν
οὔτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς οὔτε τις ἄλλος,
ὅσσων ἐν λειμῶνι Καϋστρίῳ ἔσταν ἅμαξαι,
νοστήσειν· Ἐφέσου γὰρ ἀεὶ τεὰ τόξα πρόκειται.
πότνια Μουνυχίη λιμενοσκόπε χαῖρε Φεραίη.
μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν· οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ
βωμὸν ἀτιμήσαντι καλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες.
μηδ' ἐλαφηβολίην μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν·
οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδης ὀλίγῳ ἐπὶ κόμπασε μισθῷ.
μηδέ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον· οὐδὲ γὰρ Ὦτος,
οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.
μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδὲ γὰρ Ἱππώ
ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.
χαῖρε μέγα κρείουσα καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.

253. *ἤλασε*] vulgo *ἤγαγε*, sed *ἤλασε* lexica apud Gaisfordum ad Etym. M. p. 477, 12.

260. *ἀτιμήσῃ*] Par. *ἀτιμήσει*. de structura totius loci cf. Diatr. ad Del. 280.

261. *πόλιν*] ita Vind. Ven. vulgo *πτόλιν*.

ibid. *ἀγῶνες*] Vind. *αἰῶνες*, frequenti vitio, eximendo illo etiam e Philostrato de Gymn. p. 78, 10. Dar. ubi nunc legitur *ἐπ' αἰσχύνῃ αἰῶνος*, de quo non assentior Cobeto.

263. *ὀλίγῳ ἐπὶ κόμπασε μισθῷ*] legebatur *ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ*. at neque *ἐπικομπάζειν* pro simplici *κομπάζειν* dicitur, neque si diceretur, ferri possent dativi *ὀλίγῳ μισθῷ*. v. ad Lav. Pall. 102. *ἐπὶ κόμπασε* autem cur scripserim, non *ἐπ' ἐκόμπασε*, peritos non latebit.

267. *ἀκλαυτεὶ*] Blomfieldus *ἀκλαυτί*. cf. Naekii Opusc. II p. 155.

ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ

Τὴν ἱερὴν ὦ θυμὲ τίνα χρόνον, εἴ ποτ᾽, ἀείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἦ μὲν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται,
εὔυμνοι· Δῆλος δ᾽ ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
ἐκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα
λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε καὶ ὡς θεὸν ᾔνεσε πρώτη.
ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσῃ
ἔχθουσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλῳ νυν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.
κείνη γ᾽ ἠνεμόεσσα καὶ ἄτρυγος, οἷά θ᾽ ἁλιπλὴξ

1. εἴ ποτ᾽, ἀείσεις] vulgo ἤ πότ᾽, Par. ἤ ποτ᾽ i. e. εἴ ποτ᾽, ut coniecit Reiskius.

3. ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται] Homerus H. in Apoll. 38. ἢ νήσων λιπαρωτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται.

7. Πίμπλειαν] ὄρος Θρᾴκης ἱερὸν Μουσῶν. Scholiasta. Tum vulgo ἀείσει, Voss. ἀείσοι, correxit Blomfieldus e Tzetze ad Lycophr. 276.

8. τώς] τῶς Par.

9. νυν] scribebatur νῦν, quod falleretur qui ita defendi posse existimaret, ut poetam ad vs. 1 redire diceret.

10. Κύνθιος] librorum scripturas indicavi in Diatribe ad h. l.

11. κείνη γ᾽] libri κείνη δ᾽, correxit Schneiderus.

ibid. ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος] ὅτι ἀκίνητος καὶ ἄσειστος ἡ Δῆλος καὶ οὐδέποτε ἠνεμωμένη τινάσσεται. καὶ Θουκυδίδης σεισμὸν γενόμενον μέγαν βουλόμενος ἐξη-

αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις,
πόντῳ ἐνεστήρικται · ὃ δ' ἀμφί ἑ πουλὺς ἑλίσσων
Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην.
τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσσαντο.
ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι,
ὁππότ' ἐς Ὠκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθὺν
νῆσοι ἀολλίζονται· ἀεὶ δ' ἔξαρχος ὁδεύει.
ἡ δ' ὄπιθεν Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ,
οὐκ ὀνοτή· καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς Ἐλλοπιήων,
Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις

γήσασθαι φησὶν ὅτι τοσοῦτον ἦν μέγας, ὥστε τὴν Δῆλον νῆσον σεισθῆναι. ἄλλως. ἄτροπος ἄσειστος, ἀγεώργητος καὶ μὴ μετατρεπομένη καὶ μεταβαλλομένη ἐν τῷ ἀροῦσθαι· τραχεῖα γάρ. Scholiasta. Mox *ἁλίπληξ* Vind.

ibid. *ἄτρυγος*] libri *ἄτροπος*, Blomfieldus *ἄτροφος*, cui praetuli *ἄτρυγος*, de quo v. Diatriben ad h. l.

12. *αἰθυίης*] *αἰθυίαις* Vind.

ibid. *καὶ μᾶλλον*] *πολὺ μᾶλλον* Hermannus, cui praestare opinor *αἰθυίῃσί τε μᾶλλον*. sed v. Diatr.

14. *πολλὴν*] elegans et fortasse vera est Ruhnkenii emendatio *πολιήν*.

ibid. *ἀπομάσσεται*] *ἀπορρύπτει*. Scholiasta. Qui scripsit fortasse *ἀπορρίπτει*, nisi de *ἀπομύσσεται* cogitavit.

15. *ἐννάσσαντο*] ita Par. *ἐδάσαντο* Vind. *ἐδάσσαντο* Voss. *ἐννάσαντο* reliqui.

16. *ἐνὶ πρώτῃσι*] Voss. *πρώτοισι*.

17. *ὁππότ' ἐς Ὠκεανὸν* *σαι Ὠκεανὸν* Valckenari usitata est Callimacho dice a qua tamen deflexit eti Lav. 19. *οὔτ' ἐς ὀρείχαλκο* *Σιμοῦντος ἐς δίναν*, et r *ἢ 'ς Φυσάδειαν ἢ ἐς Ἀμ* nisi ibi *ἢ Φυσάδειαν* scr sensus est *quando frequen tant Oceanum.*

18. *νῆσοι*] *οὐχ ὅτι* c *ἀθροίζονται, ἀλλ' οἱ ἔξαρ* Scholiasta.

19. *Κύρνος*] *ἡ νῦν Τύρο μένη*. Scholiasta. Pr Bergerus *Κορσὶς* corrigit; homini error relinquendu decepit epitheton *Φοίνισσ*

21. *ἐπενήξατο*] Ambros. *ἐπενάξατο*. forsan *ἐπεβή* Diatriben ad h. l.

ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα· σαοῖ δέ μιν ἀντ᾽ ἐπιβάθρων.
κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί,
Δῆλος δ᾽ Ἀπόλλωνι· τί δὲ στιβαρώτερον ἕρκος;
τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπὸ ῥιπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίου βορέαο· θεὸς δ᾽ ἀεὶ ἀστυφέλικτος.
Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν.
εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί,
ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκοῦσαι;
ἢ ὡς τὰ πρώτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείνων
ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ τελχῖνες ἔτευξαν,
νήσους εἰναλίας εἰργάζετο· νέρθε δ᾽ ἐλάσσας
ἐκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισε θαλάσσῃ.
καὶ τὰς μὲν κατὰ βυσσόν, ἵν᾽ ἠπείροιο λάθωνται,

25. ὑπὸ ῥιπῆς] ante Brunckium ὑπαὶ ῥιπῆς. Blomfieldus ὑπὸ ῥιπῆς, quem refutavit G. Pohl. Collat. cod. Par. p. 14.

26. Στρυμονίου] Στρυμὼν ποταμός ἐστι καὶ πόλις Θρᾴκης. Scholiasta. De urbe Strymone aliunde non constat. Callimachi locus latet apud Stephanum Byz. p. 588, 2.

28. εἰ δὲ λίην πολέες] αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου. ἔδει δὲ εἰπεῖν πολλαί. Scholiasta. Incredibili temeritate Valckenarius Diatr. p. 283 coniectat εἰ δ᾽ ὀλιγηπελέες σε. apertum est hoc dici, si multorum poetarum carmina laudes tuas concelebrant, quid tandem ego de te praedicem? in quo quid vituperandum sit non intelligitur. recte autem scholiasta Pindarum commemorat, quem magnifico carmine Delum celebrasse constat e Strabone X p. 485. v. Bergkii Poet. lyr. p. 247. nec de Simonide dubitari potest. λίην πολέες poeta coniunxit exemplo Homeri Il. τ 226.

29. τοι] σοι Valckenarius.

30. ἢ ὡς] libri ut videtur omnes χ᾽ ὡς, nec scio quis primus correxerit.

32. εἰναλίας] εἰναλίους Ven. Par. ibid. νέρθε δ᾽ ἐλάσσας] legebatur νέρθε δὲ πάσας, quod aut sic ut feci aut νέρθε δὲ πλήξας corrigendum erat. v. Diatriben ad h. l.

33. εἰσεκύλισε] ita Vind. Par. Ambr. sec. Ven. et Ruhnk. εἰσεκύλισσε vitiose alii.

34. βυσσὸν] vulgo βένθος, at

πρεμνόθεν ἐρρίζωσε· σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,
ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες· οὔνομα δ' ἦν σοι
Ἀστερίη τὸ παλαιόν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον ἀστέρι ἴση.
τόφρα μὲν οὔπω σοι χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ,
τόφρα δ' ἔτ' Ἀστερίη σὺ καὶ οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος.
πολλάκι σὲ Τροιζῆνος ἄπο ζαθέοιο πολίχνης
ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
ναῦται ἀπεσκέψαντο, καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες
οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι, σὺ δὲ στεινοῖο κατ' ὀξὺν
ἔδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος,
Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ
μέσφ' ἐς Ἀθηναίων προσενήξαο Σούνιον ἄκρον,

Vat. Voss. Vind. Ven. Par. *βυθόν*, unde correxi *βυσσόν*, correxitque etiam L. Dindorfius Thes. II p. 454. *βυθὸς* et *βυσσὸς* confunduntur etiam apud Athenaeum III p. 89 c.

35. *πρεμνόθεν*] vulgo *πρυμνόθεν*, emendavit Blomfieldus. idem vitium apud Oppianum Hal. I 455. *κεῖνα γὰρ οὔτε λίην προκυλίνδεται, οὔθ' ὑπ' ἀήταις πρυμνόθεν εἰλεῖται*. scribendum *πρεμνόθεν*.

37. *βαθὺν τάφρον*] pro *βαθεῖαν*, ut *πολέας νύμφας* Dian. 42 et *πολέες ἀοιδαὶ* Del. 28. *τρηχέες ἀκταὶ* Oracul. Sibyll. I 223. et III 776. cf. Anal. Alex. p. 208.

39. *τόφρα*] *ὄφρα* Par.

41. *πολλάκι σὲ Τροιζῆνος ἄ ζαθέοιο*] ita correxi librorum sc pturam *πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀ Ξάνθοιο*. v. Diatriben ad h. l.

43. *ἀπεσκέψαντο*] legebatur *ἐ σκέψαντο*. v. Diatriben ad h. l.

44. *στεινοῖο κατ'*] vulgo *στ νοῖο παρ'*. Schneiderus Philol. G VI p. 519 *στεινεῖό περ.* correx Vind.

47. *Ἀθηναίων*] malim *Ἀθ νάων* ex Homeri Od. III 278 *Σ νιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀ νέων*.

ibid. *προσενήξαο*] Ernestus vult *προυνήξαο* propter *μέσφ'*. cf. Sophocles Antig. 1204 *π κόρης νυμφεῖον εἰσεβαίνομεν*.

η Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστόν
Παρθενίης (οὔπω γὰρ ἔην Σάμος), ἧχί σε νύμφαι
γείτονες Ἀγκαίου Μυκαλησσίδες ἐξείνισσαν.
ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὖδας ὑπέσχες,
τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο,
οὕνεκεν οὐκ ἔτ' ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντου
κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
οὐδ' Ἥρην κοτέουσαν ὑπέτρεσας, ἣ μὲν ἁπάσαις
δεινὸν ἐπεβριμᾶτο λεχωΐσιν αἳ Διὶ παῖδας
ἐξέφερον, Λητοῖ δὲ διακριδόν, οὕνεκα μούνη
Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος υἷα.
τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω,
σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν· εἶργε δὲ Λητώ
τειρομένην ὠδῖσι· δύω δέ οἱ εἵατο φρουροί
γαῖαν ἐποπτεύοντες· ὃ μὲν πέδον ἠπείροιο
ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήικος Αἵμου
θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι, τὼ δέ οἱ ἵππω

48. *νήσοιο μαστὸν*] *τῆς Σάμου τὸ γόνιμον.* Scholiasta.

50. *γείτονες*] alii *γείτονος*. tum *Μυκαλησσίδες* Vind. ceteri *Μυκαλησίδες*.

ibid. *Ἀγκαίου*] *Ἀγκαῖος βασιλεὺς Σάμου.* Scholiasta.

51. *ὑπέσχες*] male *ἐπέσχες*, incertae fidei scripturam, retinuit Blomfieldus. bene Vat. Voss. alii *ὑπέσχες*. recte dicitur *ἐπέχειν οὖθαρ* (reddendum illud Polluci II 95). sed *οὖδας* non potest nisi *ὑπέχεσθαι*.

52. *οὔνομ' ἔθεντο*] malim *οὔνομα θέντο*.

54. *κύμασιν — ἐνεθήκαο*] vide de his Diatriben.

55. *ἣ μὲν*] forsan *ἢ μὲν* ut vs. 2.

56. *ἐπεβριμᾶτο*] libri *ἐπεβρωμᾶτο*, quod parum aptis exemplis defendit Ernestus: correxit Faber. *ἐνεβριμᾶτο* Blomfieldus.

60. *Λητώ*] Blomfieldus e Lasc. dedit *Λητῶ*.

64. *ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι*] Par. *ἐφύλασσε δὲ σὺν ἔντεσσιν*. hinc fort. corrigendum *Ἄρης, ἐφύλασσε*

ἑπτάμυχον Βορέαο κατὰ σπέος ηὐλίζοντο·
ἡ δέ τε νησάων ἑτέρη σκοπὸς εὐρειάων
ἧστο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαΐξασα Μίμαντι.
ἔνθ᾽ οἱ μὲν πολίεσσιν, ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητώ,
μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.
φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ᾽ ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον· φεῦγεν δ᾽ ὁ γέρων μετόπισθε Φενειός.
φεῦγε δ᾽ ὅλη Πελοπηίς, ὅση παρακέκλιται Ἰσθμῷ,
ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος· οὐ γὰρ ἐκείνας
ἀτραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη.
φεῦγε καὶ Ἀονίη τὸν ἕνα δρόμον· αἱ δ᾽ ἐφέποντο
Δίρκη τε Τροφίη τε μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ἰσμηνοῦ χέρα πατρός· ὁ δ᾽ εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν
Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.

δ᾽ ἐν ἔντεσι. at σὺν ἔντεσι μίμνον ἔκηλοι dixit etiam Apollonius Arg. III 176. et iam Homerus Il. XVI 279 σὺν ἔντεσι μαρμαίροντες.

65. ἑπτάμυχον] πολύμυχον interpretatur scholiasta. nescio an aliquid reconditius in hoc epitheto lateat, quod quid sit teneremus fortasse si de argumento libri Pherecydei Ἑπτάμυχος inscripti aliquanto certiora sciremus, quam quae de eo dixit Suidas v. Φερεκύδης.

ibid. κατὰ] legebatur παρά. v. Diatriben ad h. l.

66. ἡ δέ τε νησάων] ita correxi editum ἡ δ᾽ ἐπὶ νησάων. v. Diatriben ad h. l.

71. Παρθένιον] ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα τὴν Αὔγην τὴν Ἀλεοῦ θυγατέρα, ἱέρειαν τῆς Ἀθηνᾶς, ἔφθειρεν Ἡρακλῆς. Scholiasta. Mox ante Arnaldum Φεναιός.

73. Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος] ἄστεος vitiose schol. Iliad. Il. II 526. Aegialum de Sicyone recte interpretatur Schneider. Phil. Gott. VI p. 542.

75. καὶ Ἀονίη] Ἀονίας (leg. Ἀονίαν) τὰς Θήβας λέγει. Scholiasta.

76. Τροφίη] vulgo Στροφίη. satis confidenter scholiasta Dircen et Strophien Thebarum fontes dicit. v. Diatriben ad h. l. ubi Τροφίην scribendum esse docui.

78. πεπάλακτο] ἐπεὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν ἁρπαγῆναι ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπήγγειλε Σίσυφος·

ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
αὐτόχθων μελίη καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειήν,
ἥλικος ἀσταίνουσα περὶ δρυός, ὡς ἴδε χαίτην
σειομένην Ἑλικῶνος· ἐμαὶ θεαὶ εἴπατε Μοῦσαι,
ἦ ῥ' ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι;
νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα.
ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη,
φθέγξατο δ' οὐκ ἀτέλεστον ἀπειλήσας ἔπι Θήβῃ
'Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;
μήπω μή μ' ἀέκοντα βιάζεο μαντεύεσθαι.
οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήιος ἕδρη,

ὁ δὲ ἤρξατο διώκειν αὐτήν, Ζεὺς δὲ ὀργισθεὶς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Scholiasta.

79—85. de his versibus vide quae disserui in Diatribe.

ibid. ὑποδινηθεῖσα] ὑπότρομος γενομένη. Scholiasta.

80. αὐτόχθων μελίη] τὸ ἑξῆς οὐκ ἔστι κύριον, ἀλλ' ἁπλῶς εἴρηται περὶ πάσης μελίας. Scholiasta. Verba τὸ ἑξῆς irrepserunt e scholio ad 88.

81. ἀσταίνουσα] vulgo ἀσθμαίνουσα, Ven. ἀσθαίνουσα, cui scripturae favet Etymol. M. p. 159, 36. Ἀσθαίνω· δυσπαθῶ, ἀδυνατῶ, κακοπαθῶ, μοχθῶ, χαλεπαίνω, ταλαιπωρῶ. sed Gaisfordo adnotante cod. D. ἀσταίνω habet in margine, cui concinit Hesychius Ἀσταίνει· δυσπαθεῖ ἁμαρτάνει (?) μοχθεῖ. recepi igitur ἀσταίνουσα iam a Ruhnkenio commendatum.

83. ἐτεὸν] Vind. ἐτεόν γ', quod ut recte habet in Homerica dictione εἰ ἐτεόν γε, ita h. l. ferri non potest. γέ non dubium est quin grammatico debeatur metro timenti. cf. Diatriben ad Cer. 22.

86. ταῖς] τοῖς Schneider. Philol. Gott. VI p. 545.

88. τὸν αὐτίκα πότμον] τὸ ἑξῆς, ὦ Θήβη, τί αὐτίκα ἐλέγχεις τὸν ἐσόμενόν σοι πότμον. Scholiasta. Qui non recte αὐτίκα traiectum existimat. v. ad Moschi Carm. II 166 et Callimachi Epigr. LXIII 6. tum ἐλέγχεις, in quo explicando mirifice laborat Ernestus, nihil aliud est quam *exquiris*.

οὐδέ τί πω τέθνηκεν ὄφις μέγας, ἀλλ' ἔτι κεῖνο
θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο παρέρπον
Παρνησὸν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις.
ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τορώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης·
φεῦγε πρόσω· ταχινός σε κιχήσομαι αἵματι λούσων
τόξον ἐμόν. σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικός
ἔλλαχες. οὐ σύ γ' ἐμεῖο φίλη τροφός, οὐδὲ Κιθαιρών
ἔσσεται· εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην'.
ὣς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ μετάτροπος αὖτις ἐχώρει.
ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιιάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες
ἐρχομένην, Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη
Βοῦρά τε Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰκιάδαο,

91. *οὐδέ τί πω*] male Blomfieldus edidit *οὐδ' ἔτι πω.* cf. Empedocles 268 *οὔτε τί πω μελέων ἐρατὸν δέμας ἀμφαίνοντες.* Apollonius Arg. III 658 *οὐδέ τί πω πάσαις ἐπιμίσγεται ἀμφιπόλοισιν.* Theocrit. I 59. *οὐδέ τί πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγε,* ubi vide quae adnotavimus. ne cogitari quidem potest harum particularum coniunctio, quarum altera alteri contraria est.

92. *παρέρπον*] ita correxi editum *καθέρπον.* cf. Diatr. ad h. l.

93. *Παρνησὸν νιφόεντα*] eadem verba in eadem versus parte posuit Panyasis apud Pausan. X 8, 9 *Παρνησὸν νιφόεντα θοοῖς διὰ ποσσὶ περήσας.* epitheton praeivit Homerus H. Apoll. 282.

94. *τορώτερον*] libri *τομώτερον,* correxit Canterus apud Dorvillium ad Charit. p. 465. legitque ita schol. per *σαφέστερον ὀξύτερον* explicans.

95. *λούσων*] ne quis *δεύσων* coniciat, v. quae dicta sunt ad Theocr. XXII 172.

98. *εὐαγέων—μελοίμην*] Theocritus Id. XXVI 30. *αὐτός τ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.*

99. *αὖτις*] vulgo *αὖθις.* illud dedit Par.

101. *Ἑλίκη*] *πόλις Βοιωτίας.* Scholiasta. Qui *Ἀχαΐας* aut scripsit aut scribere debuit.

102. *Βοῦρά τε*] *Βοῦρα πόλις Ἀχαΐας. ᾤκησε δὲ αὐτὴν Δεξαμενὸς ὁ Κένταυρος· ἐκεῖ δὲ αὐτοῦ τὰ βουστάσια* (leg. *βουβόσια*) *ἐφυλάττετο. διὸ καὶ Βοῦρα ὠνομάσθη.* Scholiasta. Quam omnes Buram appellant, eam unus Ovidius Metam. XV 293 Burin dixit:

πὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε, φεῦγεν Ἄναυρος
άλη Λάρισα καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι·
ὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ τεμπέων.
οὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο·
τεκλάσθης τε καὶ ᾤκτισας, ἡνίκα πήχεις
ους ὀρέγουσα μάτην ἐφθέγξατο τοῖα
Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἴπατε πατρί
ι μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε γενείῳ,
ναι τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα γενέσθαι.

Helicen et Burin Achai-

χιάδαο] haec omnium li-
riptura est, nisi quod Ven. άδεο. Vind. autem Αλα- et, vitio manifesto. prae- ιο sed pessimo cod. (Par. άδαο repertum et in edit. εceptum est. sed verum ubie Οἰκιάδαο, firmatum mol. M. p. 209, 44 et d Lycophr. 591 testimo- adem memorat etiam He- ssa Οἰκιάδης· Σιμω- Ἱππόνου πατήρ, quam ιeeunte sic corrigit Erne- ιάδης· Σιμωνίδης. Οἰ- μενοῦ καὶ Ἱππόνου πα- se recte. ceterum Οἰκιάδης ιrioribus est, quod qua lege sit dixi Anal. Alexandr. p. eius exemplum v. in titulo ium Anecd. Delph. 43, 2.

ῦγεν Ἄναυρος] legebatur , Par. φεῦγεν δ'. ab his tur apodosis. pro Ἄναυ- Ἄνουρος. nomen hoc ad ναύω = νάω referendum esse constat. cf. Lobeck. Rhem. p. 27. a νάω non differt νέω, unde Νοῦς fluvius et Νώναχρις (Νώναπις a νάπη ap. Hesychium) fontis nomen ex alta rupe scaturientis Pausan. VIII 17, 5. itaque non incredibile, etiam ἄνουρος dictum esse eaque forma usum esse Callimachum. de Anauro Thessaliae fluvio nota omnia. commemoratur etiam, ut equidem puto, ab Hesychio Ἐρ(ε)ίκη· θυγάτηρ τοῦ Ἀναύρου.

104. Λάρισα] vulgo Λάρισσα. genuinae formae propius accedit Par. in quo Λάρισ scriptum est.

110. γενείῳ] γονῇ Schneiderus Philol. Gott. VI p. 513. ac sane περιπλέκεσθαι γενείῳ mirifice dictum est. nisi γένειον (Genick?) de cervice dici potuit.

111. γενέσθαι] hoc posui ex Vind. Voss. vulgo τεκέσθαι, quod δέχεσθαι Arnaldus, δέκεσθαι Ernestus scripsit. obversabatur poetae Hesiodus Theog. 894. ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι.

Πηνειὲ Φθιῶτα, τί νυν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
ὦ πάτερ, οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.
ἦ ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες; ἢ ἀπ' ἐμεῖο
μοῦνον ἐλαφρίζουσι, πεποίησαι δὲ πέτεσθαι
σήμερον ἐξαπίνης; ὁ δ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.
Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήιον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον,
μεῖνον, ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο
ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι'.
τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων
'Λητοῖ, ἀναγκαίη μεγάλη θεός. οὐ γὰρ ἔγωγε,
πότνια, σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
λουσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωίδας· ἀλλά μοι Ἥρη
δαψιλὲς ἠπείλησεν. ἀπαύγασαι οἷος ἔφεδρος
οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει, ὅς κέ με ῥεῖα

112. τί νυν] ante Blomfieldum τί νῦν.

114. ἀπ' ἐμεῖο] libri ἐπ' ἐμεῖο (Vind. ἐμοῖο). correxit Stephanus.

115. μοῦνον] μοῦνοι libri. correxit Stephanus.

ibid. πεποίησαι] προσποιῇ τὸ ὀξέως τρέχειν. Scholiasta.

116. ὁ δ' ἀνήκοος] non narrantis poetae, sed Latonae haec esse contra Ernestum recte monuit Blomfieldus, temere tamen σὺ δ' ἀνήκοος coniectans.

117. ποῖ σε φέρω] πῇ σε φέρω Vind. Voss. fortasse recte. Homerus Il. VI 377 πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη. Hymn. Merc. 307. πῇ με φέρεις.

ibid. μέλεοι] Par. μελέοι favet quodammodo Blomfiel λέᾳ scribenti, nisi quod μελ bebat; idem etiam μελέων sed nihil novandum videtur.

118. Φιλύρης] ἐν τῷ Πηλ ὁ Κρόνος τῇ Φιλύρᾳ μιγεὶ νᾳ τὸν Χείρωνα. Scholias

120. ὠμοτόκους] Schneid Philol. Gott. VI p. 509 ὠμοκότους. de quo v. Diatri Cer. 53.

125. δαψιλὲς] Vind. δαι i. e. δαψιλέως. Ruhnkeniu πλής, cui praetulerim ἀσκε Diatr. ad h. l.

βυσσόθεν ἐξερύσεις. τί μήσομαι; ἦ ἀπολέσθαι
ἡδύ τί τοι Πηνειόν; ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ.
τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι ῥοάων
διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων αἰώνιον ἔρρειν,
καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.
ἠνίδ' ἐγώ· τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλείθυιαν'.
εἶπε καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον. ἀλλά οἱ Ἄρης
Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν ἀείρας
ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα.
ὑψόθε δ' ἐσμαράγησε καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον· ἔτρεμε δ' Ὄσσης
οὔρεα καὶ πεδίον Κραννώνιον αἵ τε δυσαεῖς
ἐσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα
Θεσσαλίη· τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦχος.
ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,

127. *τί μήσομαι*] v. Diatriben ad h. l.

130. *αἰώνιον*] quidni *αἰώνιος*? neque de nihilo est quod Ruhnkenius Epist. crit. II p. 158 observavit, non solere Callimachum duobus epithetis sine copula uti.

132. *τί περισσά*] λείπει τὸ φθέγγομαι. Scholiasta.

135. *ἀποκρύψειν*] *ἀποκρύψαι* Par. Voss. Ambr. pr. Vind. orationis colorem duxit ex Homerico H. in Apoll. 383.

137. *ἐλέλιξεν*] *ὀλόλυξεν* Voss. Vind.

138. *Κραννώνιον*] *Κρανώνιον* vulgo, propius vero Par. *Κραινώνιον*, unde *Κραννώνιον* scripsi, quae genuina huius nominis forma est, quemadmodum ex numis intelligitur. v. Eckhel. DN. I 2 p. 135.

139. *ὠρχήσατο*] v. Ruhnkenium Epist. crit. II p. 156.

143. *Βριαρῆος*] οἱ μὲν Βριάρεω, οἱ δὲ Τυφωέως, οἱ δὲ Ἐγκελάδου. Scholiasta. Encelado Aetnam incumbere dixit Callimachus

θερμάστραι τε βρέμουσι σὺν Ἡφαίστοιο πυράγρῃς
ἔργα θ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχεῦσιν·
τόσσος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τῆμος κυκλίοιο.
Πηνειὸς δ' οὐκ αὖτις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
καρτερὸς ὡς τὰ πρῶτα· θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας,
εἰσόκε οἱ Κοιηὶς ἐκέκλετο 'σώζεο χαίρων,
σώζεο· μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆςδε
ἀντ' ἐλεημοσύνης. χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή'.
ἦ καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσους
εἰναλίας. αἱ δ' οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο·
οὐ λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων,

Fragm. CCCLXXXII. quod plenius legitur apud Bekkerum Anecd. p. 1424. idem sequuti sunt Virgil. Aen. III 578. Quintus Cal. XIV 582 et Orpheus Arg. 1257.

ibid. *κινυμένοιο*] Heckerus Phil. Gott. V p. 443. *κλινομένοιο* tentat lusu inutili.

144. *θερμάστραι*] *θερμαυστραί* (*θερμαϋστραί*) vulgo, *θερμαυτραί* Par. recte *θερμαστραί* Blomfieldus, sed debebat *θερμάστραι*. v. Diatriben ad h. l.

ibid. *βρέμουσι σὺν*] ita scripsi pro *βρέμουσιν ὑφ'*, et statim *πυράγρῃς* pro *πυράγρης*. v. Diatriben, ubi etiam de sequentibus dictum est.

147. *τοῖος*] legebatur *τῆμος*.

ibid. *τῆμος κυκλίοιο*] legebatur *τόσος εὐκύκλοιο*.

150. *εἰσόκε*] non credo Callimachum iis poetis accensendum esse qui *εἰσόκε* dixerunt cum indicativo; neque Apollonium Rhodium, qui cum tribus locis recte *εἰσότε* habeat, eandem formam etiam ceteris locis (I 820, 1001. IV 164) restituendam esse neque aliter Callimachum scripsisse existimo.

ibid. *Κοιηὶς*] *Κοίου γὰρ καὶ Φοίβης θυγάτηρ Λητώ. ἴσως Κοιαντίς.* Scholiasta. Postrema *ἴσως Κοιαντίς* om. Par. pro *Κοιηίς* ante Ernestum legebatur *Κοικηίς*, codd. *Κοιηίς*.

152. *τοι*] *σοι* Par.

155. *λιπαρὸν*] v. Diatriben ad h. l.

Ἶρις ἐπεὶ πάσῃσιν ἀφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος
σπερχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν· αἱ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς
πασσυδίῃ φοβέοντο κατὰ ῥόον ἥντινα τέτμοι.
ὠγυγίην δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηΐδα νῆσον
ἵκετο, Χαλκιόπης ἱερὸν μυχὸν ἡρωΐνης.
ἀλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε 'μὴ σύγε μῆτερ
τῇ με τέκοις. οὔκουν ἐπιμέμφομαι οὐδὲ μεγαίρω
νῆσον, ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη·
ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων τις ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος
ἐστί, σαωτήρων ὕπατον γένος· ᾧ ὑπὸ μίτρην
ἵξεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι
ἀμφοτέρη μεσόγεια καὶ αἳ πελάγεσσι κάθηνται,
μέχρις ὅπου περάτη τε καὶ ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι
ἠέλιον φορέουσιν. ὁ δ' εἴσεται ἤθεα πατρός.
καί νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος

157. ἀφ'] vulgo ἐφ', ex Voss. correxit Ernestus.

158. ὑπ' ὁμοκλῆς] vulgo ὑφ' ὁμοκλῆς. recepi e Vind. Par. Voss. Ambros. ὑπ' ὁμοκλῆς, Ven. ὑπ' ὀμμοκλῆς. iam Ernestus admonuit Hesiodi Sc. Herc. 341.

159. πασσυδίῃ] alii πανσυδίῃ.

160. Μεροπηΐδα] ἢ ὅτι ὑπὸ Μέροπος ἐβασιλεύθη, ἢ ὅτι Μέροπες αὐτὴν ᾤκουν, ἢ ὅτι Μέροπος θυγάτηρ ἡ Κῶς. Scholiasta. Postrema ἢ ὅτι — Κῶς Par. ita exhibet θυγάτηρ δ' Εὐρυπύλου βασιλέως Κῶς.

163. οὔκουν] vulgo οὔτ' οὖν, quod Blomfieldus οὐ μὴν scribi voluit. sufficere poterat οὐδ' οὖν, sed verum est quod ex Vind. dedi.

165. ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων] διὰ τὸ ἐκεῖσε ἀνατραφῆναι τὸν φιλάδελφον Πτολεμαῖον ἐν τῇ Κῷ. Scholiasta.

166. ὑπὸ μίτρην] ὑπὸ τὴν βασιλείαν, ὑπὸ τὴν ἀρχήν. Scholiasta.

168. κάθηνται] κέκλινται Vind. de quo v. Diatriben ad h. l.

169. περάτη τε] cum sol, si quis forte nesciat, in alia caeli parte occidat in alia oriatur, particulam τέ

ὕστερον, ὁππότ' ἂν οἳ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχαιραν
βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες Ἄρηα
ὀψιγόνοι Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος
ῥώσωνται, νιφάδεσσιν ἐοικότες ἢ ἰσάριθμοι
τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται,
φρούρια καὶ * * * *
καὶ πεδία Κρισαῖα καὶ ἤπειροι * *

ferri non posse apertum est. scribendum videtur *περάτη 'στί*.

172. *ὕστερον*] ita Par. Vind. Ambros. sec. et vett. edd. *ὕστατον* vulgo.

174. *ἐσχατόωντος*] *ἐσχατόεντος* Vind. Voss. Ambros. sec. eadem varietas cum alibi tum apud Theocritum Id. VII 77. neque est cur haec forma prorsus damnetur.

175. *ῥώσωνται*] *Βρέννος ὁ τῶν Γαλλῶν βασιλεὺς συναγαγὼν τοὺς Κελτοὺς ἦλθεν ἐπὶ Πυθῶνα βουλόμενος τοῦ θεοῦ τὰ χρήματα διαρπάσαι. πλησίον δὲ γενομένων ὁ Ἀπόλλων χαλάζῃ χρησάμενος ἀπώλεσε τοὺς πλείστους αὐτῶν. ὀλίγων οὖν περιλειφθέντων, Ἀντίγονός τις φίλος τοῦ φιλαδέλφου Πτολεμαίου προξενεῖ αὐτοὺς αὐτῷ ὥστε ἐπὶ μισθῷ στρατεύεσθαι. καὶ γὰρ ἔχρῃζεν ὁ Πτολεμαῖος τούτου τοῦ στρατεύματος. οἳ δὲ ὁμοίως ἠβουλήθησαν καὶ τοῦ Πτολεμαίου διαρπάσαι τὰ χρήματα. γνοὺς οὖν συλλαμβάνει αὐτοὺς καὶ ἀπάγει πρὸς τὸ στόμιον τοῦ Νείλου τὸ λεγόμενον Σεβεννυτικὸν καὶ κατέκλυσεν αὐτοὺς ἐκεῖσε. ταῦτα οὖν φησὶ ξυνὸν ἀγῶνα ἔσεσθαι.* Scholiasta. Hanc Brenni in Graeciam impressionem attigit etiam in alio carmine Callimachus, cuius particulam servavit schol. Dionysii Per. 74 *οὓς Βρέννος ἀφ' ἑσπερίοιο θαλάσσης ἤγαγεν Ἑλλήνων ἐπ' ἀνάστασιν.* ita enim haec correxit Ruhnkenius ap. Ernestum p. 575. cuius emendationi cave praeferas quod nuper a viro doctissimo coniectum est *εἰς ἐπαναστασίην*. aliud est *ἀνάστασις*, *eversio*, aliud *ἐπανάστασις*, *seditio*.

ibid. *ῥώσωνται*] codd. *ῥώσονται*, *ῥώσανται*, *ῥώσαντο*. mox *ἢ* om. Vind.

176. *κατ' ἠέρα*] probabiliter O. Schneiderus *κατ' αἰθέρα*, quamvis ipse postea improbavit Philol. Gott. VI p. 522.

177. *φρούρια*] vide Diatribea ad h. l.

178. *Κρισαῖα*] *Κρισσαῖα* vulgo, *Κρισαῖα* Voss. Vind. *λαρισαῖα* ed. Ven. 1555.

ibid. *ἤπειροι . . .*] scribendum videtur *ἡ Πλειστοῖο* [*χαράδρῃ*].

ἀμφιπεριστείνωνται, ἴδωσι δὲ πίονα καπνόν
γείτονος αἰθομένοιο. καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκουῇ,
ἀλλ᾽ ἤδη παρὰ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγας
δυσμενέων, ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο
φάσγανα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας ἐχθομένας τε
ἀσπίδας, αἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ
στήσονται· τέων αἱ μὲν ἐμοὶ γέρας αἱ δ᾽ ἐπὶ Νείλῳ,
ἐν πυρὶ τοὺς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι,
κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος
ἐσσόμεναι· Πτολεμαῖε, τά τοι μαντήια φαίνω.
αἰνήσεις μέγα δή τι τὸν εἰνέτι γαστέρι μάντιν
ὕστερον ἤματα πάντα· σὺ δὲ ξυμβάλλεο μῆτερ.
ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή

179. *ἀμφιπεριστείνωνται*] ita Stephanus, codd. *ἀμφιπεριστείνονται* praeter Ambros. sec. qui *ἀμφιπεριστείνανται.*

ibid. *καπνόν*] libri *καρπόν*. correxit Reiskius.

180. *ἀκουῇ*] fortasse *ἀκουή* et v. 181. *ἀπαυγάζουσι*. v. Diatriben.

181. *παρὰ*] *περὶ* Benenatus. mox *φάλαγγας* Bentleius, libri *φάλαγγες*.

183. *ἐχθομένας*] *ἐχθόμεναι* Voss. a m. sec. *αἰθομένας* Vind. ad *ἐχθομένας* in Par. adscriptum est *τοῖς Γαλλοῖς*.

185. *στήσονται*] Hermannus *θήσουσιν*. fortasse *μήσονται*. v. Diatriben ad h. l.

ibid. *τέων*] *ὧντινων ἀσπίδων αἳ μὲν ἐμοὶ ἐς γέρας, αἳ δὲ τῷ Πτολεμαίῳ δοθήσονται.* Scholiasta. Pro *τέων* Hermannus *τῶν*, illud recte tuetur Naekius Opusc. II p. 84.

ibid. *Νείλῳ*] Vind. *νείλω νήσω*, alterum ex altero correctum; utrum ex utro non perspicuum. SCHUBARTUS.

189. *εἰνέτι*] vulgo *εἰσέτι*, recte Voss. *εἰνέτι*, ut coniecerat Faber. mirum est Ruhnkenium Epist. crit. II p. 158. *εἰσέτι* defendere ex Nonno Dion. XLVII 698 *ὑμετέρῃ δὲ εἰσέτι γαστρὶ φέρουσα τεὸν τόκον εἵλετο μήτηρ*. quae toto caelo differunt. *εἰσέτι* recte haberet, si pro *γαστέρι μάντιν* legeretur *γαστερόμαντιν*.

191. *διειδομένη*] *φαινομένη*. Scholiasta. Tum *ὕδωρ* de mari dictum paulo insolentius, nec pertinet huc locus Homeri Od. III, 30 *τὰς δὲ*

πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρᾳ,
ἀλλὰ παλιρροίῃ ἐπινήχεται ἀνθέρικος ὥς,
ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα.
τῇ με φέροις· κείνην γὰρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλουσαν'.
αἳ μὲν τόσσα λέγοντος ἀπέτρεχον εἰν ἁλὶ νῆσοι.
Ἀστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατῄεις
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, οὔ τι παλαιόν,
ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἵπετο φῦκος.
* * * * *
* * *ἔλεξας, ἐπεὶ περικαίεο κῆρι,*
τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὁρόωσα
"Ἥρη τοῦτό με ῥέξον ὅ τοι φίλον· οὐ γὰρ ἀπειλάς

νέας — Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ, ubi idem significat quod *ῥοῦς*. fortasse *ἐν οἴδματι* scribendum.

192. *οὐκ ἐνὶ χώρᾳ*] recepi cum Blomfieldo anonymi et Ernesti emendationem; libri *οὐχ ἐνὶ χώρῳ*, nisi quod vett. quaedam editt. *χώρᾳ*. videtur tamen servari posse librorum scriptura.

193. *παλιρροίῃ*] *παλιρροίαισι* Vind.

ibid. *ἀνθέρικος ὥς*] *ἀνθέρικός ἐστιν ὁ τοῦ ἀσφοδελοῦ καρπός.* Scholiasta. Cf. Hermes apud Stobaeum Ecl. phys. I 45. p. 304. *ἐὰν μέντοι καὶ ταῦτα σάλον λάβῃ καὶ ταραχὴν — τότε καὶ αὕτη (ἡ ψυχὴ) ὡσπερεὶ βυθῷ ἀνθέρικος ἐπικυμαίνεται καὶ οὐδὲν ἑσταμένον φέρει.* Aristides consimili imagine usus vol. II p. 410 Dind. *Ὅμηρος μὲν γὰρ τὸν Τιταρήσιον ἐπιρρεῖν ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, ὥσπερ ἄνδρα ἐπινηχόμενον ὑπὸ κουφότητος τοῦ ὕδατος.* ubi pro *ἄνδρα* scribendum *ἄχυρα*.

194. *ἔνθα νότος*] scribendum suspicor *ἧχι νότος*. v. Diatribes ad vs. 284.

195. *κείνην*] *'κείνην* Vind. quae non rara est in codd. scribendi ratio.

196. *εἰν ἁλὶ*] *εἰς ἅλα* ed. Ven. 1555.

200—201. lacuna indicata vulgo hoc ineptissimo nescio cuius supplemento expleta est *ἔστης δ' ἐν μέσσῃσι. κατοικτείρασα δὲ Λητὼ φῦκος ἅπαν κατέ]φλεξας.*

201. *ἔλεξας, ἐπεὶ περικαίεο κῆρι*] ita Canterus emendavit librorum scripturam *φλέξας ἐπεὶ περικαίεο πυρί.*

ὑμετέρας ἐφύλαξα· πέρα πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ.
ἔννεπες. ἣ δ' ἄρρητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς.
ἕζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον
γαῖα τότ' ἐξανίησιν ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.
λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἱδρώς.
εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα 'τί μητέρα κοῦρε βαρύνεις;
αὕτη τοι φίλε νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ.
γείνεο γείνεο κοῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου'.
νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος
δὴν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις·

204. *ἐφύλαξα*] *ἀντὶ τοῦ φυλάξω.* Scholiasta.

205. *ἣ δ' ἄρρητον*] retinui vulgatam scripturam, cuius incerta medela est. *ἡ δ' ἄλυτον* Voss. Vind. *ἡ δ' ἄρητον* Ven. *ἡ δ' ἄκρητον* Par. *ἡ δ' ἄρα δὴ τότ'* Ruhnkenius, si fides est indicio Boissonadi, nam in Epist. crit. II p. 258 nihil reperio. *ἡ δ' αὖ Λητὼ* Blomfieldus. mihi non displiceret *ἣ δ' αἰψηρόν.*

ibid. *ἄλης*] Par. Vind. *ἄλης*, quae frequens in codicibus scribendi ratio est.

206. *ἕζετο*] ita Voss. Ven. Vind. Lasc. *ἵζετο* alii. post h. v. aliquid excidisse suspicor, quo Latonam in litus insulae escendisse dictum erat. cf. tamen Diatr. ad Jov. 42.

210. *φοίνικος*] *καὶ παρ' Ὁμήρῳ 'Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα'.* Scholiasta.

ibid. *ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς*] vulgo *ἀμηχανίῃς ὑπὸ λυγρῇς*. Callimachi usus requirere mihi videbatur dativum. v. Diatriben ad h. l.

212. *ἀλυσθμαίνουσα*] *πνευστιῶσα, ἀσθμαίνουσα.* Scholiasta. *ἀλυθμαίνουσα* Par. Voss. *ἀλυσθαίνουσα* Ernestus, quod verum videtur. dixit de his formis Schneirus Phil. Gott. I p. 269.

213. *ἐπιπλώουσα*] *ἐπιπλείουσα* Vind. etiam post h. v. lacunam esse suspicor. v. Diatriben ad h. l.

215. *δ' ἄρ' ἔμελλες*] v. Naekius Opusc. II p. 32.

εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦθ
"Ἥρη τιμήεσσα πολὺ προὔχουσα θεάων,
σὴ μὲν ἐγώ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι
γνησίη οὐλύμποιο· καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
θηλυτέρην. σὺ δ' ἄνασσα τὸν αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.
Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
ἄλλαι μὲν πᾶσαί μιν ἀπέστυγον οὐδὲ δέχοντο.
Ἀστερίη δ' ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσσεν,
Ἀστερίη, πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα καὶ αὐτή.
ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γάρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις
ὑμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.
ἦ καὶ ὑπὸ χρύσειον ἐδέθλιον ἵζε, κύων ὥς
Ἀρτέμιδος, ἥτις τε, θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,
ἵζει θηρήτειρα παρ' ἴχνεσιν, οὔατα δ' αὐτῆς

217. φόβῳ] χόλῳ Heckerus Callimach. Comm. p. 138. propter 221.

220. γνησίη οὐλύμποιο] Vind. γνησίου ὀλύμποιο. v. Diatriben ad h. l.

221. τὸν αἴτιον] scribendum videtur τὸν ἄξιον. v. Diatriben ad h. l.

223. οὐδὲ δέχοντο] ita ex Par. scripsi, οὐδ' ἐδέχοντο vulgo.

225. οἶσθα καὶ αὐτή] Hesiodus Scut. Herc. 355 et Hom. h. Merc. 382 οἶσθα καὶ αὐτός.

228. ἵζε] Vind. ἕζε.

229. θοῆς] θοῶς Ven. tum εἴρης pro ἄγρης Voss. qui merus calami error est, ne quis aliquid exquisitius latere putet.

230. θηρήτειρα] τηρήτειρα conicit Schneider Philol. Gott. VI sed v. Diatr. ad Apoll. 81. ide tim ἰγνύσιν, quae satis prc est emendatio. sed tamen ἴχι raro ita ponitur, nihil ut dif πούς vel γόνυ, e. c. apud R Anth. Pal. VIII 315 ὡς ἐπ μηδ' ὄρνις ἐν εἴαρι κοῦφο δοι (lege ἐρείδῃ) ἴχνος. id 93 ἀλύτῳ δ' ὡς ἀδάμαντι ἴχνια κολληθείς, quod qui esse dicamus quam γούνατα θείς, ut Callimachus Lav. I dixit ἐκόλλασαν γὰρ ἀνῖαι γο hinc mihi quidem non mirur tur etiam Euphorionem Fra dixisse ἴχνος ἂν Ὠρυχίοι ἕρκεσιν ὀκλάσσαιντο. nec quin etiam H. in Apoll. 79. s

ὀρθὰ μάλ' αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὁμοκλήν.
τῇ ἰκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἕζετο κούρη.
κείνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,
οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει·
ἀλλ' αὐτοῦ μεγάλοιο ποτὶ γλωχῖνα θρόνοιο
τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα λέχριος εὕδει.
οὐδέ ποτε ζώνην ἀναλύεται οὐδὲ ταχείας
ἐνδρομίδας, μή οἵ τι καὶ αἰφνίδιον ἔπος εἴπῃ
δεσπότις. ἣ δ' ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασ' ἔπος ηὔδα
'οὕτω νυν ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα καὶ γαμέοισθε
λάθρια καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα, μηδ' ὅθι δειλαί
δυστοκίαις μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι
εἰνάλιαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις.
Ἀστερίῃ δ' οὐδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε

bendum *ἴχνιον*. denique similiter Latini dicunt *a vestigio ad verticem*, i. e. ab imo pede.

ibid. *οὔατα δ'*] *οὔατά τ'* Blomfieldus propter *ἥτις τε* in versu praecedente. at *ἥτις τε* rectissime dictum est et epico sermoni accommodate; exempla afferre piget.

231. *θεῆς*] v. ad h. in Jov. 37.

232. *ἕζετο*] ita e Vind. scripsi. vulgo *ἵζετο*.

233. *κείνη δ'*] praestare credo *κείνη γ'*.

235. *αὐτοῦ*] noli hoc cum *θρόνοιο* coniungere ut fecit Ernestus; adverbialiter dictum est *eodem loco*.

ibid. *γλωχῖνα*] *πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ θρόνου*. Scholiasta.

236. *καρήατα*] fortasse *κάρη κατὰ* scribendum est. v. Diatriben ad h. l.

238. *ἐνδρομίδας*] *κυρίως τῶν κυνηγῶν τὰ ὑποδήματα*. Scholiasta. Vitiose in codd. nonnullis *ἐνδρομάδας*.

239. *ἀλαστήσασ' ἔπος ηὔδα*] legebatur *ἀλαστήσασα προσηύδα*. v. Diatriben ad h. l.

240. *νυν*] scriptum erat *νῦν*.

242. *δυστοκίαις*] ita Lennepius apud Ruhnk. Ep. cr. II p. 158. vulgo *δυστοκέες*, quod tuetur Heckerus Callim. Comm. p. 104. at nihili vox est *δυστοκής*. alius generis est et recte habet *δυστοκέες τοκέες* App. Anth. Pal. 225, 4. quod dictum est ut *Δύσπαρις, Αἰνελένη* et similia.

ibid. *ἀλετρίδες*] *αἱ θεράπαιναι αἱ ἀλήθουσαι*. Scholiasta.

ἀμπλακίης, οὐδ᾽ ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω
τόσσα δέοι· μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ.
ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι, οὕνεκ᾽ ἐμεῖο
δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ᾽ ἀνθείλετο πόντον᾽.
ἣ μὲν ἔφη. κύκνοι δὲ θεοῦ μέλλοντες ἄοζοι
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
ἑβδομάκις περὶ Δῆλον, ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ,
Μουσάων ὄρνιχες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν.
ἔνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδάς
ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ᾽ ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
ὄγδοον οὐκ ἔτ᾽ ἄεισαν, ὃ δ᾽ ἔκθορεν. αἱ δ᾽ ἐπὶ μακρ
νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,
εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ᾽ αἰθήρ
χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγήν.
οὐδ᾽ Ἥρη νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνατο Δῆλε,

246. *κακῶς*] *καλῶς* Dobraeus Adv. II p. 9. sine idonea causa, ut mihi quidem videtur.

248. *δέμνιον οὐκ ἐπάτησε*] similiter apud Apollonium Arg. IV 790 Juno Thetin se revereri dicit *οὕνεκεν οὐκ ἔτλη εὐνῇ Διὸς ἱεμένοιο λέξασθαι.*

ibid. *ἀνθείλετο*] *ἀνθέλλετο* Ambr. Voss. Par. Vind. de quo dictum est in Diatr.

249. *μέλλοντες ἄοζοι*] legebatur *μέλποντες ἀοιδοί.* v. Diatr. ad h l.

252. *ὄρνιχες*] sic scripsi ex Vind. *ὄρνιθες* vulgo. cf. Diatr. ad Del. 248. idem liber statim *πετεεινῶν.*

257. *εἶπαν — μέλος*] paul solentius dictum est *εἰπεῖν μ* nec excusandum Horatiano *a* *carmen.* quare suspicabar *ἦσ* *μέλος.* at retinet me constans limachi usus, non *ᾄδειν* sed *ἀε* dicentis, neque *ᾠδή* sed *ἀ* nisi quod semel *ἐπῳδή* dixit E XLVIII 9, si locus sanus est. etiam hanc ob causam, codd. qu in Cerer. 119 *ᾄσατε* haben *εἴπατε.* nec probanda Ernesti iectura L. Pall. 95.

260. *γείνατο*] vulgo *γείνετ* lud dedere Voss. Vind. cf. Ce *γείνατο δ᾽ ἁ θεῦς.*

χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,
χρύσειον δ' ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης,
χρυσῷ δ' ἐπλήμμυρε βαθὺς Ἰνωπὸς ἑλιχθείς.
αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα,
ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν, ἔπος δ' ἐφθέγξαο τοῖον
'ὦ μεγάλη πολύβωμε πολύπτολι πολλὰ φέρουσα,
πίονες ἤπειροί τε καὶ αἳ περιναίετε νῆσοι,
αὐτὰρ ἐγὼ τοιήδε δυσήροτος· ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο
Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται· οὐδέ τις ἄλλη
γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ·
οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,
οὐ πάγος Ἑρμείῃ Κυλλήνιος, οὐ Διὶ Κρήτη,
ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκ ἔτι πλαγκτή'.

261. *χρυσῷ*] v. Valckenarium ad Hippol. p. 185 d.

262. *ἐκόμησε*] vulgo *ἐκόμισσε.* illud dedit Ven. conieceratque Hemsterhusius. ad auream olivae frondem apposite Ernestus admonet *aurei rami* apud Virgilium Aen. VI 141. quem graecum poetam sequutum esse suspicor, ex quo Hesychius hanc particulam servavit *Χρυσορραγὲς ἔρνος· ἀπερρηγμένον ἢ ἀπεστραμμένον* (*ἀπεσπασμένον*?) *ἀπὸ δένδρου.*

ibid. *γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης*] non recte haec explicat Ernestus de olea ad quam natus sit cum Diana Apollo. non ad oleae truncum Latona pepererat, sed ad palmam, ut consentiens cum Homero H. Apoll. 117 et Theognide Eleg. 4. poeta dixit supra 210. itaque *ἐλαίη* de fructu intelligendum et genetivus a *γενέθλιον* pendet, *arbor olivarum ferax.*

263. *δ' ἐπλήμμυρε*] *δὲ πλήμμυρε* vulgo, illud Vind. *δὲ πλήμυρε* Par.

264. *χρυσέοιο*] Wernicke ad Tryphiodorum p. 41 *χρυσείου.* editum tuentur loci qualis est in Homerico h. in Cer. 283 *μνήσατο τηλυγέτοιο ἀπὸ δαπέδου ἀνελέσθαι.*

265. *ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισι*] his uti poteram ad Theocr. XXIV 60.

266. *ὦ μεγάλη πολύβωμε*] *πρὸς τὴν γῆν πᾶσαν.* Scholiasta. v. Diatr.

268. *αὐτὰρ*] verissima haec Stanleii emendatio est, *αὐτὴ* vulgo, *αὕτη* Ernestus.

271. *Λεχαίῳ*] *Λεχαῖον καὶ Κερχνὶς ἀκρωτήρια, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τιμᾶται.* Scholiasta. Hemsterhusius sequente Blomfieldo *Λεχαίου.*

θερμάστραι τε βρέμουσι σὺν Ἡφαίστοιο πυράγρῃς
ἔργα θ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχεῦσιν·
τόσσος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τῆμος κυκλίοιο.
Πηνειὸς δ' οὐκ αὖτις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
καρτερὸς ὡς τὰ πρῶτα· θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας,
εἰσόκε οἱ Κοιηὶς ἐκέκλετο 'σώζεο χαίρων,
σώζεο· μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆςδε
ἀντ' ἐλεημοσύνης. χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή'.
ἦ καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσους
εἰναλίας. αἱ δ' οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο·
οὐ λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων,

Fragm. CCCLXXXII. quod plenius legitur apud Bekkerum Anecd. p. 1424. idem sequuti sunt Virgil. Aen. III 578. Quintus Cal. XIV 582 et Orpheus Arg. 1257.

ibid. *κινυμένοιο*] Heckerus Phil. Gott. V p. 443. *κλινομένοιο* tentat lusu inutili.

144. *θερμάστραι*] *θερμαυστραί* (*θερμαΰστραί*) vulgo, *θερμαυστραί* Par. recte *θερμαστραί* Blomfieldus, sed debebat *θερμάστραι*. v. Diatriben ad h. l.

ibid. *βρέμουσι σὺν*] ita scripsi pro *βρέμουσιν ὑφ'*, et statim *πυράγρῃς* pro *πυράγρης*. v. Diatriben, ubi etiam de sequentibus dictum est.

147. *τοῖος*] legebatur *τῆμος*.

ibid. *τῆμος κυκλίοιο*] legebatur *τόσος εὐκύκλοιο*.

150. *εἰσόκε*] non credo Callimachum iis poetis accensendum esse qui *εἰσόκε* dixerunt cum indicativo; neque Apollonium Rhodium, qui cum tribus locis recte *εἰσότε* habeat, eandem formam etiam ceteris locis (I 820, 1001. IV 164) restituendam esse neque aliter Callimachum scripsisse existimo.

ibid. *Κοιηὶς*] *Κοίου γὰρ καὶ Φοίβης θυγάτηρ Λητώ. ἴσως Κοιαντίς.* Scholiasta. Postrema *ἴσως Κοιαντίς* om. Par. pro *Κοιηίς* ante Ernestum legebatur *Κοικηίς*, codd. *Κοιηίς*.

152. *τοι*] *σοι* Par.

155. *λιπαρὸν*] v. Diatriben ad h. l.

εἰς ἀγαθὸν πεδίον Δηλάντιον· οὐδ' ἔτι μακρός
ὁ πλόος Εὐβοίηθεν, ἐπεὶ σεο γείτονες ὅρμοι.
πρῶταί τοι τάδ' ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν
Οὖπίς τε Λοξώ τε καὶ εὐαίων Ἑκαέργη,
θυγατέρες βορέαο, καὶ ἄρσενες οἳ τότ' ἄριστοι
ἠιθέων. οὐδ' οἵγε παλιμπετὲς οἴκαδ' ἵκοντο,
εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες οὔποτε κεῖνοι.
ἦ τοι Δηλιάδες μέν, ὅτ' εὐήχης ὑμέναιος
ἤθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην
παρθενικαί, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
ἄρσενες ἠιθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.
Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι
κύκλον ἐποιήσαντο καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλοντο.
οὔτε σιωπηλὴν οὔτ' ἄψοφον οὖλος ἐθείραις
ἕσπερος, ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
οἱ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,

289. ἀγαθὸν Δηλάντιον] ἐν Εὐβοίᾳ πεδίον Δηλάντιον ἀπὸ Δήλαντος (malim Δηλάντου) βασιλέως. Scholiasta. Cfr. Theognis El. 892. Δηλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον.

291. ἔνεικαν] ἔνειμαν Ven.

295. εὔμοιροι] εὔφημοι Schol. unde εὔμολποι maluit Anna. εὔμοροι Vind. si quid scholiasta duce mutandum, malim εὔυμνοι. sed recte Ruhnken. Ep. cr. II p. 162. εὔφημος corrigit idque ad εὐήχης vs. 296 trahit. mox vulgo οὔποτ' ἐκεῖνοι.

297. ἤθεα] fuit qui στήθεα corrigeret; sed ἤθεα de mente dixit Callimachus ut Nicander Alex. 124 ἄλη δέ φιν ἤθεα φωτὸς ἄψυχος πεδάει. male alii et ipse adeo Ruhnkenius l. l. de thalamis puellarum explicant.

298. παρθενικαί] παρθενικαῖς Par. quod placuit Ruhnkenio, displicuit Ernesto. mox ἰούλων dedit Par. ἰούλῳ ceteri.

299. ἄρσενες] οἱ καθαροί. Scholiasta. Similiter idem ἀρσενέλαιον explicat Lav. Pall. 29.

302. οὖλος ἐθείραις] ὁλόκληρος ταῖς θριξί, τουτέστι λαμπρὸς ταῖς ἀκτῖσιν. Scholiasta.

ὅν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν·
αἳ δὲ ποδοῖν πλήσσουσι χορίτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα
Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον, ἥν ποτε Θησεύς
εἵσατο σὺν παίδεσσιν ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει,
οἳ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες
Πασιφάης καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,
πότνια, σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς.
ἔνθεν ἀείζωοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήια νηὸς ἐκείνης.
Ἀστερίη πολύβωμε πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ θεούσῃ;

306. *ποδοῖν*] *ποδὶ* vulgo, *ποδὸν* Par. unde *ποδοῖν* scripsi.

ibid. *χορίτιδες*] *χορήτιδες* vulgo, *χορίτιδες* Par. *χορεύτιδες* Blomfieldus.

307. *ἀριήκοον*] *Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐν Δήλῳ, ὅπερ Θησεὺς ἔκτισε διὰ τὸ εὐχερῶς τὴν Ἀριάδνην ὀλισθῆσαι εἰς πόθον τοῦ Θησέως καὶ χειρώσασθαι τὸν Μινώταυρον.* Scholiasta.

308. *ἀρχαίης*] forsan *ἀκραίης*. Venerem Acraeam, i. e. in arce vel in promontorio cultam, apud Argivos commemorat Hesychius v. *Ἀκρία*, apud Troezenios Pausanias II 6, apud Cnidios idem I 1, 3. ne Minervam et Junonem aliosque deos item *ἀκραίους* dictos commemorem.

310. *μύκημα καὶ ἄγριον υἷα*] memorabile exemplum figurae *ἓν διὰ δυοῖν.* nisi vitium subest.

311. *σκολιοῦ*] *σκολιῆς* Vi[illegible] *λίης* Voss.

312. *σὸν περὶ βωμὸν*] *τ*[illegible] *Πλάτων ἔφη ἐν τῷ Φαίδων*[illegible] liasta.

314. *θεωρίδος ἱερὰ*] [illegible] *θεωρίδος νηός. νῦν τῆς* [illegible] *φερούσης, κυρίως δὲ θεω*[illegible] *τοῦ θεοῦ ὡρῶν ὅ ἐστι φυ*[illegible] *ἐκ δὲ τούτου ὁ ἱερεύς.* S[illegible]sta.

315. *τοπήια*] *ὅπλα νεὼ*[illegible] *Λάκωσι, σχοινία, κάλοι.* [illegible]liasta.

ibid. *ἐκείνης*] forsan *ἐκε*[illegible] Diatriben ad h. l.

316. *πολύλλιτε*] *πολύκλι*[illegible] non male, etsi nullum hui[illegible] positi exemplum extat.

μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται,
ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον, ἀλλὰ τὰ λαίφη
:είλαντο, καὶ οὐ πάλιν αὖτις ἔβησαν,
xν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι
)υς καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι ἁγνὸν ἐλαίης
:οστρέψαντας, ἃ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη
ιουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν.
ήσων εὐέστιε, χαῖρε μὲν αὐτή,
Ἀπόλλων τε καὶ ἥ σφ' ἐλοχεύσατο Λητώ.

ίλοι μιν] μεγάλ' ἤ μιν

στὸν] τάχιστα Ven.
ς] libri αὖθις.
xν ἢ σέο] forsan μεγά-
quo dixi in Diatribe.
τομένους] ῥησσόμενον
μενον Vind. i. e. πλησ-
ο ῥησσόμενον explicat
ι.
το] Vind. εὕρατο, qua
est Callimachus Epigr.
bi tamen εὕρετο scrib.
:το etiam h. in Apoll. 97.
(η ὦ νήσων εὐέστιε]
ρίως ὁ βωμὸς ὁ ἐν μέ-
σῳ τῷ δόμῳ ἑστώς. ἐπειδὴ οὖν ἡ Δῆλος ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων ἕστηκε, δοκεῖ ὥσπερ ἑστία τις καὶ βωμὸς εἶναι. εὐέστιε· εὔοικε. Scholiasta. Pro εὐέστιε Blomfieldus fortasse recte εὐίστιε scripsit. sed cf. Del. 204.

326. ἥ σφ' ἐλοχεύσατο] libri ἦν ἐλοχεύσατο, Schneiderus Philol. Gott. VI p. 500 ἥ 'νελοχεύσατο, in quo ἐν non satis commode refertur ad remotius αὐτή. recepi emendationem Koechlyi ad Quint. Smyrn. I 110. Latonam, non Dianam salvere iuberi certissimum est.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ.

Τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες
'Δάματερ μέγα χαῖρε πολυτρόφε πουλυμέδιμνε'.
τὸν κάλαθον κατιόντα (χαμαὶ θάσασθε βέβαλοι)
μήτ' ἀπὸ τῶ τέγεος μήτ' αὐτόθεν αὐγάσσησθε,
μὴ παῖς μηδὲ γυνὰ μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν,
μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστο

Εἰς Δήμητρα] ita recte ed. Ernesti. Par. *εἰς Δήμητραν*. Homericus hymnus etiam in novissimis editt. vitiose *εἰς Δήμητραν* inscribitur. Blomfieldus e schol. ad Platonis Symp. p. 218 b, ubi citatur *Καλλίμαχος ἐν ὕμνῳ Δήμητρος καλάθου*, inscripsit hymnum *εἰς Δήμητρος κάλαθον*.

1. *τῶ καλάθω κατιόντος*] ὁ φιλάδελφος Πτολεμαῖος κατὰ μίμησιν τῶν Ἀθηνῶν (Ἀθηναίων) ἔθη τινὰ ἵδρυσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν οἷς καὶ τὴν τοῦ καλάθου πρόοδον. ἔθος γὰρ ἦν ἐν Ἀθήναις ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ ἐπὶ ὀχήματος φέρεσθαι κάλαθον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος. Scholiasta.

2. *πουλυμέδιμνε*] libri *πολυμέδιμνε*. cf. ad 120.

3. *θάσασθε*] vulgo *θασσεῖσθε*, Ernestus e Voss. aliisque *θασεῖσθε*, Vind. *θεσσεῖσθε*, Davide stotelis Categ. p. 27. *δέρ* turum in tali exhortation tum tempus est, quare scripsi. ceterum v. Diatr.

ibid. *βέβαλοι*] *γυναῖκες*

4. *μήτ' ἀπὸ τῶ τέγεος* *τόθεν*] legebatur *μηδ' ἀπ* *γεος μηδ' ὑψόθεν*. v. Dia

ibid. *αὐγάσσησθε*] Da *γάσασθε*.

5. *μηδ' ἃ κατεχεύατο* *τις ἄγαμός ἐστι*. Scholia *ταχεύατο* Par. Vind.

6. *μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐ* *ἄπαστοι*] *μηδὲ ὅταν ἐκ* *λέων χειλῶν τοῦ στόματ* *μεν ἄπαστοι, τουτέστι* *δεῖπνον. τότε γὰρ οὐ με* *νομεν τῶν σιτίων*. Sch *μηδ' ὄκχ' ἀφαυαλέων* V *ὄκ' ἀφ' αὐαλέων* Par.

ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται,
ἕσπερος, ὅστε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν,
ἁρπαγίμας ὅτ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας.
πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔστ' ἐπὶ δυθμάς,
ἔστ' ἐπὶ τὼς μέλανας καὶ ὅπᾳ τὰ χρύσεα μᾶλα;
οὐ πίες οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον οὐδὲ λοέσσω.
τρὶς μὲν δὴ διέβας Ἀχελώιον ἀργυροδίναν,
τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασας ἕκαστον,
* * * *
Καλλιχόρῳ δ' ἐπὶ φρητὶ καθέζεο παιδὸς ἄπυστος

μήθ' ὄχ' scribendum; excidisse enim post 6. videtur versus, cuius initio item legebatur μήθ' ὄχα. v. Diatriben.

7. ἕσπερος] ἕσπερος μόνος ἐθεάσατο τὸν κάλαθον, ὅστις ἔπεισε τὴν Δήμητραν μεταλαβεῖν σιτίων μετὰ τὸ παύσασθαι ζητοῦσαν τὴν κόρην. Scholiasta.

9. ἴχνια] Voss. ἴχνεα.

10. 11. ἔστ'] vulgo ἔς τ'. mox pro δυθμάς Vind. δυσμάς, Voss. δημά.

11. μέλανας] τοὺς Αἰθίοπας. Scholiasta.

12. seclusit h. v. Blomfieldo probante Ruhnkenius.

ibid. οὐδὲ λοέσσω] ita Ven. Par. οὐδ' ἐλοέσσω vulgo.

13. διέβας] vulgo διέβης, Lasc. διέβαινεν, om. Par. δι cum lacuna Ven. tum ἀργυροδίνην Par. Vind. sed talia in posterum non indicabo, nisi ubi ipse primus contra librorum fidem doricam formam reduxi.

14. ἐπέρασας] Voss. ἐπέρησας (α supra η), Vind. ἐπέρησας, Par. ἐπέρασας, alii vitiose ἐπέρασσας.

15. lacunam interpolati codd. ita fere resarciunt τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου δράμες ὀμφαλὸν Ἔνναν. ac fortasse nulla hic lacuna est, cuius in Par. et Vind. nullum indicium.

16. Καλλιχόρῳ δ' ἐπὶ φρητὶ καθέζεο παιδὸς ἄπυστος] ita hic versus legitur apud schol. Clementis Alex. Protr. vol. IV p. 101 ed. Klotz. τὸ φρέαρ Καλλίχορον οἱ παλαιοὶ ὀνομάζουσι. Καλλίμαχός φησιν 'καλλιχόρῳ ἐπὶ φρητὶ καθέζεο παιδὸς ἄπαυστος'. indicavit et emendavit Naekius Opusc. II p. 11 et post hunc Schneidewinus Coniect. crit. p. 14. vulgo editur τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητί. Vind. τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις ἐκαθίσαο φητρί (sic). in Par. nihil est praeter τρὶς δ' ἐπὶ καλλίχορον. aliorum li-

αὐσταλέα ἄποτός τε, καὶ οὐ φάγες οὐδὲ λοέσσω.
μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἄγαγε Δηοῖ.
κάλλιον ὡς πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια δῶκεν.
κάλλιον ὡς καλάμαν τε καὶ ἱερὰ δράγματα πράτα
ἀσταχύων ἀπέκοψε καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι,
ἁνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν.
κάλλιον ὡς ἵνα καί τις ὑπερβασίας ἀλέηται,
* * * *ἰδέσθαι.*

brorum lectiones, si cui volupe est, videat apud Ernestum et Ruhnkenium Ep. crit. II p. 169 et inprimis Schneiderum Phil. Gott. VI p. 529 sqq.

17. *οὐδὲ λοέσσω*] vulgo *οὐδ' ἐλοέσσω*, illud dedit Ven. et Par. ceterum conf. Diatr.

18. *μὴ μὴ*] Vind. Par. Voss. *μὴ δή*, quod placet Blomfieldo. praestat in oratione concitata *μὴ μή*, ut H. in Del. 89 *μήπω μή μ' ἀέκοντα βιάζεο*, ubi item sine causa Blomfieldus novari voluit. Aristophanes Vesp. 1418 *μὴ μὴ καλέσῃς πρὸς τῶν θεῶν*. cf. Pac. 927. ac fortasse etiam in Callimachi Epigr. XLIV 3 *μή μή με περίπλεκε* scribendum. similiter *ναὶ ναὶ* coniunxit Callimachus Cer. 64 eiusque exemplo Nonnus Dion. V 326.

ibid. *Δηοῖ*] Par. *δή*, Ven. *δ*..

19. *ἑαδότα τέθμια δῶκεν*] *ἑανδότα* Vind. *ἑάνδοτα* Voss. *ἑαδο* Vat. pr. omissis reliquis *τα τέθμια δῶκεν*, quorum perquam incerta fides est. eadem desunt in Ven. et Ruhnken. qui nil habent nisi *ἑα*. v. Schneiderum l. l. p. 535. quodsi Vind. et Voss. scripturae aliquid tribuendum est, suspicari possis lacunam ita fere esse resarciendam *ἑὰν θέτο πότνια τάξιν*. cf. Diatr.

20. *καλάμαν*] libri *καλάμην*. tum *πράτα* Bentleius, libri *πρᾶτα*.

22. *ἀγαθὰν*] *ζαθέαν* Wernicke. cf. Diatr. ad h. l.

23. versus hic totus abest a Vat. pr. Vind. in Vat. sec. abest tantum *σιας ἀλέηται*, quod supplementum quicunque primus addidit, haud dubie ipsam manum poetae assecutus est.

24. lacunae loco vulgo legitur *θήκατο βουπείνᾳ Τριόπεω γόνον οἰκτρόν*. integrum hunc versum in Par. relicto duorum versuum spatio omitti annotavit G. Pohl. abest etiam a Vind. Ambr. Vat. pr. Voss. in Vat. sec. et Meerm. nil relictum est de toto versu praeter *ἰδέσθαι*. solum *ἰδέσθαι* habent item vett. edd. nec bene suppletum esse versum, ostendit vs. 26 ubi nomen *Πελασγοί* ad *ἔναιον* referri non potest; non omnes enim Pelasgi Thessalia reli-

:ὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον.
χὐτᾷ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοί,
'ιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἦνθεν οἰστός.
:ς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι,
αλὰ γλυκύμαλα· τὸ δ' ὥστ' ἀλέκτρινον ὕδωρ
ϱᾶν ἀνέθυε. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ,
Ελευσῖνι, Τριόπᾳ θ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ.
:α Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
:ς ἁ χείρων Ἐρυσίχθονος ἅψατο βωλά.
ἔχων θεράποντας ἐείκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾷ,

m occuparunt, sed Triopi-m. ex quo sequitur vs. 24 nomen plurale, ut rectius eri posse videatur θήκατο ησι φίλον γόνον οἰκτρὸν cf. Schneiderus l. l. p. 335.
ιδίαν] χώρα Θεσσαλίας. a s t a. Pertinent haec ad

νδ' αὐτᾷ]. recepi emenda-eckeri Comment. Callim. p. o τὶν δ' αὐτᾷ, quod ferri : iam Ernestus intellexit, oco poetam de Cerere in sona loqui dicens.
εν] Valckenarius ad Adon. ntabat ἔνθοι, male proba-kenio et Blomfieldo. in er-xerunt viros doctos simi-nen diversi loci H. in Apoll. ῶνί κε τεκμήροιο. Dian. κεν Πυθῶνα παρέλθοι, locis de re praesenti ser-d sententiam cf. Merobau-. III 7 *porrigit excisum* *buxus amoena latus, quam nec Achaemeniae possent penetrare sagittae.* Nonnus Dion. XXI 327 οὔποτε δένδρεα κεῖνα κατέγραφεν ἰὸς ἀλήτης.

30. ἐξ ἀμαρᾶν] Ὅμηρος· ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων'. εἰσὶ δὲ αἱ ὑδρορρόαι. Scholiasta.

ibid. ἐπεμαίνετο] ἐπεμαίετο Vind. Voss. unde conicias ἐπαγαίετο. v. Diatriben.

31. Τριόπᾳ] vulgo Τριόπῳ. codd. ut videtur omnes Τριόπᾳ sive Τριόπαι, ut statim Ἔνναι. cf. Diatriben ad h. l.

32. Τριοπίδαισιν] Τριοπίδεσσι Vind.

33. τουτάκις ἁ] τουτάκι δὴ Ernestus. pro ἁ Vind. ἀ, fortasse igitur ᾶ scribendum, quod, ut saepe alias, cum doloris significatione dictum est.

34. ἐείκοσι] Blomfieldus ἐείκατι. at si εἴκατι doricum est, ex eo non sequitur etiam ἐείκατι eos dixisse.

πάντας δ' ἀνδρογίγαντας, ὅλαν πόλιν ἀρκίος ἆραι,
ἀμφότερον, πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσιν ὁπλίσσας.
ἐς δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
ἧς δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον αἰθέρι κῦρον,
τῷ δ' ὕπο ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἑψιόωντο·
ἃ πράτα πλαγεῖσα κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
ἤσθετο Δαμάτηρ ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ.
εἶπε δὲ χωσαμένα 'τίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει'·
αὐτίκα Νικίππᾳ, τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
δαμοσίαν ἔστασαν, ἐείσατο· γέντο δὲ χειρί
στέμματα καὶ μάκωνα, κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαῖδα.
φᾶ δὲ καταψήχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα

35. ἀρκίος ἆραι] ἄρκιοι editt. ἄρκιος codd. correxit Ruhnkenius. pro ἆραι Voss. Vind. αὖραι.

36. ἀμφότερον] ἀμφοτέρῳ Voss. Vind. tum vulgo ἀξίναισι. ἀξίνῃσι Vind. Par. quod recepi propter Homer. Il. XV 711.

39. τῷ δ' ὕπο] Ambr. Voss. τῷ δ' ἔπι, Ernestus τῶ δ' ἔπι.

ibid. ποτὶ τὤνδιον] περὶ τὸ μεσημβρινόν. Scholiasta.

40. πράτα] ante Ernestum πρᾶτα. quod statim sequitur πλαγεῖσα, iniuria Blomfieldus dubitat num Dorienses pro πληγεῖσα dixerint. Theocritus XXII 105 αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς ὕπτιος ἐξετανύσθη et 198 ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλε. etiam in proverbio notissimo Φρὺξ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων recte Lobeck. ad Buttmannum II p. 281 doricam formam agnovit.

40. 41. inter hos versus inserendos esse septem versus, qui nunc in h. in Del. 79—85 leguntur, in Diatribe ad illum locum suspicatus sum.

41. ἤσθετο] malim ᾄσθετο vel αἴσθετο. mox forsan ἄλγει.

43. τάν οἱ πόλις] τὰν ἡ πόλις Vind. Voss. quare malim fere τὰν ἁ πόλις.

45. ἔχε κλαῖδα] τὴν κλεῖν, ὡς ἱέρεια. Scholiasta. V. Diatriben. pro κλαῖδα Ambr. sec. Voss. Vind. κλεῖδα. cf. Ahrens dial. I p. 86 et II p. 91.

46. καταψήχοισα] vulgo παραψύχοισα, proxime vero Arnaldus παραψήχοισα. sed παραψήχειν esset *obiter mulcere*. quare memor frequentissimi erroris in Callimachi codicibus, quo παρὰ et κατὰ permiscentur (v. Diatriben ad h. in Del. 92), scripsi καταψήχοισα. ineptit

'τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις,
τέκνον, ἐλίνυσον, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσιν,
παύεο καὶ θεράποντας ἀπότρεπε, μή τι χαλεφθῇ
πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις'.
τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγόν
ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα
ὠμοτόκος, τᾶς φαντὶ πέλεν βλοσυρώτατον ὄμμα.
'χάζευ' ἔφα 'μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χροὶ πάξω.
ταῦτα δ' ἐμὸν θησεῖ στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας
αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἅδην θυμαρέας ἀξῶ'.
εἶπεν ὁ παῖς, Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.
Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο, γείνατο δ' ἁ θεῦς·
ἴθματα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' ὀλύμπω.
οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδον,
ἐξαπίνας ἀπόρουσαν, ἐνὶ δρυσὶ χαλκὸν ἀφέντες.

Blomfieldus *παραψύχοισα refrigerans* hic aptissime dici affirmans. quid scripserit poeta non fugit Hekkerum Philol. Gott. IV p. 480. nec praestare dixerim quod Schneiderus Philol. Gott. VI p. 508. coniecit *κάρα ψήχοισα*.

48. *γονεῦσιν*] *βροτοῖσι* Vind.

54. *πάξω*] fallitur Ernestus *παξῶ* scribendum esse dicens; eodem errore idem vs. 181 *ἀμασεῖ* probavit.

55. *ἐμὸν*] Ernestus *ἐμοί*, cui praeferam *ἐμίν*. potest vero *ἐμὸν* defendi. cf. Euripides Fr. 475, 5 οὓς (*ναοὺς*) *αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκὸς στεγανοὺς παρέχει*. tum codd. fere *θασσεῖ*, Ven. Lasc. *θασεῖ*, *θησεῖ* Vind. Par. *θήσει* Voss. Vat.

58. *γείνατο*] hunc aoristum poeta sive ipse sive aliorum exemplo finxit e praesenti *γείνομαι nascor*, sed ut significationem paululum immutaret. apertum enim est *γείνατο* prorsus idem esse quod *ἐγένετο*, ut recte animadvertit Buttmannus Gramm. gr. II 136. aliud exemplum e codd. nostro restitui h. in Del. 260 *χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνατο Δῆλε*.

61. *ἐνὶ δρυσὶ*] de una tantum arbore supra dictum est; itaque fort. *ἐνὶ δρυὶ* scribendum.

ἃ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν (ἀναγκαίᾳ γὰρ ἕποντο
δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα), βαρὺν δ' ἀπαμείψατ' ἄνακτα
'ναὶ ναὶ τεύχεο δῶμα, κύον κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας
ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι'.
ἃ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεῦχε πονηρά.
αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμόν,
αἴθωνα κρατερόν· μεγάλᾳ δ' ἐστρεύγετο νούσῳ.
σχέτλιος, ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις.
εἴκατι δαῖτα πένοντο , δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον.
καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος·
τόσσα Διώνυσον γὰρ ἃ καὶ Δάματρα χαλέπτει.
οὔτε νιν εἰς ἐράνως οὔτε ξυνδείπνια πέμπον
αἰδόμενοι γονέες· προχανὰ δ' εὑρίσκετο πᾶσα.
ἦνθον Ἰτωνιάδος νιν Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα
Ὀρμενίδαι καλέοντες· ἀπ' ὧν ἠρνήσατο μάτηρ
'οὐκ ἔνδοι. χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κραννῶνα βέβακεν,

62. ἃ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν] haec ex Homeri Il. XV 87 ducta esse indicavit Heckerus Comm. Callim. p. 125.

70. δαῖτα πένοντο] δαῖτα om. Voss. qui cum pro πένοντο habeat καπένοντο, dubium videri potest κάμοντο an πένοντο librarius dare voluerit; utrumque recte dicitur.

71. vel hunc versum, qui vulgo post 72 legitur, vel sequentem eici voluit Ruhnkenius, quem ita sequitur Ernestus, ut interpolatorem melius facturum fuisse dicat, si vs. 71 ante 72 posuisset. nulla hic interpolatoris manus. sed ordo versuum mutandus erat, mutatusque est iam a Reiskio. cf. Diatr.

73. νιν] hoc posui pro μιν idemque vitium sustuli vs. 75. 104.

ibid. οὔτε] οὔτ' ἐς Valckenarius ad Callimachi Eleg. p. 223.

75. Ἰτωνιάδος] Ἰτὼν πόλις Θεσσαλίας, ἔνθα τιμᾶται Ἀθηνᾶ. γένος δὲ ἐπίσημον οἱ Ὀρμενίδαι. Scholiasta.

76. ἀπ' ὧν] libri ἀπ' οὖν. correxit Ernestus.

77. ἔνδοι] vulgo ἐνδοῖ. alterum dedit Par. v. Apollonium de Adverb. p. 610, 20.

τέλθος ἀπαιτησῶν ἑκατὸν βόας. ἦνθε Πολυξώ,
μάτηρ Ἀκτορίωνος, ἐπεὶ γάμον ἄρτυε παιδί,
ἀμφότερον, Τριόπαν τε καὶ υἱέα κικλήσκοισα.
τὰν δὲ γυνὰ βαρύθυμος ἀμείβετο δακρυχέοισα
'νεῖται τοι Τριόπας· Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος
Πίνδω ἀν' εὐάγκειαν, ὃ δ' ἐννέα φάεα κεῖται'.
δειλαία φιλότεκνε, τί δ' οὐκ ἐψεύσαο μᾶτερ;
δαίνυεν εἰλαπίναν τις· ἐν ἀλλοτρίοις Ἐρυσίχθων.
ἄγετό τις νύμφαν· Ἐρυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν,
ἢ ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Ὄθρυϊ ποίμνι' ἀμιθρεῖ.

ibid. *Κραννῶνα βέβακεν*] male *Κρανῶνα* Ernestus et Blomfieldus. pro *βέβηκε* Schneiderus *βεβήκει* vel *βεβήκη* mavult Philol. Gott. VI p. 508. malim praeterea *βεβάκη*.

78. *ἀπαιτησῶν*] libri *ἀπαιτήσων*. correxit Schneiderus.

79. *Ἀκτορίωνος*] *ἀκτογύωνος* Ven.

82. *νεῖταί τοι*] Ernestus *peregre tibi est*. paulo rectius scholiasta per *ἔρχεται* explicat, sed debebat *εἶσιν*. semper, etiam apud Callimachum, *νέομαι* futuri significationem habet.

83. *Πίνδω*] libri *Πίνδον*, quod dubitanter *Πίνδω* scripsi praeeunte Stephano.

84—87. hos versus attigi in Diatribe ad Pall. Lav. 71.

85. *εἰλαπίναν*] legebatur *εἰλαπίνας*, quod correxi ex Par. Ven.

ibid. *ἐν ἀλλοτρίοις*] *εἰ ἑστιῶν φίλους ἦν τις, ἐζητεῖτο δ' Ἐρυσίχθων, ἔλεγεν ἡ μήτηρ 'ἐν ἀλλοτρίοις οἰκήμασίν ἐστιν'*. Scholiasta. *ἐν ἀλλοτρίων* hoc sensu dixit Aristophanes Thesm. 802. idque ipsum fortasse etiam Callimacho restituendum est; sed *ἐν ἀλλοτρίοις* similiter positum apud Dionysium Ant. Rom. III 1. male Blomfieldus, etiam propter dialectum, *ἐπ' ἀλλοτρίης* coniecit. neque sensus est peregre abiisse Erysichthonem, sed ab aliis iam esse invitatum.

87. *Ὄθρυϊ*] alii *Ὀθρύϊ*, quod praefert Schneiderus Phil. Gott. VI p. 510. nomen hoc primitus non differt ab *ὀφρύς*, quod *εἰς ἰδιότητα τεθὲν* rectius *Ὄθρυς* scribitur quam *Ὀθρύς*. cf. quae dixi Philol. Gott. XV p. 139.

ibid. *ἀμιθρεῖ*] vulgo *ἀριθμεῖ*. Ven. cum lacuna *ἀνϊ . .* i. e. *ἀμ . .* ut habet Par. cum glossa interlineari *ἀριθμεῖ*. Vind. aliique *ἀμέλγει* aperta interpolatione. correxit Ruhnkenius et Valckenarius. eandem formam e cod. restitui Theocrito XIII 72. praeterea malim *ἀμίθρει*.

ἐνδόμυχος δ' ἤπειτα πανάμερος εἰλαπιναστάς
ἤσθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλδετο γαστήρ
αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσα
ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.
ὡς δὲ Μίμαντι χιών, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγών,
καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο, μέσφ' ἐνὶ πλευραῖ
δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν.
κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφ
χὡ μαστὸς τὸν ἔπωνε, καὶ αἱ δέκα πολλάκι δῶλα
καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε
τοῖα τὸν οὐκ ἀίοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων
'ψευδοπάτωρ, ἴδε τόνδε τεοῦ τρίτον, εἴπερ ἐγὼ μ

89. ἐξάλδετο] legebatur ἐξάλλετο, correxit Blomfieldus. v. Diatriben ad h. l.

92. Μίμαντι χιών] Μίμαντι adverbiascit, ut Σαλαμῖνι, Μαραθῶνι et apud Callimachum Lav. Pall. 18 Ἴδᾳ. sensus enim est, *ut in sole nives Mimanteae et cereae pupulae liquescunt.* itaque ἀελίῳ ἔνι more Callimacheo traiectum est.

93. μεῖζον ἐτάκετο] nescio an μᾶλλον ἐτάκετο poeta scripserit. usitatissimum quidem est μέγα dici pro μάλα, sed cum τήκεσθαι coniunctum non sine offensione est. nec raro haec permutantur in libris. v. Cobetum Nov. Lectt. p. 270.

ibid. ἐνὶ πλευραῖς] vulgo et Par. ἐπὶ νευράς, Voss. ἐνὶ πλευράς, Vind. ἔνι νευραί, Ernestus ἐνὶ πλευραῖς vel ἐπὶ πλευράς, Valckenarius ad Callim. Eleg. p. 27 ἐπὶ Schneiderus Phil. Gott. \ ἐπὶ νειρᾷ *praeter ventre* ρὰς de toto trunco corporis quo sensu *latus* et *latera* etiam latini scriptores.

94. ἶνες] ἶρις Vind. ἶ ῥινός Valckenarius.

ibid. μοῦνον] ita Par. tasse etiam Ven. μῶνον v

95. ἀδελφεαί] libri ἀδε stitui formam epicam.

96. χὡ μαστὸς τὸν ἔπ ὁ μαστὸς ὃν ἔπινεν, ἤγο φός. Scholiasta. χὡ unde conicias μαστός θ' ἔπωνε. v. Diatriben ad h.

ibid. ἔπωνε] hoc revoca bros. utroque, Par. ἔπω ἔπυνε, vulgo ἔπινε.

σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκας γένος, αὐτὰρ ἐμεῖο
τοῦτο τὸ δείλαιον γένετο βρέφος· αἴθε γὰρ αὐτόν
βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέιξαν·
νῦν δὲ κακὰ βούβρωστις ἐνὶ θαλαμοῖσι κάθηται.
ἤ οἱ ἀπόστασον χαλεπὰν νόσον, ἠέ νιν αὐτός
βόσκε λαβών· ἁμαὶ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι.
χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη
τετραπόδων· ἤδη γὰρ ἀπηναρίσαντο μάγειροι.
ἀλλὰ καὶ οὐρῆας μεγαλᾶν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν.
καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν, τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ,
καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήιον ἵππον,
καὶ τὰν αἴλουρον, τὰν ἔτρεμε θηρία μικκά.
μέσφ' ὅτε μὲν Τριόπαο δόμοις ἔνι χρήματα κεῖτο,
μοῦνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακὸν ἠπίσταντο·
ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραναν ὀδόντες,
καὶ τόθ' ὁ τῶ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο,
αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.
Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος ὅς τοι ἀπεχθής,

100. *Κανάκας*] vulgo *Κανάκης*.

103. *ἐνὶ θαλάμοισι*] legebatur *ἐν ὀφθαλμοῖσι*. v. Diatriben ad h. l.

104. *νιν*] vulgo *μιν*.

107. *ἀπηναρίσαντο*] ita correxi editum *ἀπηρνήσαντο*. v. Diatriben ad h. l.

108. *μεγαλᾶν — ἁμαξᾶν*] *μεγάλαν — ἁμαξᾶν* Par. *μεγάλην — ἅμαξαν* Vind.

109. *τὰν βῶν*] v. Diatriben ad h. l.

111. *αἴλουρον*] *τὸν ἰδίως λεγόμενον κάττον*. Scholiasta.

112. *κεῖτο*] *κεῖντο* Par.

114. *βαθὺν οἶκον*] nihil muto, fortasse tamen *βαθὺν ὄλβον* scripserat poeta, quem sequi videtur scriptor Sibyll. orac. III 482 *αἰαῖ νήπια τέκν' ἀλινηχέα καὶ βαρὺν ὄλβον*, ubi *βαθὺν* scribendum, ut vs. 436.

ibid. *ἀνεξήραναν*] ante Ernestum, quem tacite secutus est Blomfieldus, legebatur *ἀνεξήραινον*.

εἴη μηδ' ὁμότοιχος· ἐμὶν κακοδαίμονες ἐχθροί.
εἴπατε παρθενικαί, καὶ ἐπιφθέγξασθε τεκοῖσαι
Ἁάματερ μέγα χαῖρε πολυτρόφε πουλυμέδιμνε'.
χὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι
τέσσαρες, ὣς ἁμῖν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα
λευκὸν ἔαρ λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα
ἥξεῖ καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ.
ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες,
ὣς πόδας, ὣς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί.
ὡς δ' αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λῖκνα φέροντι,
ὣς ἁμὲς τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασεύμεσθα.
μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήια τὰς ἀτελέστως,
τὰς δὲ τελεσσιφόρως ποτὶ τὰν θεὸν ἄχρις ὁμαρτεῖν,
αἵτινες ἑξήκοντα κατώτεραι· αἱ δὲ βαρεῖαι

118. *ἐμὶν κακοδαίμονες*] legebatur *ἐμοὶ κακογείτονες*, de quo dixi in Diatribe ad h. l.

119. *εἴπατε*] om. Ven. *δεῦρ' ἴτε* Ambros. sec. et Par. *ᾄσατε* vel *ἄσατε* Vind. aliique, quod cur probari non possit indicavi ad Del. 257. *εἶ δ' ἄγε* tentat Schneiderus Philol. Gott. VI. p. 515.

ibid. *τεκοῖσαι*] *τεκοῦσαι* codices. *puerperae* Ernestus, imo *matres*.

120. *πουλυμέδιμνε*] codd. *πολυμέδιμνε*, quod fortasse *πωλυμέδιμνε* scribendum est.

121. *χὡς αἱ*] vulgo *χὡς αἱ*.

127. *ὡς δ' αἱ*] vulgo *ὡς αἱ*, quod *ὡς δ' αἱ* aut *χὡς αἱ* scribendum erat.

ibid *χρυσῶ πλέα*] ἢ χρ πεπληρωμένα, ἢ ὅτι περιεχρύ αὐτὰ δι' εὐπρέπειαν. Scholia Locus suspectus. v. Diatriben a tum *λῖκνα* scripsi pro *λίκνα*.

128. *ἁμὲς*] vulgo *ἄμμες*, *ἄμες*, unde correxi.

ibid. *πασεύμεσθα*] legel *πασαίμεσθα*, libri fere *πασσι σθα*, Par. *πασσαίμεθα* sed glossa *κτησόμεθα*. cf. Diatrib h. l.

130. *τὰς δὲ τελεσσιφόρως* correxi quod codices habent *τι τελεσφορίας*. v. Diatriben ad

ibid. *θεὸν*] vulgo *θεῦν*, quod rexi ex Ven. cf.

131. *αἱ δὲ*] libri *αἵτε*. cor Ernestus.

λειθυίᾳ τείνει χέρα χἄτις ἐν ἄλγει,
ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ. ταῖσι δὲ Δηώ
ἱντ' ἐπίμεστα καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνται.
ἁ καὶ τάνδε σάω πόλιν ἔν θ' ὁμονοίᾳ
ιπελίᾳ· φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα.
ιας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν·
:ὶ εἰράναν, ἵν' ὃς ἄροσε κεῖνος ἀμάσῃ.
ι τρίλλιστε μέγα κρείοισα θεάων.

μεστα καὶ ὡς ποτὶ] forστα καὶ ὥς ποτε. v. 1 h. l.

θ'] ἐν [τ] δ' Par. ἐν δ'

ηπελίᾳ] εὐημερίᾳ vul'ᾳ Vind. Ven. εὐωπελίᾳ p. 390, 42.

ιε δ' ἀγρόθι] fortasse γρόθε. nisi scribendum ;θι.

[β] ρε μᾶλα] φέρε μᾶλα Par. φέρβε μᾶλα vett. editt. φέρε φᾶλα ex corr. μᾶλα Vind. forsan μάλα vel καλὰ φέρβε v. Diatribeu.

ibid. φέρε στάχυν, οἶσε] forsan φερέσταχυν οἶσε.

138. ἀμάσῃ] ἀμάσει Par. Vind. ἀμάσσει ceteri, ἀμάσῃ Stephanus, ἀμασεῖ Ernestus cum Rittershusio. v. ad vs. 54.

139. κρείοισα] κρείουσα ante Ernestum.

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ

Ὅσσαι λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
ἔξιτε. τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν
τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει·
σοῦσθέ νυν ὦ ξανθαὶ σοῦσθε Πελασγιάδες.
οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
πρὶν κόνιν ἱππειᾶν ἐξελάσαι λαγόνων·
οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γαγενέων.
ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππω
λυσαμένα παγαῖς ἔκλυσεν ὠκεανῶ
ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.

Carmen hoc vulgo inter hymnos in Delum et Cererem ponitur; in cod. Par. post hymnum in Cererem sequi indicavit G. Pohl Coll. cod. Par. p. 3. elegiam rectius inscribi quam hymnum animadvertit Politianus, qui primus hoc carmen edidit in Miscellan. Cent. I cap. 80.

1. *Ὅσσαι λωτροχόοι*] ἔν τινι ἡμέρᾳ ὡρισμένῃ ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὸ Διομήδους (**add.** σάκος) καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἴναχον κἀκεῖ ἀπολούειν. **Scholiasta.**

2. *φρυασσομενᾶν*] **vulg** σομέναν, **Ambr. uterque V** **Par.** φρυασσομένων.

5. *οὔ ποκ' Ἀθαναία*] οὐ ναία **Par.** οὔποτ' Ἀθηνο

6. *ἱππειᾶν*] **vulgo** ἱππ

7. *δὴ*] νῦν **Vind.** νυν **Vo** σύν, **ut** συμπαλάσσειν **quemadmodum** συμφύρει **nisi malis** σὺν λύθρῳ πε να **dictum esse ut** σὺν μαρμαίροντες.

8. *γαγενέων*] **vulgo** γη

ὦ ἴτ' Ἀχαιιάδες· καὶ μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως,
(συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπ' ἀξονίων)
μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι μηδ' ἀλαβάστρως
(οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαξεν ἔριν,
οὔτ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς οὔτε Σιμοῦντος
ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα
πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.
ἁ δὲ δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοὶ Λακεδαιμόνιοι
ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐνετρίψατο λιτὰ λαβοῖσα
χρίματα τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς,

13. *ἀλαβάστρως*] *τὰς μυροθήκας.* Scholiasta.

14. *ὑπ' ἀξονίων*] *ὑπαξόνιον* Par. *ὑπαξονίων* vulgo, correxit Schneiderus Philol. Gott. I p. 264. fortasse tamen praestat *ἀπ' ἀξονίων.* cf. Rhianus Anth. Pal. VI 173 *τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ στομάτων.* Alcaeus Mess. ibid. VII 412 *γοερῶν ἦχον ἀπὸ στομάτων.* Hermesianax Eleg. I 36 *μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου*, quod non tentandum.

17. *κάτοπτρον*] ita Voss. Ven. Ruhnk. *κάτοπτριν* vulgo, *κατοπτρίδ'* Schneiderus Phil. II p. 244.

18. *τὰν Ἴδᾳ*] *τὰν Ἴδαν* codd. correxit Bentleius.

ibid. *ἐδίκαξεν*] *ἐδίκαζεν* libri praeter Ven. qui *ἐδίκαξὲν* et Polit. qui *ἐδίκασεν* habet.

19. *οὔτ' ἐς — οὔτε Σιμοῦντος*] vulgo *οὐδ' ἐς — οὐδὲ Σιμοῦντος.*

22. *πολλάκι*] v. ad h. in Cer. 96. tum *αὐτᾶς* pro *αὐτὰν* Voss. neque id a poetica dictione alienum. Theognis Eleg. 480 *τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερός* et 1009 *τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν.*

23. *διαθρέξασα*] forsan *διαθρέξαισα*, quae forma etiam 91 restituenda videtur.

25. *ἐνετρίψατο*] legebatur *ἐτρίψατο.* v. Diatriben ad h. l.

26. *χρίματα*] *χρίσματα* Vind. cf. Cobeti VL p. 85. 127.

ibid. *τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυτα-*

ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρώιον οἵαι
 ἢ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροΐαν.
τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τι κομίσσατε μοῦνον ἔλαιον,
 ᾧ Κάστωρ ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλέης,
οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίται
 πέξηται λιπαρὸν σμαξαμένα πλόκαμον.
ἔξιθ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
 παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.
ὦθάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπίς,
 ὡς ἔθος Ἀργείως τοῦτο παλαιότερον
Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεὶν κεχαρισμένος ἱρεύς.

λιᾶς] huc respicere videtur schol. Il. ρ' 54. τὸ δὲ φυτὸν τῆς ἐλαίας ἴδιον Ἀθηνᾶς. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ. delendum igitur fragm. CCCLXXXIV.

28. σίβδας κόκκος] σίδας κίκκος Heckerus Comm. de Anthol. I. p. 245. v. Diatriben ad h. l.

29. ἄρσεν τι] vulgo ἄρσεν τε, Par. ἀρσέν τε. correxit Bergkius. statim pro μοῦνον Ernestus μῶνον dedit.

31. ἀπὸ] forsan ἄρα, de quo cf. Diatriben.

ibid. χαίταν] Vind. Ambros. uterque et Vind. χαίτης, i. e. χαίτας, ut videtur.

32. σμαξαμένα] vulgo σμασαμένα, illud dedit Vind. comparandum epigr. Antipatri Anth. Pal. VI 276 ἡ πολύθριξ οὔλας ἀνεδήσατο παρθένος Ἵππη χαίτας, εὐώδη σμηχομένη κρόταφον.

33. ἴλα] ἡ τῶν νυμφῶν φρατρία καὶ ἄθροισις. Schol. ἄθροισις. pro ἴλα ἕδρα, quod fortasse ex aeolica forma esse pot[...] corruptum est. cf. Diat[...] 248. ex ΕΔΡΑ facilli[...] ΕΔΔΑ.

34. Ἀκεστοριδᾶν] [...] tum scimus, apud Arg[...] fuit Acestoridarum, qu[...] mante scholiasta: Ἀκεσ[...] λὴ ἐπίσημος ἐν Ἄργε[...] est Arestor, Argorum r[...] ter, de quo v. Apolloni[...] 112. Apollodorum Bi[...] Tzetzen ad Lycophr. [...] Ἀρεστοριδᾶν scribend[...] eandem Valckenarii fui[...] nem, nescio unde indica[...] dus.

36. Ἀργείως] Ἀργ[...] correxit anonymus.

37. Εὐμήδης] ποτὲ κλειδῶν ἐλθόντων κατ[...]

ὅς ποκα βουλευτὸν γνοὺς ἐπί οἱ θάνατον
δᾶμον ἑτοιμάζοντα, φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
ᾤχετ᾽ ἔχων, Κρεῖον δ᾽ εἰς ὄρος ᾠκίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὲ δέ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες.
ἔξιθ᾽ Ἀθαναία περσέπτολι χρυσεοπήληξ,
ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.
σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε (σάμερον Ἄργος
πίνει ἀπὸ κρανᾶν) μὴ δ᾽ ἀπὸ τῶ ποταμῶ.
σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιας ἢ ᾽ς Φυσάδειαν
ἢ ἐς Ἀμυμώναν οἴσετε τὰν Δαναῶ.
καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας

στιαδῶν (Ὀρεστειδῶν Par.) Εὐμήδης, ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς ὑπενοήθη ὑπὸ τῶν Ἀργείων ὡς βουλόμενος προδοῦναι τὸ Παλλάδιον τοῖς Ἡρακλείδαις. φοβηθεὶς οὖν ὁ Εὐμήδης ἔλαβε τὸ Παλλάδιον καὶ παρεγένετο εἰς τὸ ὄρος Ἄργους τὸ καλούμενον Κρεῖον. Scholiasta.

38. ποκα] vulgo ποτε. quod sequitur βουλευτὸν suspectum est. v. Diatriben.

39. ἑτοιμάζοντα] malim ἑτοιμάσδοντα.

41. Κρεῖον ὄρος] frustra suspectat Ruhnkenius. v. Diatriben.

42. Παλλατίδες] scribendum videtur Παλλασίδες vel Παλλαδίαις, de quo dixi in Diatribe ad h. l.

46. πίνει] legebatur πίνετ᾽.

ibid. μὴ δ᾽] forsan scribendum νᾶμ᾽, de quo v. Diatriben ad h. l.

ibid. τῶ ποταμῶ] τῶν ποταμῶν libri. correxit etiam Heckerus Phil. Gott. IV p. 480.

47. αἱ δῶλαι] vocabulum hoc in Vind. difficile est lectu; δῶλαι non est. propius accedit δμῶαι, neque tamen secunda litera μ esse videtur. Schubertus. Polit. ωλωλαι i. e. ὦ δῶλαι.

ibid. τὰς κάλπιας] vulgo κάλπιδας, κάλπιας obtulit Vind. genetivum κάλπιος commemorat Grammaticus apud Gaisfordum ad Etymol. M. p. 1392, 20. quamquam is de fluvii nomine dicit.

ibid. ἢ ᾽ς Φυσάδειαν] Par. ἢ ᾽ς φυσάδειαν, Vind. ἢ ἐφυσάδειαν, alii ἢ ἐς Φυσάδειαν. possis ἢ Φυσάδειαν, sed v. ad h. in Del. 17. de Physadea fonte cf. Anal. Alex. p. 54.

48. Ἀμυμώναν] vulgo Ἀμυμώνην.

ἡξεῖ φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
τὠθάνᾳ τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ Πελασγέ
φράζεο μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
τὤργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
ταῖσδ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς ἀλλ' ἑτέρων.
παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα Θήβαις
πουλύ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑτερᾶν,
ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔποκα χωρὶς ἔγεντο·
ἀλλὰ καὶ ἀρχαιᾶν εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,
ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος
καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κωραλίῳ,

50. ἡξεῖ] vulgo ἥξει, fortasse ἱξεῖ praestat.

ibid. φορβαίων] hoc suspectum, ac fortasse Λυρκείων scribendum. v. Diatriben.

52. φράζεο] malim φράσδεο, vel certe φράζευ, ut κομίζευ legitur vs. 105. nisi id κομίσδευ scribendum et h. l. φράσδευ. at χάζευ, non χάσδευ, codd. etiam h. in Cer. 54.

ibid. μὴ οὐκ] μ' οὐκ libri, correxit Arnaldus.

53. πολιοῦχον] an πολιᾶχον?

54. τὤργος] vulgo τῶργος.

55. σὺ μὲν] Callimachus fortasse τὺ μὲν scripserat. quod sequitur μέσφα pro μεταξὺ dictum est, exemplo quod sciam unico. nisi forte aliud quid latet in scriptura μέγα δέ σφ' ἐγώ τι.

57. ἔν ποκα Θήβαις] ἔκ Θήβαις Ven. ἔκ ποκα Θηβῶ[illegible] ckenarius ad Phoen. p. 111. de Θηβᾶν vel potius Θήβας.

58. πουλύ] Vind. Par. πολ[illegible]

ibid. ἑτερᾶν] vulgo ἑταρᾶν ἑταιρᾶν, Vind. ἑτερᾶν.

60. ἀρχαιᾶν] vulgo ἀρχαίω[illegible] bis nomen hic aptius quam [illegible]spiensium.

61—64. haec duo disticha [illegible] sto praeeunte transposuit Blo[illegible]dus. v. Diatriben.

64. Κωραλίῳ] vulgo Κουρ[illegible] correxit O. Schneiderus.

πολλάκις ἁ δαίμων νιν ἑῶ ἐπεβήσατο δίφρω.
οὐδ᾽ ὄαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι
ἁδεῖαι τελέθεσκον, ὄθ᾽ οὐχ ἁγεῖτο Χαρικλώ.
ἀλλ᾽ ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ᾽ ἔμενεν,
καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον ἔσσαν ἑταίραν.
δή ποτε γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας
ἵππω ἐπὶ κράνᾳ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοίσᾳ
λῶντο· μεσαμβρινὰ δ᾽ εἶχ᾽ ὄρος ἀσυχία.
ἀμφότεραι λώοντο, μεσαμβριναὶ δ᾽ ἔσαν ὧραι,
πολλὰ δ᾽ ἀσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.
Τειρεσίας δ᾽ ἔτι μοῦνος ἁμᾷ κυσὶν ἄρτι γένεια
περκάζων ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
διψάσας δ᾽ ἄφατόν τι ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,

65. *νιν*] vulgo *μιν*.

ibid. *ἑῶ ἐπεβήσατο δίφρω*] vulgo *ἑῷ ἐπεβήσατο δίφρῳ*. genetivos dedit Par. cf. Heckerus Comment. Call. p. 126. praeterea malim *ἐπεβάσατο*.

69. *ἔσσαν*] hoc reduxi ex Ambros. sec. *οὖσαν* Voss. Par. Vind. *εὖσαν* vulgo. indocte spreverunt critici doricam formam, cuius iam novum et indubitatum exemplum accedit iis quae composuit Ahrens Dial. dor. p. 324.

70. *δή ποτε*] *δὴ τότε* Par. credibile est Callimachum etiam hic scripsisse *δή ποκα*. quod sequitur *λυσαμένα* dualis numerus est, nisi malis *λυσάμεναι* vel *λυσαμένω*.

72. *μεσαμβρινὰ*] *μεσαμερινὰ* Schraderus praef. ad Emend. p. 19. Callimachus in usu huius adiectivi secutus est Homericam mensuram adiectivi *ὀπωρινός*.

73. 74. hoc distichon male eici voluere critici. v. quae dixi in Diatribe ad h. l.

74. *τῆνο κατεῖχεν*] *τηνικάδ᾽ εἶχεν* Bentleius, debebat *τανικάδ᾽*. in eandem sententiam iam ante Bentleium Faber corrigi voluit *τουτάκις εἶχεν*. non credo aliquid corruptum esse. Heliconem dici quivis videt.

75. *μοῦνος*] Ernestus *μῶνος*.

ibid. *ἁμᾷ*] libri *ἅμαι*, nisi quod in Vind. scriptum est *ἅμε*. scripsi cum aliis *ἁμᾷ*, fortasse tamen aeolica *τόνωσις* servanda erat.

76. *περκάζων*] malim cum Blomfieldo *περκάσδων*.

77. *διψάσας*] v. ad vs. 23.

σχέτλιος, οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θεμιτά.
τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα
'τίς σὲ τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
ὦ Εὐηρεΐδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;'
ἃ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔλαβεν.
ἔστα θὴν ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνῖαι
γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.
ἁ νύμφα δ' ἐβόασε 'τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας
πότνια; τοιαῦται, δαίμονες, ἐστὲ φίλαι;
ομματά μοι τῶ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε,
εἶδες Ἀθαναίας στάθεα καὶ λαγόνας·
ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὦ ἐμὲ δειλάν.
ὦ ὄρος ὦ Ἑλικὼν οὐκ ἔτι μοι παριτέ,

78. *θεμιτά*] ita codd. ut videtur omnes, *θέμιδες* Polit. edidit, unde Reiskius et Koenius ad Gregor. p. 16. *θεμίτ' ἧς* coniecere, quod Blomfieldus secutus est probavitque etiam Schneiderus Phil. Gott. VI p. 520. monosyllabo vocabulo num Callimachus pentametrum claudere voluerit, mihi dubitabile videtur.

79. *προσέφασεν*] nescio quid sibi velit Heckerus Philol. Gott. IV p. 181. *φᾶσε* iam Pindarus dixit Nem. I 66. nec credo scripsisse poetam quod Schneiderus coniecit *προσέφασκεν* Philol. Gott. VI p. 507.

80. *τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον*] Heckerus l. l. *τὸν ὀφθαλμῶν οὐκέτ' ἄπ' ὀσσόμενον*, qui debebat certe *ὀψόμενον* scribere; futurum requiri ex vs. 82 intelligitur. ipse aliquando c[illegible] ram *τὸν ὀφθαλμῶν οὐκέτ'* [illegible] *μενον*. videtur tamen ferr[illegible] librorum scriptura. adhuc i[illegible] salvosque oculos rettulerat T[illegible] domum e silvis; id porro n[illegible] plius futurum est.

81. *Εὐηρεΐδα*] vulgo *Εὐ*[illegible] qua forma poetam in hoc [illegible] usum esse vix credo.

82. *ἔλαβεν*] vulgo *ἔβαλε*, ex Vind.

83. *ἔστα θὴν*] *ἐστάθη δ'* [illegible] nisi quod *ἐστάθη δ'* Par. [illegible] *ἑστάκη δ'* Buttmannus Gra[illegible] II p. 209. cui praetuli *ἔστα* [illegible] Diatriben ad h. l.

ibid. *ἀνῖαι*] scribitur vulg[illegible]

87. *ἄλαστε*] *ἤτοι ἀνεπ*[illegible] *ὑπομείνας*. Scholiasta.

μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλέσσας
 καὶ πρόκας οὐ πολλὰς φάεα παιδὸς ἔχεις.'
ᾶ μέν, ἄμ' ἀμφοτέραις δὲ φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα
 μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων
ε βαρὺ κλαίοισα· θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
 καί νιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος·
ῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν ὅσσα δι' ὀργάν
 εἶπας· ἐγὼ δ' οὔ τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν·
ὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
 ἁρπάζειν· κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι.
ς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
 ἀθρήσῃ, μισθῶ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλω.
δῖα γύναι, τό κεν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
 ἔργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένησε λίνα,
ἁνίκα τὸ πρᾶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζεν,

91. ἢ μεγάλ'] ὦ μεγάλ' Vind. unde malim fere ἃ μεγάλ'. mox malim ὀλέσσαις. v. ad vs. 23.

93. φᾶ μέν, ἄμ' ἀμφοτέραις δὲ] ita correxi codd. scripturam ἁ μὲν ἀμφοτέραισι. nisi malis φᾶ καὶ ἄμ' ἀμφοτέραισι. v. Diatriben ad h. l.

94. γοερᾶν] vulgo γοερῶν.

95. ἄγε] forsan εἶχε corrigendum, ut voluit Brunckius. v. Diatriben ad h. l.

100. ἁρπάζειν] an ἁρπάσδεν?

ibid. λέγοντι] πέλοντι Voss. quod mirum est placuisse Ruhnkenio. πέλοντο Vind. in quo si quid reconditius latet, id κέλοντο esse dixerim. sed verum est λέγοντι.

102. μισθῶ — μεγάλω] vulgo μισθῷ — μεγάλῳ. restitui genetivos. recte dicitur ἐπὶ μισθῷ τι ποιεῖν et μισθοῦ τι ποιεῖν, non item μισθῷ τι ποιεῖν. ad hanc normam correxi etiam Dian. 263.

103. κεν] vulgo μέν. non offendit tamen Bentleium ad Fragm. p. 539. Ern. omissae particulae ἂν nullum in Callimacheis, quod sciam, certum exemplum est.

104. ἐπένησε] libri ἐπένευσε. recepi Spanhemii et Bentleii emendationem. cf. Diatriben ad h. l.

105. πρᾶτον] vulgo πρῶτον.

ὦ Εὐηρεΐδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
πόσσα μὲν ἁ Καδμηὶς ἐς ὕστερον ἔμπυρα καυσεῖ,
πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
παῖδα τὸν ἁβατὰν Ἀκταίονα τυφλὸν ἰδέσθαι.
καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος
ἔσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ τε δρόμος αἵ τ' ἐν ὄρεσσιν
ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι,
ὁππόκ' ἄρ' οὐκ ἐθέλων περ ἴδῃ χαρίεντα λοετρά
δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
τουτάκι δειπνησεῦντι. τὰ δ' υἱέος ὀστέα μάτηρ
λεξεῖται δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα,
ὀλβίσταν δ' ἐρέει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι,
ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ἀποδεξαμέναν.
ὦ ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα
τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα,

106. *Εὐηρεΐδα*] vulgo *Εὐηρείδα.* v. ad vs. 81.

113. *ὁππόκ' ἄρ'*] legebatur *ὁππότ' ἂν.*

115. *δειπνησεῦντι*] recte, ut videtur, Ernestus *δειπνασεῦντι.*

116. *λεξεῖται*] mirum est Ernestum tueri incertae fidei scripturam *δεξεῖται.* recte Vind. Par. Ambros. Voss. aliique *λεξεῖται.* iam Spanhemius apposite attulerat Nonnum Dion. V 546 de Actaeonis matre dicentem *λείψανα πεπτηῶτα μόγις συνελέξατο μήτηρ.* nec vero huc pertinet incerti scriptoris locus apud Dionysium Comp. verb. XVII p. 126. Upt. *λέγε δὲ σὺ κατὰ πόδα νεόλυτα μέλεα.* quae neque de Actaeonis nec de Penthei membris dicta sunt, sed de carminibus. versus haud dubie metricum nescio quem auctorem habet; pro *νεόλυτα* fort. e Monac. scribendum *νεόχυτα.*

117. *ὀλβίσταν δ'*] ita Par. *ὀλβίσταν* vulgo. praeterea Buttmannus Gramm. gr. I p. 265 *ὀλβιστάν.*

118. *ἀποδεξαμέναν*] legebatur *ὑποδεξαμέναν*, quod alienum ab h. l. *ὑποδέχεσθαι* est *excipere*, *ἀποδέχεσθαι recipere.*

119. *τῷδε γὰρ ἄλλα*] scribendum videtur *τῷ δὲ παραλλάξ* vel *τῷ δὲ παρ' ἄλλως.* v. Diatriben ad h. l.

μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν
ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.
γνωσεῖται δ' ὄρνιχας, ὃς αἴσιος οἵ τε πέτονται
ἤλιθα καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.
δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρονίω.
καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσιν
φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.'
ὣς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελὲς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
Παλλάς· ἐπεὶ μούνᾳ Ζεὺς τόδε θυγατέρων
δῶκεν Ἀθαναίᾳ πατρώια πάντα φέρεσθαι.
λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔ τις ἔτικτε θεάν,
ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει

123. ὄρνιχας] ante Ernestum ὄρνιθας.

ibid. ὃς αἴσιος] Vind. ὅστ' αἴσιος. cf. Diatriben ad h. l.

124. ἀγαθαὶ πτέρυγες] de fausto avium volatu ἀγαθὸς dixit Callimachus etiam Fragm. CCCXVIII χάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς. ad πτέρυγες cfr. incertus poeta apud Suidam v. αἴθυια· αἰθυίης πτερύγεσσιν ἐλύσατο πείσματα νηός. ita enim legendum, non ut voluit Heckerus Callim. Comm. p. 100.

128. δωσῶ καὶ βιότω τέρμα] haec desunt in Par.

ibid. πολυχρονίω] vulgo πολυχρόνιον, correxi e cod. Rom. apud Wernickium ad Tryphiod. p. 41.

130. Ἀγεσίλᾳ] ἀγεσίλα Par.

132. μούνᾳ] Polit. μόναι, Vind. μόνα, Ven. μώνᾳ, quod fortasse verum est, et ceteris etiam locis (29. 75. Cer. 94. 113) restituendum, ut fecit Ernestus.

ibid. τόδε] ante Blomfieldum τόγε.

135. ἀλλὰ Διὸς] ἀλλ' αὐτὴ Voss. Vind., unde conicere possis ἀλλ' αὐτῶ, quod cum emphasi dictum est, *sondern sein Haupt*, ut in illo Pythagorico αὐτὸς ἔφα. cf. schol. Vict. ad Iliad. χ 83 τινὲς παρ' Ἴωσιν αὐτὴν τὴν μητέρα λέγουσιν. neque dubium est quin eodem modo

ψεύδεα * * * ἁ θυγάτηρ.
ἔρχετ' Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
τὰν θεὸν ὦ κῶραι, τὤργος ὅσαις μέλεται,
σύν τ' εὐαγορίᾳ σύν τ' εὔγμασι σύν τ' ὀλολυγαῖς.
χαῖρε θεά, κάδευ δ' Ἄργεος Ἰναχίω.
χαῖρε καὶ ἐξελάοισα καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαις
ἵππως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

etiam *αὐτὸς* de patre dictum sit. perapta tamen est nominis *Διὸς* repetitio. ceterum *Διὸς κορυφὰ* fortasse ex Aeschylo sumpsit Suppl. 84 *κορυφᾷ Διὸς εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον.*

136. de lacuna in aliis libris aliter a sciolis expleta v. Schneiderum Philol. Gott. VI p. 521. mihi non displiceret *ψεύδε'· ἀλαθεύει καὶ Διὸς ἁ θυγάτηρ.*

138. *τὤργος*] vulgo *τῶργος.*

139. *εὐαγορίᾳ*] de sacerdotum inter libationes precibus intelligendum. cf. Eubulus Athenaei XI p. 478c *ὁ δ' ἱερεὺς εὐηγορῶν — οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ.* ita enim pro *εὐήγορος* scribendum est.

ibid. *ὀλολυγαῖς*] malim *ὀλολυγᾷ.* cf. Diatriben ad h. l.

141. *ἐς πάλιν*] haec omnium librorum lectio est, cui *ἐς πόλιν* anonymo praeeunte substituit Stephanus. cf. Diatriben.

142. *ἵππως*] libri *ἵππους*, Bentleius *ἵπποις*, quod nescio quam ob causam accusativo elegantius esse dicit. cf. vs. 62.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

I

Ἀταρνείτης τις ἀνήρετο Πιττακὸν οὕτως
Ιυτιληναῖον, παῖδα τὸν Ὑρραδίου
ρον, δοιός με καλεῖ γάμος· ἡ μία μὲν δή
καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ᾽ ἐμέ,
ρη προβέβηκε. τί λώιον; εἰ δ᾽ ἄγε σύν μοι
σον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.᾽
ὁ δὲ σκίπωνα γεροντικὸν ὅπλον ἀείρας
ἐκεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.᾽
᾽ ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
ον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.
ρχεο᾽ φησί ᾽μετ᾽ ἴχνια.᾽ χὠ μὲν ἐπέστη
ν· οἱ δ᾽ ἔλεγον ᾽τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.᾽
ων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
θαι, παίδων κληδόνα συνθέμενος.

macho tribuit Diogenes
79. sine nomine est in
VII 89. — 1. ἀνήρετο]
AP i. e. codex Palatinus.
τω AP. — 2. Μυτιλη-
ssonadus, Μιτυληναῖον
Ὑρραδίου] Ὑρράδεω Vi-
s. Pio-Clem. VI p. 36.
quem incaute secutus est Blomfieldus. — 5. σύν μοι] σύμμοι AP. — 7. σκίπωνα] σκήπωνα AP. — 8. ἠνίδ᾽ ἐκεῖνοί] Jacobsius ἠνίδε κεῖνοί, ἤνιδε κεῖνοί Diogenes. — 11. ἐπέστη] ἐφ᾽ ἕστη AP. — 14. κληδόνα] κληδόνι Diogenes.

τὴν δ' ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἰκίον ἤγετο νύμφην,
οὕτω καὶ σύγ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

II

Εἶπέ τις Ἡράκλειτε τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
ἤγαγεν· ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
ἠέλιον λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που,
ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σποδιή·
αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
ἁρπακτὴρ Ἀίδης οὐκ ἔπι χεῖρα βαλεῖ.

III

Μή χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε·
ἶσον ἐμοὶ χαίρειν κἄστι τὸ μή σε πελᾶν.

IV

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι, φάος ἢ σκότος, ἐχθρ[ό]
'τὸ σκότος, ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀίδῃ'.

V

Κόγχος ἐγὼ Ζεφυρῖτι πάλαι τέρας· ἀλλὰ σὺ νῦν με

15. ἐς οἰκίον ἤγετο] ἐς οἶκον ἐπήγετο AP. — 16. σύγ' ἰὼν] σὺ Δίων Diogenes.

II. Anth. Pal. VII 80 et Diogenes Laert. IX 17. — 3. ἠέλιον λέσχῃ] ἥλιον ἐν λέσχῃ vulgo, emend. Bentleius, ἠέλιον Anth. ed. Flor. et Ald. — 4. Ἁλικαρνησεῦ] Ἁλικαρνασεῦ Diogenes. statim τετράπαλαι et σποδιή recte legi ostendi ad Delectum Anth. gr. p. 32. vitiose aliis praeeuntibus Blomfieldus edidit τέφρα πάλαι et σποδίη. — 6. ἁρπακτὴς AP, ἁρπακτὴρ Bentleius e Diogenis edd. vett.

III. Anthol. Pal. VII 318. 1. κακὸν κέαρ] Plan. κακὸν κά[ρ] illud dictum est ut κακαὶ φρέ[νες] apud Theocrit. XIV 31. — 2. [κἄ]-[στι] τὸ μή σε πελᾶν] γελᾶν vulgo, co[r]rexit Graefius et Jacobsius. pr[ae]terea scripsi cum Hauptio I[n] schol. Univers. Berol. 1858 p. 7 κ[ἄ]στι pro ἔστι.

IV. Anth. Pal. VII 317. — 2. [ὑ]μέων γὰρ] ὑμείων γὰρ AP, ὑμέ[ων] γὰρ Plan., ὑμείων Brunckius, qu[i] placuit Naekio Opusc. II p. 93.

V. Athenaeus VII p. 318 b. hoc carm. v. Diatriben. — 1. πάλ[αι]

Κύπρι Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις,
ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἀῆται,
τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων·
δὲ γαληναίη λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσων
ποσσίν· ἴδ' ὡς τὤργῳ τοὔνομα συμφέρεται·
τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰωνίδας, ὄφρα γένωμαι
σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη,
μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ' ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους)
τίκτηται νοτερῆς ὤεον ἀλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν· οἶδε γὰρ ἐσθλά
ῥέζειν καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

VI

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ δόμῳ ποτὲ θεῖον ἀοιδόν
δεξαμένου· κλείω δ' Εὔρυτον ὅσσ' ἔπαθεν
καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
γράμμα. Κρεωφύλῳ Ζεῦ φίλε τοῦτο μέγα.

τέρας] vulgo *παλαίτερος.* correxit Schneiderus Philol. Gott. IV p. 566. με] cod. *μοι.* — 2. *ἄνθεμα πρῶτον*] fortasse *ἄνθεμ' ἔρωτος.* — 6. *ποσσίν· ἴδ' ὡς τὤργῳ*] *ποσσίν ἴν' ὥστ' ἔργω* cod., *ποσσί νιν, ὥστ' ἔργῳ* Hermannus ad Orphica p. 771, *ποσσί νιν· ὧς τὤργῳ* Hauptius. secutus sum Schneiderum. — 7. *ἔστ' ἔπεσον*] *ἔκ τ' ἔπεσον* Hemsterhusius. *Ἰωνίδας*] *Ἰουλίδας* vulgo, *Ἰουλίδος* Casaubonus. — 8. *σοὶ τὸ*] Etymol. M. p. 664, 19 *τὸ* om. *σοί τι* Ernestus. *Ἀρσινόη*] ita Etymol. M. *Ἀρσινόης* Athenaeus. — 10. *τίκτηται νοτερῆς*] ita Bentleius correxit quod libri habent *τίκτει τ' αἰνοτέρης.* *ἀλκυόνης*] Bentleius *ἀλκυόνος.*

VI. Strabo XIV p. 638. et Sextus Empir. c. Gramm. p. 609. Bekk. — 1. *τοῦ Σαμίου*] *Κρεωφύλου* Sextus. *θεῖον ἀοιδόν*] Strabo *θεῖον Ὅμηρον.* an *Χῖον ἀοιδόν*? v. Diatriben. — 2. *κλείω*] vulgo *κλαίω.* at Sexti cod. V *κλείω*, C *κλείω* (v superscr.), R *κλύω* (ει superscr.), unde et hic et apud Strabonem *κλείω* edidi.

VII

Ἦλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδόν. εἰ δ' ἐπὶ κισσόν
τὸν τεὸν οὐχ αὕτη Βάκχε κέλευθος ἄγει,
ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα καιρόν
φθέγξονται, κείνου δ' Ἑλλὰς ἀεὶ σοφίην.

VIII

Μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
ῥῆσις. ὁ μὲν 'νικῶ' φησὶ τὸ μακρότατον.
ᾧ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, ἤν τις ἔρηται
'πῶς ἔβαλες'; φησί 'σκληρὰ τὰ γιγνόμενα.'
τῷ μερμηρίξαντι τὰ μὴ ἔνδικα τοῦτο γένοιτο
τοὔπος· ἐμοὶ δ' ὦναξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

IX

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
κοιμᾶται. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

X

Ἦν δίζῃ Τίμαρχον ἐν Ἄιδος, ὄφρα πύθηαι
ἤ τι περὶ ψυχῆς ἢ πάλι πῶς ἔσεαι,
δίζεσθαι, φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἱέα πατρός
Παυσανίου· δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

VII. Anth. Pal. IX 566. Theaetetus poeta, quem hoc carmine celebrat Callimachus, fortasse non diversus fuit ab eo quem Photio teste Lex. p. 615, 9 fuerunt qui nobilissimi in Cratinum epigrammatis auctorem perhiberent. v. Athenaeum II 39 c. — 1. *καθαρὴν*] *nullius ante tritam pede.* — 4. vulgo *σοφίαν*.

VIII. Anth. Pal. IX 566. — 2. *νικῶ*] malim *νικέω*.

IX. Anth. Pal. VII 451. — 1. *σκειν*] sic Planudes, *θνάσκειν*

X. Anth. Pal. VII 520. — 1. *δος* ante Jacobsium. — 2. *ἔ* *ἔσεται* Planudes. — 3. *δίζεσ* forsan *δίζησθαι*, qua forma est Jov. 16. Epigr. XVI 2. cf. E dub. V 1.

XI

; ἦν ὁ ξεῖνος, ὃ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξω·
Ἀρισταίου Κρὴς ὑπ' ἐμοὶ δόλιχον.

XII

ἢν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν εὑρεῖν
ιδύμην· ἀφανὴς οὔτι γὰρ ἡ γενεή.
' ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξαι
ὅτι τὸν κείνων ὧδ' ἐπέχω Κριτίην.

XIII

τὸ σοὶ Χαρίδας ἀναπαύεται; 'εἰ τὸν Ἀρίμμα
υρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.'
ἰα τί τὰ νέρθε; 'πολὺ σκότος.' αἱ δ' ἄνοδοι τί;

h. Pal. VII 447. Compa-
um Amor. II 6, 59 *ossa
lus, tumulus pro corpore
ιο lapis exiguus par sibi
bet.* — 1. ὃ καὶ στίχος
λέξω] ὃ AP, ὁ vulgo. cf.
ʀ. 67. pro στίχος Planu-
. an λίθος? quo Ovidia-
› ducere videtur. λέξω
ν Planudes. — 2. ὑπ'
ἐμοὶ] ἐπ' ἐμοὶ AP, corre-
es. ad δόλιχον subau-
ικήσας, ut bene monuit
scripsi autem δόλιχον
ο δολιχόν. .
th. Pal. VII 521. — 3. λέ-
ξον fortasse recte Planu-
. ὧδ' ἐπέχω Κριτίην]
ιP, in textu ἔχω Κριτίαν,
ὸν ἔχω Κριτίαν. fallitur
s hoc sensu κατέχω di-
isse ratus. v. Jacobsium
ad Anth. Pal. VII 86.

XIII. Anth. Pal. VII 524. — 1. Χαρίδας] Χαρίλας temere Blomfieldus et 3. ὦ Χαρίλα. utrumque nomen recte habet, sed Χαρίδας Χαρίδαντος tertiae declinationis est, Χαρίλας Χαρίλα primae. v. Eustathium ad Il. p. 445, 27. et quae collegit L. Dindorfius in Thesauro v. Χαρίδας. tum pro Ἀρίμμα Ernestus et Blomfieldus Ἀρίμνα ediderunt, nescio unde. Ἀρίμμας nomen habes apud Arrianum Anab. III 6, 8. huic consimile nomen est Ἐχέμμας apud Callimachum Epigr. LXII 1. — 3. ὦ Χαρίδα] si verum est quod ad vs. 1 dixi, scribendum ὦ Χαρίδαν, nisi editum tueri velis similibus ἑτεροκλίσεως exemplis quale est Homericum Πουλυδάμα vel Menandreum Δρύα in versu a Prisciano VI p. 240 H. servato Δρύα παῖ,

‘ψεῦδος.’ ὁ δὲ Πλούτων; ‘μῦθος. ἀπωλόμεθα.
οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός. εἰ δὲ τὸν ἡδύν
βούλει, πελλαίου βοῦς μέγας εἰν ἀίδῃ’.

XIV

Δαίμονα τίς δ’ εὖ οἶδε τὸν αὔριον; ἡνίκα καὶ σέ,
Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις
τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν. οὐδὲν ἐκείνου
εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ’ ἀνιηρότερον.

XV

Τιμονόη, τίς δ’ ἐσσί; μὰ δαίμονας οὔ σ’ ἂν ἐπέγνω
εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα
στήλῃ καὶ Μήθυμνα τεὴ πόλις· ἦ μέγα φημί
χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

XVI

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον ἐπισταμένην καλὰ παίζειν
δίζηνται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,

δειπνοποιεῖσθαί τι δεῖ. *πολὺ σκότος*] *πολὺς σκότος* AP. *τὸ σκότος* dixit Callimachus etiam Epigr. IV 2. — 5. *ὔμμιν*] *ὕμμιν* AP. — 6. *πελλαίου*] *πελλαῖος* corrigit Scaliger, cuius emendationem recte explicare videtur Heckerus Comm. de Anthol. ed. pr. p. 270.

XIV. Anth. Pal. VII 519. — 1. *Δαίμονα τίς δ’ εὖ οἶδε*] saepe Callimachus particulam *δέ* posuit post nomen eius quem quis alloquitur. v. Epigr. XV 1. XXVIII 4 ubi sine causa mutat Valckenarius. cf. praeterea Iov. 46. Apoll. 80. Del. 106. 197. 316. Lav. Pall. 134. Cer. 84. mitto alia. sed ab his o differt quod h. l. legitur, ut cer fere integrum distichon p — 3. *ἑτέρῃ*] *ἑτέρᾳ* AP, illu nudes.

XV. Anth. Pal. VII 522. — *μονόη, τίς δ’ ἐσσί*] *Τιμον* emendate Planudes. *τίς δ’ ἐ* sine vitio est. eleganter oli cobsius coniecit *Τιμονόης τό μα.* lenius corrigas *Τιμονόη δ’ ἐσσί;* vel *Τιμονόη, ἠὲ τίς* cll. Homero Od. I 326 *εἰλαπ γάμος.* — 3. *ἦ* Planudes, *ἤ*

XVI. Anth. Pal. VII 459. — *ζηνται*] *δίζονται* Planudes.

ἡδίστην συνέριθον ἀείλαλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

XVII

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δὲ κείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

XVIII

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
νεκρός, ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων
κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε 'φεῦγε θαλάσσῃ
συμμίσγειν ἐρίφων ναυτίλε δυομένων'.

XIX

Δωδεκένη τὸν παῖδα πατὴρ ἀνέθηκε Φίλιππος
ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

Epigr. X 3. — 3. *ἡδίστην — ἀείλαλον*] vulgo *ἡδίσταν — ἀεὶ λάλον*. — 4. *πάσαις ὕπνον*] malim *πάντεσσ' ὕπνον*, ut Theognis El. 26. in eadem versus parte dixit *πάντεσσ' ἁνδάνει*.

XVII. Anth. Pal. VII 271. male hoc carmen Heckerus Comm. de Anth. I p. 220. coniunxit cum epigrammate Simonideo Anth. Pal. VII 496. — 3. *δὲ κείνου*] vulgo *δ' ἐκείνου*. — 4. *σῆμα*] ante Brunckium *σᾶμα*.

XVIII. Anth. Pal. VII 272. — 1. *ἔθανεν*] *θάνεν* AP. — 5. *θαλάσσῃ*] legebatur *θαλάττῃ*. — 6. *δυομένων*] Ernestus tacite *δυνομένων*.

XIX. Anth. Pal. VII 453. — 1. *δωδεκένη*] Planudes *δωδεκέτη*, at *δωδεκέτη* (superscr. *ν*) AP, quod Jacobsius *δωδεκέτην* ego *δωδεκένη* esse suspicor. hoc igitur reposui. cf. Diatriben ad h. in Apoll. 57. — 2. *Νικοτέλην*] aut hic *Νικοτέλη* aut XV 4 *Εὐθυμένην* scribendum.

XX

Ἠῷοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενική,
αὐτοχερί. ζώειν γὰρ ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα
οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακόν
πατρὸς Ἀριστίπποιο, κατήφησεν δὲ Κυρήνη
πᾶσα τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

XXI

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου
ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὃ μέν κοτε πατρίδος ὅπλων
ἦρξεν, ὃ δ' ἤεισεν κρέσσονα βασκανίης.
οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδα[ς]
μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

XXII

Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα τὸν αἰπόλον ἥρπασε νύμφη
ἐξ ὄρεος, καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδης.
οὐκ ἔτι Δικταίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν οὐκ ἔτι Δάφνιν
ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

XX. Anth. Pal. VII 517. — 1. ἠελίου] ἠῷος AP indicante Paulseno, ἠελίου Planudes. — 3. ζώειν] ζωίειν AP.

XXI. Anth. Pal. VII 525. cf. Epigr. XXXV. — 1. ὅστις ἐμὸν — πόδα] haec a Callimacho sumpsit Gregorius Naz. in Anth. Pal. VIII 188. — 3. κοτε] κοτὲν AP, ποτε Plan. — 4. κρέσσονα] κρείσσονα Plan. — 5. ἴδον ὄμματι] βλέμματι εἶδον schol di Theog. 82. unde conicias ὄμματι. sed codd. Par. ut 6. μὴ λοξῷ] ἀχριβίου AP βίου Plan. μὴ λοξῷ schol. ubi Trinc. μὴ λοξῶς.

XXII. Anth. Pal. VII
3. οὐκ ἔτι] ita Salmasius, οἰ οἰκεῖ Planudes, probante qui ita locum conformari vo νῦν ἱερὸς Ἀστακίδης οἰ

XXIII.

ἴπας 'ἥλιε χαῖρε' Κλεόμβροτος ὡμβρακιώτης
ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἀίδην,
ξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

XXIV.

Ἡρως Αἰετίωνος Ἐπίσταθμος Ἀμφιπολίτεω
ἵδρυμαι μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ,
λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος. ἀνδρὶ δ' ἐφ' ἱππεῖ
θυμωθεὶς πεζὸν κἀμὲ παρῳκίσατο.

XXV.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτε κείνης
ἕξειν μήτε φίλον κρείσσονα μήτε φίλην.
ὤμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα τοὺς ἐν ἔρωτι
ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

παίησιν ὑπὸ δρυσίν. οὐκέτι Δάφνιν, quo magna pars elegantiae perit.

XXIII. Anth. Pal. VII 471. et schol. Dionysii ap. Bekk. An. p. 725. — 1. Ἀμβρακιώτης schol. Dionysii. — 3. οὐδὲν ἰδὼν] οὔτι παθὼν schol. Dionysii. ἀλλὰ] ita Planudes et schol. Dionysii, ἢ τὸ AP.

XXIV. Anth. Pal. IX 336. — 1. Αἰετίωνος] revocavi lectionem AP, Ἡετίωνος Planudes. v. Diatr. Ἐπίσταθμος] ἐπίσταθμος AP, ἐπὶ σταθμὸν Planudes, ἐπὶ σταθμῷ Heckerus Comm. de Anth. I p. 116. requiritur nomen herois, quare scripsi Ἐπίσταθμος. — 3. ἀνδρὶ δ' ἐφ' ἱππεῖ] recepi Bentlei emendationem, sed apertum est aliud quid latere. AP ἀνδρὶ ιπείωι, Plan. ἀνδρὶ δὲ ἱππεῖ, Jacobsius ἀνέρι δ' ἱππεῖ vel quod praefert ἀνδρὶ δὲ πεζῷ. v. Diatriben. — 4. παρῳκίσατο] satis audacter hoc dixit pro παρῴκισε, ac contra suam ipsius consuetudinem. v. Lav. Pall. 40 et Fragm. CXI 4. similiter μετῳκίσατο pro μετῴκισε dixit poeta extremae aetatis apud Welckerum Syll. epigr. p. 52.

XXV. Anth. Pal. V 6. — 1. Καλλίγνωτος Planudes, Καλλίγνωστος AP, quae insolens in hoc composito

νῦν δ' ὃ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί, τῆς δὲ ταλαι
νύμφης ὡς Μεγαρέων οὐ λόγος οὔτ' ἀριθμός.

XXVI.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινόν
ῥέζων οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα. γαῖα φίλη,
Μικύλος εἴ τι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κούφη
γίνεο μήτ' ἀγανοὶ δαίμονες, οἵ μ' ἔχετε.

XXVII.

Ἡσιόδου τό τ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοι
ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταί
ῥήσιες, ἀκρήτου σύμβολον ἀγρυπνίης.

XXVIII.

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν, οὐδὲ κελεύθῳ
χαίρω τὶς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει.

forma est, cf. Ἀρίγνωτος, Πολύγνωτος alia. — 4. μήποτ' ἐκείνης vulgo. — 6. οὔτ' Brunckius, οὐδ' vulgo.

XXVI. Anth. Pal. VII 460. — 2. 3. ἀδικῶν] malim ἀδικέων.
οὐδένα. γαῖα φίλη, Μικύλος εἴ τι] ita distinxit Valckenarius ad Theocriti Adon. p. 350b. vulgo οὐδένα, γαῖα φίλη, Μικύλος· εἴ τι — quod frustra tuetur Jacobsius. at non recte Valckenarius pro ῥέζων scripsit ῥέξας, quod ne intelligi quidem potest. pro Μικύλος AP, Μείκυλος, Μίκυλος Planudes, Μικκύλος Valckenarius, Μικύλος Jacobsius. — 4. μήτ' ἀγανοὶ] legebatur μήτ' ἄλλοι. v. Diatriben ad h. l.

XXVII. Anth. Pal. IX 5(
ta Arati p. 432 ed. Buhl. —
Blomfieldus, τόδ' vulgo, τὸ \
ti. tum ἀοιδῶν Scaliger, ἀοι
go. — 2. ὀκνέω] cod. Vitae
καιω i. e. ὀκνῶ. ib. μὴ οι
conicit Toupius ad Longinu
— 4. ἀκρήτου] legebatur .
de quo v. Diatriben ad h. l
βολον ἀγρυπνίης] σύντ
γρυπνίη AP, σύγγονος ἀγ
Vita Arati. feliciter correx
kenius. quod in fine carmi
additum legitur ὡραῖον, ι
piphonema est librariorum
Cobetum VL p. 294.

XXVIII. Anth. Pal. XI
2. χαίρω τὶς] v. Diatriben

καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὐδ᾽ ἀπὸ κρήνης
ω. σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια.
νίη, σὺ δὲ ναίχι καλὸς καλός· ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
το σαφῶς, ἠχώ φησί τις 'ἄλλος ἔχει.'

XXIX.

ι καὶ πάλιν εἰπὲ Διοκλέος· οὐδ᾽ Ἀχελῷος
ιου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.
ὁ παῖς, Ἀχελῷε, λίην καλός. εἰ δέ τις οὐχί
ιίν — ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

XXX.

ιλικὲ Κλεόνικε, τάλαν τάλαν· οὐ μὰ τὸν ὀξύν
ον, οὐκ ἔγνων· σχέτλιε ποῦ γέγονας;
σοι καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες· ἦ ῥά σε δαίμων
ὸς ἔχει, χαλεπῇ δ᾽ ἤντεο θευμορίῃ;

μισῶ] malim *μισέω*. mox ' legebatur *οὔτ᾽*. — 5. 6. seos versus a reliquis et Callibiudicat Hauptius Phil. Gott. et sane pessime echo resonat ἔχει ad *ναίχι καλός*. at nihil quo minus ἠχὼ non illam *πέρεινῆς παῖδα* esse dicamus, qualibet voce intelligamus, mans sive audit sive audire etur. — 5. *Λυσανίη*] noli docti Annam F. secuti esσανία scribentem; sane pueen requiritur, non puellae. *Λυσανίης*, si quis nesciat, renatur *Λυσανίη*. *σὺ δὲ*] *σύ* tra Valckenarius ad Callim. . 19. cf. ad Epigr. XIV 1.

X. Anth. Pal. XII 51. — 1. *Διοκλέος*] *Διόκλεες* ante Brunckium. — 4. *εἰ δέ τις οὐχὶ φησίν*] ad haec subaudienda est apodosis, *καλῶς ἔχει* vel simile quid. cf. ad Menandri Reliqu. p. 238.

XXX. Anth. Pal. XII 71. — 2. *οὐκ ἔγνων*] *οὔ σ᾽ ἔγνων* Brunckius et Valckenarius ad Callim. Eleg. p. 23. — 3. de *μοῦνον* sic posito cf. Epigr. XXIV 3 *λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος*. — 4. 5. *οὑμὸς*] *ὠμὸς* Brunckius Annam Fabri secutus; lenius *οὖλος* esset, quod de Amore dixit Apollonius Arg. III 297. sed omnis correctio non modo inutilis est, ut Jacobsio visum, sed ne ferri quidem potest; ostendit hoc vs. 5 *καὶ σὺ γὰρ ἐλθών*, *nam tu quoque, cum Euxitheum convenis-*

ἔγνων· Εὐξίθεός σε συνήρπασε· καὶ σὺ γὰρ ἐλθών
τὸν καλόν, ὦ μοχθήρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

XXXI.

Ὠγρευτής, Ἐπίκυδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγωόν
διφᾷ καὶ πάσης ἴχνια δορκαλίδος,
στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος· ἢν δέ τις εἴπῃ
'τῇ τόδε βέβληται θηρίον', οὐκ ἔλαβεν.
χοὐμὸς ἔρως τοιόσδε, τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται.

XXXII.

Οἶδ' ὅτι μου πλούτου κενεαὶ χέρες· ἀλλὰ Μένιππε,
μὴ λέγε πρὸς Χαρίτων τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί.
ἀλγέω θὴν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων.
ναὶ φίλε τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

ses, amore eius captus es, ut mihi accidit. ita enim haec intelligenda sunt; nec probari potest Jacobsii interpretatio ἐλθὼν de celeri actionis consecutione explicantis. prorsus a vero sensu aberravit Piersonus Verisim. p. 245 καὶ σὺ παρελθὼν coniectans, in quo etiam aoristus ferri non potest. σε] ante Brunckium με.

XXXI. Anth. Pal. XII 102. respicit nobilissimum epigramma Horatius Sat. I 2, 105. — 1. Ἐπίκυδες] scribebatur Ἐπικυδές. — 3. στίβῃ] στείβῃ AP. statim κεχαρημένος coniecit Bentleius pro κεχρημένος, quod male tuetur Hemsterhusius. scribendum videtur τετρυμένος cll. Epigr. LXIX γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος, nisi praestat βεβαρημένος. cf. Homeri Od. ξ 318 αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένος. — 4. τῇ] τῆ Brunckius.

XXXII. Anth. Pal. XII 148. — 1. μου] μοι Planudes. — 3. ἀλγέω θὴν] ἀλγέω τὴν AP, ἀλγέω θὴν Brunckius, ἀλγέω μὴν Boissonadus, ἀλγέω τοι Jacobsius. sed hac particula ne semel quidem usus est noster poeta. praestat fort. τὶν quod voluit Heckerus Comment. de Anth. p. 365. — 4. τῶν παρὰ] τὸν παρὰ AP. correxit Brunckius aliique. ἀνεραστότατον] nescio an praestet ἀνιηρότατον. cf. Theognis El. 124 καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον. 210. τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶν τοῦτ' ἀνιηρότατον. 258. ἄνδρα

XXXIII.

Ἄρτεμι, τὶν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἵσατο τῇδε.
ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι, πότνια, τὴν δὲ σάω.

XXXIV.

Τίν με λεοντάγχ' ὦνα συοκτόνε φήγινον ὄζον
θῆκε. 'τίς'; Ἀρχῖνος. 'ποῖος'; ὁ Κρής. 'δέχομαι'.

XXXV.

Βαττιάδεω παρὰ σῆμα φέρεις πόδας, εὖ μὲν ἀοιδήν
εἰδότος, εὖ δ' οἴνῳ καίρια συγκεράσαι.

XXXVI.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς
ἀκρήτου προποθεῖσ' ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ.

XXXVII.

Ὁ Λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπών
ἔθηκε 'τῇ κέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην,
Σάραπι, τοὺς δ' ὀιστοὺς ἔχουσιν Ἑσπερῖται.'

φέρω καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον.

XXXIII. Anthol. Pal. VI 347. — 2. σάω] σάου AP. correxit Anna Fabri.

XXXIV. Anth. Pal. VI 351. — 1. λεοντάγχ' ὦνα] ita codicis scripturam λεοντάγχωνε correxit Lobeck. ad Phryn. p. 565. λεοντόχλαινε Bastius ad Greg. Cor. p. 593. λεοντάγχ' ὧδε Valckenarius, quod nescio an etiam praeferendum sit Lobeckianae emendationi. sequentia Jacobsius ita distinxit φήγινον ὄζον. 'θῆκε τίς';

XXXV. Anth. Phal. VII 415. — 2. συγκεράσαι] συγγελάσαι AP. correxit Hauptius Philol. Gott. I p. 367.

XXXVI. Anth. Pal. VII 454. sine poetae nomine Athenaeus X p. 436 d. — 2. ᾤχετ' ἔχουσα] ᾤχεθ' ἑλοῦσα Valckenarius ad Callimachi Eleg. p. 78. v. Diatriben.

XXXVII. Anth. Pal. XII 7. hoc carmen in sex hemiiambos redegit Anna F. quam male secutus est Blomfieldus. — 2. τῇ] τῇ Brunckius. κέρας τοι] κέραστοί AP. correxit Bentleius, et sic apogr. Lips.

XXXVIII.

Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ
Σιμώνη περίφοιτος εἰκόν' αὐτῆς
ἔθηκε, τήν τε μίτρην
ἣ μαστούς σφιν ἔδησε, τόν τε πανόν
καὶ τούς [ποτ' ἀντίναξεν]
ἀντοῦσ' [ἀν'] ὄρη τάλαινα θύρσους.

XXXIX.

Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος
εἵσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα· καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως.

XL.

Ἱερέη Δήμητρος ἐγώ ποτε καὶ πάλιν Καβείρων,
ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης
ἡ γρῆυς γενόμην, ἡ νῦν κόνις, ἦνο * *

XXXVIII. Anth. Pal. XIII 24. — 1. τῇ Ἀφροδίτῃ] τῇ ἀφροδίτη AP, τἀφροδίτῃ Blomfieldus, τῇ 'φροδίτῃ Bentleius. — 2. Σιμώνη] AP σείμονη, Ruhnkenius Σιμώνη, Bentleius Σειλήνη. sed v. Diatr. αὐτῆς] αὐτή AP, αὐτῆς Salmasius. — 4. ἣ μαστοὺς] ἡμᾶς τοὺς AP. correxit Anna Fabri. tum cod. ἐφίλησε, quod σφιν ἔδησε scripsi. v. Diatr. — 4—6. πανόν — ἀν' ὄρη] exhibui felices emendationes et supplementa Schneideri in Philol. Gott. IV p. 565. codicis haec est scriptura πᾶνα καὶ τοὺς αὐτοὺς ὀρῇ. sed de πανὸν v. Diatriben. ineptit vir doctus in Mnemosyne II 48. — 6. θύρσους] AP θάρσους. correxit Bentleius.

XXXIX. Anth. Pal. XIII 25. duos priores versus in AP vitiose scriptos integros exhibet Hephaestio p. 102.

XL. Anth. Pal. VII 728. — 3 ἦνο * *] Jacobsius supplet ἡ 'ν θεῶν ἑορταῖς, quod ferri potest si in sequente versu scribitur πολλῶν προστάτις ἦν νέων γυναικῶν. vix enim recte προστασία dicitur de praeside. sed possunt etiam alia conici, nihilo tamen certiora, velut ἡ 'κ θεῶν λελόγχειν πολλῶν προ-

ϱοστασίῃ νέων γυναικῶν.
τέκν᾽ ἐγένοντο δύ᾽ ἄϱσενα, κἠπέμυσ᾽ ἐκείνων
ἐνὶ χεϱσίν. ἕϱπε χαίϱων.

XLI.

ιεν ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον, ἥμισυ δ᾽ οὐκ οἶδ᾽
ϱος εἴτ᾽ Ἀίδης ἥϱπασε· πλὴν ἀφανές.
ἐς παίδων πάλιν ᾤχετο. καὶ μὲν ἀπεῖπον
ι 'τὴν δϱῆστιν μή τι δέχεσθε νέοι.'
ς Κηφισόν; ἐκεῖσε γὰϱ ἡ λιθόλευστος

ων γυναικῶν, vel ἡ θε-. πϱοστάτις ἦν ν. γυ-

h. Pal. XII 73. Expres-pigramma Porcius Lici-ellium XIX 9. *Aufugit credo ut solet ad Theo-enit. sic est. perfu-abet. | qui si non inter-unc fugitivum | mitteret sed magis eiceret? | ibi-tum. verum ne ipsi te-rmido. quid ago? da Ve-um.* comparavit haec liger Epist. ad Div. p. ite Anna F. — 1. οὐκ rabile exemplum elisae lici versus syllabae. cf. XVI p. 155. in carmine Welckerus in Specil. 7 edidit ἐς μακάϱων ἀ-ϱ. ψυχὴ γὰϱ ἀεὶ ζῶσ᾽ | αϱέχει καὶ θεόφιν πα-εὶ ζῶσ᾽ apertum est le-c ἀείζως. — 2. Ἔϱος] correxit Salmasius. —

4. μή τι δέχεσθε] μὴ ὑπεχέσθε AP, μὴ ὑπόδεχθε Bentleius, quod a Jacobsio et Blomfieldo receptum probari non potest, quoniam ὑπόδεχθε aoristi imperativus est; neque hiatus placere potest. quare μή τι δέχεσθε scripsi. nisi forte praeferas μὴ ὑποδέχεσθε, ut μὴ et ὑπὸ synizesi coalescant, ut μὴ οὐκ Lav. Pall. 52. et μὴ ὠφέλετ᾽ in fragm. apud schol. Vict. ad Il. ω 254 de quo cf. Naekius Opusc. II p. 242. — 5. οὐκοῦν εἰς Κηφισόν] ita dubitanter correxi cod. scripturam οὐκισυνιφησον, praeeunte partim Scaligero, qui οὐκ εἷς εἰς Κηφισόν coniecit. οὐκ εἰς Εὐξίθεον Valcken. ad Callim. Eleg. p. 236. Bentleius οὐκ εἷς ἐς τὸν ἔφηβον. at requiritur nomen proprium sive loci sive quo Licini imitatio ducere videri potest pueri. prius si sequaris, Cephisum Atticae fluvium intelligam, in cuius amoenissima ripa pueros ludendi iocandique causa convenisse probabile est. οὐκοῦν sae-

κείνη καὶ δύσερως οἶδ' ὅτι που στρέφεται.

XLII.

Εἰ μὲν ἑκὼν Ἀρχῖν' ἐπεκώμασα, μυρία μέμφου·
εἰ δ' ἀέκων ἥκω, τὴν προπέτειαν ὅρα.
ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασαν, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.
ἐλθὼν δ' οὐκ ἐκόησα τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ἐφίλησα
τὴν δειρήν· εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημ', ἀδικῶ.

XLIII.

Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρόν
πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο,
τὸ τρίτον ἡνίκ' ἔπινε; τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
τὠνδρὸς ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.

pe in οὐκ abiisse plurimis constat exemplis. quae alii coniecere apud Jacobsium reiicula sunt. — 6. ὅτι που στρέφεται] ὅτ' ἐπιστρέφεται Valckenarius l. l. contorta sententia, quam explicuit p. 238. neque ὅτι bene eliditur. sed nulla est mutandi causa. που cum ἐκεῖσε, quod ut solent seriores pro ἐκεῖ poeta dixit, coniungendum est, *apud Cephisum alicubi versatur*.

XLII. Anth. Pal. .XII 118. — 1. Ἀρχῖν'] ἀρχεῖν' solito errore AP. correxit Bentleius. — 2. ἀέκων scribebatur ἄκων, qua forma non utuntur poetae, ubi alteram metrum admittit. — 3. μ' ἠνάγκασαν] με ἀνάγκασαν AP, correctum in apogr. Lips. μ' ἐπανάγκασαν aliis placuit. — 5. ἐκόησα] vulgo ἐνόησα, AP

et Plutarchus de Ira c. 5 ἰ
correxit Piersonus Veris. p.
6. δειρὴν] ita Bentleius, ἴα
Plutarchus φίλην, at unus c
ήν, ut Salmasius coniece
6. ἀδικῶ] malim ἀδικέω.

XLIII. Anth. Pal. XII
3. ἡνίκ' ἔπινε] ἦγκ' ἔπινε
νίδ' ἔπινε Dorvillius, en
Schneiderus Philol. Gott. IV
τὸ τρίτον recte de tertio po
telligens. cf. Fragm. CIX
στείχοντος ἀλείσου τὸ τρί
illud a Diomede in Bekkeri
p. 946, 17 servatum βάλε μ
τὸ τρίτον εἴη, quae cupidi
ris verba esse putabam dis
a Naekio Opusc. II p. 157. -
πὸ στεφάνων] ita Athena
p. 669 d. ἀπὸ στομάτων A

ὤπτηται μέγα δή τι· μὰ δαίμονας οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

XLIV.

Ἔστι τι ναὶ τὸν Πᾶνα κεκρυμμένον, ἔστι τι ταύτῃ
ναὶ μὰ Διώνυσον πῦρ ὑπὸ τῇ σποδιῇ.
οὐ θαρσέω· μὴ δή με περίπλεκε· πολλάκι λήθει
τοῖχον ὑποτρώγων ἡσύχιος ποταμός.
τῷ καὶ νῦν δείδοικα Μενέξενε, μή με παρεισδὺς
οὗτος ὁ σιγέρπης εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ.

XLV.

Ἀηφθήσῃ περίφοιτε Μενέκρατες' εἶπα πανήμου
εἰκάδι, καὶ λώου τῇ — τίνι; τῇ δεκάτῃ
ἦλθεν ὁ βοῦς ὑπ' ἄροτρον ἑκούσιος. εὖ γ' ἐμὸς Ἑρμᾶς
εὖ γ' ἐμός. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

XLVI.

Ὡς ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνεύρετο τὰν ἐπαοιδάν

ἀπὸ κροτάφων Dorvillius, *ἀπ' ὀστλίγγων* Schneiderus coniecit perelegante emendatione. interim retinui Athenaei scripturam, quam tuetur Propertius II 12, 51 *ac veluti folia arentes liquere corollas.* quae comparavit iam Ruhnkenius.

ἐγένοντο] Dorvillius *ἐχέοντο*, coniectura inutili. — 5. *ὤπτηται μέγα δή τι*] ita correxit Bentleius. AP *ὤπτημαι μεγαλητί.* *ἀπὸ ῥυσμοῦ*] i. e. *ἀπὸ τρόπου*, *praeter solitum.* nodum in scirpo quaerit Blomfieldus.

XLIV. Anth. Pal. XII 139. — 2. *Διώνυσον*] AP *Διόνυσον.* — 3. *μὴ δή με*] an *μὴ μή με?* de quo v. ad Cer. 18. — 6. *ὁ σιγέρπης*] *ὁ σειγάρνης* AP. correxit Bentleius.

εἰς τὸν] *εἰς σὸν* malim. tum *βάλῃ* Heinsius, *βάλλῃι* AP.

XLV. Anth. Pal. XII 149. — 1. *περίφοιτε*] recepi Bentleii emendationem certissimam. AP *περὶ φεῦγε.* Jacobsius aliique *περίφευγε*, quod nihil est. — 2. *τῇ—τίνι*] ita Schaeferus, vulgo *τῇ τίνι;* — 4. *εὖ γ' ἐμὸς*] forsan *εὗρέ μοι.* vid. Diatriben ad h. l.

XLVI. Anth. Pal. XII 150. cf. schol. Theocriti XI 1. — 1. *ἀνεύρετο*] vulgo *ἀνεύρατο*, recta forma etiam

τὤραμένῳ· ναὶ γᾶν οὐκ ἀμαθὴς ὁ Κύκλωψ.
αἱ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι Φίλιππε.
ἦ πανακὲς πάντων φάρμακον ἁ σοφία.
τοῦτο, δοκέω, χἀ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρά
τὤγαθόν, ἐκκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.
ἔσθ᾽ ἁμῖν χἀκαστὰς ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα.
τουτὶ παῖ κείρει τὰ πτερὰ παιδάριον.
οὐδ᾽ ὅσον ἀττάραγόν τυ δεδοίκαμες· αἱ γὰρ ἐπῳδαί
οἴκοι τῶ χαλεπῶ τραύματος ἀμφότεραι.

XLVII.

Τὴν ἀλίην Εὔδημος, ἀφ᾽ ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων
χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων,
θῆκε θεοῖς Σαμόθρᾳξι, λέγων ὅτι τήνδε κατ᾽ εὐχήν,
ὦ λαοί, σωθεὶς ἐξ ἁλὸς ὧδ᾽ ἔθετο.

alias usus est Callimachus. v. ad h. Del. 323. — 2. τὤραμένῳ· ναὶ γᾶν οὐκ ἀμαθὴς] AP τωρραμενωναιγαν ουκαθημας. Eldickius apud Valckenarium ad Callim. Eleg. p. 82. τὤραμένῳ μανιᾶν οὐκ ἀμαθής. praeclare inchoatam emendationem optime perfecit Heckerus Comment. de Anth. ed. pr. p. 367. — 4. πανακὲς] AP πάνες, correxit Bentleius e Clem. Alex. Strom. V p. 687, 15. — 5. τοῦτο δοκέω] AP τοῦ δοκέω, Salmasius τοῦτο δοκέω, quod sine causa τοῦτο δοκῶ scripsit Blomfieldus. — 6. ἐκκόπτει] ἐκκόπτειν Heckerus. — 7. χἀκαστὰς] κἀκεστὺς coniciebat Ruhnkenius Epist. crit. II p. 132. χ᾽ ἅδ᾽ ἀσπὶς Heckerus, τάδ᾽ ἀκέσματ᾽ Jacobsius. non liquet. statim ποττὸν Brunckius. — 8. τουτὶ παῖ κείρει] AP τουτιπαικειρευ, Jacobsius τοῦτ᾽ ἐπικείρει σευ, atticum τουτὶ merito suspectans. pro παι apogr. Lips. ναί. tentabam τούτοις, παῖ, κείρω τὰ πτερὰ παιδαρίων. — 9. τυ] τι AP, τοι cod. D. Etym. M. p. 168, 4. emendavit Bentleius. δεδοίκαμες] Etym. M. δέδοικεν, Valck. ad Theocr. I 16 δεδοίκομες. αἱ γὰρ ἐπῳδαὶ] suspicor αἱ δ᾽ ἐπαοιδαί. cf. ad Del. 257. — 10. οἴκοι] οἴκῳ vulgo, οἴκω AP, correxit Bentleius.

XLVII. Anth. Pal. VI 301. v. Bentleium praef. ad dissert. Phalar. p. 117. Lips.

XLVIII.

ἠτεῖτο διδοὺς ἐμὲ Σῖμος ὁ Μίκκου
ούσαις· αἳ δὲ Γλαῦκος ὅκως ἔδοσαν
ου μέγα δῶρον. ἐγὼ δ' ἀνὰ τήνδε κεχηνώς
τοῦ Σαμίου διπλόον, ὁ τραγικός
ν Διόνυσος ἐπήκοος. οἳ δὲ λέγουσιν
ὁ πλόκαμος' τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί.

XLIX.

ράνακτός με λέγε, ξένε, κωμικὸν ὄντως
ϑαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου
, οὐκ ἐν ἔρωτι δεδαυμένον, ἥμισυ δ' ὀπτῇ
καὶ λύχνοις Ἴσιδος εἰδόμενον.

L.

γίην Αἴσχρην, ἀγαϑὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσϑλοῖς
; καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει

Anth. Pal. VI 310. — ἐμὲ Σῖμος] δίδου με correxit Ernestus, nisi scripsit pro recto Σῖ- Γλαῦκος] γλεῦκος ante — 6. ἱερὸς ὁ πλόκα- Euripidis esse Bacch. vit Bentleius. ὄνει- νειρον. v. Diatriben ad

nth. Pal. VI 134. — ρωτι δεδαυμένον] pro AP δεδαγμένον, Bent- μένον. Hesychius hunc n respiciens Δεδαυ- εριπεφλεγμένον. ubi i πυρὶ πεφλεγμένον. praeterea Jacobsius tentat αἰὲν ἔρωτι. fort. εὖ μὲν ἔρωτι. ὀπτῇ] vulgo ὦπται. v. Diatriben.

L. Anth. Pal. VII 458. — 1. ἀγαϑὸν γάλα] Valckenarius ad Adon. p. 351 ἀγαϑοῦ γάλα tentat, quod interpretatur ἀγαϑοῦ γάλακτος χάριν, quod nemini placebit. similiter μαστὸν dixit poeta h. in Cer. 94 χὠ μαστὸς τὸν ἔπωνε, de nutrice cuius lac biberat puer. nec dissimile incerti poetae dictum οὔϑατα βόσκει i. e. capras lactantes apud Hesychium s. οὔϑατα. simile item γαστὴρ de Neronis matre dictum in Sibyllinis Orac. V 145 ὤλεσε γὰρ πολλοὺς καὶ γαστέρι χεῖρας ἔϑηκεν,

καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν ἐπεσσομένοισιν ὁρᾶσθαι,
ἡ γρῆυς μαστῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

LI.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες· ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
ἄρτι ποτεπλάσθη κἤτι μύροισι νοτεῖ
εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίζαλος Βερενίκα,
ἇς ἄτερ οὐδ᾽ αὐταὶ ταὶ Χάριτες Χάριτες.

LII.

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ᾽ ἔχθει,
τετράκι μισοίης· εἰ δὲ φιλεῖ, φιλέοις·
ναίχι πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ,
καὶ σύ ποτ᾽ ἠράσθης. οὐκ ἔτι μακρὰ λέγω.

LIII.

Καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης
εὔλοχος ὠδίνων ὧδε σὺν εὐτοκίῃ·
ἧς τόδε νῦν μέν, ἄνασσα, κόρης ὕπερ, ἀντὶ δὲ παιδὸς
ὕστερον εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

ubi *χεῖρας ἐφῆκεν* scribendum est. — 3. *ἐπεσσομένοισιν*] *ἐπ᾽ ἐσσομένοισιν* AP. — 4. *ἡ γρῆυς μαστῶν ὡς*] *ἡ γρῆυς ὡς μαστῶν ὡς* AP, unde Jacobsius *γρηῢς τῶν μαστῶν ὡς*.

LI. Anth. Pal. V 145. cum epigraphe *Καλλιμάχου εἰς τὴν γυναῖκα Πτολεμαίου Βερενίκην*, de qua v. Valckenarium ad Callimachi Eleg. p. 45 et Heckerum Comment. Callim. p. 17. — 2. *ἀρίζαλος*] *ἀρίζηλος* ante Brunckium.

LII. Anthol. Pal. XII 230. — 1. *ἔχθει*] *ὀχθεῖ* AP, *ἔχθει* apogr. Voss. — 4. *καὶ σύ ποτ᾽ ἠράσθης*] *καὶ ἁ ποθ᾽ ἠράσθης* AP, emendate edd.

LIII. Anth. Pal. VI 146. iteratum in cod. Palatino p. 194. — 2. *εὐτοκίῃ*] *εὐτυχίῃ* loco sec. fort. *εὐχωλίῃ* scribendum. — 3. *ἧς τόδε*] *ὡς τοι* loco sec. *ὡς τόδε* loco primo correxit Jacobsius.

LIV

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις Ἀσκλήπιε τὸ πρὸ γυναικός
Δημοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν εὐξάμενος,
γινώσκεις. ἢν δ' ἄρα λάθῃ καὶ μισθὸν ἀπαιτῇς,
φησὶ παρέξεσθαι μαρτυρίην ὁ πίναξ.

LV

Τῷ με Κανωπίτᾳ Καλλίστιον εἴκοσι μύξαις
πλούσιον ἁ Κριτίου λύχνον ἔθηκε θεῷ,
εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος· ἐς δ' ἐμὰ φέγγη
ἀθρήσας φήσεις 'ἕσπερε πῶς ἔπεσες.'

LVI

Φησὶν ὅ με στήσας Εὐαίνετος (οὐ γὰρ ἔγωγε
γινώσκω) νίκης ἀντί με τῆς ἰδίης
ἀγκεῖσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδῃσιν.
πιστεύω Φαίδρου παιδὶ Φιλοξενίδεω.

LVII

Ἰναχίης ἕστηκεν ἐν Ἴσιδος ἡ Θάλεω παῖς
Αἰσχυλὶς Εἰρήνης μητρὸς ὑποσχεσίῃ.

LVIII

Τίς ξένος ὦ ναυηγέ; Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρόν

LIV. Anth. Pal. VI 147. — 2. ὤφελεν] nisi metrum coegisset, non dubium est quin ὤφειλε scripsisset. — 3. γινώσκεις] γιγνώσκειν AP. emendavit Tyrwhittus aliique. statim μισθόν, pro quo AP et Suidas μιν habent, optima Porsoni emendatio est App. ad Toupii Emend. p. 485.

LV. Anth. Pal. VI 148. — 2. ἁ Κριτίου] vulgo ἡ Κριτίου. — 4. πῶς ἔπεσες] *quam contemtus iaces.*

LVI. Anth. Pal. VI 149.

LVII. Anth. Pal. VI 150.

LVIII. Anth. Pal. VII 277. — 1. Τίς ξένος ὦ ναυηγέ] haec intelligi non possunt, nec placere potest

εὗρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ,
δακρύσας ἐπίκηρον ἑὸν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτός
ἥσυχος, αἰθυίῃ δ' ἶσα θαλασσοπορεῖ.

LIX

Εὐδαίμων, ὅτι τἄλλα μανεὶς ὡρχαῖος Ὀρέστας,
Λεύκαρε, τὰν ἁμὰν οὐκ ἐμάνη μανίαν.
οὐδ' ἔλαβ' ἐξέτασιν τῶ Φωκέος, ἅτις ἐλέγχει
τὸν φίλον, ἀλλ' ἀεὶ ἓν δρᾶμ' ἐδίδαξε μόνον.
ἦ τάχα κα τὸν ἑταῖρον ἀπώλεσε τοῦτο ποήσας.
κἠγὼ τοὺς πολλοὺς οὐκ ἔτ' ἔχω Πυλάδας.

LX

Οἵτινες Ἀλείοιο παρέρπετε σᾶμα Κίμωνος,
ἴστε τὸν Ἱππαίου παῖδα παρερχόμενοι.

LXI

Αἴνιε, καὶ σὺ γὰρ ὧδε, Μενέκρατες, οὐκ ἐπὶ ποι

Jacobsii coniectura τῇ ξένος ὤν, ναυηγέ, Λεόντιχος i. e. *Leontichus ipse in his regionibus hospes.* fortasse illa verba ex integro disticho et dimidia tertii versus parte supersunt, ut quae exciderunt hanc fere sententiam habuerint: *quis te hospes, o naufrage, sepulcro condidit? naufragum enim te esse neque alio mortis genere occubuisse indicat impositus sepulcro tuo remus.* sequentia respondentis sunt mortui. — 4. αἰγιαλοῖς] ita Bentleius, AP αἰγιαλούς quod non aptis locis defendit Jacobsius. fortasse tamen αἰγιαλοῦ scribendum. ἥσυχος, αἰθυίῃ] ita scripsi cum Hemsterhusio ad Fragm. CXI p. 483 Ern. vulgo ἥσυχον αἰθυίης, AP ἥσ θυίῃ. non credo tamen lc sanatum esse.

LIX. Anthol. Pal. XI 1. τἄλλα μανεὶς] AP ται correxit Ernestus. ὡρχ γεῖος Jacobsius. — 2. ρε, τὰν ἁμὰν] AP λευκαρ correxit Schneiderus. v. 4. ἀλλ' ἀεὶ ἓν] vulgo ἀλλ AP ἀλλαι χ' ἓν, quod cc 5. κα] legebatur καί, quod bi voluit Jacobsius. — 6. κἀ

LX. Anth. Pal. VII 523. λείοιο — σᾶμα] ante Hei λίοιο — σῆμα.

LXI. Anth. Pal. VII 725 sit Virgilius Catal. XIV

ἦσθα. τί σε, ξείνων λῷστε, κατειργάσατο;
ἦ ῥα τὸ καὶ Κένταυρον. 'ὅ μοι πεπρωμένος ὕπνος
ἦλθεν, ὁ δὲ τλήμων οἶνος ἔχει πρόφασιν'.

LXII

Κυνθιάδες θαρσεῖτε. τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαυται,
αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.

LXIII

Οὕτως ὑπνώσαις, Κωνώπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς
κοιμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύροις.
οὕτως ὑπνώσαις, ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐραστήν
κοιμίζεις· ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας.
γείτονες οἰκτείρουσι· σὺ δ' οὐδ' ὄναρ. ἡ πολιὴ δέ
αὐτίκ' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

LXIV

Οὐδὲ τὸ γράμμα

Octavi te nobis abstulit? an quae | dicunt, a, nimio pocula ducta mero? | 'vobiscum si est culpa bibi: sua quemque secuntur | fata. quid inmeriti crimen habent cyathi?' indicavit Heckerus Comment. de Anth. gr. I p. 161. — 1. *Αἴνιε*] *Αἴλινε* Ernestus, *Αἴ αἴ* Blomfieldus, utrumque sine causa. *οὐκ ἐπὶ πουλὺ*] *οὐκέτι πουλὺς* AP, correxit Zedelius Biblioth. crit. Amstelod. II p. 113. — 2. *λῷστε*] *ὥστε* ante Zedelium. — 3. *ἦ ῥα τὸ καὶ Κένταυρον*] ita Zedelius, nisi quod per interrogationem haec extulit. vulgo *ἤρατο*. Centauri memoria quo spectet docet Homerus Od. *φ*, 295 allatus ab Ernesto.

LXII. Anth. Pal. VI 121. — 1. *Κυνθιάδες*] *Κυνθίδες* AP, *Κυνθιάδες* Suidas s. v. *Κυνθιάδες*. de Cynthiis capris vide Apoll. 61. et Arae scriptorem Anth. Pal. XV 25. — 3. *πέπαυται*] *πέπαυται* (ν supra scr.) AP, *πέπαυσθε* Scaliger.

LXIII. Anth. Pal. V 23. Dixi de hoc epigrammate in Diatribe ad Lav. Pall. 71.

LXIV. Servavit Aelianus apud

ἠδέσθη τὸ λέγον μ' υἷα Λεωπρέπεος
κεῖσθαι Κήιον ἄνδρα * * *
* * * * * *
οὐδ' ὑμέας, Πολύδευκες, ὑπέτρεσεν, οἵ με μελάθρου
μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔθεσθέ ποτε
δαιτυμόνων ἄπο μοῦνον, ὅτε Κραννώνιος αἰαῖ
ὤλισθεν μεγάλους οἶκος ἐπὶ Σκοπάδας.

LXV

Αὐτὸς ὁ μῶμος
ἔγραφεν ἐν τοίχοις 'ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός' . . .
ἠνίδε κου κόρακες τεγέων ἔπι 'κοῖα συνῆπται'
κρώζουσιν καὶ 'κῶς αὖθι γενησόμεθα'.

LXVI

Εἰμὶ τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν ἄρηα.

Suidam v. *Σιμωνίδης*. — 2. *τὸ λέγον μ' υἷα Λεωπρέπεος*] *τὸ λεγόμενον υἱὸν Θεοπρεποῦς* ante Bentleium. — 5. *Κραννώνιος αἰαῖ*] *Κρανώνιων αἶσας* vulgo, *Κρανῶνι αἶας* A, *Κρανωνίων αἶας* V. E. Med., *Κρανώνιος αἲ αἴ* Bentleius, *Κρανωνίδος αἶας* Bernhardy speciose, non vere ut opinor, nec dorica forma ceteris apta est. — 6. *μεγάλους*] *μέγας* ante Bentleium.

LXV. Priorem epigrammatis partem *Αὐτὸς* — *σοφός* servavit Diogenes Laert. in vita Euclidis II 10, 7. alteram Sextus Empir. adv. Mathem. I p. 672. Bekk. probabilis est Tittmanni suspicio, ad idem hoc carmen pertinere Fragm. CCLIV *τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κῷον.*

LXVI. Schol. Euripidis Phoen. 136 ad verba *Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει: ὡς ἔχοντος αὐτοῦ* (Tydei) *ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τὸν περὶ τοῦ συὸς πόλεμον. Καλλίμαχος 'εἰμὶ — ἄρηα'. ἐπὶ* addidit Niebuhrius apud Naekium Opusc. II p. 27. quem vide etiam I p. 116. clypeum loqui opinor Aetolorum se ducem profitentem; idem *τέρας Καλυδῶνος* se dicit i. e. opus a Calydonio artifice insigni arte elaboratum. cf. Theocritum Id. I 56. de Tydeo ut cogitemus nulla causa est, videturque scholiasta non aliam ob causam Callimachi versum attulisse quam ut Euripideum *Ἄρη Αἰτωλόν* Callimachi exemplo illustraret. cf. Diatriben ad h. l.

LXVII

Λυδὴ καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν.

LXVIII

Θεὸς δέ οἱ ἱερὸς ὕκης.

LXIX

Ἐς Δύμην ἀπιόντα τὴν Ἀχαιῶν ἐσχάτην.

LXX

Εἰς Μένανδρον.

EPIGRAMMATA DUBIA

I

Στήλην μητρυιῆς λιπαρὰν λίθον ἔστεφε κοῦρος,
ὡς βίον ἠλλάχθαι καὶ τρόπον οἰόμενος·

LXVII. Schol. Dionysii Per. p. 316 de Antimachi Lyde agens. contra Callimachum scripsit Asclepiades in Anth. Pal. IX 63.

LXVIII. Athenaeus VII p. 327 a. Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασι τὸν ὕκην ἱερὸν ἰχθὺν καλεῖ διὰ τούτων 'θεὸς (ἰχθύς?) — ὕκης'. quae p. 284 c. ita scribuntur ἱερὸς δέ τοι ἱερὸς ὕκης. ad idem epigramma fortasse pertinet Fragm. CLVI, ex Etym. M. p. 210, 39. ἐξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον | ἕλκειν εἰς ἀκτήν. si tamen recte ita Bentleius emendavit quod vulgo legitur οὐ δίκην, nec potius οὐδ' ἴκτην scribendum est, ut Buchetii ne supplicem quidem ex mari in litus trahere dicantur.

LXIX. Stephanus Ethn. p. 241, 1 Δύμη, πόλις Ἀχαΐας, ἐσχάτη πρὸς δύσιν, ὅθεν καὶ Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασιν 'ἐς Δύμην ἀπιόντα τὴν Ἀχαιῶν [ἐσχάτην']. ita enim supplevi haec et correxi Anal. Alex. p. 107.

LXX. Schol. Ovidii Ib. 589. *Menander comicus Atheniensis, dum in Piraeo portu nataret, submersus est. de quo nobilissimae a Graecis editae traduntur elegiae et a Callimacho epigramma.*

EPIGRAMMATA DUBIA

I. Anth. Pal. IX 67. — 1. λιπαρὰν] μικρὰν AP, quod alii aliter, ego λιπαρὰν scripsi. v. Diatriben ad h. l. — 2. βίον] βίου AP, βίον

ἡ δὲ τάφῳ κλινθέντα κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα.
φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

II

Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμαν Ἀρχέστρατον, οὐ μὰ τὸν Ἑρ
οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν· οὐ γὰρ ἄγαν ἐδόκει.
εἶπα, καὶ ἁ Νέμεσίς με συνάρπασε, κεὐθὺς ἐκείμαν
ἐν πυρί, παῖς δ' ἐπ' ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει.
τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ' ἢ τὰν θεόν; ἀλλὰ θεοῦ μοι
ἔστιν ὁ παῖς κρέσσων· χαιρέτω ἁ Νέμεσις.

III

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν ὧραι
ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
αἱ Διονυσιάδες, μίτραισί τε καὶ ῥόδων ἀώτοις
σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
οἳ τόνδε τρίποδά σφισι μάρτυρα βακχίων ἀέθλων
ἔθηκαν. εὖ τούσδ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας,
εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων

Planudes. — 3. κλινθέντα] vulgo κλινθεῖσα, emendavit Toupius.

II. Anth. Pal. XII 140. ubi incerto tribuitur. Philippo vindicavit Piersonus Verisim. p. 83 propter Archestrati nomen, quod in Philippi carmine legitur Anth. Pal. XI 36. quae admodum incerta coniectura est. praeterea color carminis Callimacho similior quam Philippo. — 4. παῖς δ' ἐπ' ἐμοὶ Ζεὺς] AP πᾶς δ' ἐν ἐμοὶ Ζεύς, quod correxi praeeunte Piersono, qui coniecit παῖς δ' ἐς ἔμ' ὡς Ζεύς. recte sine dubio παῖς restituit, sed reliqua n(bo. nec Jacobsius bene πᾶς, cedentibus id iungens et reli tentans ἐν πυρὶ πᾶς, ὁ δ' Ζεύς. uterque immemor era(simi usus, quo ὡς in comparat omittitur. sensus est: *puer Jovis instar* (*alter Juppiter*) i in me coniecit. ἐπὶ pro ἐν (etiam Blomfieldus. — 5. θεο Ernestus.

III. Anth. Pal. XII 128.] carmine v. Diatr. ad h. l. — τούσδ'] ita correxi codicis s

Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς.
ιῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος
Στρούθωνος υἱός, ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς,
αἵ οἵ ἐπ᾽ ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
ὡρᾶν ἕκατι θῆκαν ἰοστεφάνων τε μοισᾶν.

IV

Τὰν ἅβαν ἐς ἄεθλα πάλας ἤσκησε κραταιᾶς
ἅ τε Ποσειδῶνος καὶ Διὸς ἁ γενεά.
κεῖται δέ σφιν ἀγὼν οὐ χαλκέου ἀμφὶ λέβητος,
ἀλλ᾽ ὅστις ζωὰν εἴσεται ἢ θάνατον.
Ἀνταίου τὸ πτῶμα. πρέπει δ᾽ Ἡρακλέα νικᾶν
τὸν Διός. Ἀργείων ἁ πάλα, οὐ Λιβύων.

V

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμενος οὗτος ὁ νύκτωρ
τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι,
δεῦρ᾽ ἀπ᾽ ἐμῆς ψυχῆς ἅψον σέλας· ἔνδοθι γάρ μου
καιόμενον πολλὴν ἐξανίησι φλόγα.

ram κείνους δ'. — 8. καθαροῖς] forsan καθαρῶς. — 11. ὄνομα κλυτὸν] ὀνομακ᾽ αὐτόν AP. ὄνομα κλυτόν Brunckius, alii ὀνομακλυτόν. — 12. ὡρᾶν ἕκατι θῆκαν ἰοστεφάνων τε μοισᾶν] AP θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι μοισᾶν. correxi.

IV. Anth. Pal. IX 391. Diotimo in cod. tribuitur. — 1. ἅβαν] vulgo ἥβαν. πάλας] ita Planudes, πάλης AP. — 2. Ποσειδῶνος] praestat Ποσειδᾶνος. — 3. χαλκέου] forsan χαλκέω et vs. 5 Ἀνταίω, AP χάλκεος. ἀμφὶ] ἀντὶ AP. correxit Brunckius, et sic in AP legi affirmat Dorvill. ad Charit. p. 514. — 4. εἴσεται] οἴσεται Plan. quod omnes probarunt.

V. Anth. Pal. IX 15. ubi ἀδέσποτον est. — 1. αὐτὸ τὸ πῦρ] forsan αὖθι τὸ πῦρ. cf. ad h. in Jov. 72. — 3. μου] μιν AP, μοι ed. Flor., μου Ald. forsan νῦν.

VI

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ' ὃν ἐγὼ νῦν
φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς.
ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμὸν οὔνομά τ' εἶχεν,
οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

VII

Τὸν τριέτη παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχεάνακτα
εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο.
ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἥρπασε μάτηρ,
σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχοι.
νύμφας δ' οὐκ ἐμίανεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

VIII

Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος, οὐδ' ὀρέγοντος
οὐδενὸς ἀνθρώπων δυστυχίης ἔρανον,
τοῖς τρομεροῖς κώλοισιν ὑπήλυθον ἠρέμα τύμβον,
εὑρὼν οἰζυροῦ τέρμα μόλις βιότου.
ἠλλάχθη δ' ἐπ' ἐμοὶ νεκύων νόμος· οὐ γὰρ ἔθνησκο
πρῶτον ἔπειτ' ἐτάφην, ἀλλὰ ταφεὶς ἔθανον.

VI. Anth. Pal. VII 344 cum lemmate *Σιμωνίδου, εἰς Λέοντά τινα ὃν ἐφρούρει λέων μαρμάρινος.* Callimacho qua auctoritate assignatum sit, nescitur. cf. Jacobsium. — 2. *λαΐνῳ*] forsan *λάϊνος* propter lemma. — 3. *οὔνομά τ' εἶχεν*] Plan. *ὡς ὄνομ' εἶχεν.*

VII. Anth. VII 170. ubi Posidippo tribuitur, at alio loco cod. Pal. p. 283 Callimachi nomen adscriptum est. — 1. *τριέτη*] ante Brunckium *τριετῆ.* tum *Ἀστυάνακτα* l
— 2. *μορφᾶς*] *μορφῆς* AP lo
— 3. *ἥρπασε*] *ἅρπασε* Bru
— 4. *σκεπτομένη* ante Pla
fort. *σκεψομένα.* — 5. *γο*
γούνοις AP loco sec.

VIII. Anthol. Pal. VII 33
nomine. — 1. *τετρυμμένος* A
fort. *οὐκ.* — 2. *ἔρανον*] for
μα i. e. *κώλυμα.* — 4. *εὑρ*
ζυροῦ] *εὗρον ὀιζυροῦ* ante
sium.

IX

ἡ Νικὼ Μελίτης τάφον ἐστεφάνωσεν
ικῆς. Ἀίδη ταῦθ' ὁσίως κέκρικας;

X

θων ἄτλητος ἐνυαλίοιο λέλογχας
τίς ὁ ψεύστας στυγνὰ καθᾶψε μάταν
: γὰρ ἔρωτες ἐφίμεροι ἅ τε κατ' εὐνάν
καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι.
ι' αἱματόεντα πάρες Τριτωνίδι δίᾳ
σὺ δ' εὐχαίταν εἰς Ὑμέναιον ἴθι.

XI

Γριτωνὶς ἐπ' οὐκ ἀγαθαῖς ἐλοχεύθη
ν· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ὤλετο δαιμονίη
· τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγεν ἓν βρέφος ᾅδῃ
νῃ· δεκάτην δ' οὐχ ὑπερῆρεν ἔω.

Pal. VII 187. ubi Phi-
alio loco Simonidi. v.
ıd VII 344. Leonidae
ιudes. itaque quo iure
ıchea receptum sit, non
— 1. ἡ γρηῢς ἡ Νι-
; νικώ loco sec. ἡ γρη-
lit Jacobsius.

Pal. IX 321. ubi Anti-
itur, nec habet chara-
machium, quamvis affir-
:enio. — 5. πάρες] κά-
θες Plan. scripsi πάρες
:ho Jov. 72. — 6. ταῦ-
τα] hoc sine emphasi in fine senten-
tiae positum vide num ex πότνα
corruptum sit hoc modo πάρες Τρι-
τωνίδι δίᾳ. πότνα, σὺ δ' εὐχαί-
ταν.

XI. Anth. Pal. VII 729. Dixi de hoc carmine, cui in cod. Tymnae (Τύμνεω) nomen inscriptum est, in Delectu Anth. p. 176. — 3. τὰ δὲ πολλὰ] magnam illam qua ante uxoris obitum maritus fruebatur felicitatem dicit. nihil hic corrupti est. mox ᾅδῃ scripsi cum Brunckio. AP ᾅδαν, Plan. ᾅδην.

XII

Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ πάρελθε
οἰμώζειν εἴπας πολλά, πάρελθε μόνον.

XII. Plutarchus V. Anton. c. 70. ubi diserte Callimacho tribuitur, at cum idem epigramma in Anth. Pal. VII 30 Hegesippo tribuatur, ubi quidem duobus versibus auctum exhibetur, inter incerta recipiendum duxi. ac facile fieri potuit u chum memoria falleret, pr cum simillimum sit Callimac III. — 1. apud Plutarchum legitur.

DIATRIBE

DE

CALLIMACHI LOCIS CONTROVERSIS

AD HYMNUM IN IOVEM

3.

Πηλαγόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσιν.

od omnes libri habent *Πηλογόνων* primus correxit Salmasius Etymol. M. p. 669, 51 *Πηλαγόνες οἱ Γίγαντες. Καλλίμα-* : '*Πηλαγόνων ἐλατῆρα*'. *εἴρηται παρὰ τοῦ ἐκ πηλοῦ* *ονέναι, τουτέστιν ἐκ γῆς.* Eadem Callimachi verba deli- unt apud Herodianum scholiastae Iliad. *φ'* 141 ubi de ac- tu nominis *Πηλεγών* agitur: *τὰ εἰς γων λήγοντα ὑπὲρ* *συλλαβὰς τότε μὲν θέλει ὀξύνεσθαι ὁπότε διὰ τοῦ* *κλίνεται, τότε δὲ βαρύνεσθαι ὁπότε διὰ τοῦ ῶ ἢ τοῦ* (leg. *οντ*). *τοῦ μὲν οὖν προτέρου Παφλαγόνος Λαιστρυ-* *ος Πηλεγόνος Πηλεγόνον ἐλατῆρα* (leg. *Πηλαγόνος* '*Πη-* *γόνων ἐλατῆρα*'), *ἀρηγών, λέγω δὲ ἐπὶ τοῦ συμμάχου* *σενικῶς* '*ἀρηγόνος ἡμετέροιο*'. Hoc postremum exemplum n Callimachi esse videtur pariter atque illud quod in sequen- us affertur *μέσφα Σαλάγγωνος*, quibus verbis quod vulgo aeret *ποταμοῦ* non poetae videtur, sed Herodiani. Herodianus tur consentiens cum libris Callimachi in suo hymnorum exem- ri habuit *ἐλατῆρα*, neque id sollicitandum esse ut alios mit- n docet Aeschylus Pers. 881 ed. H. Caute Ruhnkenius ex Nonni itatione hoc tantum disci monuit, quid Nonni aetas in suis Cal- achi codd. legerit; in eo autem fallitur, quod vocem *ἐλατήρ*

in Pamphi versu apud Pausaniam VII 21 restituendam arbitratur; ibi cum vulgo de Neptuno dicta legantur haec:

ἵππων τε δωτῆρα νεῶν τ' ἰθυκρηδέμνων,

Ruhnkenius ἐλατῆρα pro δωτῆρα coniciens sensum utcunque restituit, versum corrupit pessime. Pamphus scripsisse videtur

ἵππων τε ῥυτῆρα νεῶν τ' ἰθυκρηδέμνων.

Nisi forte sufficit σωτῆρα scribere. Ad Callimachi locum ut redeam, originationem nominis Πηλαγών ab Etym. M. traditam absurdam esse quivis intelligit. Pelagonia, quod Thracicae provinciae nomen fuit, antiquitus ab Axio flumine ad Chalcidicen usque pertinebat. hanc autem et vicinas regiones Gigantum sedem habitam esse plurimis constat veterum scriptorum testimoniis. Nomen ipsum Πηλαγόνες vel Πελαγόνες (utroque enim modo scribitur) antiquam gentem denotare videtur; vix enim dubium esse potest quin cum vocabulo πέλιος cognatum sit, de quo Strabo Exc. VII p. 73 Kr. haec tradit: κατὰ Θεσπρωτοὺς καὶ Μολοττοὺς τὰς γραίας πελίας καὶ τοὺς γέροντας πελίους, καθάπερ καὶ παρὰ Μακεδόσι. πελιγόνας (sic) γοῦν καλοῦσι τοὺς ἐν τιμαῖς. Eodem Peliae, fortasse etiam Pelasgorum nomen referendum est. Adde Hesychium Πηλαγόνες· γέροντες, παλαιοί, γηγενεῖς. ubi citra necessitatem Bentleius γίγαντες coniecit pro γηγενεῖς. Cf. Vindicias Strab. p. 90. A Macedonibus idem nomen ad Syros traductum est, qui summos magistratus ita appellabant, teste Strabone. Utar hac occasione ut ignotam lexicographis vocem graecitati vindicem. In Sibyllinis oraculis V 4 de Alexandro M. haec leguntur:

καὶ μετὰ τὸν Πέλλης πολιήτορα, τῷ ὕπο πᾶσα
Ἀντολίη δεδάμαστο καὶ Ἑσπερίη πολύολβος.

In his πολιήτορα pro πολιήτην dictum esse statuunt, quod ut

eri posse non negaverim, tamen cum alii codices et h. l. et X 4, ibi eadem repetuntur, *πελιήτορα* i. e. *ἄρχοντα* habeant, hoc ipsum sine dubio restituendum est. Non de suo hoc finxit scriptor horum oraculorum, sed ut multa alia ex antiquo doctoque poeta ipsoque fortasse Callimacho adscivit, qua de re alio tempore dicendi locus erit; imitationes enim indagare, quamquam saepe non iniucundum et subinde non nullius usus, in tali praesertim poeta qualis Callimachus est, nunc quidem a meo consilio alienum erat. Unum tamen, quoniam in proximo situm est, verbo commemorabo; nimirum vs. 5. haec leguntur:

ἐν δοιῇ μάλα θυμός, ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.

Manifesta imitatione haec expressit Crantor apud Diogenem Laertium IV 26 de Amoris parentibus dicens:

ἐν δοιῇ μοι θυμός, ἐπεὶ γένος ἀμφιβόητον.

Quo loco cum ego ante multos annos apud Hübnerum vol. I p. 710 *ἀμφίσβητον* pro *ἀμφιβόητον* scribendum esse coniecissem, idem hoc meorum ignaris nuper etiam aliis placuisse intellexi.

12—14.

οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται· ἀλλά ἑ Ῥείης
ὠγύγιον καλέουσι λεχώιον Ἀπιδανῆες.

Accusativus *μιν* cum nullo pacto coeat cum verbo *ἐπιμίσγεται*, Benenatus suam ipse coniecturam secutus pro *ἐπιμίσγεται* scripsit *ἐπινίσσεται*, probantibus Ruhnkenio Blomfieldo aliisque. Rectius Bentleius et Lennepius vitii sedem in *μίν* esse intellexerunt, cui Bentleius *μέν*, Lennepius autem *μήν* substituit. Horum neutrum probari posse qui vidit O. Schneiderus Philol. I p. 268. coniecit *ἴν*, quod mihi alienum esse ab huius hymni dialecto nec

defendi posse videtur iis quae in Diatr. ad Del. 248 disserui. Itaque reposui *φίν* i. e. *αὐτῷ*, qua forma Callimachus pro *σφίσι* plus semel usus est. Inconsulto enim Blomfieldus hanc formam ubique exterminari voluit, de quo dixi ad h. in Dian. 125. *φίν* autem pro singulari est, ut *σφέ* pro *αὐτήν* Dian. 197 aliisque locis, et *σφίν* in Homerico h. in Pan. XIX 9. cf. Hermannus Orph. p. 792. Restat ut annotationi meae de *ὠγύγιον*, quod Stephanus *ὠγύγιοι* scribendum coniecit, paucula addam. Fuit enim qui Stephanium *ὠγύγιοι* ideo necessarium duceret, quoniam lectus Rheae non *ὠγύγιον λεχῷον*, sed simpliciter *λεχῷον* ab Arcadibus dici potuerit: huic obverto, solere ita poetas loqui, ut Pindarus Fragm. 64 *ἅντε βροτοὶ Δᾶλον κικλήσκουσι, μάκαρες δὲ τηλέφαντον κυανέας χθονὸς ἄστρον.* Ceterum quod de sanctitate loci, in quo Rhea Iovem peperit, Callimachus dixit, idem testatur Pausanias VIII 26, 2 (3): *ἔστι δὲ πρὸς τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους σπήλαιον τῆς Ῥέας καὶ ἐς αὐτὸ ὅτι μὴ γυναιξὶ μόναις ἱεραῖς τῆς θεοῦ, ἀνθρώπων γε οὐδενὶ ἐσελθεῖν ἔστι τῶν ἄλλων.* cf. quem etiam Ruhnkenius comparavit Nonnus Dion. XIII 291 *ἀστιβὲς ἀρχεγόνοιο λεχώιον εἰσέτι Ῥείης.* Quod autem in scholiis ad Callimachi verba legitur, introeuntes in illud Rheae *λεχώιον* umbram non iacere, id cum Stephano suspectum fuerit, moneo scholiastam ad Rheae antrum transtulisse quod Pausanias VIII 38, 6 de Iovis Lycaei sacrario memoriae prodidit.

22. 23.

ᾗ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ᾤκχησεν ἁμάξας.

Quod Valckenarius *δὴ πολλὰς* reponi voluit, eius rei hanc eum causam habuisse suspicor, quod *ᾗ* plerumque in orationis

initio ponitur, rarius post vocativum vel exclamationem (cuius iuncturae exempla composuit Bekkerus in Nuntiis menstr. Acad. Berol. 1860 p. 457), rarissime in media oratione, ut h. l. factum est a Callimacho et in Lav. Pall. 121 *μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν — ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.* at quod Valckenarius voluit, prorsus inusitatum Graecis, qui *δή* in orationis initio non ponunt nisi in locutionibus *δὴ τότε, δή ποτε* et *δὴ γάρ.*

Iaonis perrara est apud geographos memoria, quam ex Callimacho derivavit Dionysius Per. 416. Non indignum autem memoratu, eundem in Peloponnesi fluviis recenseri a Geographo Rav. V 22. ubi item cum Mela coniungitur. neque alio spectant nymphae Ionides de quibus dixi olim in Exercit. philol. in Athen. II p. 40. quarumque memoriam nuper etiam apud Hesychium resuscitavi in hac glossa *Ἰατροί· νύμφαι τινὲς καλοῦνται καὶ περὶ ἠαείαν,* quod *Ἠλείαν* scribendum est. quamquam cum etiam Anigro *) ipsique adeo Alpheo, Eliacis fluviis, medicam vim Pausanias et Strabo tribuant, dubitari potest an non ad hos potius quam ad Iaonem Hesychii glossa referenda sit. Cuinam parti Peloponnesi Iaon assignandus sit ambiguum est; in Achaia ponitur ab Ern. Curtio Pelop. I p. 489. qui eum non diversum esse existimat a Selinunte. Si recte Ionidas nymphas huc advocavi, in Elidem potius transferendus est, ubi etiam *Ἰωναῖον τέμενος* a Strabone VIII p. 346. memoratur, ut haud absurde conicias, Iaonem non diversum esse a Cythero fluvio, in quem Ionidum nympharum fontem exonerari tradit Pausanias VI 22, 7.

---

*) *Ἀνιγριάδες νύμφαι* in Moeronis epigrammate Anth. Pal. VI 119, ubi medicarum nympharum nomen requiritur, pro *Ἀμαδρυάδες* egregie restituit Ungerus in Bergkii *Zeitschrift für die AW.* vol. I p. 579.

24. 25.

πολλὰ δὲ Καρνίωνος ἄνω διεροῦ περ ἐόντος
ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα.

Ita constantem librorum scripturam *Καρίωνος* correxit Arnaldus ex Pausania VIII 34. ubi duo codd. item *Καρίων* exhibent. Idem vitium obsidebat Plinium NH. IV 6 ubi in Arcadiae oppidis recensetur Carnion, libris fere *Crannon Chrannon Charnon Carmon* exhibentibus. Facile quis suspicari possit ad eiusdem oppidi memoriam pertinere hoc Herodiani de Acc. p. 14, 8 praeceptum: *τὸ δὲ Καρνὼν ὡς ἐπὶ πόλεως ὀξύνεται*, quo sine vitii suspicione utitur L. Dindorfius ad Stephanum IV p. 374 B. Sed id dubitari non potest quin ex *Κρανών* vel *Κραννών* corruptum sit. Praeterea *Καρνείωνος* scribendum erat: hanc enim veram esse formam ostendit adiectivum *Καρνεῖος, τὰ Καρνεῖα.* et habet hoc ipsum Suidas s. v. indicatus ab Heckero Comm. Callim. p. 83. Sequentibus verbis *ἰλυοὺς ἐβάλοντο* vitium inesse non temere statuit Valckenarius ad Adon. p. 250 C. *ἰλυοῖς εἴλοντο* a poeta scriptum coniciens. Non credo id verum esse; recte tamen, opinor, de dictione illa dubitavit: bene quidem *θεμείλια βάλλεσθαι* et similia dicuntur de fundamentis iaciendis, at multum ab his distat *ἰλυοὺς βάλλεσθαι* de ferarum lustris dictum. Nescimus vero quantum in talibus sibi permiserit Callimachus, cuius oratio nequaquam ad communem dicendi usum exigenda est. si quid tamen in his corruptum est, haud paulo probabilius fuerit *ἰλυοὺς ἐκάμοντο* conicere, quod quam facili errore in *ἐβάλοντο* corrumpi potuerit apertum est. *β* et *κ* eodem ferme ductu exarari constat, favetque emendationi nostrae Vind. qui *ἐμβάλλοντο* exhibet, in quo *μ* correctio esse videtur literarum *λλ* non suo loco posita.

34—36.

κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
πρεσβυτάτῃ νυμφέων αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
πρωτίστῃ γενεῇ μετά τε Στύγα τε Φιλύρην τε.

Blomfieldus haec ita distinxit, ut post *πρεσβυτάτῃ* orationem incideret et *νυμφέων — γενεῇ* coniungeret, quod nemo probabit qui aliquem epicae dictionis usum habeat; neque Schneideri ratio probari potest Phil. Gott. I p. 266. Male item *πρεσβυτάτῃ* Ernestus explicat *maxime venerandae*; superlativus *πρεσβύτατος* et comparativus *πρεσβύτερος* ubicunque de personis dictus reperitur, non ad honorem sed ad aetatem refertur. Hoc si conceditur, simul concedendum est sequente versu vitiata esse verba *πρωτίστῃ γενεῇ*, quae verba cum anaphorae figuram contineant, cuius ea lex est ut adiectivo *πρεσβυτάτῃ* aliud adiectivum substitui non possit (cf. Diatr. ad Lav. Pall. 40), *πρωτίστῃ* ex glossemate natum locumque ita refingendum existimo:

πρεσβυτάτῃ νυμφέων, αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
πρεσβυτάτῃ γενεὴν μετά γε Στύγα τε Φιλύρην τε.

Sed video etiam aliam eamque duplicem viam iniri posse: etenim cum alterutrum horum versuum, si abesset, nemo desideraret, facile in hanc aliquis opinionem venire possit, ut alterutrum a docto interpolatore adiectum opinetur, aut qui initio unus versus fuerat,

πρεσβυτάτῃ νυμφέων μετά γε Στύγα τε Φιλύρην τε,

ceteris additis in duos versus dilatatum esse coniciat. Sed de his ut quisque volet statuat. retinui interim vulgatam scripturam, nisi quod *γενεήν* scripsi pro *γενεῇ*, quae necessaria erat mutatio. recte quidem dicitur *πρωτίστῃ γενεῇ*, pariter ut in secundo quartoque casu *πρωτίστης γενεῇ* et *πρωτίστην γενεῇ*; at dativo ubi

opus erat, non credo quemquam *πρωτίστῃ γενεῇ* dicturu fuisse. eam ob causam scripsi *πρωτίστῃ γενεήν*, quod confirmavit mihi postea Vind., repudiata etiam Hoelzlini quamvis non mala emendatione *πρωτίστῃ γενεῆφι μετὰ Στύγα τε Φιλύρῃ τε*, Ruhnkenio aliisque probata. Pro *μαιώσαντο* Blomfieldus praepropere *μαιεύσαντο* edidit propter Photium Lex. p. 241, 10 *μαιεύεσθαι λεκτέον, οὐχὶ μαιοῦσθαι.* sed hoc praeceptum ad Atticorum dialectum spectat.

42—44.

εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα
Ζεῦ πάτερ ἡ νύμφη σε (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ),
τουτάκι τοι πέσε δαῖμον ἄπ' ὀμφαλός.

Haec nisi Callimachum in indicando locorum situ vel imperitum vel negligentem fuisse dicas, sic scribi non potuerunt. Cnosum in ipso maris litore sitam fuisse constat; eo igitur par est Nedam relicta Arcadia prius venisse quam Thenas, quae inter Cnosum et Idam montem, quo puer ferendus erat, sitae erant. Inepte igitur nympha Idam petitura relictis Thenis Iovem Cnosum tulisse dicitur. Itaque scribendum erat:

εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν ἀπὸ Κνωσσοῖο φέρουσα.

Ac bene gnarum fuisse Callimachum locorum in Creta sitorum tanto probabilius est, cum ipsum in ea insula aliquantum temporis versatum esse vel ex Epigr. XXII intelligatur. Videtur autem poetae nescio quam ob causam nonnihil simultatis intercessisse cum Cretensibus, unde factum esse suspicor, ut Epimenideum illud *Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται* tam acriter iis ingereret. Praeterea non mirer equidem si quis locum mutilatum esse suspicetur. Quis enim laudet orationem sic procedentem: Rhea natum in Arcadia puerum Nedae tradidit Cretam ferendum; post-

iam autem Thenas reliquerat puerum a Gnoso ferens, decidit i umbilicus. Non inepte igitur conicias inter 41 et 42 excisse nonnullos versus, quibus Nympha Cretam venisse dictum rat. Nisi forte in hoc ipso multum iactatae Callimachi in eloquendo brevitatis exemplum agnoscas, qui poeta ut nimiae verbositatis arguitur, ita est etiam ubi concisam brevitatem consectatur et ad eventum festinans in medio posita omittit. Eam ob causam lacunam indicare nolui. nec dissimile compendiariae narrationis exemplum habes in H. in Del. 206. ubi Latona ἄλης ἐπεπαύσατο λυγρῆς, ἕζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον. ubi quis non indicandum fuisse expectet, Latonam finitis erroribus primum in insulam Delon escendisse et tum demum ad Inopi ripam consedisse?

46.

Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἕταραι προσεπήχυναντο.

Verbum προσπηχύνεσθαι, ut mihi quidem videtur, subabsurde compositum est. qui enim fieri potest, ut qui aliquem ulnis amplectitur, is hunc *ad* ulnas recipere dicatur. callide rem involvit scholiastes, qui εἰς πήχεις ἔλαβον interpretatur. prorsus alia ratio est verbi προσστερνίζεσθαι, quod rectissime dictum esse patet. hanc difficultatem sive sentiens sive non sentiens Ernestus ad hunc ipsum Callimachi locum rettulit Suidae glossam Περιπηχύναντες· περιπλεξάμενοι Καλλίμαχος. in qua περιπηχύναντο (et περιεπλέξαντο) corrigit idemque Callimacho restituendum suspicatur. satis probabiliter; nolui tamen quidquam mutare, cum similiter locutus sit Rhianus Epigr. IV 3 in Anal. Alex. p. 208. καί σε ποτὶ ῥοδέῃσιν ἐπηχύναντο χέρεσσιν. ubi quamquam περὶ pro ποτὶ corrigi possit, hoc ipsum tamen non multum habet quo commendetur. Ac nescio an edita

scriptura ita defendi possit, ut προσπηχύνεσθαι esse dicamus *brachiorum circumiectu ad se trahere*, quocum comparari potest quod serioris aetatis scriptores dicunt προσαγκαλίζεσθαι, pro quo item ratio et usus περιαγκαλίζεσθαι dici postulat. Itaque προσεπηχύναντο idem est ac si dixisset πήχεσι πρὸς ἑαυτὰς ἔλαβον. audacius etiam, ne dicam absurdius, verbo πηχύνειν usus est Apollonius Arg. IV 972 ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα, quod quo pacto commode explicari possit, fortasse ne ipse quidem sciebat Apollonius, qui πηχύνουσα eodem plane sensu dixerit, quo sanus loquendi usus κρατοῦσα dici postulabat.

53. 54.

ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχήν
ἀσπίδος εἰσαΐοι, καὶ μή σεο κουρίζοντος.

Κουρίζειν quid sit intelligitur ex h. in Dian. 5 παῖς ἔτι κουρίζουσα τάδε προσέειπε γονῆα, et h. in Del. 324 παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν. atque ita etiam hoc verbum praeter alios dixit Apollonius Arg. III 666 ἥ οἱ ἐπέτις πέλε κουρίζουσα (κουριζούσῃ?). Callimachus autem contra suam ipsius aliorumque consuetudinem κουρίζειν dixit de puero vagiente. Vereor igitur ne vitium subsit, et corrigendum opinor:

καὶ μή σεο κνυζείοντος.

Verbo κνυζεῖσθαι de infantis vagitu usus est Theocritus Id. II 108. activam formam enotavit Pollux V 64. κνυζείω pro κνυζέω dictum est, ut ὑμνείω ῥείω alia.

60.

δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.

Mirari subit Callimachum antiquos poetas Iovi sortitione

ympi imperium obtigisse narrantes gravissime mendacii acsare, quamvis ipse eandem fabulam secutus sit in carmine, ius hoc fragmentum servarunt schol. Pindari Nem. IX 123 et chol. Euripidis Hec. 467.

Μηκώνην μακάρων ἕδρανον αὖτις ἰδεῖν,
ἧχι πάλους ἐβάλοντο, διεκρίναντο δὲ τιμάς
πρῶτα γιγαντείου δαίμονες ἐκ πολέμου.

Quae hoc certe docent, elegiacum carmen (Aetia puto) ex quo ersus illi servati sunt, longo temporis intervallo post hymnum n Iovem a poeta fuisse compositum. Adiectivo *δηναιός*, quod ntiquioribus poetis fere *longaevus* vel *diuturnus* est, Callimahus eo quo hic legitur sensu usus est etiam Fragm. CV. cuius rimos versus, ut hoc in transcursu moneam, Bentleii potissinum ope adiutus ita corrigere tentavi:

οὔπω σκαλμίδος ἔργον ἐΰξοον, ἀλλ' ἔτι τεθμῷ
δηναιῷ γλυφάνου ἄξοος ἦσθα σανίς.

n his *σκαλμίς* idem quod *σκαλμή*, *cultellus*, *scalprum*, non diersum a *γλυφάνῳ*. hiatum in commissura minoris versus, isi *γλυφάνοις* scribere praestat, ipse tuetur Callimachus apud Etym. M. p. 158, 8 *ἥμισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ' Ἀσσύριοι*, et apud schol. Pindari Ol. IV 132 *Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.* quamquam in primo horum exemplorum facile tolitur hiatus restitutis dativis *Πέρσαις — Ἀσυρίοις*, et in altero inserta post *Κλυμένου* particula *δέ*. non solet quidem Callimachus *δέ* pluribus verbis subicere; at *Ἐργῖνος Κλυμένου* instar unius nominis est.

75. 76.

ἐκ δέ σε Θήρης
οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ.

Ex hoc loco viri docti, in quibus est etiam is qui accura sime de Cyrene scripsit J. P. Thrige in libro de Rebus Cyren sibus p. 124, collegerunt Cyrenen in eo Libyae tractu condit esse, quem Asbystae incoluerunt, quae si Callimachi opinio fu set, non *πάρθετο* scripsisset, sed *κάτθετο.* nunc satis appa et ex ipso illo *πάρθετο* intelligitur, vicinam Asbystis region a poeta indicari, h. e. eam quae Asbystis orientem versus s erat. Alia interpretatio placuit Ernesto, qui *πάρθετο* expli *mandavit,* quod non credo poetam de eo dicturum fuisse, q Apollinis sacra e Thera in Libyam transferret: ea de re Gra utuntur verbis *θεὸν ἐν γῇ ἱδρύειν, καθιδρύειν, καταθέσθα* non autem *γῇ παραθέσθαι*: ut taceam etiam sic reman quam de Asbystis movi dubitationem, quorum sedem praet alios accurate ipse indicavit Callimachus Fragm. XIII *ἢ οἵη Τρ τωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο.* Itaque nisi demonstrari potes Asbystarum nomen ante conditam Cyrenen latius orientem vers patuisse quam postea, stabit ea quam indicavi loci interpretati De scriptione nominis *Ἀσβύστης* si quaeris, fuit nuper qui alt ram formam *Ἀσβύτης* prorsus reiceret; sed eam praeter Agro tam Herodiani *μον. λέξ.* p. 32, 4 (ubi ex cod. scriptura *αρ α δακηνας βυγαν* elicui *Ἀραραύκηλα Ἀσβύταν*) et Ptolemaeu Geogr. IV 4, 10 magno consensu tuentur codices Plinii NH. 34, ubi nunc editur *Asbystae,* ab Harduino, ut videtur, invectu

79. 80.

ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
θειότερον· τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίναο λάξιν.

Mirifice exercuit hic locus ingenia criticorum, quorum p rique ea protulerunt, quae ne in mentem quidem sanae me homini debebant, velut quod Turnebus plaudente Ruhnkenio co

iecit ἄνακτος. quid enim absurdius cogitari potest quam reges ideo in tutela Iovis esse dici quoniam nihil Iove rege sit divinius? rectissime Ernestus non Iovis, sed regum laudem requiri vidit vitiumque loci esse in nomine Διός. Hinc diu est quod conieci ἐπεὶ γένος οὐδὲν ἀνάκτων θειότερον, cum idem Peerlkampo ad Xenophontem Ephes. p. 258 in mentem venisse vidi, cuius ignarus eandem coniecturam nuper proposuit et docte ornavit Hauptius Ind. lect. Univ. Berol. aestiv. 1859 p. 4. Vitii origo facillime sic explicari potest, ut cum *ΓΕΝΟC* solenni errore, quo *N* et *ΔΙ* confunduntur, in *ΓΕΔΙΟC* abiisset, librarium versui consulturum *ΓΕ* expunxisse dicamus. Varia hominum genera recensuerat poeta, nautas, fabros, poetas, milites, venatores; recte igitur infert nullum genus hominum regibus esse divinius. Aliter de his sensit Heckerus Comment. Callim. p. 129, cui nihil mutandum, sed post ἐπεὶ Διός commate incidendum videtur, ut hic sensus evadat: *Iovis filii sunt reges, quibus quia a Iove oriundi sunt, nihil est praestantius, et ob eandem causam, quod genere tuo prognati sunt, tuum iis munus attribuisti.* Non credo haec cuiuspiam assensum latura esse.

Secundo versui haec adscripsit Bentleius: *lege σφε, non σφι. non illis decrevisti, verum illos delegisti.* Quidni *illis decrevisti*? Iuppiter reges sui in terris vicarios esse voluit, itaque rectissime suam illis sortem concessisse dici potuit.

87.

ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ.

Ante hunc versum nescio an unius vel duorum versuum lacuna indicanda sit. In superioribus poeta Iovem regibus opes attribuisse dixerat, non omnibus tamen aeque magnas: idque docere Ptolemaei exemplum, ceteros longe longeque antevertentis.

Tum sequitur ipse ille quem adscripsi versus, in quo iam non de fortunis agitur, sed de prudentia et auctoritate regia. Desideres igitur aliquid quo transitum poeta a divitiis ad illas quas dixi regis virtutes fecerat, ad eum ferme modum, quo Apollinis laudes celebrat H. in Apoll. 42.

AD HYMNUM IN APOLLINEM

14. 15.

εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον πολιήν τε κερεῖσθαι,
ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ᾽ ἀρχαίοισι θεμέθλοις.

Verbis πολιὴν κερεῖσθαι controversiam movit Schneiderus in Philol. Gott. VI p. 498, qui propter Dian. 126 κείρονται δὲ γέροντες ἐφ᾽ υἱάσιν, quae de luctu patrum intelligenda sunt, hoc loco πολιὴν κείρεσθαι inepte dictum esse statuit ideoque πολιήν τε κυρεῖσθαι scribendum coniecit. Consentirem de corruptela loci, nisi barbam radendi comasque tondendi morem etiam extra luctum Graecis pariter atque Romanis usitatum fuisse constaret. Adolescentes μέλαιναν, senes πολιὰν ἐκείροντο. nullam igitur mutandi necessitatem video, optimeque editae lectionis sinceritatem adstruit Virgilius Ecl. I 29, ubi senectuti iam propior Tityrus infit *candidior postquam tondenti barba cadebat.* Iustiorem de lectionis integritate dubitationem movet secundus versus, in quo cum recte Bentleius eorum rationem improbasset, qui ἑστήξειν activam statuendi significationem habere opinarentur, ipse tandem eo devenit, ut τὸ τεῖχος subiectum enunciationis esse et ex superioribus verbum μέλλει ad τεῖχος subaudiendum existimaret. Mihi, ut dicam quod sentio, parum elegans videtur haec subita subiecti mutatio; nec muros dicendum erat diu super fundamentis suis perstare velle, sed pueros id

cupere. Quare pro ἑστήξειν verbum activae potestatis requiro, neque id longe quaerendum. scripsit enim, ut equidem opinor, Callimachus στηρίξειν δέ τε τεῖχος, ut sensus sit, si volent qui nunc pueri sunt aliquando τεῖχος fundare diu illaesum super fundamentis suis permansurum. ita enim interpretanda sunt ἀρχαῖα θέμεθλα, quod cum quadam prolepsi dictum est ac fere *diuturna fundamenta* significat, prorsus ut apud Aeschylum est Agam. 555

> Τροίαν ἑλόντες δήποτ' Ἀργείων στόλος
> θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα
> δόμοις ἐπασσάλευσαν, ἀρχαῖον γάνος.

ad quae videndus est Hermannus, cuius exemplis adde Pindarum apud Clementem Alex. Strom. VI p. 731 Θέμιν οὐρανίαν Μοῖραι — ἆγον σωτῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν, i. e. *uxorem perpetuam*. Iam satis factum est Bentleio, qui suae interpretationi praesidium in his ipsis verbis quaesiverat. *si ἑστήξειν*, inquit, *est statuere* (ut quidam voluere), *inepte factum est a Callimacho, quod antiqua fundamenta dixerit potius quam nova.* At superest non nihil difficultatis in τὸ τεῖχος. Ernestus vertit *muros suos*. atqui τὰ τείχη non *muri* sunt, sed *moenia*. Itaque de urbe condenda poetam cogitasse dicendum erit, qua in re praecipuas Apollinis partes fuisse constat, ut ipse noster poeta dixit vs. 56 Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι φιληδεῖ κτιζομένῃς. Obstant tamen huic interpretationi quae praecedente versu de matrimonio et senectute dixerat poeta, quibus non satis commode iungitur tam magni moliminis opus, quale condendae urbis consilium est. Quare in hanc potius inclino sententiam, ut de privata domo poetam locutum esse existimem in hunc modum:

> στηρίξειν δέ τε τοῖχον ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.

Ut enim τεῖχος numero singulari de urbe dixit Callimachus apud

Schol. Ven. Il. χ, 56 ἐκ Λοκρῶν τείχεος Ἰταλικοῦ παρῆν ἀμύντωρ, ita ὁ τοῖχος etiam de privata domo dicere potuit, ut factum est a Pseudo-Philemone in Fragm. Com. IV p. 41 εἰς ὥρας ἐγὼ πλεύσω, φυτεύσω, τοῖχον ἄρας στήσομαι (καινόν) i. e. *destructa domo novam aedificabo.* Quamquam non satis capio cur non potius, quod omnium simplicissimum erat, scribere maluerit στηρίξειν δὲ τὸν οἶκον.

Haec mea de hoc loco est sententia, quam et olim in Fleckeisenii Annal. Philol. et Paed. 1860 p. 41 exposui et nunc etiam in adnotatione critica secutus sum. non celabo tamen lectorem, etiam aliam viam insisti posse, nimirum hanc, ut servata librorum scriptura ex μέλλουσι cognatae potestatis verbum βούλονται assumatur hac sententia: si ipsi felicem vitam transigere patriamque urbem salvam esse cupiunt. Verba cupiendi recte cum futuro iungi, multis exemplis doceri potest. Homerica composuit Bekkerus *Monatsberichte der Berl. Acad.* 1860 p. 322. quibus adde quae ex aliis scriptoribus, inprimis ex Herodoto collegit Schaeferus ad Gnomicos graec. p. 16. quamquam diversa miscens nec omnibus quae affert exemplis ad criticam rationem exactis.

50.

ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ᾗσιν Ἀπόλλων
βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν.

Scholiastae ad h. l. haec adnotatio est: βουβόσιον ὁ τόπος ἔνθα οἱ βόες νέμονται, τὸ δὲ ἐπιμηλάδες ἀντὶ τοῦ αἱ μετὰ μήλων νεμόμεναι· καὶ γὰρ καὶ τὰς αἶγας μῆλα λέγουσιν, ὡς Ὅμηρος ἐπεξηγεῖται 'μῆλ' ὄιές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον'. εἰ δὲ μεταμηλάδες γράφεται, ἀντὶ τοῦ θήλειαι ἐστίν. Qui num recte βουβόσιον interpretatus

sit dubitare licet; sequentia docent potius boum gregem intelligendum esse, quem Apolline favente *augeri* dicit, *τελέθειν πλέον*. Hoc exemplo subtracto iam nullum superest, quo *βουβόσιον* pro *βουστάσιον* dictum fuisse probari possit. De *ἐπιμηλάδες* quae dicit scholiasta inepta sunt, *μεταμηλάδες* autem, quod alios hic legisse indicat, sine dubio corruptum est, nec tamen placet quod Lobeckius Prol. Path. p. 451 coniecit *γενεμηλάδες*. Recte haud dubie Ruhnkenius in *ἐπιμηλάδες* notissimum caprarum epitheton *μηκάδες* latere suspicatus est, sed male coniecit *δεύοιντο βρεφέων ἔπι μηκάδες*, quae ex pessimo tmesium genere est. neque Dobraeum Advers. II p. 9 verum vidisse existimo *περὶ μηκάδες* corrigentem, vel Blomfieldum qui *ἔτι μηκάδες* voluit, quorum utrumque mirifice friget. Ingeniosius Heckerus *ἐπιμήλιος* coniecit, id ut sequentibus iungatur, *δεύοιντο βρεφέων, ἐπιμήλιος ᾗσιν Ἀπόλλων*. sed isto Apollinis epitheto hic facile caremus, cum poeta iam supra satis indicaverit de Apolline gregum tutore agi. praeterea nec facilitatis laudem habet illa emendatio. Equidem Ruhnkenii vestigiis insistens Callimachum scripsisse suspicatus sum: *δεύοιντο βρεφέων ἐριμηκάδες*. non memini quidem hoc composito uti poetas pro simplici *μηκάδες*, at similiter alternant *μυκηταὶ βόες* et *ἐριμῦκαι βόες*, quo ipse Callimachus utitur Fragm. CCCCLII. Statim *βρέφη* de gregis subole dixit, cui consimile est, quod eodem nomine de leonis catulo usus est, notatus ideo ab Etym. M. p. 212, 37, sed inuria; nisi forte etiam Horatius culpandus est, quod capras *olentis uxores mariti* appellaverit. cf. Wesseling. ad Herod. III 153. Talia cum *ἀφελείᾳ* quadam dicuntur, nec carent venustatis laude. Denique in versibus supra scriptis advertit animum et vitii suspicione tangit, quod capras sobole augeri dicit, quas Apollo *inter pascendum* placido lumine

adspiciat, *βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγε.* quorsum *inter pascendum*? num tu pascendo capras foetus concipere credis? recte omnia haberent nec quidquam desideraretur, si omisisset poeta *βοσκομένης*. nunc cum addiderit participium, alio eum uti decebat reique de qua agitur accommodatiore. Quare non *βοσκομένης*, *dum pascuntur*, poetam scripsisse arbitror, sed *βασκομένης*, *dum ineuntur*. dixit igitur verecundus poeta, ipsa verbi insolentia invidiam rei si qua est mitigaturus, *βάσκεσθαι* pro vulgari *βαίνεσθαι, βιβάζεσθαι, ὀχεύεσθαι.* quam in rem notus est versus nescio cuius Aetherii ab Eustathio ad Hom. p. 1678, 58 servatus *βαινόμενος βαίνων, ὅτε νυμφίος ἄλλοτε νύμφη.* Neque vel primus vel solus dixit ita Callimachus; ecce enim glossam Hesychii varie a criticis tentatam *Βάσκου· πορεύου.* vides iam nullo negotio scribendum esse *Βάσκου· ἐποχεύου*, *iniri te patere, paedicare.* prurientem satyriscum mihi audire videor in dramate satyrico.

58—64.

τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξεν
καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν
Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.
δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμόν
ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ἐπεβάλλετο τοίχους.
ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.

Primo versu pro *τετραέτης* Valckenarius apud Santenum *τετραένης* suspicatur, quae probabilis videbitur correctio, si quis quam cupide tales formas Callimachus arripiat cogitet. Usus ea est noster in fragmento *Αἰτίων* apud Io. Lydum de Mens. IV I *τετράενον Δαμάσου παῖδα Τελεστορίδην.* Apud Theocritum

XXVIII 13 recte e codd. vestigiis restitutum est *αὐτοένει*, atque in Callimachi Epigr. XIX 1 item cod. vestigia secutus edidi *δωδεκένη*. Eandem hanc formam superesse credo in cretica glossa Hesychii *Μαλκενίς· ἡ παρθένος. Κρῆτες.* Quod ex *μάλκος* et *ἔνος* compositum esse et mollem teneramque innuptae virginis aetatem indicare suspicatus sum. Vs. 60. ferri quidem potest *καρήατα*; at cum Apollo aram illam non ex cornutis capitibus, sed ex solis cervarum cornibus exstruxerit, mihi quidem credibile videtur, *κεράατα* potius poetam scripsisse quam *καρήατα*. Certius est, sive potius nulli dubitationi obnoxium, in sequentibus corruptum esse *ἑδέθλια*, quod recte quidem de ara, nullo autem pacto dici potest de fundamentis, quibus ara superstruenda erat. Quare edidi:

δείματο μὲν κεράεσσι θεμέθλια, πῆξε δὲ βωμόν.

sed eodem versu etiam *πῆξε* habet in quo quis offendat, quod etsi per se rectissime de ara ex cornibus componenda dici potest, hic tamen eam ob causam vitii suspicionem movet, quoniam eodem verbo paucis ante versibus usus est poeta. si quis enim curiose totam arae condendae descriptionem inspiciat, illud continuo deprehendet, de industria poetam nec sine artis laude variasse orationem ita, ut semper alio atque alio condendi verbo usus sit. dixit igitur *ὑφαίνειν*, *πηγνύναι*, *δείμασθαι*, *πλέκειν*, *ἐπιβάλλεσθαι*, *ἐγείρειν*. cui observationi eo plus tribuendum est, quod etiam in cornibus commemorandis, ex quibus singulae arae partes componebantur, diversis dicendi formis utitur, *κεράεσσιν*, *ἐκ κεράων*, *κεραούς*. Quam ob causam scribendum videtur:

δείματο μὲν κεράεσσι θεμέθλια, τεῦξε δὲ βωμόν.

ac ne primo potius loco, vs. 58, *ἔπηξε* in vitii suspicionem vocetur, prohibet referenda ad hunc ipsum locum glossa Hesychii *Ἔπηξεν· ἔστησε*, quamquam *θεμείλια πηγνύναι* rectius ex-

plicetur *defixit in terra*, quo sensu Callimachus Fragm. CXXXIX dixit ὀρόδαμνον Αἰγύπτῳ κατέπηξε, *surculum plantavit.* cf. Cyrus Anthol. Pal. IX 608. Vides iam rite omnia procedere: primum deus posuit fundamenta, fundamentis superstruxit aram, araeque (ut statim videbimus) superaddidit θριγκούς. In penultimo versu etiam verba ἐπεβάλλετο τοίχους corruptelam traxere. βωμός totam aram indicat, aram autem qui condidit, non intelligo quo pacto praeterea latera arae addidisse dici possit. Eam ob causam partem veri vididisse credo Valckenarium, qui teste Santeno περιβάλλετο τριγχούς coniecit. partem veri, inquam; quod enim idem περιβάλλετο scripsit, indicio est eum τριγχούς de sepimento intellexisse, quo ara muniretur. ac fuit hic sane communis veterum mos, ut sacrum aliquod a profanorum accessu prohibituri maceria similive munimento circumdarent*). Non credo tamen id voluisse Callimachum, sed θριγκούς ad ipsam aram spectare existimo, cuius superiorem partem deus undique cymatio item ex cornibus composito circumdabat. ceterum τριγχούς scribatur an θριγκούς perinde est; facilius tamen τριγχούς quam θριγκούς in τοιχούς abire potuisse apertum est. Eiusdem erroris exemplum repperisse mihi videor apud Theocritum XXIII 47. quem locum ab aliis aliter tentatum vide an recte ita correxerim:

ὧδ' εἰπὼν λίθον εἶδεν, ἐρεισάμενος δ' ὑπὸ τριγχῷς,

---

*) Saepe etiam satis habebant sacrum locum filis circumductis defendere, ex quo more explicandus est Dionysius Halic. Ant. Rom. I 15 περιείρξαντες (τὴν λίμνην) στέμμασι τοῦ μηδένα τῷ νάματι πελάζειν, ἄβατον φυλάσσουσι. quod iniuria Reiskium σκάμμασι scribi voluisse ostendit repertus nuper titulus Andaniensis VII 36 μηδὲ παρερπέτω μηθεὶς ἀμύητος εἰς τὸν τόπον, ὅν κα περιστεμματώσωντι. quibus opportune Dionysii verba adscripsit doctissimus editor Gottingensis.

ἄχρι μέσων ὤθῶν φοβερὸν λίθον, ἅπτετ' ἀπ' αὐτῶν τὰν λεπτὰν σχοινῖδα.

i. e. his dictis conspexit lapidem, quem ubi sub *θριγκοὺς* statuit, usque ad medios eum propellens, laqueum ex his aptavit. nihil in his obscurum praeter *φοβερόν*, quod alii emendabunt; cymatium dicit id quod supernam forium partem ornabat. ex ipsis enim foribus hominem sese suspendisse ex aliis carminis locis intelligitur. Sed haec in transcursu.

Postremo versu redit poeta unde digressus erat, de industria iisdem propemodum verbis usus quae vs. 58 posuit, quo minus Ruhnkenio Epist. cr. II p. 139 obsecundandum est vs. 64 ut indignum Callimacho eicienti. Sed *ἐγείρειν* quod eodem versu legitur, si *θεμείλια* de fundamentis intelligitur, non caret offensione. frequens dicendi genus est est *ἐγείρειν χάρακα, τάφον, τεῖχος*, *erigere*, *in altum educere*, at fundamenta non *eriguntur*, sed *iaciuntur*, *deprimuntur*. Itaque vereor ne et hoc versu et fortasse etiam 58 *τὸ πρῶτον ἐδέθλια* poeta scripserit. Ceterum cf. Diatriben ad Dian. 248.

70.

πολλοὶ δὲ Κλάριον· πάντῃ δέ τοι οὔνομα πουλύ.

Mirum videri potest, Apollinem a *multis* Clarii nomine nuncupatum dici. Clarus nobilissima dei sedes fuit; a qua etiam ad alias Graeciae gentes Apollinis sacra translata fuisse per se quidem non incredibile est, at nullo confirmari potest testimonio. Commemoratur quidem *Ἀπόλλων Κλάριος* apud Corinthios cultus a Pausania II 2, 8, sed cum nullo pacto intelligi possit quid rei Corinthiis cum Claro urbe fuerit, non dubitari potest quin Corinthius ille deus non a Claro urbe, sed a *κλήρῳ*, a sortibus, nomen duxerit suum, quemadmodum etiam Tegeatae Iovem *Κλά-*

ριον i. e. *Κλήριον* colebant teste Pausania VIII 58, 9. Haec si recte disputata sunt, apertum est Callimachi errorem subesse eumque *κλᾶρος* et *Κλάρος* ita inter se confudisse, ut cum Apollinem apud multas Graeciae gentes *Κλαρίου* nomine coli sciret, mensurae nominis immemor id nomen ad Clarum urbem rettulerit. In civitatibus non Doricis *Κλήριος* haud dubie vocatus est deus, quod nomen etiam in Callimachi h. in Del. 10 restituendum videtur, ad quem locum vide quae dixi in Diatribe. Pervulgata autem fuit haec opinio, Clarum urbem a sortibus esse nominatam (Eustath. ad Dionysii Perieg. p. 184. Schol. Apoll. Rh. I 308), eodem errore quo nostra memoria fuit qui Horatium scripsisse hariolaretur *laudabunt alii Claron Rhodon aut Mytilenen.*

72.

Σπάρτη τοι Καρνεῖε τόδε πρώτιστον ἔδεθλον.

In his *τόδε* corruptum esse sensit Ruhnkenius, cuius coniecturam *πέλε* qui reiecit Ernestus, *τόγε* scribendum coniecit, meliore consilio quam eventu. Malim *πολὺ πρώτιστον* (*ΠΟΛΥ* pro *ΤΟΔΕ*), quod sine emphasi dicere solet Callimachus, ut Del. 285. Pall. Lav. 9. Pessime omnium Valckenarius coniecit *τεόν*, immemor *τοί* dativum esse, non particulam, qua non utitur Callimachus, in hymnis quidem, ac fortasse ne in ceteris quidem carminibus dactylico metro compositis. nam quod Fragm. CXXXVI legitur *ἔκλυέ τοι, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλίσθοι*, particulam *τοί* Bentleius demum intulit, cuius loco scribendum potius *δή*. neque certior scriptura Fragm. XXVI, quod nunc ita scribi solet, *ἀγράδε τοι πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα*, cum apud Schol. Sophoclis Ant. 80. legatur *ἀγροδετω*. Praeter haec non repperi *τοί* nisi in loco ab Apollonio de Pron. p. 399 servato *ἐά τοι κήδεα λέξον*, quod ex lyrico carmine du-

ctum videtur et ex ionicis constat a minore*). Falli enim arbi Heckerum Comment. Callim. p. 143.

ee λ. 131

79.

ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ᾽ ἰσχίον ὦ ἄνα ταῦροι.

Parum convenienter naturae dixit boves in coxam proci bere cum caeduntur. Contrarium quidem affirmat Ernestus, res non apparet. In genua et caput (Apollonius Arg. I 4 Nonnus Dion. V 17) procumbunt vituli bovesve cum caedun in coxam autem quiescendi causa vel dormituri. Nisi igitur ip Callimachi error subest, crediderim ἐπ᾽ ἴχνιον i. e. ἐπὶ γ poetam scripsisse, quod adstruere conatus sum adnotatione tica ad Del. 230.

80—82.

Ἰὴ ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοί
ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι τοσσάπερ ὧραι
ποικίλ᾽ ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην.

Ad meum sensum minus eleganter arae varios flores fe dicuntur, cum multo ad rem accommodatius et venustius ipsas Horas altaria floribus cumulare. Eam ob causam βωμ scripsi pro βωμοί, qua correctione simul oratio evadit Callii

---

*) Lyricorum Callimachi carminum fragmentis accedat hoc apud Et M. p. 336, 2 τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή. quem ver post Annam Fabri Ruhnkenius aliique abiecta ultima voce pentametrum ctylicum esse sibi persuaserunt; at difficile dictu est, unde illud γυνή i tum sit. Etymologi cod. Leid. post ἐμπελάτειρα addit aliquid, quod Ru kenio οὔτ᾽, Gaisfordo ὥστ᾽ esse videbatur. Hinc satis certa emendati scribendum videtur numeris usitatissimis:

τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρ᾽, οὐκ ἔτεκεν γυνή,

i. e. *quos ipsi spurios concubina, non legitima uxor peperit.*

cheo dicendi generi simillima. Sic enim solet loqui, subiectum in relativam enunciationis partem reiciens. In hoc ipso statim hymno vs. 112. legitur *Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι μέλισσαι, ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς.* Del. 156 *οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινώτατη ἄλλων*, iterumque etiam audacius vs. 305 *οἱ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος, ὅν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν*, pro *Λυκίοιο γέροντος Ὠλῆνος, ὃν ἔφερεν ἀπὸ Ξάνθου.* cui simillimum est Fragm. CLXIV, quod probabili coniectura Naekius ad Hecalen rettulit *ἀλλὰ θεῆς, ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς*, i. e. *ἀλλὰ θεῆς Παλλάδος, ἥτις* — et Fragm. CCXX *χῇ Παλλάς, Δελφοί νιν ὅθ'* (i. e. *ὅτε*, non *ὅθι*) *ἱδρύοντο Προναίην.* denique ex eodem hoc usu explicandus est locus in h. Del. 229 *ὑπὸ χρύσειον ἑδέθλιον ἷζε, κύων ὥς Ἀρτέμιδος, ἥτις τε θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης, ἵζει θηρήτειρα παρ' ἴχνεσι*, i. e. *ὡς κύων θηρήτειρα, ἥτις ἵζει παρ' ἴχνεσιν Ἀρτέμιδος, ὅταν ἄγρας παύσηται.* ita si haec intelliguntur, non opus est Schneideri coniectura in Philol. Gott. VI p. 501 *τηρήτειρα* corrigentis.

Cum hoc scribendi genus, si quod aliud, digressiones patiatur, pauca de Hecale Callimachi dicere liceat, futuro fragmentorum Callimachi editori fortasse profutura. Dixi modo, Naekium verisimiliter illum versum, *ἀλλὰ θεῆς ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς*, Hecalae fragmentis adscripsisse; non reperio tamen locum, ac fieri potest, ut memoria me fefellerit. at possunt alia quaedam frustula non sine aliqua veri specie ad celeberrimum hoc carmen referri, e. c. quod Hesychius servavit *Ἡκαλέον γελόωσα· πράως, οὐκ ἐσκυθρωπακυῖα.* quae de Hecale ad Thesei aliquod dictum suaviter subridente intelligebam. Sed hoc sane incertum esse fateor. certius est, ut mihi

quidem videtur, pertinere huc versum a scholiasta Arist. Vesp. 836. servatum sive Fragm. Bentl. CCXVI.

σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν.

Haec Bentleio de Hercule Augiae stabulum purgante, mihi de Hecale focum purgante intelligenda videntur. cui sententiae repugnare quidem videntur verba scholiastae ἴπνια τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἰπνοῦ — Καλλίμαχος δὲ τὴν κόπρον τῶν ζῴων. At vero quis serio sibi persuadeat ἰπνός unquam de stabulo dictum esse? afferunt quidem Pollucem V 91 et qui ex eodem fonte hausit Hesychium, ἰπνός de κοπρῶνι ab Aristophane in Cocalo dictum esse testantes. at si integrum locum apposuissent, quovis pignore contenderim appariturum esse, id joco comico et παρὰ προσδοκίαν fecisse Aristophanem, ad eam fere rationem qua Pac. 536 γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἰπνόν. Scholiasta autem qui Callimachum de stercore animalium dixisse affirmat, aliam huius versus scripturam ante oculos habebat a Suida v. Ἄειρεν servatam καὶ ἵππια λύματ' ἄειρεν, Ruhnkenio Epist. crit. II p. 176 probatam, sed vel ideo reiciendam, quod non equorum greges alebat Augias sed boum. itaque quidquid agas, Bentleii interpretatio ferri non potest. contra egregie versus convenit Hecalae coenam Theseo apparaturae et, ut dixi, focum purganti. Ceterum, quod interpretes monere neglexerunt idem versus sine auctoris nomine legitur etiam in schol. Acharn. 927. ubi ἀείρας editur.

Aliud Hecales fragmentum olim ego mihi repperisse visus eram apud schol. Pac. 28. ubi poetae verbis ὥσπερ γυναικὶ γογγύλην ex Ven. haec adscripta sunt: ὡς τῶν γυναικῶν ἑαυταῖς ἐπιμελέστερον τριβουσῶν, ὥστε μὴ διακεχύσθαι τὴν μᾶζαν διὰ τὸ ἄτριπτον εἶναι, ἀλλὰ συνεστράφθαι. παρατετήρηκε δὲ ταῦτα καὶ Σώφρων καὶ Καλλίμαχος. He-

cales argumentum qui noverit his lectis non punctum temporis dubitabit quin haec quoque de Hecale dicta sint coenam Theseo parante. at dubitabit credo, si resciverit post Callimachi nomen tanquam novi scholii partem inferri haec γογγύλος ἐστὶ λίθος. nihil amplius. quae verba cum aperte metrica sint, nulla dubitatio esse potest, quin in scholio post Σώφρων distinguendum et reliqua sic coniungenda sint: καὶ Καλλίμαχος 'γογγύλος ἐστὶ λίθος', ut haec ad illustrandam vocem γογγύλος afferri manifestum sit. confirmat rem Grammaticus Crameri Anecd. Gr. vol. I p. 31, 25 τὰ τριγενῆ (in υλος exeuntia) παροξύνεται. οἷον ἀγκύλος, καμπύλος. 'στρογγύλος ἐστὶ λίθος' Καλλίμαχος. quae iam vides ita esse scribenda ἀγκύλος, καμπύλος, στρογγύλος, 'γογγύλος ἐστὶ λίθος' Καλλίμαχος. nec fugisset hoc Naekium Opusc. II p. 173 de Crameri loco dicentem, si Venetum scholion ei notum fuisset vel potius notum esse potuisset. Idem an recte στρογγύλον (γογγύλον) λίθον de illa Thesei petra interpretatus sit certe dubitari potest, praesertim si comparaveris quae Boeckhius ad Corp. Inscr. I p. 274 de hoc lapidum genere disputavit. Denique in scholio Veneto, ut hoc adiciam, pro ἑαυταῖς, quod nihil est, scribendum videtur τὸ σταίς. Sed revertor ad hymnos.

85. 86.

ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς
ἀνέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῆσι Λιβύσσης.

Difficile explicatu est, quo sensu poeta ζωστῆρας Ἐνυοῦς dixerit. bellicosos intelligendos esse certum est, atque in hanc sententiam Ernestus interpretatur *succincti Bellonae viri.* in quo primum non satis intelligo *Bellonae viros*, quod si ita intelligi voluit, quasi dicatos et addictos Bellonae viros, desidero certum

talis dictionis exemplum; videturque illud magis ad recentiorum quam ad graecae linguae usum dictum esse, quemadmodum nos quidem sine offensione dicimus *männer des kriegs*, *ein mann gottes*, et quae sunt similia. Non prorsus dissimile quidem esset quod dixit Diogenes tragicus apud Athenaeum XIV p. 636 a. *καίτοι κλύω μὲν Ἀσιάδας μιτρηφόρους Κυβέλας γυναῖκας*, nisi ibi *Κυβέλας* adiectivum esse dialectus doceret. quare erunt fortasse qui *ἀνέρας* hic ita dictum putent, ut apud Apollonium Arg. IV 1212 *εἰσότε Βακχιάδαι, γενεὴν Ἐφύρηθεν ἐόντες, ἀνέρες ἐννάσσαντο*, aliosque quos allegat Lobeckius ad Sophoclis Ai. 817. vel sic ut quodammodo oppositum sit sequenti *ξανθῇσι Λιβύσσῃς*. at remanet maxima difficultas in *ζωστῆρες*, quod non *incinctos* significat, sed *cingula*, nec unquam de personis dicitur, nisi forte huc advocare velis Apollinis epitheton *ζωστήρ*, sive a loco in quo colebatur sic dicti, sive a balteo quo cinctus ab artificibus repraesentabatur. valde tamen vereor ne apud Grammaticum, qui *ζωστῆρα Ἀπόλλωνα* commemorat, *ζωστήριος* restituendum sit, ad eandemque normam *Ἀθηνᾶ ζωστηρία* apud Grammaticum Bekkeri p. 261 pro *ζώστειρα* ubi in cod. est *ζωστῆρα*. v. Anal. Alex. p. 121. ex his intelligitur valde suspectos esse illos *ζωστῆρας Ἐννοῦς* apud Callimachum, qui si scripsisset, quod eum scripsisse conicio, *δρηστῆρες Ἐννοῦς*, omnis difficultas sublata esset.

91.

στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κεραώδεος ἧχι μάλιστα — Legitur vulgo *Μυρτούσσης*, cuius in locum revocavi librorum scripturam, cuius mutandae nulla erat necessitas, quamque confirmat etiam aeolicum *Μυρτώσιον αἶπος*, quod de eodem Cyrenaicae monte dixit Apollonius Arg. II 505. Nimirum duae horum

nominum formae sunt, perpetua et constanti permutatione in codicibus alternantes, *Μυρτοῦσσα Μύρτουσα*, *Σκοτοῦσσα Σκότουσα*, *Ἐρεικοῦσσαι Ἐρείκουσαι*, *Πιθηκοῦσσαι Πιθήκουσαι*, *Λοπαδοῦσσαι Λοπάδουσαι*, et alia huius generis infinita. Harum formarum altera adiectivi speciem retinet, altera abicit et nominis habitum recipit. Luculenter rem ita esse ostendit Syracusarum nomen, quod cum a lacu *Συρακώ* dicto repetendum sit, primitus haud dubie *Συρακόεσσαι* vel *Συρακοῦσσαι* et dorice *Συρακῶσσαι* scribebatur, postea substantivi speciem *Συράκουσαι* induit et tanta constantia servavit, ut altera scriptura *Συρακοῦσσαι* prorsus ex usu evanuerit, nec ulla eius vestigia remanserint, nisi forte in poeticis seu malis Siculis formis *Συράκοσσαι* *), *Συρακόσσιος*, *Συρακοσσίς* etc. Ad hanc igitur legem in unoquoque loco varias librorum scripturas exigendas arbitror, neque audiendi sunt ii, qui unam et legitimam formam eam esse sibi persuaserunt, quae plenam adiectivi speciem refert. Aliter de hac quaestione statuere video Cobetum in Mnemosyne vol. VIII p. 123 et ad Philostratum de Gymnast.

---

*) Haec forma cum derivatis suis quo modo explicanda sit nondum quaesitum vidi. Mea sententia *Συράκοσσαι* ex *Συρακόεσσαι* eadem ratione natum est qua *Ἀλόντιον* (Dionysius Hal. Ptolemaeus et Stephanus Byz. p. 106, 5) ex *Ἀλοέντιον*, *Πέτροσσα* ex *Πετρόεσσα*, *Θέρμοσσα* (ita enim scribendum videtur apud Strabonem VI p. 275 pro *Θέρμεσσα*, nisi malis *Θερμῆσσα*) ex *Θερμόεσσα*, *Ὀπόντιοι* ex *Ὀποέντιοι*, *Σελινόντιοι* e *Σελινοέντιοι*, *Τειχίοσσα* (de quo p. 150 dictum est) e *Τειχιόεσσα*, denique *καίροσσαι* ex *καιρόεσσαι* apud Homerum Od. VII 107 ex certa emendatione Aristarchi, de qua post Lobeckium Pathol. I p. 505 disputavit Bergkius Phil. Gott. XVI p. 578. In his omnibus exemplis, quae non dubito quin pluribus augeri possint, ambigo utrum ε̄ extritum dicam, an ō Doriensium more pro *ου* positum sit, ut in *ἄρκιος* pro *ἀρκίους* apud Callim. Cer. 35, *Φυκός* pro *Φυκοῦς*, *Σελινός* pro *Σελινοῦς* aliisque quae commemorare nihil attinet. Si vera est quam indicavi ratio, haud scio an rectius hae formae *παροξυτόνως* scribantur, *Συρακόσσαι*, *Πετρόσσα*, *Θερμόσσα* etc.

p. 70, qui unam tantummodo formam probat, properispomenam et simpliciter sibilatam, e. c. *Σκοτοῦσα.* Horum primum refellunt tituli duplicem sibilam referentes non modo in hoc ipso nomine Corp. Inscr. n. 1936, 2 ubi habes *Δαμοδίκῳ τῷ Σκοτουσσαίῳ*, sed etiam in aliis, ut in *Τειχιοῦσσα*, cuius duo exempla praestant tituli tributarii CV 17, CXXXII 10, in qua scriptura consentiunt etiam codices Thucydidis et Stephani, ut alterius formae *Τειχίουσα*, quam Boeckhius Staatsh. der Athener vol. II p. 736 ponit, nullum usquam sit vestigium, nisi in titulo Milesio nuperrime in Relatt. menstruis Acad. Berol. 1859 p. 65 edito *Χάρης εἰμὶ ὁ Κλέσιος Τειχιόσης*, in quo alterum σ lapidarii culpa excidisse suspicor. Nominativus igitur fuerit *Τειχίοσσα*, quod pro *Τειχιόεσσα* dictum arbitror, de quo v. adnotationem. De accentu autem quod Cobetus praecipit, non credo ullo unquam loco *Συρακοῦσαι* scriptum reperiri pro *Συράκουσαι*, ut ab hoc exemplo de reliquis omnibus coniectura fieri possit.

97. 98.

ἰὴ ἰὴ παιῆον ἀκούομεν, οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πάμπρωτον ἐφύμνιον εὕρετο λαός.

Recepi quam unus omnium cod. Vind. servavit scripturam *εἵνεκα.* notavit ob hunc usum Callimachum Apollonius Dyscolus de Coni. p. 505. duo eius exempla afferens ex nostro poeta *εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα διηνεκές*, de quo disputavit Naekius Opusc. II p. 34. et *οἶδ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιάς.* haberemus opinor plura, si per librarios licuisset, qui non dubium est quin, ut h. l. factum est, saepius eam obliterarint. nec primus hoc ausus est Callimachus, qui poeta ut in historiis fabulisque tractandis nihil se pro arbitrio finxisse ipse testatur (*ἀμάρτυρον οὐδὲν ἀείδω*) ita etiam in dictione perpauca videtur novasse, sed si quid re-

cto et communi usui repugnans reperitur, eorum pleraque non dubitandum est quin vetustiores poetas vel dialectos abstrusas aliasve causas nobis ignotas secutus usurpaverit. Duobus utar exemplis. constat verbum πύθειν certo et perpetuo usu primam syllabam porrigere. itaque iure advertit Naekium Opusc. II p. 87 quod dixit noster poeta Fragm. CCCXIII. πέδιλα, τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς. at fecit hoc certe non sine exemplo, vel si suo ipse periculo fecit, certe sciens volensque fecit, non per ignorantiam, neque graviore nota dignus est, quam ipse Homerus qui in πλημμυρίς contra analogiam, ut videtur, mediam corripuit, sectatorem nactus Apollinem Rhodium. Attuli haec ideo ut Cobeti Var. Lect. p. 396. iusto durius, mea sententia, propter ipsum illud πύσε de Callimacho iudicium mitigarem. *Callimachus*, inquit, *cuius immensa eruditio laudari et extolli solet, scribere potuit τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς, non recordatus in verbo πύθω et quidquid inde nascitur ῡ productum esse.* Quae iam apparet eodem iure de Homero dici posse, qui in πλημμυρίς mediam corripuerit, non recordatus in verbo μύρομαι et quidquid inde nascitur primam syllabam productam esse. Non magis convenit mihi cum Cobeto de iis, quae de promiscua mensura adiectivi ἴσος apud Callimachum disputat, quam suo arbitrio eum permiscere dicit. non suo arbitrio permiscet haec Callimachus, sed certam legem secutus hanc, ut ἴσος primam syllabam in arsi positam constanter producat, in thesi corripiat. atque eandem legem in hac voce cum summa constantia Nicander secutus est, duobus locis exceptis Ther. 646. ῥίζεα λειήναιο, φέροις δ' ἰσορρεπὲς ἄχθος et 678 ἠὲ καὶ ἠελίοιο τροπαῖς ἰσώνυμον ἔρνος, ubi de industria neque τροπῇσιν neque φέροιο scripsit, ne in quartum pedem trochaicam caesuram inferret a metrica arte huius poetae prorsus alienam. in tertio autem exemplo Ther. 643.

τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδα προταμὼν ἰσήρεα χραισμεῖν, noli dubitare quin ἰσοήρεα scripserit, quemadmodum alio loco ἰσοάχθεα dixit. Alternavit igitur Callimachus mensuram adiectivi ἴσος, sed certa lege alternavit; atque hoc etiam fecit antiquorum ipsiusque Homeri exemplo, in ἄρης*) ὕδωρ aliisque huius generis nominibus eandem normam sequentis, ut vel hinc Cobeti doctrina evertatur, non fuisse apud Graecos, dum nativa lingua viveret, vocales ullas ἐπαμφοτερίζούσας affirmantis. Fuerit hoc vetustissimis temporibus, cum Graeci in primis quas tenebant sedibus, angustis finibus continerentur, postea autem in varias regiones dispersi cum caelo animum, cum animo mores vitaeque instituta, ipsam denique linguam et quae haud exigua linguae pars est, syllabarum mensuras pro cuiusque gentis indole multifariam mutaverunt.

Possem haec pluribus persequi, nisi Callimachum ab aliis quibusdam criminibus purgare in animo esset, quae veteres technici ei affricuerunt. Horum alia leviora sunt, e.c. quod ἐπὶ ζώντων ἐχρήσατο κτητικῷ ἐπὶ σωματικοῦ μέρους, cuius duo Grammaticus Crameri An. Ox. IV p. 329 e Callimacho exempla ponit χεὶρ ἡ**) Πολυδευκεΐη et σφυρὸν Ἰφίκλειον, vel quod ἔθειραι dixerit de lanugine pudendorum οὐδ' οἶσιν ἐπὶ κτενὸς ἔσκον ἔθειραι, quod non dici nisi de θριξὶ τημεληθείσαις schol. Vict. ad Il. 20, 382. et alia huius generis satis multa. At totis viribus insurgunt illi propter ea quae ausum esse contendunt Callimachum Fragm. CXXXV:

---

*) De ἄρης dixi annotatione critica ad H. in Iov. 77. bellum auctorem, Manethonem, opponit Spitznerus de versu Heroico p. 213.

**) Ita enim pro χείρη scripsit cuius perelegans de Callimachi Αἰτίοις libellus commodum mihi affertur J. Rauch p. 60. praeterea Πολυδευκεΐη scribendum erat pro Πολυδευκείη.

ἀλλὰ θεόντων
ὡς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχιάς.

Videntur haec de cursoribus dicta esse, qui tanta celeritate stadium decurrebant, ut *dum currebant non magis quam ventorum ulla eorum apparerent vestigia.* sic enim haec interpretanda sunt, quae iniuria attentavit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 107 c. De hoc igitur loco Porphyrius Quaest. Hom. de Il. ψ, 422. haec scripsit: *οὐ δεῖ δυσχεραίνειν εἰ τῶν νῦν παιδευτῶν* (*παιδευόντων* Bentleius) *τοὺς πολλοὺς λανθάνει τινὰ τῶν Ὁμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκοῦντα εἶναι ἀκριβέστατον καὶ πολυμαθέστατον Καλλίμαχον ἔλαθεν ἡ διαφορὰ τῆς ἁρματροχιᾶς ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ρ λεγομένην ἁματροχιάν. ἔστι δὲ ἁματροχιὰ τὸ ἅμα τρέχειν καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὖσα. τροχοὺς γὰρ τοὺς δρόμους ἔλεγον. ἁρματροχιὰ δὲ τροχῶν τὸ ἴχνος. — ἀγνοήσας ταῦτα ὁ Καλλίμαχός φησιν 'ἀλλὰ θεόντων — ἁματροχιάς'. βούλεται μὲν γὰρ εἰπεῖν, ὡς οὐδεὶς εἶδεν ἴχνος διὰ τὸ θεῖν ὡς ἀνέμων.* Porphyrio assentitur Cobetus Var. Lectt. p. 213. Callimachum graeco sermoni plurimum studii impendisse quaevis pagina docet; quo minus credibile est latuisse eum discrimen, quod ne imperitissimos quidem fugere potuit. quare ita potius statuendum, nomini *ἁματροχιὰ* subesse obsoletum substantivum *ἅμα* vel *ἄμα*, cuius vestigia non tantum in nomine *ἅμαξα* supersunt, sed etiam in glossa Hesychii *Ἀμάναν· ἅμαξαν*, quam impense fallatur qui ex *ἀπάναν* corruptam coniciat. Fuit igitur cascum substantivum *ἄμα*, idem quod *ἅρμα* significans, et cum *ἅμα* adverbio et verbo *ἀμᾶν* cognatum, quod proprie est *aptare, coniungere, colligere, colligare,* atque ut *ἅρμα* ab *ἄρειν*, *arctare,* descendit, et *ἀπήνη* (de cuius etymologia ineptit schol. Pindari Olymp. V p. 118. emendatus in Philol. Exerc. ad

Athen. Spec. I p. 19) ab ἄπειν, *apere, aptare, coniungere*, ita ἅμα, ut dixi, referendum est ad ἁμᾶν.

100.

Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θήρ.

Recte dixit κατιόντι. Pythicus enim serpens latebat in lustris ad ripam Plisti, de cuius cursu dictum est Diatr. ad Del. 92. Locus autem, ex quo Apollo sagittas in bestiam mittebat, peculiari nomine appellabatur Νάπη, qua de re insignis est glossa Hesychii Τοξίου βουνός: τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Σικυῶνι· βέλτιον δὲ ἀκούειν τὴν ἐν Δελφοῖς Νάπην λεγομένην. Haec νάπη fuit collis inter Delphos et Crisam situs, accurate descriptus in Homerico h. in Apoll. 282. cfr. Hermanni Opusc. VI p. 148. et scholiasta Pindari, miscens hic quidem diversa, ad Pyth. I in. ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον (leg. πρῶτον) Νάπη, εἶτα Πετρήεσσα, εἶτα Κρῖσα, εἶτα Πυθώ. Eodem pertinet Epigramma Cyzicenum Anth. Pal. I p. 50.

θῆρα καθαιμάσσω Φοῖβος ἀπὸ σκοπιῆς,

et scholiasta Euripidis Phoen. 233 κατοπτευτήριον — τόπος, ὅθεν κατοπτεύσας Ἀπόλλων τὸν Δελφὸν (leg. Δελφύνην vel addendum ὄφιν) κατετόξευσε. Ad Hesychii locum ut redeam, βουνὸς satis probabilis est Musuri emendatio. egit de hac voce Naekius Opusc. II p. 146. at cum in cod. Τοξιουβονος scriptum sit, non minus probabiliter Τοξίου βωμός conicias, intellectu eodem, siquidem βωμός pariter ac βουνός recte de colle vel monte dicatur. noti sunt Bomii montes in Aetolia. cf. Stephanus Byz. p. 191, 3 et Hesychius v. Βωμιῆς. Ad eundem significatum revocandus est ὁ τοῦ Σθενίου Διὸς βωμός, de quo dixit Pausanias II 32, 7. Pro Τοξίου olim ego in Philol. Gott.

[p. 625 *Λοξίου* scribendum putabam; postea eandem Dobraei Adversariis sententiam esse comperi. nunc servandum puto *οξίου*, quod etsi in communi lingua pro *τοξότης* non dicitur, nil tamen causae esse video, cur a *τόξον* recte *τοξίας* formari ·getur. antiquum et obsoletum nomen fuerit, sed, ut fit, haesit co inde ab antiquissimis temporibus celebrato.

AD HYMNUM IN DIANAM

1. 2.

Ἄρτεμιν (οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι)
ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται.

Parum decore poeta in ipso hymni limine Dianam lepores venari dicit, quorum loco quis non alias feras commemorari expectet? praesertim cum infra 153 sq. Hercules laudet deam, quod omissis minoribus feris, leporibus capreisque, tauros suesque venetur. Vereor igitur ne ulcus hic lateat ita fortasse sanandum:

ὑμνέομεν, τῇ τόξ' ἐλαφηβολίαι τε μέλονται.

cui coniecturae etiam ex eo praesidium paratum est quod vs. 15 dea ipsa imprimis se cervorum venatione delectari ostendit. cf. 262. τόξα elisum praeivit Homerus Il. I 45 τόξ' ὤμοισιν ἔχων. Primo versu Blomfieldus ἐλαφρός tentabat, sententia ab h. l. aliena. neque enim hoc dicere voluit poeta, difficile esse in tanta laudandae deae materia eius laudes tacere, sed grave esse et cum periculo coniunctum, si quis poeta eam negligat. cf. 124.

6—8.

δός μοι παρθενίην αἰώνιον ἄττα φυλάσσειν,
καὶ πολυωνυμίην, ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ,
δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξον, ἔα πάτερ.

Ita scribi potuisse a Callimacho non negaverim. Non bene ta-

[t]amen haec sic iungi δός μοι παρθενίην φυλάσσειν καὶ πολυωνυμίην, ut maxime diversa vota ab eodem verbo pendeant, non est quod veteris elegantiae peritos doceam; ac cum in sequentibus constanter ad singula quae expetit Diana a Iove imperativus repetatur, etiam hic ego δὸς πολυωνυμίην Callimachum scripsisse puto. nimirum exciderat δός aut propter idem sexti versus initium aut quod archetypi folium arrosum erat; postea lacuna ab imperita manu suppleta est. Tertio versu τόξον Ruhnkenii est emendatio Nonni Dion. V 524 imitatione commendata: ἀλλὰ βέλος καὶ τόξον ἔα πάτερ. Ego olim conieceram δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξ'· ἀλλ' ἔα πάτερ cll. Homerico τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη. Sed elisio vocis τόξα sequente incisione ad meum quidem sensum aliquid offensionis habet, quam ob causam etiam Schneideri emendationem reprobabam δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξ' — ἃ ἔα πάτερ. V. Philol. Gott. VI p. 502. Repraesentavi igitur Ruhnkenii coniecturam. at fortasse totum hemistichium ad Nonni locum conformandum est sic ἀλλ' ἰοὺς καὶ τόξον ἔα πάτερ, qua correctione orationem rectius conformari quivis sentiat. causa erroris eadem esse possit, qua praecedentis versus initium corruptum esse conieci.

11. 12.

ἀλλὰ φαεσφορίην τε καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.

De φαεσφορίᾳ haec annotavit scholiasta: ἢ ὅτι λαμπαδοῦχος (ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἑκάτῃ) ἢ ὅτι τοὺς μαιευομένους προάγει εἰς φῶς. harum explicationum neutra hic apta est ubi de Diana venatrice agitur, ut apud Sophoclem Trach. 214 Ἄρτεμις ἐλαφαβόλος ἀμφίπυρος. cf. Oed. Tyr. 207. In sequentibus aliquando sententia mihi non satis ad perspicuitatem conformata

videbatur. quod enim alte succincta incedit dea eoque celeritat pedum consulit, id ad persequendas quidem feras satis est, a perimendas non item. Quare existimabam poetam scripsisse ἵνα ἄγρια θηρία καίνειν. sed dandum est aliquid brevitatis studi nostri poetae, quo factum est ut quod libri habent ita interpretari liceat ἵνα τὰ θηρία διώκουσα ἀποκτείνω.

26—31.

ὣς ἡ παῖς εἰποῦσα γενειάδος ἤθελε πατρός
ἅψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας
μέχρις ἵνα ψαύσειε.

De his quae in annotatione dixi, partim mihi confirmanda partim retractanda esse video. Omnis de scriptura loci disceptatio ab eo pendet, utrum dea revera attigisse patris mentum an tantum id conata esse dicatur. prius si verum est, non dici potuit μέχρις ἵνα ψαύσειε, sed scribere poeta debebat μέχρις ἵνα ἔψαυσε. sin alterum voluit, ἵνα ψαύσειε rectum est, sed inepte abundat μέχρις. pulcre hoc intellexit Valckenarius, qui sine dubio alterum probavit eamque ob causam corrigi voluit λέχρις, *corpore obliquato*. sed hoc ipsum *obliquato corpore* hic locum non habet. Filia patris genubus insidens, huius mentum apprehensura non obliquat corpus, sed erigit et attollit, ut captare possit parvula barbam patris ingentis magnitudinis. Nihil huc facit locus Apollonii Arg. I 1235, ubi rectissime Hylas in latus procumbens dicitur λέχρις ἐνιχριμφθείς. Recte igitur legi puto μέχρις ἵνα, i. e. μέχρις οὗ, pro ψαύσειε autem, nisi modorum vim poetam ignorasse dicere volumus, scribendum videtur ψαύεσκε: *frustra identidem manus extendit, donec tandem attingebat.* Quae his statim subiciuntur versus:

φῆ δὲ καταρρέζων 'ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι

τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
χωομένης ἀλέγοιμι,

nec ipsi labis immunes sunt; certe mirabiliter ad meum sensum Iuppiter sic universe *deas* commemorat, quasi vel cum omnibus vel cum solis deabus rem habuerit; itaque post *θέαιναι* versum excidisse conieci in hanc ferme sententiam *καὶ θνηταὶ ταῖς κεν μιγέω φιλότητι καὶ εὐνῇ*, vel sic: *θνηταί θ' αἷς κεν ἐγὼ μιγέω φιλότητι γυναῖκες.* Cf. Apollonius Arg. IV 795 *κείνῳ γὰρ ἀεὶ τάδε ἔργα μέμηλεν, ἠὲ σὺν ἀθανάταις ἠὲ θνηταῖσιν ἰαύειν.*

36.

πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι
μεσσόγεως νήσους τε.

Quo sensu Graeci *διαμετρεῖσθαι* urbem dixerint cum aliunde constat, tum ex ipso Callimacho intelligitur, cuius haec sunt h. in Apoll. 55

Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο.

Dicebatur de urbium conditoribus plateas vicosque condendae urbis dimetientibus, quod alias fere *διανέμειν* dici constat. Dianae autem nullae in coloniis deducendis novisque urbibus condendis partes erant, neque si fuissent, id hoc loco commemorari debebat. Quare *διαμοιρήσασθαι* a poeta scriptum fuisse conieci. Sed ne sic quidem locum perpurgatum arbitror. vix enim intelligi potest quo *ξυνῇ* spectet. *cum aliis diis*, dices, quod fortasse ex vs. 34 *τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν* supplendum est. at id ipsum non sine magna quadam duritie fieri apertum est. vitium haec tollit emendatio:

πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας Διὶ μοιρήσασθαι.

ut multas urbes Diana cum Iove communiter possidere dicatur.

ΜΟΙΡΗΣΑΣΘΑΙ quam prono errore in *ΜЄΤΡΗΣΑΣΘΑ* abire potuerit apertum est. Neque improbabile est ad hu ipsum Callimachi locum referendam esse glossam Hesychii *Μοιρήσασθαι· λαχεῖν.* In reliquis observa *πόλεις μεσσόγει* dici de urbibus in continenti sitis, sive a mari longe remotis si in ipso littore conditis. hinc factum est ut *μεσόγεια* idem pla significet quod *ἤπειρος*, de quo dixi in Diatr. ad Del. 168.

56—58.

αὖε γὰρ Αἴτνη,
αὖε δὲ Τρινακίη Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ἰταλίη. μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἀΰτει.

Non obnitar Aetnae mentionem hic recte iniectam esse affirmantibus. Verum tamen cum Sicani vicina Aetnae loca incoluerint*), ut qui Sicanorum sedem concussam esse dicat, idem etiam Aetnam motam indicet, nescio an pro Aetna alius locus poeta commemoratus sit. Lubenter igitur amplecterer si codex aliquis *αὖε γὰρ Ἱρή* offerret. Hoc pacto poeta primum versus meridiem vicinam Liparae Hieram et remotiorem Siciliam, tum versus boream rursus vicinam Italiam et remotiorem Corsicam commemoraret. De Corsica ne mireris, ad 500 stadia Liparae sonitum audiri affirmat Callias apud schol. Apollonii Arg. III 41. Pro *Κύρνος* non hoc tantum loco, sed etiam quod adnotare neglexi Del 19, Voss. *Κέρνος* habet, quae tam exquisita forma est, vix ut li-

---

*) Vid. Diodorum Sic. V 6. cui concinit qui Sicanum Briarei sub Aetna cubantis (Callimachus Del. 143) filium appellat Demetrius Calactinus (ita enim legendum pro *Καλλατιανός*) apud schol. Theocriti Id. I 68, et Ioanne Malalas p. 114, 21. Bonn. cui Sicanus Cyclopum pater est. Thucydidis (V 2) temporibus Sicani occidentales Siciliae partes tenebant.

'iorum oscitantiae deberi videatur. *Κερνεᾶτις νῆσος* com-
noratur Lycophroni Alex. 1084

οἱ δ' αὖ Πελασγῶν ἀμφὶ Μέμβλητος ῥοάς
νῆσόν τε Κερνεᾶτιν ἐκπεπλευκότες
ὑπὲρ πόρον Τυρσηνὸν ἐν Λαμητίαις
δίναισιν οἰκήσουσι Λευκανῶν πλάκας.

ıus in verbis quin Corsica designetur dubitari non potest. Tri-ıbae formae *Κερνέα*, a qua *Κερνεᾶτις* formatum est, vesti-supersunt etiam in glossa Hesychii *Κυρνιᾶται· ἐπεὶ Κύρ-ῳκησαν Τυρρηνοί*, i. e. Tyrrheni appellantur *Κυρνιᾶται*, niam Cyrnum incoluerunt. ita enim recte haec emendavit ıli, contra quem incaute disputat Müllerus Etrusc. vol. I 82. praeterea malim *Κυρνεᾶται*.

60. 61.

ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν ἠὲ σίδηρον
ἀμβολάδις τετύποντες ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν.

ἐπὶ μέγα Ruhnkenio Epist crit. II p. 143 ex suo codice bendum videtur *ἀτειρέα*, quod non dixit utrum ad *σίδηρον* ıd *μοχθήσειαν* referre voluerit. Ruhnkenii codex est recen-imus, videturque illud *ἀτειρέα* nil nisi correctio esse gram-ici, qui cum *ἐπεὶ μέγα* scriptum repperisset, id emendare et. Sed *ἐπὶ μέγα* non recte coniungi cum *μοχθεῖν* docuisse ıi videor in Fleckeisenii Annal. philol. et paed. vol. 81 p. 43. ıue correxi *ἐπὶ μέγα μυχθίσσειαν*, ut redeat poeta ad eriora *αὐτῶν τε βαρὺν στόνον*, cui iam optime respondet bum *μυχθίζειν*, quod aptissime dicitur de Cyclopibus, qui ıso ore spiritum per nares ducunt anhelantes operique inge-scentes. Cf. Aeschylus Prom. 768. Egregie autem confirma-

tur haec emendatio scriptura cod. Par. in quo *μοχθίσσειαν* scriptum est.

66.

ἀλλ' ὅτε κουράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι.

Egregie de tota hac scena disputavit M. Hauptius loco in annotatione indicato, qui et Mercurium rectissime hic commemorari docuit contra incredibiles criticorum hariolationes, et pro *ἀπειθέα*, quod item varie ineptissimis coniecturis vexatum est, *ἀπεχθέα* scribendum esse satis probabiliter coniecit. pro hoc *ἐπαχθέα* maluit nuper G. Pohlius Collat. cod. Par. p. 12, cui nullam causam esse video cur *ἀπεχθέα* posthabeam. nec *ἀπηνέα*, quod indicante Pohlio H. Jacoby coniecit, hic ferri potest; recte dicitur *ἀπηνὴς θυμός*, *ἀπηνὴς ἄνθρωπος* et quae sunt similia, non item *ἀπηνέα πράττειν*, ut nec latine dicas *immitia facere*. Itaque teneo, dum melius aliquid repertum fuerit *ἀπεχθέα*. Non inepte tamen aliquis *ἀπήθεα* coniciat, id ut idem sit quod *ἀποθύμια*, *ingrata matri.* *ἦθος* de animo dixit Callimachus Del. 297. nec *ἀεικέα* displiceret. Pro *τεύχοι*, quod male reliqui, ex Par. reponendum *τεύχει*.

76.

στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης,
ὤλοψας δὲ βίηφι.

Haec recte dicta essent, si *δράξασθαι* idem esset quod *τίλαι*, *evellere.* at cum hoc verbum nihil aliud significet quam *apprendere*, non intelligo quo pacto id cum *στήθεος ἐκ μεγάλου* coire possit, *apprehendit ex pectore crines.* Fortasse scripsit poeta *στήθεος εὖ μεγάλου*, cuius exemplum habes apud Leonidam Anthol. Pal. VII 506. *τοῖόν μοι ἐπ' ἄγριον εὖ μέγα κῆτος*

ἦλθεν, quod in cod. εὐμέγα scriptum est. cf. Lobeckii Paral. p. 221*). Ad ὤλοψας respexit Schol. Vict. ad Iliad. ρ', 102. ὀλοφυδνὸν ἔπος: ὁ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν οἶκτος 'ὤλοψας δὲ αἴηφι'. ubi iam vides βίηφι scribendum esse.

121. 122.

τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα· τὸ τέτρατον οὐκέτ' ἐπὶ δρῦν,
ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν.

In his μιν ad τόξον referendum est, memorabili exemplo nominis τόξον de sagitta dicti. at nihil dubitationis relinquit alterum exemplum apud Callimachum h. in Del. 95. ταχινός σε κιχήσομαι αἵματι λούσων τόξον ἐμόν. Neglexerunt haec Thesauri Parisiensis editores. Ac fortasse iam Euripides hoc sibi concessit, cuius hoc est fragmentum apud Stobaeum Flor. XLIII 25:

ὅστις κατ' ἰσχὺν πρῶτος ὢν ἠτάζετο**)
ἢ τόξα πάλλων ἢ μάχῃ δορὸς σθένων,
τοῦτον τυραννεῖν τῶν κακιόνων ἐχρῆν.

ubi cum πάλλων τόξα perinepte dictum sit, scribendum videtur aut τόξ' ἰάλλων, aut quod Wyttenbachius coniecit τόξα βάλλων. Sed cave ad eundem hunc dicendi usum Simonidis locum revoces in Anthol. Pal. VI 2 τόξα τάδε πτολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος — Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουσάμενα. nulli in Graecorum exercitu contra Persas pugnarunt sagittarii; quare θῶπλα pro τόξα scribendum est. Sed redeo ad Callimachi locum, in quo nemo monitus dubitabit quin aliquid

*) Contractam scripturam εὔμεγας improbatam Lobeckio tuentur quodammodo similiter composita δυστάλας, αἰνοτάλας alia.

**) Ita enim corrigendum videtur quod vulgo sine sensu legitur πρῶτος ὠνομάζετο.

corruptum sit, ipsa rei natura docente, postquam primum ictu dea ulmo, secundum quercui, tertium ferae intulit, iam ad qua tum transeuntem poetam non sic pergere potuisse *οὐκ ἔτ' ἐ δρῦν ἔβαλε*, sed debuisse *non iterum feram percussit.* eam causam ego *οὐκ ἐπὶ θῆρα* vel, quod etiam magis Callimachei est, *οὐκ ἔτι θῆρα* scribendum conieceram. Nunc nescio an Ha ptio accedendum sit post *οὐκ ἔτ' ἐπὶ δρῦν* versum excidisse s spicanti, cuius haec sententia fuerit:

οὐκ ἔτ' ἐπὶ πτελέην ἧκας βέλος, οὐκ ἐπὶ θῆρα,

Quae plane Callimachea est dicendi ratio. ac similiter iam a Hauptium Schneiderus Phil. Gott. VI p. 554 suppleverat *οὐ ἔτ' ἐπὶ πτελέην οὐδ' ἀγροτέρους ἐπὶ θῆρας.*

124.

σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.

Vind. *ἐκμάξεαι*, unde haud inepte conicias *εἰσμάξεαι* scribe dum esse, sive potius *ἐσμάξεαι.* Qui libros manuscriptos t ctarunt, sciunt *εἰς* et *ἐκ* tam sibi similia esse vix ut interno queant. In Dionysii Descr. Graec. 72 etiam nunc credo recte emendasse *ἔπειτα Φωκεῖς εἰσι Λοκρῶν ἐχόμενοι*, I eo quod cod. habet *ἐκ λογῶν φερόμενοι.* Eadem opera ad benda Epicharmo *ἐν Ἡρακλεῖ τῷ ἐπὶ ζώνην* apud scholiast Aristophanis Pac. 73. *πυγμαρίων* (Ven. *σπυγμαρίων*) *λοχ γὸς ἐκ τῶν κανθάρων | τῶν μειζόνων, οὓς φασι τὴν Α τνην ἔχειν.* non posse haec sic emendari ut voluit Ahrens Dial. dor. p. 445 ostendi in Bergkii et Caesaris Ephem. A scient. 1844. p. 12. verum fugit me tum totum locum ita s bendum esse:

ὁ Πυγμαρίων λοχαγός, εἷς τῶν κανθάρων
τῶν μεζόνων, οὓς φασι τὰν Αἴτναν τρέφειν.

Ducem exercitus esse dicit Pugniculum, unum de cantharis Aetnensibus. in quo inest vernilitas Epicharmo dignissima. de nomine *Πυγμαρίων* non erat cur dubitaret Dübnerus; v. infra ad Callimachi Epigr. LIX 2.

126—128.

κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες
ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχωίδες, ἠὲ φυγοῦσαι
τίκτουσιν· τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.

Priora fortasse Herodoto debet Callimachus, suavissime pacem esse dicentis quando filii patres, bellum quando patres filios sepeliant I 87. et alibi etiam apud Callimachum Herodoteae imitationis vestigia apparent. Vs. 27 *βληταὶ γυναῖκες* commode ad Dianae tela referri potest, quibus illa puerperas interficiebat, quemadmodum h. in Cer. 102 dictum est *βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος*. differunt haec tamen eo, quod altero loco disertim Apollinis nomen adiectum est, ut quo *βλητός* spectet nulla esse possit dubitatio. Fortasse igitur hic etiam aliquid vitii latet, scripsitque poeta *ἢ 'μβλωταὶ θνήσκουσι*, ut abortus facere dicantur mulieres, quibus iam melius iunguntur sequentia, ut haec sit sententiarum oppositio, aut abortum faciunt et in puerperio moriuntur, aut si forte effugerint abortum et mortem, debile et infirmum genus edunt. cf. Dionysius Archaeol. I 23 *ἢ γὰρ ἐξημβλοῦτο τὰ ἔμβρυα, ἢ κατὰ τοὺς τόκους διεφθείρετο, ἔστιν ἃ καὶ τὰς φερούσας συνδιαλυμηνάμενα. εἰ δέ τι διαφύγοι — ἔμπηρον ἢ ἀτελές — τρέφεσθαι χρηστὸν οὐκ ἦν.* neque enim probandus videtur Ernestus, *φυγοῦσαι in fuga* interpretatus, quod *φεύγουσαι* potius dicendum fuisset. ad *τῶν* cave subaudias *τέκνα*: frequentissimum enim est graecis scriptoribus, ut de prole genere neutro loquantur. cf. h. in Dian. 29

ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι τίκτοιεν. Theocritus XVIII 21 ἦ μέγα κά τι τέκοιτ' εἰ ματέρι τίκτοι ὅμοιον. similis usus neutrius generis est in verbis πολυχρόνιόν τι φέρωσιν 132 de senibus dictum.

130—132.

κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται, οὐδ' ἐπὶ σῆμα
ἔρχονται πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.

Gravem corruptelae suspicionem in his versibus moverunt mihi verba εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται, quae non modo ad sententiam supervacanea sunt (nihil enim differunt ab iis quae proxime antecedunt de largo agrorum et gregum proventu) sed etiam concinnitatem sententiarum tollunt. Dixerat poeta in superioribus, quibus dea irascatur, iis neque greges neque segetem succedere, senes sepelire filios et mulieres in puerperio obire aut invalidum genus procreare. His omnibus ex adverso ponit ea quae iis obtingunt, quibus dea propitia est, felicem messem, gregum εὐθηνίαν, longam vitam; apertum est nihil respondere iis quae supra de generis interitu dicta sunt. Hoc ipsum vero noli dubitare quin in verbis εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται absconditum lateat, quae si leni mutatione ita scripseris

εὖ δ' οἶκος ἀέξεται,

nihil ad perfectam et absolutam sententiarum oppositionem desiderabis. recte autem οἶκον ἀέξεσθαι dici de domo liberis aucta, si tamen in hac re testimonio opus est, ostendit quod in contrariam partem dicit Hesiodus Ἔργ. 244 οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν, μινύθουσι δὲ οἶκοι et 325 ῥεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοί, μινύθουσι δὲ οἶκον. ita enim nuper Bergkius hunc versum correxit pro vulgato οἶκοι. Praeterea attendas velim ad

aequabilem et quasi antistrophicam, quae admissa illa emendatione emergit, sententiarum conformationem, quam hoc schemate declarabo:

(1 — greges pestilentia absumit
(2 — segetes sternit grando
(3 — filii moriuntur ante patres
(4 — puerperae aut nihil aut invalidam prolem generant
(2 — agri uberes fructus ferunt
(1 — greges foetus efferunt
(4 — domus nova prole augetur
(3 — patres moriuntur ante filios

Vides poetam in altera ambarum enuntiationum ordinem sententiarum ita immutasse, ut impares numeri pares sequantur, cum in prima pares numeri imparibus subiecti sint, quod ipsum quoque artificiosissimae compositionis indicium est.

Quae statim sequuntur verba *οὐδ᾽ ἐπὶ σῆμα ἔρχονται*, cum vulgo viri docti de iis interpretentur qui mortuos sepeliunt, negavit hoc recte fieri Huschkius Analectis crit. in Anthol. graec. p. 128, qui comparato Propertii loco Eleg. II 13, 39:

Tu quoque si quando venies ad fata, memento
hoc iter: *ad lapides cana veni memores,*

Callimachi locum ita interpretatur, ut *ἐπὶ σῆμα ἔρχεσθαι* de mortuis dicatur, non videns huic prorsus adversari quae statim adiciuntur *πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.* Huschkio tamen assentitur Schneiderus Philol. Gott. VI p. 540, sed ut ea quae adversari dixi verba, ita corrigat *πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι περῶσιν*, ut *πολυχρόνιον* ad *σῆμα* referatur et de sepulcro post longum tempus eveniente intelligatur. Hoc quidem sine magna duritie fieri non potest. quare si vera est Huschkii interpretatio,

aliter haec emendanda sunt, neque displiceret si quis πολυχρόνιοι φθαρθῶσιν poetam scripsisse coniceret, vel Schneideri coniectura, qua verbum περᾶν loco intulit, ita uteretur, ut scribendum suspicaretur

πλὴν εὖτε πολυχρόνιοι περόωσιν.

Non credo tamen aliquid mutandum esse in Callimachi loco, neque iustam esse causam video, cur ἐπὶ σῆμα ἔρχεσθαι propter Propertium non recte dictum esse existimetur de iis qui mortuos efferunt.

150—152.

ταῦρον ὅτ᾽ ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν ἢ ὅγε χλούνην
κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα.
κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεά, μάλα τῷδε πινύσκει.

Quod in adnotatione ad Iov. 92 et Dian. 46. 50 observatum est, Callimachum adamare orationem abruptam et coagmentatione carentem, non cadit in hunc locum intolerabili laborantem asyndeto. itaque Ernesti emendationem recepi, qui deleta distinctione post ἀσπαίροντα pro φέροι scripsit φέρων. parum tamen probabilis est haec emendandi ratio. quo accedit quod ne sic quidem in sequentibus sua orationi stat ratio, cum vs. 157 poeta subito ad praeterita tempora delabatur, ὣς ἔνεπεν, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖτο, quibus cum nulla probabilitatis specie praesentia substitueris. eam ob causam suspicor post 151 duos versus excidisse et 152 πίνυσκεν scribendum esse pro πινύσκει, ut haec evadat sententia: *cum autem aliquando maioribus feris mixtas minores*, capreas puta et lepores, *redux e silvis afferres, Hercules astuto sermone te monebat.* apertum est iam recte sequi 157 ὣς ἔνεπεν κτἕ. pro φέροι autem, si hanc rationem sequamur, φέρει scribendum est.

157.

καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλλ' ἐπὶ καὶ τούς. Non praefracte negarim ita scribere potuisse poetam; non tamen de nihilo est quod monuit Boissonadus *βόες* absque epitheto non recte dici de bubus silvestribus, sed male conicit *καὶ θῶες θνητοῖσι κακὸν μέγα.* quis enim unquam audivit thoes in feris numerari, quarum carnibus quantumvis voraces vescantur? edulia autem animalia eaque magna hic nominanda esse et scholiastes intellexit et Hauptius Ind. lectt. Univ. Berol. 1858 p. 5. Certum igitur est de silvestribus bubus loqui poetam. sed, ut dixi, vehementer dubitandum est, num hi simpliciter *βόες* appellari potuerint. quam ob rem vide an leni mutatione suam poetae manum restituerim:

καὶ βόες ἄγριοί εἰσι κακὸν μέγα. βάλλ' ἐπὶ καὶ τούς.

Hac emendatione simul ieiunum illud *ἀνθρώποισι* amovetur, cuius loco potius *ἀγρονόμοις* vel *ἀγρώσταις* vel simile quid expectes.

159.

οὐ γὰρ ὅγε Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυὶ γυῖα θεωθείς.

Ineptum est dici Herculem *sub arbore* concrematum et divinitatis participem factum esse. eam ob causam Ruhnkenii emendationem recepi, nisi quod is, ut iam dixi, praeter necessitatem et vero praeter rei veritatem *Φρυγίης περ ἐπ' ὀφρύσι* scripserat. neque enim plures in Oeta erant summitates quae *Φρυγίαι* dicerentur, sed una *Φρυγία.* Dubitare tamen nunc coepi annon corruptela loci minore mutatione tolli possit. vix enim litera mutata scribendum arbitror:

οὐ γὰρ ὅγε Φρυγίῃ περ ἀπὸ δρυὶ γυῖα θεωθείς.

in quibus *Φρυγίαν δρῦν* interpretor de rogo ex quercu Phrygia structo. de Herculis rogo in summo Oetae cacumine post Munkerum ad Hyginum Fab. XXXVI p. 82 diligenter egit Hemsterhusius ad Luciani Tim. 6 p. 112. cuius collectaneis adde qui singularia quaedam aliisque non memorata tradidit Arrianum physicum in Append. Florent. Stobaei Flor. 1, 3, 9 (vol. IV p. 155 Teubn.) *ἀλλὰ τῆς Οἴτης γε ἐπὶ τῇ ἀκρωρείᾳ θύεσθαι ὅσα ἔτι λόγος* (leg. *ἐστὶ νόμος*) *καὶ Ἡρακλεῖ καὶ Φιλοκτήτῃ εἰς μνήμην τοῦ παλαιοῦ παθήματος, καὶ τὴν τέφραν ἐπὶ τῇ πυρκαϊᾷ ἐν χώρᾳ μένειν.* quae Arrianum e Dicaearchi opere *ὀρῶν ἀναμετρήσεις* inscripto derivasse suspicor. add. Eustathius ad Dionysii Per. 809 *Φρυγία καί τις τόπος περὶ τὴν Οἴτην.* Ceterum si verum est, quod tradunt, nomen loco *ἀπὸ τοῦ πεφρῦχθαι* inditum esse, apparet poetam in *Φρυγίῃ* non recte primam corripuisse.

166. 167.

ἐν καὶ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.

Recte scholiasta *ὑποληνίδας* interpretatur per *πυέλους, ποτίστρας.* non diversae igitur existimandae sunt a *ληνοῖς*, quod de aquariis praeter alios dixit Homerus Merc. 104. At quorsum *ὑποληνίδας* spectare dicamus? in quo *ὑπό* quid significet prorsus non intelligitur. alius generis recteque dictum est *ὑπολήνιον*, quo vas significatur *torculari suppositum.* scripsi igitur:

ἐν καὶ χρυσείας ὑπὸ ληνίδας ἐπλήσαντο.

Atque ita haec scribuntur in ed. princ. et in ed. Ven. 1555. item in Vind. *ὑπὸ νηλίδας.* Facessat igitur e lexicis vox *ὑποληνίς*, quibus vicissim *ληνίς* eo quo dixi sensu reddendum est. denique verbo moneo *ὑπό* tmesi disiunctum esse ab *ἐπλήσαντο.*

189—194.

ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην.

In superioribus poeta dixerat insularum omnium maxime Dolicham, urbium Pergam, montium Taygetum, portuum Aulidem Dianae placuisse. Itaque cum iam nymphas, quas sibi comites prae ceteris elegerit dea, recenseat, quis non intelligat, non sic ut versu supra adscripto factum est, poetae pergendum fuisse, sed in hunc modum: *ad nymphas autem quod attinet, maxime omnium Gortynida adamasti.* non igitur dubitandum est versum excidisse huius sententiae:

νυμφέων δ' αὖ πολλὰς ἑταρίσσαο, πότνια δαῖμον,

vel etiam sic:

νύμφας δ' ἡρώσσας τε, θεά, ἑταρίσσαο πολλάς,

quibus nunc demum recte infertur *ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην.* Lacunam etiam in sequentibus sibi animadvertisse videtur Schneiderus Phil. Gott. VI p. 542. cui fere assentior post 191 excidisse aliquid in hanc sententiam dictum statuenti:

ἄλλοτε μὲν λειμῶνα πολυτρόφον, ἀλλότε δ' αὖτε —

nisi quod pro *πολυτρόφον* magis placeret *πολύδροσον.* Fortasse tamen vitium loci, si tamen vitium subest, vs. 194 in nomine *κρημνούς* situm est, cui si vocabulum sufficere contigerit *vallem* significans, nihil ultra desiderandum erit. Denique in hac parte carminis suspectus mihi est vs. 191.

πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.

ubi nescio an *διέδραμε* scribendum sit, siquidem *κατατρέχειν τόπον* ex communi dicendi usu significat aut decurrere de loco, aut locum incursionibus vastare, favetque coniecturae nostrae Homer. h. XIX 12 *διέδραμεν οὔρεα μακρά.* praeterea malim *οὔρια, fines Cretae pererravit.* causa in promptu est.

213.

ἀσύλωτοι δέ φιν ὦμοι
δεξιτεροὶ καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.

Dixit de hoc loco, in quo *ἀσύλωτοι* gravem corruptelam su pit, Toupius ad Suidam vol. I p. 282, cuius commentum (minus copiose refellam effecit diligens et accurata M. Hauptii putatio Indici lectt. hib. Univ. Berol. 1858—59 praem Ipse tandem in hanc concedit sententiam, ut Callimachum *ἀ ζωστοι* scripsisse existimet. Dubitari non potest, quin hc sententiam sit aptissimum. sed desidero exemplum, quo (*ζωστος* pro *ἄζωστος*, *συζώννυμαι* pro *ζώννυμαι* in tali qualis hic est recte dici intelligatur. latere aliquid videtur n reconditum, quod eo ipso errori ansam dederit. id igitur q rant doctiores. nec tamen celabo quid mihi ipsi in menten nerit. Scribendum enim conieci aut *ἀκώλυτοι* aut *ἀείλι* humeros liberos et nullo vestium vinculo impeditos non *ἀκωλύτους* dici facile quivis concedat. nec minus recte i *ἀείλυτοι* dicuntur i. e. sine tegumentis. *εἴλυμα* de quovi volucro vel tegumento dicitur. Anacreon Fragm. 21, 6 *νεό τον εἴλυμα.* Homerus Od. ζ 178 *δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβ σθαι, εἴ τι που εἴλυμα σπείρων ἔχες.* de mitra pectorali i dixit Hedylus Anthol. Pal. V 199. *σάνδαλα καὶ μαλακαί, στῶν εἰλύματα, μίτραι.* ita enim corrigendum est pro *ἐ ματα*, ne quis forte lenius scilicet *ἐνδύματα* scribere in mum inducat. Nec multum differt *ΑΕΙΛΥΤΟΙ* ab *ΑCΥ ΤΟΙ.* Causa corruptelae est similitudo literarum *C* et *Є*, vix dici potest quam multis locis labem attulerit. Apud Di sium Hal. AR. I 88, ut hoc exemplo utar, in verbis *ὄρνιθας πρῶτον ἀετοὺς λαμβάνει*, quae nemini editorum quod s

offensioni fuerunt, quamvis ineptissime dictum sit ὄρνιθας ἀετοὺς λαμβάνειν, si ΑΕΤΟΥC in codice scriptum fuisse sumas, habebis quod scripsit Dionysius ΑΕΙΟΥC h. e. αἰσίους. Eadem opera Theocriti locus sanandus est Idyll. XXVIII 58, ubi hodie ex Higthi emendatione editur:

λαϊνέας δέ
ἵπτατ' ἀπὸ κρηπῖδος ἐς ὕδατα· τῷ δ' ἐφ' ὕπερθεν
ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.

Pro ἵπτατ' in codicibus ἵστατ' scriptum; ridicule vero aliquem in aquas desilientem ἵπτασθαι dici, quis non sentiat? scribendum erat:

ἵετ' ἀπὸ κρηπῖδος ἐς ὕδατα.

nimirum hic quoque C ex Є natum, ατ autem ex sequentibus literis temere repetitum est.

240—243.

αὐταὶ δ' Οὖπι ἄνασσα περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλῳ
στησάμεναι χορὸν εὐρύν.

Non credo haec labis immunia esse, in quibus primum offensioni est quod ad περὶ non additus est accusativus obiecti, quo recte usus est poeta in versu consimili h. in Iov. 52.

οὖλα δὲ Κούρητες σὲ πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο.

Tum vero ineptum est quod dicit pyrrhicham saltasse Amazones primum quidem armatas, postea vero, depositis scilicet armis, cyclio choro instituto. vides distingui inter pyrrhicham armatam et non armatam. atqui pyrrhicha nunquam nisi ab armatis saltabatur. vereor igitur ne πρύλιν ex ipso illo in Iovem hymno huc illatum sit, poeta autem sublata post ὠρχήσαντο distinctione scripserit:

περὶ βρέτας ὠρχήσαντο
πρῶτα μὲν ἐν σακέεσιν ἐνόπλιον.

Saltabant igitur primum pyrrhicham (ἐνόπλιον), tum depositis armis choreas circa simulacrum deae ducebant. Ad ἐνόπλιον ex verbo assumendum esse ὄρχησιν non monerem, nisi editores Thesauri Stephan. vol. III p. 1129 B tacite ἐνόπλιοι scripsissent.

248. 249.

κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον
δωμήθη· τοῦ δ᾽ οὔτι θεώτερον ὄψεται ἠώς.

Valde mihi vitii suspectum est θέμεθλον, quod contra omnium ipsiusque Callimachi loquendi consuetudinem et adversante nominis etymo de aedificio dictum est; neque enim de fundamentis templi poetam loqui sequentia ostendunt τοῦ δ᾽ οὔτι θεώτερον ὄψεται ἠώς. Certum igitur videtur θέμεθλον in alius nominis locum hic illatum esse. iam facillimum quidem fuerit corrigere εὐρὺ ἕδεθλον, eodem hiatus genere, quo usus est Empedocles apud Plutarchum Quaest. Conv. p. 663. ὀξὺ δ᾽ ἐπ᾽ ὀξὺ ἔβη, δαλερὸν δαλεροῦ δ᾽ ἐπόχευεν*). at fortasse scripsit poeta:

κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρὺ μέλαθρον.

μέλαθρον de templo ipse Callimachus Apoll. 2 dixit et Dian. 225 πουλυμέλαθρον deam appellans quae multis in templis colitur. Nisi forte nova atque aliunde non cognita, sed recte formata voce δέμεθλον usus est.

Quod de vi et potestate nominis θέμεθλον dixi, ei repu-

*) Adscripsi haec ut edita sunt ab Henrico Steinio Emped. fragm. p. 68. de ceteris nunc non disputo, pro δαλερὸν δαλεροῦ autem scribendum videtur χαλερὸν χαλεροῦ i. e. χαλαρὸν χαλαροῦ, ut μιερός dicitur et μιαρός, φιερός et φιαρός, ne plura huius generis commemorem.

gnare videri possit hoc Solonis apud Demosthenem de Falsa legat. p. 254, sive apud Bergkium P. L. p. 335: *οὐδὲ φυλάττονται σεμνὰ θέμεθλα δίκης*, praesertim si conferas *δίκης θρόνος* et similia. sed nihil impedit quo minus Solon *δίκης θέμεθλα* eodem sensu dixisse putetur, quo *τέθμια δίκης* dicuntur, *iuris fundamenta.* neque haec Pindari Pyth. IV 16 verba: *Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις* de templo interpretanda sunt, ut fecit Hermannus Opusc. VII p. 139, sed de agris Libyae, recteque scholiasta: *τουτέστιν ἐν τῇ Λιβύῃ.* melius etiam dixisset *ἐν τοῖς Λιβύης δαπέδοις.* in Oraculis autem Sibyll. III 503 *ἐξ ἐδάφους φλέξας πόλιας καὶ πολλὰ θέμεθλα*, oppositio ostendit *θέμεθλα* de fundis praediisque intelligenda esse, adiuncta sane aedificiorum in praediis notione. denique in titulo ab Osanno Auct. Lex. graec. p. 74. edito *Ἀΐδης εὐρυθέμειλος* (*θέμειλον* enim, quod etiam in Callimachi loco duo codd. habent, non differt a *θέμεθλον*, de quo dixit Jacobsius ad Anthol. Pal. IX 619) non est qui ingentes aedes habitat, sed cuius late patet ditio.

AD HYMNUM IN DELUM

9—12.

Δήλῳ νυν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.

Intactum in his reliqui nomen *Κύνθιος*, quamvis aliud quid scripsisse poetam codd. ostendant, quorum Voss. *Καίριος*, Ven. *κάνθων*, Ambr. 1 et Par. *καυ* .. cum lacuna, Ambr. 2 *καύριος* exhibet. latere in his opinor *ΚΛΗΡΙΟΣ*, quod quam tenui discrimine a *ΚΑΙΡΙΟΣ* vel *ΚΑΥΡΙΟΣ* distinctum sit nemo non videt. Apollinem *Κλήριον* vel dorica forma *Κλάριον* commemorat Pausanias II 2, 8. neque non apta ad h. l. est huius dei memoria, a cuius favore felicem sortem et decus poeta expectat. Sequuntur haec:

κείνη γ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά θ' ἁλιπλὴξ
αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠὲ καὶ ἵπποις.

Inexplicabile in his illud *ἄτροπος*, quod alii aratro non versam et incultam, alii nullis terrae motibus concussam explicuerunt, quorum neutrum cum probari posse intellexissent homines docti, Ruhnkenius Epist. cr. II p. 149 *ἄσπορος*, Blomfieldus *ἄτροφος*, denique Schneiderus Philol. Gott. VI p. 504 quod omnium minime placet *κατάτροπος* coniecerunt. *κατάτροπος* Hesychius, quem antestatur Schneiderus, per *κατάντης* interpretatur, i. e. *deorsum versus, pronus, praeceps, καταφερής*. quid

ısisset Callimachus criticos docere potuit quem multis locis oc carmine ante oculos habuit, Homericus h. in Apoll. 55, Delum compellat Latona:

οὐδ' εὔβων σέ γ' ἔσεσθαι ὀίομαι οὔτ' εὔμηλον,
οὐδὲ τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἄρ φυτὰ μυρία φύσεις.

ıis intelligitur Callimachum scripsisse quod edidi *ἠνεμόεσσα ἄτρυγος*. Causa corruptelae hic quoque fuit summa simililiterarum *Γ* et *Π*. quantillum enim differunt *ΑΤΡΥΓΟΣ* et *ΡΟΠΟΣ*? in sequente versu ambigo utrum *καί* traiectum dicam, quae M. Haupti Observ. crit. p. 63 sententia fuit, an m pro vitiato habeam ita facile corrigendum *αἰθυίῃσί τε λον.* alterutrum sane necessarium, sed prius sine exemplo certe apud Callimachum. cf. Naekius Opusc. I p. 60 sqq. d nunc legitur *καὶ μᾶλλον* librarii esse potest recordantis ıeri Od. IV 606 *αἰγίβοτος καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβό-*ı.

19—21.

ἡ δ' ὄπιθεν Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ.

nitet non recepisse Voss. scripturam *Κέρνος*, de qua dictum Diatr. ad h. in Dian. 58. In recensu insularum Oceanum et ıyn visitantium nescio an post 20 unus alterque versus excit: valde enim probabile videri potest, poetam septem illas e proprie *αἱ μεγάλαι* dicebantur, nominare voluisse insulas, sicam Sardiniam Siciliam Euboeam Lesbum Cretam Cyprum. uae de hac re ad Com. Graec. III p. 515 dicta sunt. Sequenversus

Σαρδὼ θ' ἱμερόεσσα καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις
ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα,

quam mihi persuadere potui ut sanos et incorruptos esse ex-

istimarem. Qui enim adnatant ad insulam, non ideo etiam in eam escendere putandi sunt. itaque non ἐπενήξατο a poeta scriptum existimabam, sed ἐπεβήσατο, cui recte iam additur ἐξ ὕδατος, quod in edita scriptura fere ridiculum est. nunc praetulerim ἐπενάσσατο, i. e. ἐπῴκησεν. ac confirmare videtur hanc emendationem utriusque Ambr. scriptura ἐπενάξατο.

25.

τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπὸ ῥιπῆς κε πέσοιεν.

Non recte, credo, Ernestus τείχη καὶ λᾶες per hendiadyn dictum statuit vertitque *muros lapideos*. λᾶς non tantum πέτρος est sed etiam πέτρα, unde facilis transitus est ad significationem *arcis*, quo sensu Callimachus, ut erat rariorum amator, haud dubie hic quoque λᾶας dixit. Admonent me haec glossae Hesychianae Λάσαν· τὴν Λάρισαν, arcem Argivorum, de qua dixi in Philol. Gott. XII p. 631. pro Λάσαν autem nescio an rectius scribatur Λᾶσαν i. e. Λᾶϝαν.

30—33.

ἢ ὡς τὰ πρώτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείνων
ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ τελχῖνες ἔτευξαν,
νήσους εἰναλίας εἰργάζετο· νέρθε δὲ πάσας
ἐκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισε θαλάσσῃ.

Haec qui paulo accuratius inspexerit mendosa esse haud diffitebitur. quo enim πάσας referendum esse dicamus? non sane ad νήσους. neque enim insulas percutere potuit Neptunus, quae ne extabant quidem, sed montes, ut ipse in superioribus dixerat poeta, tridente percusserat eosque in mare provolverat, ut insulae fierent. Quare probabile mihi visum est Callimachum scripsisse:

νέρθε δ᾽ ἐλάσσας
ἐκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισε θαλάσσῃ.

le quid tamen dissimulem, unam esse video rationem qua edita xtio a vitii suspicione liberari potest, estque ea haec, ut νῆσοι e promontoriis intelligantur, quae sane tralaticia est significatio. lanc rationem qui sequi volent, εἰναλίας praedicati locum obtiere dicere debebunt, ut sensus sit, Neptunus, qui montes triente concutere solet, effecit ut promontoria in mare devolverenır. Non credo tamen hanc veram esse interpretationem, in qua eque totam sententiae conformationem neque ambiguam nomiis νῆσος significationem probo; nec πάσας bene dictum existiio, utpote exaggerationis vitio non liberandum.

41—43.

πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης
ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
ναῦται ἐπεσκέψαντο.

choliastae somnium de Xantho antiquo Troezenis rege (ἀπό ινος Ξάνθου βασιλεύσαντος Τροιζῆνος) postquam suo iure (plosit Spanhemius, varias critici loci haud dubie corrupti emenındi rationes inierunt. ac Ruhnkenius Epist. crit. II. p. 151 ram sibi videbatur scripturam restituisse hac emendatione:

ἐκ Τροιζῆνος ἁλιξάντοιο πολίχνης.

ui coniecturae ut aliquam veri speciem conciliaret, laudavit trabonem VIII p. 373 Τροιζὴν δὲ ἱερά ἐστι Ποσειδῶνος, φ᾽ οὗ καὶ Ποσειδωνία ποτὲ ἐλέγετο· ὑπέρκειται δὲ τῆς αλάττης εἰς πεντακοσίους σταδίους. Enimvero haec ipsa rba revocare debebant virum doctissimum a conatu suo. quis im sanae mentis homo urbem quindecim stadiis a mari dissim marinis undis allui dixerit? Aliam viam Schneiderus se-

cutus est in Philologo Gottingensi vol. I p. 272, qui *πολίχνην* non de Troezene ipsa, sed de portu Troezenis Celenderi intelligit, tales *πολίχνας* etiam aliis urbibus maioribus adiectas fuisse docens, velut Chio, Cydoniae, Syracusis, Troadi, Megaris, quibus addi possunt Antiochia, Colophon, aliae. quod autem haec Troezenis *πολίχνη* Xanthi oppidum appellatur a Callimacho, id inde repetit vir doctissimus, quod Xanthus teste Diodoro Sic. V 81 in Lycia *Argivis* Pelasgis imperavit. Erudita haec et acuta est coniectura, sed qua minime efficitur id quod efficiendum erat, Xanthum in illa Troezenia *πολίχνῃ* pro heroe cultum fuisse, ut Celenderis merito Xanthi oppidum vocari potuerit. Quae cum ita sint, aliam viam ineundam esse putavi scripsique:

πολλάκι σὲ Τροιζῆνος ἄπο ζαθέοιο πολίχνης.

Recte sanctam urbem dici Troezenem non potest melius intelligi quam ex Strabonis l. l. Neptuno sacratam (*Ποσειδῶνι ἱεράν*) fuisse dicentis, et e Pausania II 30 sacrorum templorumque Troezeniorum tantam copiam recensente, ut Troezenem prae aliis urbibus religionibus refertam fuisse intelligatur. et ne omnia quidem enumeravit Pausanias, ut qui Apollinem omiserit Pagasaeum, cuius apud Troezenios cultum testatur schol. Homeri Il ψ, 346.

Quod autem *πολίχνην* Callimachus dixit Troezeniorum urbem, non vero *πόλιν*, ei rei non tantam vim tribuerim quam tribuit Schneiderus. appellativorum deminutiva potestas praesertim apud poetas haud raro obliteratur. neque Nicandrum Ther. 958 *Κλάρον νιφόεσσα πολίχνη* dicentem parvulam urbem significare voluisse crediderim.

Pro *ἐπεσκέψαντο* scribendum putavi *ἀπεσκέψαντο*, quae ita differunt ut illud sit accurate contemplari, *ἀποσκέψασθαι* autem ex longinquo conspicere, ut *ἀπαυγάσασθαι* dixit poet

vs. 125 ἀπαύγασαι οἷος ἔφεδρος — σκοπιὴν ἔχει, et 181 ἤδη παρὰ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγας.

53. 54.

οὕνεκεν οὐκ ἔτ' ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντου
κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.

Pro ἐνεθήκαο fortius verbum requiro e. c. ἐνερείσαο, quod in ἐνεθήκαο abiit eodem fere errore, quo in Fragm. CCXXIX ἱέρος ἐγώ, τί δέ σοι τόνδ' ἐπέθηκα φόβον legitur pro ἐπέσεισα*). neque κύμασιν Αἰγαίοιο recte dictum videtur; non in fluctibus enim Aegaei maris pedum plantas defixit, sed in fundo maris. Quare libenter amplecterer, si quis codex πυθμέσιν vel ἕρμασιν offerret, *in saxoso maris fundo* vel *in rupibus submarinis*. Lusum in Δῆλος et ἄδηλος ex Callimachi loco sumpsit scriptor Oraculorum Sibyll. IV 92 Δῆλος δ' οὐκέτι δῆλος, ἄδηλα δὲ πάντα τὰ Δήλου et VIII 165 καὶ Δῆλος ἄδηλος.

66. 67.

ἡ δ' ἐπὶ νησάων ἑτέρη σκοπὸς εὐρειάων
ἧστο κόρη Θαύμαντος ἐπαΐξασα Μίμαντι.

Non ferri mihi posse visum est ἐπὶ ante νησάων, quod sive ut Ernesto placuit cum ἧστο coniungas sive ad σκοπός referas ut ἐπίσκοπος tmesi diremtum statuas, utrumque iusto violentius feceris. quare posui ἡ δέ τε νησάων. De νησάων quod adnotat scholiasta παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν, οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α ἐστιν, aliud huius formae exemplum ex ipso ut videtur Callimacho enotavit Schol. Il. τ, 1 καλοὶ νησάων ἀστέρες, quae

*) Dixi de hoc fragmento in Bergkii Zeitschrift d. A. W. 1849. p. 416. ἐπιθεῖναι φόβον graece non magis dici potuit quam latine *imponere* timorem pro *incutere*.

de Cycladibus intelligenda videntur. Mimantem autem recte quidem Spanhemius intelligit montem in ora Ioniae notissimum, sed fallitur cum scholiasten ad Aristoph. Nub. 273 Mimantem in Thracicis montibus commemorantem erroris arguit. Plane hoc docet Etym. M. p. 588, 2 *Μίμας γὰρ ὄρος ἐν Θρᾴκῃ, ὡς παρ᾽ Ἀπολλωνίῳ*

ἤδη δ᾽ ὑψιτενής τε Μίμας ὑπελείπετ᾽ ὀπίσσω
καὶ Πιμπληΐδος ἄκρης (leg. *ἄκρις* vel *ἄκρῃ*),

ubi pro *Ἀπολλωνίῳ* vulgo legitur *Ἀμμωνίῳ*, quod correxi olim Curis crit. 1813 p. 49. Alius item Mimas commemoratur ab Hesychio *Μίμας· ὄρος Αἰτωλίας.* sed ibi sine controversia *Ἰωνίας* scribendum, ut voluit iam Palmerius. Thracicum Mimantem, a geographis nostris neglectum, in Pieriae ora situm fuisse ex allatis ab Etym. M. versibus Apollonii discimus, quos si quis ad primam Argonauticorum editionem referendos existimet, in qua poeta, quae nunc in libro primo inde a vs. 597 usque ad 600 leguntur, copiosius tractaverit, mihi quidem nihil haec opinio habere videtur, quod nimium a probabilitate abhorreat.

75—77.

φεῦγε καὶ Ἀονίη τὸν ἕνα δρόμον· αἳ δ᾽ ἐφέποντο
Δίρκη τε Στροφίη τε, μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ἰσμηνοῦ χέρα πατρός.

Versu primo *τὸν ἕνα δρόμον* labis non immune esse primus, ni fallit sententia, intellexit Reiskius, *τὸν ἑκὰς δρόμον* coniciens. Reiskio oblocutus est Ruhnkenius Epist. crit. II p. 153, qui cum editae lectionis tuendae causa hoc Nonni exemplo utatur: *εἷς δρόμος ἀμφοτέραις*, satis ostendit se ne suspicatum quidem esse, quid moverit Reiskium ut locum corruptum esse existimaret. Nimirum *εἷς δρόμος* est *unus idemque cursus*, *ὁ εἷς δρό-*

μος unus ille cursus. Eandem ob causam in vitii suspicionem adduxi Theocriti XVIII 19 *Ζηνός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἦλθε χλαῖναν.* ubi v. adnotationem meam. Praeterea ne dici quidem potest Aoniam eandem cum ceteris viam fugisse; apertum est Callimachum nihil aliud voluisse quam *Ἀονία ὁμοίως ἔφυγεν.* Ceterum non credo Reiskium verum repperisse, ut nec Blomfieldum *τὸν ἄνω δρόμον* coniectantem. Ipse olim conieci *τὸν ἑὸν δρόμον*, ut Bion XII 1 dixit *αὐτὰρ ἐγὼ βασεῦμαι ἐμὰν ὁδόν.* haec etsi satis probabilis videri potest emendatio, tamen nunc ideo reicio, quod *τὸν ἑὸν δρόμον ἰέναι* vereor ut aliud quid significare possit quam solitum suum cursum persequi. Itaque et hunc et Theocriteum locum*) acutioribus emendandum relinquo. Non felicius Ruhnkenius in secundo versu versatus est, qui etsi recte monuit, Strophiam a nemine in Boeotiae fontibus commemorari, non recte tamen *Δίρκη Γαργαφίη τε* coniecit. Callimachus scripsit haud dubie id quod edidi *Δίρκη τε Τροφίη τε.* Atque hoc verum esse planissime ostendit Nicander Ther. 887.

ἠὲ σίδας ψαμαθηίδας, ἅς τε Τρόφεια
Κῶπαί τε λιμναῖον ὑπεθρέψαντο παρ' ὕδωρ,
ἧπερ Σχοινῆός τε ῥόος Κνωποῖό τε βάλλει.

Itaque Nicandrum si sequimur, Trophia vici oppidive nomen fuit in vicinia Copaidis siti ubi Cnopus et Schoeneus in lacum effundebantur; ac Stephanus Byz. p. 632, 2 disertim dicit *Τράφεια· πόλις Βοιωτίας πολλὰ θρέμματα ἔχουσα.* at etiam fontis lacusve nomen fuisse e Strabone intelligitur IX p. 407 *τῶν δὲ περικειμένων λιμνῶν ἔστιν ἥ τε Τρεφία καὶ ἡ*

---

*) Utrumque defendere conatus est Schneiderus Philol. Gott. VI p. 544. In Theocriti loco vide an *τὰν μνίον*, *mollem stragulam*, scribendum sit.

Κηφισίς. qui dissensus ita facillime componitur, ut Trophiam oppidulum fuisse dicamus ad cognominem sive lacum sive fontem situm. Quod autem lacum appellat Strabo qui Callimacho fons amnisve est, nemo mirabitur, qui Boeoticas aquas modo ad lacus magnitudinem augeri, modo ad fontis amnisve parvitatem decrescere meminerit. Praeterea in Strabonis loco attendas velim ad scripturam *Τρεφία*, quod ne quis *Τροφία* corrigere instituat, tenendum est *Τρεφία* Boeoticam formam esse, comparandam illam cum *Τρεφώνιος* pro *Τροφώνιος*, *Ἐρχομενός* pro *Ὀρχομενός* aliisque similibus. quid quod eadem forma etiam Nicandro restituenda videtur, in cuius verbis cum *ἅς τε Τρόφεια* e scholiasta demum repositum sit, codices autem *ἅς τρέφεια* habeant, perquam probabile esse opinor Nicandrum *ἅς τε Τρέφεια* scripsisse, non *ἅς τε Τράφεια*, ut voluit Lobeckius Paralip. p. 164, cuius exemplum O. Schneiderus secutus est. Triplex igitur nominis forma fuit, *Τρόφεια*, pro qua versus causa Callimachus *Τροφίη* dixit, *Τρέφεια* sive *Τρεφία* forma Boeotica, denique *Τράφεια* qua usus est Stephanus. Callimachus autem fortasse ipse etiam *Τρεφίην* scripsit.

78—85.

Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.
ἣ δ᾽ ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
αὐτόχθων μελίη, καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειήν,
ἥλικος ἀσταίνουσα περὶ δρυός, ὡς ἴδε χαίτην
σειομένην Ἑλικῶνος· ἐμαὶ θεαὶ εἴπατε Μοῦσαι,
ἦ ῥ᾽ ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι;
νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
νύμφαι δ᾽ αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα.

Septem hi versus 79—85 quo spectent quove consilio a poeta

'is interpositi sint cum interpretes uno ore omnes se ne- fassi essent, Blomfieldus versibus illis intra notas parenthe- positis omnia liquida fieri sibi persuasit. 'Nempe' inquit lupiter Asopum fulmine percuteret, quercus in Helicone movit, ut Melie de arbore coaetanea pallidam habuerit ge- '. Hac ratione difficultatis expediendae quam nihil proficia- optime intelligitur si seriem totius narrationis reputamus: o post ceteros intervallo secutus est Asopus, quoniam ful- tactus erat, Melie autem nympha dolebat coaevae arboris oniae fatum. Quae inepta sunt et incongrua. equidem su- or versus illos nescio quo casu aut ex alio Callimachi car- *), aut ex hymno in Cererem huc illatos esse, in quo si eos eta post versum 40 positos fuisse sumimus, bene suum lo- tuebuntur. huic coniecturae nihil obstat praeter dialectum uam versu 82 poeta commemorat, arborem Heliconiam. de postea videbimus; ad dialectum autem quod attinet, facile edes, postquam semel versus illi in ionicum hymnum trans- erant, fieri non potuisse quin doricae formae a grammaticis nicas mutarentur. Itaque hymni in Cererem inde a vs. 38 speciem fuisse suspicamur:

ἦς δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦρον.
τῷ δ' ὕπο ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἑψιόωντο.
ἃ πράτα πλαγεῖσα κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
[ἃ δ' ὑποδινηθεῖσα χορῷ ἀπεπαύσατο νύμφα
αὐτόχθων μελία, καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειάν,

---

*) Asopi et Aeginae fabulam tractasse Callimachum constat e scholia- Apollonii Argon. I 117 Ἀσωπὸς ἐκεραυνώθη ὑπὸ Διός, διώκων αὐ- διὰ τὸ ἡρπακέναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν, ὡς Καλλίμαχός ν. Nisi haec ad hunc ipsum locum spectant, ut iam Fragm. CCCLXXIII ıdum sit.

ἅλικος ἀσταίνοισα περὶ δρυός, ὡς ἴδε χαίταν
σειομέναν Ἑλικῶνος· ἐμαὶ θεαὶ εἴπατε Μοῖσα,
ἦ ῥ' ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἅνικα νύμφαι;
νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκέτι φύλλα.]
ἤσθετο Δαμάτηρ ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ.

Satis bene haec procedere ultro quivis largietur: percussa arbo ingemuit, eius dryas expalluit fatum coaevae arboris miserat Iam etiam melius intelligitur ὑποδινηθεῖσα, i. e. quae sub arbo: sua choreas duxerat. δινεῖσθαι de saltantibus dici constat Homeri Il. 18, 494. Nec magna opera removetur arbor Heliconi cuius cum nullus locus sit in narratione de Erysichthone vel Asopo, et cum χαίτῃ Ἑλικῶνος de una Heliconis arbore inepti sime dictum sit, ego cum primum de his versibus in Fleckeiser Annal. Phil. et Paed. 1860 p. 54 disserebam, post σειομένη incidendum putabam et Ἑλικῶνος Μοῦσαι coniungebam. ide iam ante me suaserat Schneiderus Philol. Gott. VI p. 544. se displicet nunc haec ratio, quia nullo unquam exemplo doce poterit, Ἑλικῶνος Μοῦσαι, Ζεὺς Ὀλύμπου, Μοῦσαι Πιερίη et similia dicta esse pro Μοῦσαι Ἑλικωνίδες, Μοῦσαι Πιερίδες, Ζεὺς Ὀλύμπιος. Quare nunc multo mihi probabilius videtur scripsisse poetam Ἑλικῶνες, ἐμαὶ θεαί, εἴπατε Μοῦσαι, ut Ἑλικῶνες gentilicii vim habeat idemque sit quod Ἑλικώνιαι. Consimiliter qui Cydonem patriam habent Κύδωνες dicuntur et Κυδώνιοι, et Βαβυλῶνες pro Βαβυλώνιοι habes in Oraculis Sibyll. V 116 καὶ Πέρσας ὀλέσει καὶ Ἴβηρας καὶ Βαβυλῶνας, et XI 333 Ἰνδοί τ' Ἀρμένιοι τ' Ἄραβες, Πέρσαι, Βαβυλῶνες. Talia illorum oraculorum scriptores, ut iam supra ad h. in Iov. p. 123 monui, antiquioribus poetis accepta ferunt. Ἑλικῶνες Μοῦσαι autem dictum est ut νύμφαι σωτῆ-

ϱες et multa alia eius generis. cetera iam nihil difficultatis habent, nisi quod pro *σειομέναν*, si recte locum ad hymnum in Cererem rettuli, scribendum videtur *κειρομέναν*, cui iam melius respondent verba *ὅτε δρυσὶν οὐκέτι φύλλα.* Post 85 excidisse complures versus, quibus causa eorum, quae in proxime praecedentibus continentur, exposita fuerit, coniectura est Schneideri l. l. p. 546.

92. 93.

θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον
Παρνησσὸν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις.

Haec cum locorum natura conciliari non possunt. Plistus enim per Crisaeum campum Delphis subiacentem fluebat. docet hoc planissime Pausanias X 8, 8 *τραπομένῳ δὲ εἰς ἀριστερὰν ἀπὸ τοῦ γυμνασίου τοῦ Δελφικοῦ καὶ ὑποκαταβάντι οὐ πλέον ἐμοὶ δοκεῖν ἢ τρία στάδια ποταμός ἐστιν ὀνομαζόμενος Πλειστός.* cf. ibid. X 37, 7. et Strabo IX p. 418. Ex his intelligitur Pythonem, Parnasum montem cincturum, non potuisse a Plisto, ubi cubabat, ad Parnasum descendere. ac Callimachum locorum bene gnarum fuisse ipse docet h. in Apoll. 10:

Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θήρ.

ubi vides Apollini a Delphis descendenti serpentem obviam fieri. Proinde reposui:

θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο παρέρπον.

Potest quidem etiam *ποθέρπον* corrigi, sed praetuli *παρέρπον*, quoniam vocularum *παρά* et *κατά* perpetua est in libris confusio. Ut in solo Callimacho subsistam, in Fragm. CCCCLIV scribendum:

ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν ἅλις παρέθηκεν ἑλοῦσα.

ubi vulgo *κατέθηκεν* legitur: at Hecale panes e panario deprom-

tos non deponebat, sed hospiti apponebat. contra Fragm. CLXXXI scribendum videtur:

καί ῥα κατὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν,

pro *παρά*. ampullam gestabat e laevo brachio suspensam, quo sensu *κατά* dici solet, non *παρά*. in h. in Cer. 46 *καταψήχουσα* posui, ubi item in codd. erratum est, et h. in Del. 44 cum vulgo *παρ' ὀξύν* legatur, ex Vind. scripsi *κατ' ὀξύν*. eandem medelam adhibui Epigrammati X 5 p. 117, ubi Pal. habet *κάθες*, unde edidi *πάρες*. denique Fragm. CV 3 recte scripserunt critici *ὧδε καθιδρύοντο θεούς*, cum vulgo legatur *ὧδε γὰρ καθιδρύοντο θεούς*, in quibus *γάρ*, i. e. *παρ*, dittographia est sequentis *καθ*.

125.

ἀλλά μοι Ἥρη
δαψιλὲς ἠπείλησεν, ἀπαύγασαι ὅσσος ἔφεδρος —

Nobilitatus hic locus est crisi Ruhnkenii, qui plaudentibus viris doctis *δασπλής* a Callimacho scriptum esse coniecit, cui quae opposuit Ernestus quamquam non eam vim habent, ut *δαψιλές* ab erroris suspicione liberent, id tamen recte monuit adverbium hic potius expectari, quo gravitas minarum exprimatur, quam attributum Iunonis. Hinc nata mihi suspicio est potuisse Callimachum scribere *ἀσκελὲς ἠπείλησεν* vel, si hic quoque aliquid ausum esse poetam credere licet, *δασκελὲς ἠπείλησεν, duriter, severe minitata est.* Alii fortasse probabiliora invenient.

127—129.

τί μήσομαι; ἦ ἀπολέσθαι
ἡδύ τί τοι Πηνειόν; ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ,
τλήσομαι εἵνεκα σεῖο —

Dubitat Hemsterhusius, utrum iungi debeant *ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ*, an potius separanda *ἴτω. πεπρωμένον ἦμαρ τλήσομαι εἵνεκα σεῖο.* non iniuria haesit, sed altera ratio, ut mittam parum eleganter *πεπρωμένον ἦμαρ* ad sequentia trahi, nescio an etiam sequentibus verbis evertatur, *καὶ εἰ μέλλοιμι — αἰώνιος ἔρρειν*, quibus ipse ille fatalis dies indicatur, ut molesta oriatur tautologia. nec tamen ideo librorum scripturam labis immunen esse credo, sed vitium in praecedentibus quaerendum puto. optime et oratio et sententia haberet ita conformata: *τί μήσεαι; εἰ δ' ἀπολέσθαι ἡδύ τί τοι Πηνειόν, ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ.* Similiter loquentem Tellurem inducit Ovidius Metam. II 279 *Si placet hoc meruique, quid o tua fulmina cessant summe deum? liceat periturae viribus ignis igne perire tuo, clademque auctore levare.* In sequentibus recte me *αἰώνιος* coniecisse, etiam nunc existimo; nisi *αἰώνιον* pro adverbio esse dicas.

143—145.

εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο
θερμάστραι τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης,
ἔργα θ' ὁμοῦ —

Magnae mihi semper offensioni fuerunt verba *ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης.* quid enim hoc tam magnum est et memorabile, quod camini sub forcipe Vulcani fremunt? hoc sane nullo non tempore fiebat, quotiescunque Vulcanus operi intentus in officina occupatus esset. hanc difficultatem leni correctione me sustulisse credo:

θερμάστραι τε βρέμουσι σὺν Ἡφαίστοιο πυράγρης.

Ita dicitur quod dicendum erat, fremunt camini una cum instrumentis operibusque Vulcani. Eodem versu codices fere, ut dixi, *θερμανστραί* habent, correctum a Blomfieldo, nisi quod *θερ-*

μαστραί scripsit*). estque haec tanto certior coniectura, cum aperte ad hunc ipsum Callimachi locum referenda sit glossa Hesychii Θερμάστραι· κάμινοι. ita enim recte codex habet. cf. Θερμάστρηθεν· ἐκ καμίνου. quae glossa item ad poetam Alexandrinae aetatis referenda est. In eo autem falsus est Blomfieldus, quod θερμαύστρα ut anomalum reiecit. recte Schneiderus Phil. Gott. I p. 270 haec ita distinguere videtur, ut θερμάστρα *fornacem*, θερμαύστρα autem (ab αὔω = ἅπτω) *forcipem* significet**). At quod idem apud Callimachum unice θερμαῦστραι probat, camini autem mentionem prorsus ab h. l. alienam existimat, id eo minus probari potest, cum ne ipsum quidem fugerit, in ea quam ipse sequitur interpretatione non recte rem procedere, et πυράγρης mentionem in eodem versu cum θερμαύστραις ferri non posse. quam difficultatem evitaturus, reiecta quam alio tempore protulerat correctione, nunc Philol. VI p. 547 eo devenit, ut ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης a poeta scriptum arbitretur, et θερμαύστρας de dentibus forcipum interpretetur. At exilis ita imago emergit haec: Briareo in alterum latus se convertente *dentes in ima forcipum parte fremunt,*

---

*) De accentu horum nominum recte admonuit Schneiderus Phil. Gott. II p. 244. Compara παλαίστρα, δελεάστρα, αλίστρα, περιζώστρα, ποτίστρα alia, quibus adde κοιλάστρα ex Hesychio Κηλάστραι: σκαφίδες, ἀγγεῖα ποιμενικά, quod ex κοιλάστραι a κοιλάζειν corruptum est.

**) Schneiderus comparat αὔστρα et πυραύστης, quorum alterum, ut hoc in transcursu moneam, male legitur in noto Aeschyli versu Fragm. 280 N. δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον. haec sane usitata est et ab omnibus usurpata huius vocis forma, at Aeschylus πυρκαύστου scripserat. quicquid enim nominum cum πῦρ compositum est, constante et perpetua lege primam syllabam corripit, πυράγρα, πυραίθω, πυράκανθα, πυρακτέω, πυραυγής etc. quae omnia poetis in usu esse constat. nec repugnat huic legi Πυραίχμης apud Homerum Il. β 248, quod barbarum nomen est nec magis ex πῦρ et αἰχμή compositum quam e. c. Τριταντάίχμης Πύρασος Πύραμος.

e magnifica illa et sublimi, *fremunt camini*, *fremunt forcipes*, nittam *ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης* eo quo Schneiderus vosensu non bene dici.

147.

τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.

orsus assentior viris doctis pessimum hunc versum esse affirntibus, non assentior Callimacho eum abiudicantibus. Quam itentiam qui protulerunt Lennepius et Ruhnkenius, et recenti moria Heckerus Callim. Comment. p. 127, non attenderunt ad sum 141; ubi deleto quem in *νοθείας* suspicionem vocant su particulae *δέ* nullus iam locus est; neque vero deleri pot illo loco particula, ut cohaereant verba sic *τοῖος γὰρ ἀπ' πίδος ἔβραχεν ἦχος, ὡς ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος σειον- ι μυχά*, quo oratio efficeretur ab epico usu prorsus aliena. s ob causas si quem alium hunc versum genuinum esse non oito, praesertim cum facta duarum vocularum transpositione leni mutatione adhibita ex pessimo versu fiat optimus. scriidum enim:

τόσσος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τῆμος κυκλίοιο.

i aurem habent, facile sentient quam vim quater repetitum $\overline{ος}$ oeat ad exprimendum fragoris terrorem. *κύκλιος* de scuto it Archestratus Athenaei VII p. 320 B. *κυκλίᾳ ἴσον ἀσπίδι τα φορεῦντα.* In librorum scriptura neque *τῆμος* nec *τόσσος*) loco positum esse intellexit iam Ernestus, incaute ille quin coniciens *τοῖος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τότ' ἐυκύκλοιο.* timum dixi versum qualem restitui, quamvis sciam numeros ie duriores et contra legem alias a Callimacho diligenter obsertam. sed quis credat non deseruisse hanc legem poetam ubi merorum durities sententiae profutura esset. quare repudiavi

etiam quod ad mutationem lenius et facilius erat ἄραβος τ[...] μόσδε κύκλοιο.

Video nunc haec tractasse etiam Schneiderum Philol. G[...] VI p. 548, qui servata librorum scriptura ante 147 unum ver-sum excidisse arbitratur in hunc modum:

καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχεῦσι
[τηλόσ' ὑπὲρ γαῖαν παμβώτορα· τὼς ἄρα τῆλε]
τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.

Quae ratio ideo non recte procedere dicenda est, quod demonstrativum τόσος in tali sententiae conformatione post τώς nullo modo inferri potest; itaque certe τορός scribendum erat.

155.

οὐ λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι.

Mirati sunt critici atque in his Arnaldus Animadv. p. 35 Echinadibus attribui ὅρμον λιπαρόν, quibus opponit Ruhnkenius Epist. crit. II p. 156 a poeta non tanquam a iurato teste veritatem exigendam esse. praestat hoc sine dubio Blomfieldi rationi, οὐ λιπαρόν i. e. τραχύν coniungendum esse dicentis, linguae lege pariter ac sententia negationem cum tota enunciatione coniungi postulante. aperte enim hoc dicere voluit poeta, Echinades quamvis faciles aditu navigantibus, Latonam tamen non recepisse. Constat has insulas Acheloi alluvione ortas esse, ex quo sequitur litus earum non asperum et saxosum fuisse, sed molle et depressum, ut fallantur qui nomen iis διὰ τὸ τραχύ inditum esse arbitrantur, in quo errore cum plerique etiam veterum scriptorum versentur, veram nominis rationem aperuit Buttmannus Lexil. II p. 64. Itaque vanae sunt virorum doctorum dubitationes, ut ne Ruhnkenii quidem excusatione poeta indigeat.

168.

ἀμφοτέρῃ μεσόγεια καὶ αἳ πελάγεσσι κάθηνται.

oli cogitare de ellipsi nominis *νῆσοι*, ad *αἵ* ex *μεσόγεια* assuiendum *γαῖ*. *μεσόγεια* autem paulo insolentius dictum est de *πείρῳ*. Notum est in *μεσογείᾳ* sita dici a geographis etiam ea uae in ipso litore iacent; at *μεσόγειαν* insulis opponi novum st*). cf. Diatr. ad Dian. 36. Pro *κάθηνται* Vind. *κέκλινται*, uod erunt fortasse qui praeferant propter Homeri Od. IV 608 *ὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων, αἵ θ' ἁλὶ εκλίαται.* exquisitius tamen et Callimachi dictioni accommodaius videtur *κάθηνται*, in cuius verbi usu frustra Ernestus ad ebraismum provocat. in ipso graeco sermone multa *ἧσθαι* icuntur quae nobis *κεῖνται*. velut ipse Callimachus Fr. CXXII ixit *καὶ γὰρ Ἀθηναίοις πάρ' ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται ἀλπιδες*. Simillimum nostro loco est quod Aeschylus Pers. 57 item de insulis dixit *τᾷδε γᾷ προσήμεναι*. add. Apolloius Argon. IV 1707 *ἵκεο πέτρας ῥίμφα Μελαντίους (Μεαντείους) ἀριήκοοι αἵτ' ἐνὶ πόντῳ ἧνται*. Euripides apud trabonem VIII p. 366 *πρόσω δὲ βάντι ποταμὸν ἡ γείτων Διὸς Ἦλις κάθηται*. Hegesippus Anth. Pal. VI 124 *ἀσπὶς Τιμάνορος ἧμαι*. Anyte VI 153 *κράνεια — ἀνὰ μαρμάρεον δόμον ἡμένα*. Sed *κέκλινται* in Callimachi loco legit fortasse Iesychius *Κέκλεινται· κεῖνται*. ubi corrige *Κέκλινται*.

*) Haec in memoriam mihi revocant versum Homerici h. in Apoll. 251 et 91. *ἠδ' ὅσοι Εὐρώπην τε καὶ ἀμφιρύτας κατὰ νήσους*, in quo etsi ingeiose Hermannus defenderit *Εὐρώπην*, non dubitandum tamen videtur quin erum viderit Reizius, qui Ilgenio teste *ἤπειρον* scribendum coniecit; ostulat hoc, ut alia taceam, solennis et constans oppositio *νήσων καὶ ἠπείου*. Memini praeclaram hanc emendationem nuper pro nova in lucem proitam esse.

176—178.

τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται,
φρούρια καὶ [κῶμαι Λοκρῶν καὶ Δελφίδες ἄκραι]
καὶ πεδία Κρισαῖα καὶ ἠπείροι[ο φάραγγες]

Locus depravatissimus, in quo restituendo critici frustra laborarunt. Verba uncis inclusa in nullo codice reperta sunt nisi in interpolatis; nec male rem gessit interpolator vs. 177, nisi quod Λοκρίδες potius quam Λοκρῶν scribere debebat. pessime autem 178 suppletum est ἠπείροιο φάραγγες, cuius loco alius maluit ἠπείροιο πόληες. melius posuissent ἡ Πλειστοῖ[ο χαράδρη], quod praestare mihi videtur etiam Schneideri supplemento καὶ ἤπειροι πολύκρημνοι in Philol. Gott. VI p. 527. quem non credo vicisse recte hic commemorari ἠπείρους. dubitationem movet item Κρισαῖα, cum constanti usu πεδίον Κρισαῖον dicatur; quamquam in tali re poetae a recepto usu declinare licuit. praeterea corruptum est haud dubie vs. 177 φρούρια, quibus nullum hic locum esse posse intellexit Hermannus in Dissert. de Callimachi loco Lips. 1846 p. 6. cui πλεῖστα κατήορα βουκολέονται φέγγεα scribendum videbatur. mihi, nisi forte ut in Laconico agro (Pausan. III 12, 3) ita etiam in Delphico locus fuit Φρούρια dictus, mihi igitur φρούρια ex μυρία corruptum idque ad praecedentia trahendum videtur hoc modo:

τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' αἰθέρα βουκολέονται,
μυρία. καὶ —

μυρία subiunxit post πλεῖστα, ut Apollonius Argon. IV 1705 ἀπερείσια intulit post πολλά. porro αἰθέρα debetur Schneidero, qui postea tamen ad ἠέρα rediit Philol. VI p. 522. Haec nomina tam frequenti errore inter se permutantur, ut etiam in fragmento Berenicae p. 321. Blomf.

ἠδὲ Κόνων μ᾽ ἔβλεψεν ἐν ἠέρι τῆς Βερενίκης
βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς,

αἰθέρι reponendum credam. cf. quae dixi Philol. V p. 171 ubi apud Horatium Carm. I 28, 5 *aetherias domos* pro *aerias* scribendum esse ostendi.

Quod modo *Λοκρίδες* melius scripturum fuisse dixi qui vs. 177. supplevit, eius rei hanc habui causam, quod Callimachus constanti usu post debilem positionem dactylum posuit, non spondeum, ut frustra apud hunc poetam talem versum quaesiveris qualis est, ut hoc exemplo utar, hic in Homerico h. Merc. 127 Ἑρμῆς χαρμόφρων εἰρύσσατο. Rem esse ut dixi ostendent exempla. Iov. 12 οὐδέ τί φιν κεχρημένον Εἰλειθυίης. 57 παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσατο πάντα τέλεια. Apoll. 47 κικλήσκομεν ἐξέτι κείνου. 58 τὰ πρῶτα θεμείλια. (cll. 64. Dian. 23. Del. 4. 22. 30. 149. 298) 71 ἐμοὶ πατρώιον οὕτω. Dian. 9 ἐμοὶ Κύκλωπες διστούς. 67 Κύκλωπας ἑῇ ἐπί. 69 σποδιῇ κεχριμένος αἰθῇ. 76 λασίης ἐδράξαο χαίτης. 85 τόδε κεν Κύκλωπες ἔδοιεν. 95 νεβρούς τε καὶ οὐ μύοντα. 168 ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι. 202 δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο. 219 μέμφονται κάπροιο τὰ γάρ. 244 οὐ γάρ πω νέβρεια δι᾽ ὀστέα. Del. 35 σὲ δ᾽ οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη. 128 ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ. 222 Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται. 269 Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται. Cer. 57 κακὰν ἐγράψατο φωνάν. 60 ἡμιθνῆτες ἐπεί. Pall. Lav. 91 ὀλίγων ἐπράξαο πολλά. 133 πατρώια πάντα φέρεσθαι. semel tantum in pentametri initio Lav. Pall. 42 reperio ἐν πέτραις αἷς νῦν. mitto epigrammata et fragmenta, in quibus eadem lex observata est. neque ratione carere hanc legem quaerentem non latebit. nimirum tarditatem numeri τροχαιοειδοῦς compensat sequentis dactyli volubilitas.

13*

179—185.

ἴδωσι δὲ πίονα καπνόν
γείτονος αἰθομένοιο. καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκουῇ,
ἀλλ' ἤδη παρὰ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγας.

De his versibus post Hermannum Dissert. de Callimachi loco p. 8 disputavit Schneiderus Phil. VI p. 548, de verbis *γείτονος αἰθομένοιο* contra Hermannum ita disserens, ut mihi quidem satis fecerit. recte idem post *αἰθομένοιο* distinxit, cum vulgo haec omnia cum sequentibus continuentur. sed maxima difficultas inest in optativo *ἀπαυγάζοιντο*, qui ut haberet unde regeretur, Hermannus *καὶ οὔ κ' ἔτι* scripsit. probavit hoc Schneiderus; at cum ne sic quidem oratio recte procedat et durissimum sit ad *ἀκουῇ* supplere verbum *πυνθάνοιντο*, versum excidisse statuit in hunc modum *καὶ οὔ κ' ἔτι μοῦνον ἀκουῇ [λαὸς ἐμὸς πεπύθοιτ' ὀλοὴν ὁδὸν ὁρμαίνοντας], ἀλλ' ἤδη κτέ.* Non credo tanto molimine opus esse, sed scribendum puto *καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκουή, ἀλλ' ἤδη παρὰ νηὸν ἀπαυγάζουσι φάλαγγας*, *non fama tantum et auditio est, sed suis ipsi oculis cernunt hostilem exercitum.* Quod *ἀπαυγάζουσι* scripsi pro *ἀπαυγάζοιντο*, iusto audacius factum videri potest; non raro tamen eiusmodi errores in libris reperiuntur. nisi forte doricam formam hic intulit poeta *ἀπαυγάζοντι*, de qua vide quae dixi in Diatr. ad vs. 248. activa forma *αὐγάζειν* usus est noster Fragm. CXXXII 2 *αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λογάσιν.*

Quemadmodum totus hic de Gallorum expeditione locus magnas habet difficultates, ita etiam quae vs. 184 leguntur nondum perpurgata sunt. loquitur poeta de scutis Gallorum:

αἳ (ἀσπίδες) Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ
στήσονται. τέων αἱ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἱ δ' ἐπὶ Νείλῳ—

nsit Hermannus l. l. p. 9, recteque opinor sensit, parum ele-
ntem esse hanc appositionem; quare corrigit *ἄφρονι τύφῳ*, i nescio an praestet *ἀφροσιβούλοις*, sive malis *ἀφρασιβού-ις*, quocum comparandum illud Timoneum de Menedemo di-um *ἀφροσιβόμβαξ*. Prorsus autem intolerabile est *στήσονται*. is enim unquam graece loquens dicere potuit *ὁδὸν στήσα-θαι*, quod *sistere* potius *viam* significat quam *parare*? parum men probabilitatis habet quod Hermannus, sed dubitanter ta-en, coniecit *θήσουσιν*, cui praetulerim *μήσονται*, quod etsi de ypeis satis audacter dictum est, iustam tamen excusationem ibet in versu sequente, ubi item clypei *προσωποποιοῦνται*. *randi* vim verbum *μήδεσθαι* habet etiam in Simonidis Fragm. *μέλισσαν ξανθὸν μέλι μηδομέναν*. De Galatarum nomine, iod Pausanias *ὀψέ ποτε* Celtis inditum scribit, dixit Herman-ıs l. l.

210.

φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
τειρομένη. νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἱδρώς.

aec in alio scriptore non recte dicta esse nemo suspicaretur. at llimacheus dicendi usus requirere videtur ut scribatur *ἀμηχανίης τὸ λυγρῆς τειρομένη*. Sic enim constanter ille in hoc dicendi enere praepositione *ὑπό* utitur, ut subiecta exempla docent. h. Apoll. 49 *ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος*. h. in Dian. 21 *ὑπ' ὠδί-σσι τειρομένη*. 191 *ὑπ' ἔρωτι πτοιηθείς*. h. in Del. 202 *τ' ὠδίνεσσι βαρυνομένη*. 321 *ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι ῥησ-ομένους*. h. in Iov. 28 *ὑπ' ἀμηχανίῃ σχομένη*. Fragm. LI *νομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἅλωα*. eandem di-ndi rationem obliteratam esse suspicor in Fragm. CLXVIII ex ymol. M. p. 302, 14, quod nec Bentleii neque Heckeri Comm. ll. p. 98 emendationibus persanatum est; editur apud Ety-

mologum *Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα.* Scribendum videtur:

Εἰνατίη δ' ὁμόδελφον ὑπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα
τειρομένην).*

Nimirum omisit grammaticus vocem *τειρομένην* ad consilium suum nihil facientem. consulto transmisi aliorum poetarum exempla quae sunt frequentissima, illud tantum demonstraturus nunquam aliter locutum esse Callimachum. ex prosae orationis scriptoribus qui praepositione *ὑπό* sic usus sit, unum memini Arrianum physicum, qua de re dixi Philol. Gott. XIV p. 38. Ceterum *ἀμηχανίης λυγρῆς* an *ἀμηχανίῃ λυγρῇ* scribatur perinde est. *ι* adscriptum frequentissime in *σ* abiisse nemo nescit. plurali *ἀμηχανίαι* usus est Theognis.

213.

αὕτη τοι φίλε νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ.

Vix credibile est his verbis dici posse id quod poeta dicere voluit; nam si in hunc sensum accipiuntur *haec tua est insula*, non id *αὕτη τοι* dici potuit, sin hoc voluit *haec tibi*, i. e. in tuam gratiam, *mari innatat*, ne hoc quidem bene elocutus est. quare versum excidisse suspicor, cuius hoc pono exemplum:

αὕτη τοι φίλε νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ
[γεινομένῳ πέπρωται ὑποσχέμεν οὖδας ἀγητόν].

217—221.

εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦθος·
'Ἥρη τιμήεσσα πολὺ προὔχουσα θεάων,

---

*) Ilithyia (haec enim est *Εἰνατίη* sive ut in Creticis titulis est *Βινατία*) Iovis et Iunonis filia fuit, itaque soror (*ὁμόδελφος*) illa Ilithyiae, de cuius partu poeta dixerat, filia fuit Iunonis.

σὴ μὲν ἐγώ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι
γνησίη οὐλύμποιο, καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
θηλυτέρην· σὺ δ' ἄνασσα τὸν αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.

niuria, ut mihi quidem videtur, Heckerus versui primo contro-ersiam movit, cum metu coniunctam esse Iridis orationem ne-ans eamque ob causam χόλῳ pro φόβῳ a poeta scriptum coni-iens. atqui vel prima deae verba ostendunt, vereri se ne imme-nor fuisse videatur iussorum Iunonis, suaque culpa factum esse, it in Delo insula Latona partum deposuerit. metuit igitur deae indictam, quam deprecatura extollit Iunonis potentiam seque otam ei addictam esse affirmat. Versum postremum, quo emen-lationem suam confirmari existimat, Heckerus ita interpretatur *u, o regina, eum qui irae meae causa est iam cognosces.* At si ecte φόβῳ scriptum esse ostendi, in his potius verbis aliquid itii inesse statuendum est; quare scribendum puto τὸν ἄξιον ἴσεαι ὀργῆς, *nosces eum qui tua ira et vindicta dignus est.* Praeterea vs. 220 corruptela haerere videtur in γνησίη, quod uo sensu h. l. dictum sit nondum vidi qui docuerit: sive enim um κρείουσα coniungas, ut sit *legitima domina*, sive ad natales leae referatur, ut legitimo matrimonio eam natam esse indicetur, itrumque quo consilio hic dictum sit non intelligitur. quare orrigendum puto σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι, χρυσέη, οὐλύμ-ποιο. Blandientium hoc est, ut quos impense amant vel reve-entur, *aureos* dicant, ut supra vs. 39 de Latona dictum est ρυσέη δ' ἐπεμίσγετο Λητώ. cf. Aristophanes Ran. 483 ὦ ρυσοῖ θεοί.

236.

τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα λέχριος εὗδει.

Non memini unquam me καρήατα numero plurali de unius ca-

pite dictum legere, neque in aliis linguis id factum esse ullo modo probari potest. quare vitium subesse puto scribendumque conicio *κάρη κατὰ λέχριος εὗδει*, tmesi Callimacho satis familiari. Erunt fortasse qui pluralem tueantur Homerico *μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι*, quod deinceps multi imitati sunt. cf. Anal. Alex. p. 155. interest tamen aliquid inter *καρήατα* et *πρόσωπα*, quorum altero oris partes eae significantur quae oculis contiguae sunt, ut *μέτωπα* dicuntur eae quae super oculos sunt. non recte igitur haec cum *καρήατα* comparaveris, ut vix dubitem de veritate emendationis propositae.

239.

ἡ δ' ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσηύδα.

Ferri non potest h. l. verbum *προσαυδᾶν*, cui apertum est nullum locum esse nisi praesentes adsint quos quis alloquitur. praeterea accusativus pronominis desideratur. Dixi de hoc loco in Fleckeisenii Annal. philol. et paed. 1860. p. 54, ubi certa emendatione reposui *ἀλαστήσασ' ἔπος ηὔδα*, nescius tum eandem emendationem fecisse Schneiderum Philol. VI p. 501, opportune Aristarcheae crisios admonentem in Iliad. XV 114 factitatae. consimile vitium tollendum ex Apollonio Argon. III 100.

ὣς φάτο· μείδησαν δὲ θεαὶ καὶ ἐσέδρακον ἄντην
ἀλλήλαις, ἡ δ' αὖτις ἀκηχεμένη προσέειπεν.

Ubi quamvis praesentes adsint quas alloquitur Venus, tamen hic quoque *προσειπεῖν* omisso accusativo obiecti salva oratione dici non potuit. pulchre hoc sensit Brunckius, sed non recte *μετέειπεν* coniecit, cuius mutationis causam se intelligere negat Wellauerus. scribendum omnino *ἡ δ' αὖτις ἀκηχεμένη ἔπος εἶπεν.* denique eadem emendatio adhibenda Homerico h. Apoll.

ἀμειβομένη δὲ προσηύδα. apertum est etiam hic scriben-
m esse ἀμειβομένη δ' ἔπος ηὔδα.

248.

δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον.

egre me continui quin reciperem formam in Vind. et Par. ser-atam ἀνθέλλετο, nimis illam exquisitam quam quae ab impe-ito librario profecta videri possit; quippe aeolicum est illud ἀν-έλλετο, pro ἀνθείλετο dictum ut μέλλιχος pro μείλιχος, έλλος, χέλλων, ἐλλαπίνα alia apud Ahrensium Dial. aeol. . 58, quibus fortasse ἔλλα i. e. εἴλη addendum, de quo dixi ad av. Pall. 33. At aliena est ab huius carminis dialecto forma eolica. sane aliena est; sed Callimachus ut orationi poeticum olorem conciliaret, non anxie ubique dialecti constantiam ser-avit, sed ut ipsi commodum videbatur, etiam epicum sermonem arioribus et ab ionica oratione alienis formis tanquam gemmu-s, ut ipsi videbatur, distinxit. eiusdem generis est quod vs. 255 Vind. restitui ὄρνιχες, quod quis credat scribarum errori de-eri? Elegiaca Callimachi carmina ionica dialecto composita isse constat, et tamen in his non dubitavit ἔλλατε dicere i. e. rma mere aeolica uti, quod simillimum est ei de quo cum ma-ime agimus ἀνθέλλετο. v. Schneidewinum ad Simonidis fragm. . 104 et Heckerum Comment. Callim. p. 53. nec omittendum olicum vocabulum τᾶλις Fragm. CCX. eodem pertinet Τιλ-ωσαία pro Τιλφουσαία vel Τιλφουσία in loco apud Tzetzen l Lycoph. 1226 τὴν μὲν ὅ γ' ἐσπέρμηνεν Ἐρινύι Τιλφω-αίῃ, in quo imitatorem nactus est Apollonium Arg. II 505 Μυρ-ώσιον αἶπος dicentem pro Μυρτούσιον. nec Bentleius Fragm. . 517 Ern. laudandus est in illo versu Τιλφουσσαίῃ restituens. Ιαλλόες χορός item in elegiaco carmine pro Μηλόεις dixit in

loco apud Bergkium Anth. lyr. p. 126. Huic affine est et iam a Buttmanno Lexil. I p. 43 comparatum *βιοπλανές* pro *βιοπλανεῖς* in fragmento apud Bekkerum Anecd. p. 1253. Doricam crasin *κἠμοί* e librorum vestigiis restitui Dian. 81. de *τὠπόλλωνος* dixi ad Apoll. 1. eademque crasis frequens est in epigrammatis. *τίν* Dian. 90 in omnibus libris est. *κοῦρα* casu vocativo ultima correpta est Dian. 72, de quo schol. Vict. ad Il. III 130 *τὸ νύμφα ἰωνικόν, ὡς τὸ τόλμα τῆθα κοῦρα,* diversa ille quidem componens. sed pro *ἰωνικόν* scribendum videtur *αἰολικόν* cll. Choerobosco Bekkeri p. 1200. *ὅτις* aeolicum attigi in Diatr. ad Epigr. XXVIII 2, et in fragmento quod p. 152 tractavi *χήρ* fort. servandum. In tanta formarum non ionicarum multitudine non nimiae audaciae est quod Del. 181 *ἀπαυγάζοντι* restituendum esse conieci. Denique his addo Iov. 18:

Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν οὐδ' Ἐρύμανθος
λευκότατος ποταμῶν.

in quo etsi per se nihil vituperandum est, facile tamen qui Callimachum bene noverit mihi assentietur, pro *μέγας* Ladonis epitheton requirenti pellucidae Erymanthi aquae oppositum. Eam ob causam *μέλας* scribendum suspicor, cuius ultimam syllabam a Doriensibus corripi docent quae composui exempla ad Theocriti Id. II 4 cll. Ahrensio Dial. graec. vol. II p. 173.

249—251.

ἦ μὲν ἔφη· κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοί
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
ἑβδομάκις περὶ Δῆλον, ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ.

Inficete cygnos dici *θεοῦ μέλποντες ἀοιδοί* animadvertit Ruhnkenius Epist. crit. II p. 160, cuius duplex est de his verbis coniectura, sed quarum neutra magnam mihi commendationem habere

idetur; existimat enim Ruhnkenius poetam aut *θεὸν μέλποντες* *ἀοιδαῖς* scripsisse, aut *θεοῦ μέλποντες ὀπηδοί.* Harum prima um aliorum assensum tulit tum Naekii Opusc. II p. 10, nisi quod s Blomfieldo praeeunte *ἀοιδῇ* scribi maluit. Mirum vero viros sa- acissimos non offendisse in eo, quod cygni iam id facere dicun- ur, quod postea demum facturi sunt. nam cum Apollo nondum ditus sit in lucem, quo tandem pacto cygni deum canere dici ossunt? Itaque melius fecisset Ruhnkenius si *μέλψοντες* scri- sisset. at ne hoc quidem probari possit; neque enim Apollinis elebrandi causa cygni advolaverunt, sed ut cantu suo Latonam blectarent partumque quasi elicerent. ipse id satis clare indi- avit Callimachus vs. 251. Atque ita intellexit cygnorum cantum tiam Philostratus V. Apoll. I 4 *αὐτὴ δὲ* (*ἡ μήτηρ τοῦ Ἀπολ-* *λωνίου*) *ἐς ὕπνον ἀπήχθη* (leg. *ἀπηνέχθη*) *κλιθεῖσα ἐν* *τῇ πόᾳ. κύκνοι τοίνυν οὓς ὁ λειμὼν ἔβοσκε χορὸν ἐστή-* *σαντο περὶ αὐτὴν καθεύδουσαν, καὶ τὰς πτέρυγας, ὥσπερ* *εἰώθασιν, ἄραντες ἀθρόως ἤχησαν — ἡ δὲ ἐξέθορέ τε* *ὑπὸ τῆς ᾠδῆς καὶ ἀπέτεκεν.* Vides iam eodem incommodo remi etiam alteram Ruhnkenii coniecturam, quamquam *θεοῦ* *ὀπηδοί* ad sententiam sine dubio recte excogitatum est. Calli- achus autem scripserat:

*ἣ μὲν ἔφη· κύκνοι δὲ θεοῦ μέλλοντες ἄοζοι.**)

c ne quid dubitationis relinquatur de emendationis veritate, ad unc ipsum Callimachi locum referenda est glossa Hesychii: *Ἄο-*

---

*) *ἄοζοι* Callimacho restituendum esse iam olim monui Exercit. phil. Athen. II p. 13. *μέλλοντες* autem pro *μέλποντες* scribendum esse docui Fleckeisenii Annal. phil. et paed. 1860 p. 55, nescius tum idem placuisse m ante me Schneidero Phil. Gott. VI p. 506 male tamen, ut mihi videtur, *ιδοί* defendenti. mihi contra *θεοῦ ἀοιδοί* perinepte dictum videtur, quasi theatri conductor histrionum, ita Apollo cantorum gregem aleret sym- onias musicas exhibentium.

ζοι· μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι. Καλλίμαχος. cf. Athenaeus VI p. 267. Indicatur hoc nomine cuiusvis generis minister, unde non mirum est Hesychium id etiam de μαγείρῳ i. e. sacrarum epularum ministro interpretari, qua significatione posuisse videtur ἄοζος Aeschylus Agam. 239. Cygnos autem Apollinis ministros perhiberi notissimum est et disertim testatur iam a Ruhnkenio allatus Aelianus HA. II 32 κύκνος ὅνπερ οὖν καὶ θεράποντα Ἀπόλλωνι ἔδοσαν ποιηταί. cuius ministerii exemplum habes apud Alcaeum Himerii Orat. XIV 10 ubi Iuppiter Apollinem δοὺς αὐτῷ ἅρμα ἐλαύνειν, κύκνοι δὲ ἦσαν (ἦγον?) τὸ ἅρμα, εἰς Δελφοὺς πέμπει.

266—268.

ὦ μεγάλη πολύβωμε πολύπτολι πολλὰ φέρουσα,
πίονες ἤπειροί τε καὶ αἳ περιναίετε νῆσοι,
αὐτὰρ ἐγὼ τοιῇδε δυσήροτος.

Ante Stephanum legebatur ὦ μεγάλ' ὦ πολύβωμε, atque ita codd. habere videntur omnes praeter Par. Ven. Vind. qui Stephani scripturam repraesentant. Telluris nomen omitti non posse intellexit Ernestus, qui Γῆ μεγάλη coniecit, quae certe non facilis est emendandi ratio. quare nescio an scribendum sit ὦ γαῖ' ὦ πολύβωμε. Erroris origo explicatu facilis est; nimirum γαῖ' ὦ in γαλω abierat, quod emendaturus librarius pro captu suo mutavit in μεγάλ' ὦ. consimili scribarum stupore in h. in Iov. 79 γένος in Διός depravatum vidimus. nec dispari errore in Epigrammate XXVIII 2 πολλούς ex λαούς natum est.

In sequente versu non indigna est memoratu orationis conformatio ea, qua poeta pro simplici καὶ αἱ περιναίουσαι νῆσοι vel καὶ αἳ περιναίουσι νῆσοι, versus necessitate cogente apostropha utitur καὶ αἳ περιναίετε νῆσοι, feraces

nt continentes vosque quae adiacetis insulae. non alias id factum memini in nomine appellativo. Tertio versu, cum libri *ὐτή* habeant, mirum est editores Ernestianum *αὕτη* sequi maluisse quam Stanleii emendationem *αὐτάρ*, quam oppositionis atio flagitat; ceterae terrae insulaeque feraces sunt, ego vero talis, qualem videtis, inculta et sterilis.

275—277.

τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου
κλήζῃ Ἀπόλλωνος κουροτρόφος· οὐδέ σ' Ἐνυώ,
οὐδ' Ἀίδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Ἄρηος.

'emerarius fortasse videbor, meticulosis quidem, si his aliquid itii inesse me suspicari professus fuero; et tamen prorsus incredibile est, scripsisse poetam id quod hodie legitur. Qui enim ieri potuit ut cum Delon sanctissimam esse insulam atque *ab mni contagio tutam* demonstrare vellet, recte quidem neque ella geri neque mori quemquam in ea diceret, at prius illud de ello bis diversis locis inculcaret, omitteret autem quod vel maxime ommemorandum erat, non licuisse mulieribus in Delo parere? Notissimus eam in rem locus est Thucydidis III 104 disertim uod dixi attestantis: *θῆκαι ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν Δήλῳ πάσας ἀνεῖλον, καὶ τὸ λοιπὸν προεῖπον μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ μήτε ἐντίκτειν, ἀλλ' ἐς τὴν Ῥήνειαν διακομίζεσθαι.* Puerperium enim cum contagio conunctum veteres credidisse praeter alios ostendit Euripides Iphig. Taur. 380

τὰ τῆς θεοῦ δὲ μέμφομαι σοφίσματα,
ἥτις βροτῶν μὲν ἤν τις ἅψηται φόνου
ἢ καὶ λοχείας ἢ νεκροῦ θίγῃ χεροῖν,
βωμῶν ἀπείργει μυσαρὸν ὡς ἡγουμένη.

Cui iungendus Theophrastus Char. XVI in superstitionis exemplis ponens *οὔτ' ἐπὶ νεκρὸν ἐλθεῖν οὔτ' ἐπὶ λεχώ.* ubi vide Casaubonum. Itaque non dubitandum videtur quin Callimachus scripserit id quod edidi:

οὐδέ σ' Ἐλευθώ,

οὐδ' Ἀίδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Ἄρηος.

Ubi habes iam pariter ut in Euripidis loco *puerperium, mortem, caedem.* Estque haec tanto certior emendatio, cum Callimacho ipsum illum Thucydidis locum obversatum esse sequentia ostendant *χοροὺς τε ἀνῆγον αἱ πόλεις,* comparanda illa cum Callimacheis 279 *πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες,* etiam a Dionysio Perieg. 527 imitatione expressis. Formam *Ἐλευθώ* poeta sumpsit opinor ex Pindaro, e Callimacho adsciverunt Paulus Silentiarius et Antipater Thessalonicensis. Etiam Hesychius, apud quem frequentes sunt Callimacheae, rarissimae Pindaricae glossae, in glossa *Ἐλευθώ· ἀνέρχομαι. Εἰλείθυια,* ad Callimachum videtur respexisse. Tertiam huius nominis formam servavit Artemidorus Onir. II, 35 *ἡ λεγομένη παρὰ Λυκίοις Ἐλεύθουσα**), quod novum est nec in Thesauro adnotatum reperio.

Ceterum, quod sero video, praecepit hanc emendationem loci Callimachei Schneiderus Phil. Gott. VI p. 505. itaque delere ea quae supra scripsi poteram; non feci tamen, quoniam argumentationi Schneiderianae aliquid novi addunt nec prorsus sine fructu legi posse mihi videbantur. ac ne quid desideretur, ipsa Schneideri verba afferam: ‘Certissima coniectura restituo *οὐδέ σ' Ἐλευθώ,* fretus Thucydidis verbis l. l. *τὸ λοιπὸν — δια-*

---

*) Paronymica forma esse videtur; ut *Συράκουσα* a *Συρακώ*, ita *Ἐλεύθουσα* ab *Ἐλευθώ*. ne quis de participio cogitet.

κομίζεσθαι (nam *Ἐλευθώ* non diversa est ab *Εἰλείθυια*. cf. Naeke de Hecal. p. 189). quis enim ferat Enyo ita, ut in vulgata lectione factum, a Marte disiunctam?'

280.

αἵ τε πρὸς ἠοίην αἵ θ' ἕσπερον αἵ τ' ἀνὰ μέσσην.

Non sine arte poeta trium substantivorum primo et tertio praepositionem addidit, secundo autem in medio posito non addidit. Similis concinnitas h. in Cer. 28

ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι,
ἐν δὲ καλὰ γλυκύμαλα.

de quo dixi in Diatriba ad h. l. Iuvat haec aliis quibusdam exemplis illustrare. in hoc ipso hymno 280—284 leguntur quinque versus, in quibus adiectivum *χρύσεος* et substantivum *χρυσός* ita alternant, ut strophica quasi cum proodo, aut si mavis cum mesodo responsio evadat:

χρύσεα · χρυσῷ · χρύσειον · χρυσῷ · χρύσειον

Ecquis haec casui potius quam consilio tribuat? non magis profecto quam vs. 183 sqq.

τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον;
τίς δὲ λιμήν, ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
φίλαο, καὶ ποίας ἡρωίδας ἔσχες ἑταίρας;

ubi certa lege alternant *τίς* et *ποῖος*. nec dispar artificium cernere mihi videor in duobus locis hymni in Dianam. Horum primus hic est 113—118

113 *ποῦ δέ σε τὸ πρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;*
114 *Αἵμῳ ἐπὶ Θρήικι, τόθεν βορέαο καταῖξ*
115 *ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα.*
116 *ποῦ δ' ἔταμες πεύκην, ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης;*

117 *Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ, φάεος δ' ἐνέηκας ἀυτμὴν*
118 *ἀσβέστου, τό ῥα πατρὸς ἀποστάζουσι κεραυνοί.*

Haec neminem latebit singulari arte composita esse. Versui 113 oppositus est 116, versibus 114 et 115 respondent 117 et 118, ut hoc schema habeas:

113. 114—115. 116. 117--118.

Neque diversa ratio est versuum 259—268, quorum primo et postremo, quibus deam compellat poeta *πότνια Μουνυχίη λιμενόσκοπε χαῖρε Φεραίη* et *χαῖρε μέγα κρείουσα καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ*, interiecta sunt quatuor versuum paria, quorum singulis exemplum impietatis erga deam continetur, ut hoc schema evadat:

259. 260 261. 262 263. 264 265. 266 267. 268.

Neque omittendum singula quae dixi exempla eandem orationis speciem ita referre, ut quae post admonitiones *μή τιν' ἀτιμάζειν, μὴ ἐριδαίνειν, μηδέ τινα μνᾶσθαι, μηδὲ χορὸν φεύγειν* sequuntur cuiusque admonitionis causae omnes ordiantur a verbis *οὐδὲ γάρ*.

Cognata huic argumento alia lex est item in Callimacheae artis exemplis ponenda, qua eadem notio in eodem versu aut eadem forma ter redditur ut Lav. Pallad. 139

σύν τ' εὐαγορίᾳ σύν τ' εὔγμασι σύν τ' ὀλολυγᾷ,

aut ter eadem forma leviter immutata ut in Del. 31

ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπᾳ θ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ,

ubi tametsi per metrum licuisset, non tamen scripturum fuisse poetam credo *ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπᾳ θ' ὅσσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ.* quare meo iure in corruptelae suspicionem vocavi hoc in Del. 194:

ἔνθα νότος, ἔνθ' εὗρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα.

ıod non existimo esse Callimacheae elegantiae, qui scripsit inor:

ἧχι νότος, ἔνθ᾽ εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα.

θα ex ἧχι corruptum video apud scholiastam Pindari Pyth. . 45 in Callimachi loco ex Apoll. 90. Plane autem confirmat ıod dixi acerrimus Callimachi etiam in his rebus imitator Dioısius Per. 416:

ἔνθα Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων.

645:

οἱ μὲν πρὸς βορέην, οἱ δ᾽ ἐς νότον, οἱ δ᾽ ἐπὶ ῥιπήν.

qui item Callimacheum dicendi genus expressit Nonnus Dion. 224

δῶκε βόας, πόρεν αἶγας, ὀρίτροφον ὤπασε ποίμνην.

283—285.

οἱ μέν τοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
ἀσταχύων φορέουσιν, ἃ Δωδώνηθι Πελασγοί
τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται.

'o φορέουσι ad rem accommodatius scripsisset quod scholiasta suo libro habuisse videtur πέμπουσιν. neque enim ipsi fent Apollini Delio frugum primitias Hyperborei, sed primi mitnt eas, ut proximi quique populi quasi per manus illas accisant: res nota ex Herodoto, Pausania aliisque. Recte φορέουν haberet, si τοί non dativus esset, sed particula, ut hic evaıret sensus: *Hyperborei primi sacra ferunt Pelasgis Dodonaeis*, hi deinceps ea aliis tradant. at vide quae de τοί particula Calnacho non usitata dixi in Diatribe p. 143. Ceterum de Hyperboorum sacris Delum missis intelligo etiam alium Callimachi cum ex incerto carmine servatum:

Ῥιπαίου πέμπουσιν ἀπ' οὔρεος, ἧχι μάλιστα
Φοῖβος ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

Ita enim haec ad unum fragmentum coniungenda videntur, quae diversis locis leguntur apud schol. Apollonii Arg. IV 284 et Clement. Alex. Protr. p. 8. vid. Fragm. CLXXXVII et CCXV*) Quod eodem versu vulgo legitur Δωδώνηθε, dubitari non poterat quin Δωδώνηθι scribendum esset. Ferri illud quidem potest per linguae usum; quis enim nescit recte dici οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος Epigr. XXXIX 1. αἱ ἐκ Βοιωτῶν γυναῖκες apud Aristophanem Lys. 40. *pastor ab Amphryso* apud Virgilium Georg. III 2. aliaque eiusdem generis apud alios. at hoc loco vel propter τηλόθεν in eadem orationis parte positum certissimum est scripsisse poetam Δωδώνηθι. Eodem vitio in Callimachi Fragm. CIII 4 editur ζήλῳ τῶν Νεμέηθε**), et contrario errore in Nicandri fragmento apud schol. Ther. 460:

τῷ μὲν ὑπὸ Ζωναῖον ὄρος δρύες ἀμφί τε φηγοὶ
ῥιζόθι δινήθησαν ἀνέστησαν τε χορείας.

ubi corrige ῥιζόθε. In sequente versu in adnotatione critica εἰσβαίνοντα conieci; sed recte habet edita lectio, nec utitur Callimachus hac praepositionis forma nisi ante vocalem. τηλόθεν ἐκβ. dictum est ut ἐκ σιπύηθεν Fragm. CCCCLIV. Ἀργόθεν ἐκβάντα apud Sophoclem, ne alia aliorum commemorem.

---

*) Aliter de his statuit Heckerus Comm. Callim. p. 143 qui cum primo versu coniunxit Fragm. CLXXXVIII τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Quam ego institui rationem, eam potissimum ob causam praefero, quoniam ita facilius scholiastae ad Apollonii locum error explicari potest, Rhipaeos montes ἐν ταῖς ἀνατολαῖς esse hallucinantis, neque assentior viris doctis ἐπιτέρπεται pro ἐπιτέλλεται scribentibus. cf. Naekii Opusc. II p. 47.

**) Stephanum Byz. p. 472, 10 Νεμέηθεν sine auctoris nomine afferentem male olim Callimachi locum in animo habuisse opinatus sum.

287.

δεύτερον ἱερὸν ἄστυ καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης.

uaenam sit illa quae per excellentiam sacra civitas appellari ›tuerit, nemo adhuc docuit. Ferendum esset, si urbem Melum iisse constaret, quod nescio quo auctore statuit Berglerus ad lciphr. III 16. Nunc verendum est ne mendum traxerint verba, uod ita tolli posse opinatus sum:

δεύτερον Ἱρέων ἄστυ καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης.

Nimirum Meliensium civitas tribus gentibus habitabatur, quarum iomina servavit Thucydides III 92 *Παράλιοι Ἱερῆς Τραχίνιοι.* sacra illa post Dodonam primum Hierensium fines intrabant, inde contiguis Trachiniis tradebantur, quos poeta verbis *οὔρεα Μηλίδος αἴης* designat. Paraliorum fines illa non attingebant, ut qui septentrionem versus Trachiniis incolerent, eamque ob causam nullam eorum poeta mentionem iniecit.

298. 299.

παρθενικαί, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
ἄρσενες ἠιθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.

Nescio qua mea incuria factum sit, ut *παρθενικαί* in textu relinquerem, spreta iam a Reiskio et Ruhnkenio commendata cod. Par. lectione *παρθενικαῖς*, contra quam multa frustra disputavit Ernestus, male *ἠιθέοις* de utroque sexu intelligens. ad rem cf. Pausanias I 43, 4.

314. 315.

ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήια νηὸς ἐκείνης.

Postrema vox, cum nulla navis in superioribus commemorata sit,

quo referri possit non intelligitur; neque vero *ἐκείνης* ita accipi potest ut sit *inclytae illius navis.* Itaque aut *ἐκείνου* scribendum, aut versus excidit huius fere sententiae *eius navis, qua tunc Theseus ad Delum appulerat,* i. e. *νηὸς ἐκείνης, τῇ τότε Δηλιακαῖς Θησεὺς ἐπεκέλσατ' ἐπ' ἀκταῖς,* eodem orationis colore quo legitur Dian. 60 *νηδὺς ἐκείνη, τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι.* Atque haec mihi satis probabilis videtur coniectura esse, sed ut post *τοπήια* virgula ponatur et sequentia *νηὸς ἐκείνης* etc. appositio sint ad *θεωρίδος. τοπήια,* quod recte explicat scholiasta, Schneiderus in Lexico graeco *τυπήια* scribendum suspicatur. atqui non effigiem Theseae navis Athenienses Delum mittebant, sed navem ipsam diligenter per longam annorum seriem usque ad Demetrium Phalereum asservatam, armamentis quae tempus arrosisset per singulos annos suppletis. Quam rem celebri sophismati ansam dedisse constat v. Plutarchus Thes. 23.

320—323.

ὠκέες ἐστείλαντο καὶ οὐ πάλιν αὖτις ἔβησαν,
πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι
ῥησσόμενον καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι ἁγνὸν ἐλαίης
χεῖρας ἀποστρέψαντας· ἃ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη —

Multa in his sunt quae animum advertant, primum traiectio particulae *ἢ* in verbis *πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμόν*, quae et usui et rationi repugnat, nec cum ceteris traiectionis Callimacho ad modum familiaris generibus comparari potest. Tum unde pendere dicendus est accusativus *βωμόν*? ab *ἑλίξαι*, inquies. at *ἑλίσσειν βωμὸν aram volvere* profecto minime dici potest pro *circum aram volvi*, vel *aram circuire*, ut Ernestus interpretatur. Non raro quidem *ἑλίσσειν* neutrali significatione dicitur pro

ἑλίσσεσθαι, nunquam tamen ita dictum reperitur sine praepositione. Porro ῥησσόμενον, quod quo spectet prorsus intelligi non potest, scholiasta ad βωμόν traxit addita interpretatione: περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἔθος ἦν τρέχειν καὶ τύπτειν τὸν βωμόν. Sed huius interpretationis vanitas satis iam explosa est ab editoribus, qui recte intellexere, non aram verberibus caedi, quod absurdum esset, sed ipsos illos, qui circum aram currerent. Ostendit hoc etiam glossa Hesychii Δηλιακὸς βωμός· τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὸν ἐν Δήλῳ βωμὸν καὶ τύπτεσθαι. Ita enim e cod. scribendum est, non τύπτειν, quae Musuri est παραδιόρθωσις, quam nollem secutus esset M. Schmidtius. praeterea pro Δηλιακὸς βωμός scribendum Δηλιακὸς νόμος. apertum est βωμὸς e glossemate in glossam venisse, atque ita demum recte sequi τὸ περιτρέχειν. Itaque correxerunt viri docti ῥησσομένους, quod sane etiam sequens ἀποστρέψαντας postulat. Praestat hoc omnino Ernesti coniecturae, cui ῥησσόμενοι et ἀποστρέψαντες scribendum videbatur, quorum alterum etiam Stephanus voluerat. at hic quidem parum felix conatus est, nisi quis πρίν in tali orationis forma cum nominativo et infinitivo coniungi posse doceat, aut infinitivis verba finita substituat. Ex his omnibus intelligitur locum hunc gravi et inveterato laborare malo, quod non video qui sine forti remedio tolli possit. Scribendum autem suspicor:

πρὶν μεγάλης περὶ βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι
ῥησσομένους καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι ἁγνὸν ἐλαίης.

cf. Sophocles Antig. 1330 μεγάλας πληγὰς ἀποτίσαντες. pronomen σέο unde ortum esse dicam nescio, hoc scio non necessarium esse. saltationem illam circa βωμὸν κερατῶνα peractam esse, a Theseo quidem, auctor est Plutarchus Thes. 21. Si cui

tamen docere contigerit, ἑλίξαι omissa praepositione cingendi significatu recte dici posse, praeter μεγάλης in primo versu nihil novandum fuerit. Ad rem ipsam quod attinet, non inutile fuerit monere, Callimachum, qui Apollinis oblectandi causa hunc morem inventum esse dicit, veram eius causam videri ignorasse. Tota ritus a poeta descripti ratio ostendit, non aliam ob causam eum inventum esse nisi ut expiaretur Thesei erga Ariadnen perfidia. Subindicat hoc eadem quam modo attuli Hesychii glossa quantumvis corrupta, cuius altera pars, quae post τύπτεσθαι sequitur, in cod. ita scripta est: ἤρξατο τούτου (τοῦ νόμου) Θησεὺς χαριστητὴς ἀπάτης λαβύρινθος φυγῆς. non sufficiunt his emendandis quae interpretes Hesychii coniecerunt: χάριτι τῆς ἀπὸ τοῦ λαβυρίνθου φυγῆς, vel χαριστήρια τῆς ἀπὸ τοῦ λαβυρίνθου φυγῆς, deleta quae non temere deleri debebat voce ἀπάτης. Ego hoc unum video indicata post ἀπάτης lacuna scribendum esse ἤρξατο τούτου Θησεὺς εὐαρεστήρια τῆς ἀπάτης, *ut fraudem commissam expiaret*, sive ut *deae iram propter commissam fraudem placaret*. cf. Dionysius Halic. AR. I 67 σὺν ἱκετείαις καὶ θυσίαις εὐαρεστηρίοις, i. e. sacrificiis quibus pacem a penatibus exorabant. Eandem vocem restitui Dionysio l. l. 88 ubi vulgo legitur: θύουσι δ' ἐν αὐτῇ (Παλιλίων ἑορτῇ) περὶ (leg. ὑπὲρ) γονῆς τετραπόδων οἱ γεωργοὶ καὶ νομεῖς θυσίαν χαριστήριον. At χαριστήριος θυσία eorum est qui diis pro *acceptis* beneficiis gratias agunt, quod cum alienum sit ab hoc loco, scribendum haud dubie θυσίαν εὐαρεστήριον i. e. sacrificium placatorium, quo sacrificantes deorum benevolentiam sibi expetunt, quo sensu Horatius Carm. III 23 dixit *si ture placaris penates et horna fruge*, i. e. ἢν εὐαρεστήσῃς. placantur dii etiam non irati

a igitur Hesychius dicere voluit, in cuius glossa quam la-
am indicandam esse dixi, vide an sic supplenda sit [*ἄλλοι χαριστήρια τῆς ἐκ τοῦ*] *λαβυρίνθου φυγῆς*, ut iam ve-
s descriptum a Callimacho ritum in diversas partes interpre-
esse videantur.

AD HYMNUM IN CEREREM

3—6.

τὸν κάλαθον κατιόντα (χαμαὶ θάσασθε βέβαλοι)
μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε,
μὴ παῖς μηδὲ γυνὰ μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν,
μηδ' ὅκ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι.

Quam ob causam *θάσασθε* scripserim pro eo quod libri habent *θασεῖσθε* indicavi in adnotatione critica; parenthesios signa addidi Hemsterhusium et Ernestum secutus. at longe aliam scripturam horum verborum Blomfieldus apud scholiastam Platonis Symp. p. 218b sibi repperisse visus est, qui ad Platonica verba *οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος πύλας μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε* haec adscripsit: *ἐντεῦθεν παρῴδησε Καλλίμαχος ἐν ὕμνῳ Δήμητρος καλάθου τό 'θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι'*. praepropere hanc scripturam adoptavit Blomfieldus, non videns ille, si scripsisset ita Callimachus, inepte admoneri profanos ne audire velint ea quae statim inferuntur iussa. apertum est scholiastam Platonis nihil aliud dixisse quam hoc, Callimachum suum illud *χαμαὶ θάσασθε βέβηλοι* adsimulasse solenni illi in mysteriis formulae*)

*) Hac occasione invitatus moneo quod nuper J. Rauch in commentatione de Aetiis Callimachi p. 67 e Servio ad Virgilii Aen. VI 258 Cal-

quenti versu perverse mihi dictum videbatur *neque ex te-* *neque ex edito loco*, quasi qui e tectis spectat non item ex loco spectet. Qui autem sic interpretantur *neque e tectis aliunde ex alto*, ex arbore puta vel colle, suo arbitrio in- t aliquid quod non inest in verbis. ut breviter dicam, re- oppositionem ita facile restituendam:

μήτ᾽ ἀπὸ τῶ τέγεος μήτ᾽ αὐτόθεν αὐγάσσησθε,

o *αὐτόθεν* est *ex loco in quo statis*, *ex plano*. mutatione ma *ΜΗΤΑΥΤΟΘΕΝ*, ut vides, effeci ex *ΜΗΔΥΨΟ-* Γ. ut alio loco *ἐτιάασθαι* in Voss. scribitur pro *ἐψιάασθαι*. erea *μήτε — μήτ᾽* ex certa linguae lege pro *μηδὲ — μηδ᾽* ndum erat. Neque magis probandus est Blomfieldus quod quinto versu leguntur verba *μηδ᾽ ἃ κατεχεύατο χαίταν* vel gine dicta putat, quae matrimonium initura comam in hono- lei heroisve alicuius posuerit, vel de femina quae propter mor- ffinis comam detonderit. atqui *καταχεῖν χαίτην* earum est, m comae vitta solutae libere per collum vagantur. similiter rus Il. V 734 de Minerva dixit *πέπλον κατέχευεν ἑανὸν πα- ἐπ᾽ οὔδει.* nec dissimile est *καταβάλλειν ἴουλον* apud critum XV 85. Ex eodem dicendi usu explicare soleo So- is locum apud Dionysium Ant. Rom. I 48 (fragm. 343):

> *νῦν δ᾽ ἐν πύλαισιν Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ*
> *πάρεστ᾽, ἐπ᾽ ὤμων πατέρ᾽ ἔχων κεραυνίου*
> *νῶτον καταστάζοντα βύσσινον φάρος.*

rse haec perversam lectionem secutus interpretatur Plu- us Mor. p. 100 d. Sophocles suo more exquisitius loquens *στάζοντα* dixit pro *καταχέοντα*. Anchisae dependebat ab

---

o attribuit fragmentum *ἑκὰς ἔστε βέβηλοι*, non Callimachi esse vide- l recentioris grammatici inventum. v. Burmannum ad Servii locum. ba *de Callimacho* Servii sunt, respicere is potuit h. in Apoll. 2.

humeris dorsumque tegebat vestis. Itaque Callimachi verba de innupta virgine intelligenda sunt, quam ad rem apposite Antipatri uti licebit carmine Anthol. Pal. VI 276

Ἡ πολύθριξ οὔλας ἀνεδήσατο παρθένος Ἵππη
χαίτας, εὐώδη σμηχομένα κρόταφον*)·
ἤδη γάρ οἱ ἐπῆλθε γάμου τέλος.

ubi recte iam vides scriptum esse *ἀνεδήσατο*, quod pessimis coniecturis vexatum est. Hippe dum innupta erat, *κατεχεύατο χαίτας*, nunc autem nupta *ἀνεδήσατο χαίτας*. Commemorat igitur Callimachus pueros, matronas, virgines. Aliter haec intellexit etiam Schneiderus Phil. Gott. VI p. 532, cui *καταχευάμεναι* eae sunt, quae nimio dolore vel bacchico quodam furore abreptae nullam habent capillorum curam. Quae mihi aliena ab h. l. esse videtur interpretatio. Superest postremus versus, in quo explicando frustra operam posuerunt interpretes. quodsi quis hoc mihi concedat, *ἀφ᾽ αὑαλέων στομάτων πτύειν*, quod ieiunorum est, indicare tempus matutinum, facile idem mihi dabit excidisse versum, quo contrarium i. e. pomeridianum vel vespertinum tempus indicatum erat, ut haec emergat sententiarum series: *ne quis calathum adspicere audeat, neque mane*, quo tempore calathus ex templo effertur et pompa instituitur, *neque vespera*, quo tempore in locum suum reponitur. Haec si recte disputata sunt, apertum est in hanc sententiam aliquid a poeta scriptum fuisse:

μήθ᾽ ὅκ᾽ ἀφ᾽ αὑαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι,
[μήθ᾽ ὅκα δειελινοὶ λιπαρᾶς τερψώμεθα δαιτός.

Non inepte compares Horatii Carm. IV 5 preces fundere iubentis *integro siccos mane die, et uvidos, cum sol oceano subest.*

---

*) Nescio an scripserit Antipater *πλόκαμον*. cfr. Callim. L. P. 32 *λιπαρὸν σμαξαμένα πλόκαμον.*

16. 17.

Καλλιχόρῳ δ' ἐπὶ φρητὶ καθέζεο παιδὸς ἄπυστος
αὐσταλέα ἄποτός τε, καὶ οὐ φάγες οὐδὲ λοέσσω.

e primi versus scriptura satis dictum est in adnotatione critica. ec poenitet receptae e Clemente lectionis etiam post ea quae ontra Naekium et Schneidewinum scripsit Schneiderus l. l., qui on ferens deam consedisse, servata librorum scriptura *τρὶς δ'* πὶ *καλλίχορον* reliqua ita commodius scribi posse opinatur:

τρὶς δ' ἐπὶ καλλίχορον φρέαρ ἵκεο δαιτὸς ἄπαστος
καὐσταλέα ἄποτός τε,

t versum qualis ex Clemente nunc editus est, non ex hoc hymno etitum, sed ad *Αἴτια*, in quibus item de Cerere poeta egerit, eferendum existimat. Mihi haec omnia coniecturis niti videntur ncertissimis, nisi quod *δαιτὸς ἄπαστος*, quod mihi quoque, um primum Naekii adnotationem legi, in mentem venit, on improbandum videtur. Quod enim filiae investigandae caua Ceres terrarum orbem pererraverat, necdum eam reppererat, l post vs. 9 iterari non modo non necessarium, sed etiam subbsurdum erat, hoc quidem loco, quo miserum potius deae haitum describi expectabas, cibi expertis, squalore obsitae potuue abstinentis. Itaque verum esse puto *δαιτὸς ἄπαστος*, sed t sequentis versus partem alteram *καὶ οὐ φάγες οὐδὲ λοέσσω*, x vs. 12. interpolatam et in genuinorum verborum locum sufectam arbitrer. quae etiam Hermanni sententia fuit apud chneidewinum Coniect. crit. p. 83. Unum est quod addam. ro inficeto vs. 15, qualis quidem in plerisque libris exhibetur, ρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου δράμες ὀμφαλὸν Ἔνναν, ego cunam indicavi. Non incredibile tamen est, id quod etiam Naeius l. l. statuit, verba *τρὶς δ' ἐπὶ καλλι* revera in antiquo co-

dice adfuisse, interpolatores autem non nisi sequentia addidisse. Hoc igitur si verum est, non male totum versum ita refinxeris τρὶς δ' ἐπὶ Καλλι[ρόης ἵκον εὐήρυτον ὕδωρ]. in his cetera quidem incerta sunt, at Callirrhoe, fons Athenarum nobilissimus, aptissime commemoratur. εὐήρυτον ὕδωρ sumpsi ex Homer. h. Cer. 106. simile item quod incertus poeta, ipse fortasse Callimachus, dixit de Clepsydra in arce Athenarum κλεψίρρυτον ὕδωρ apud Hesychium s. v.

In iis quae his proxime inferuntur post vs. 19 unius versus lacunam esse puto. postulare hoc videtur illud Callimachi orationis ad strophicam concinnitatem conformandae studium, de quo in Diatribe ad vs. 28. ad Dian. 130. et Del. 280. exposui. Cum enim tria ponat poeta, quibus commemorandis melius quam erroribus deae describendis operam insumi dicit, ac cum unum quodque horum a voce κάλλιον ordiatur, verisimile est primum illud de legibus a dea θεσμοφόρῳ datis pariter ac quod tertio loco de vindicta impietatis tradit, eodem versuum numero inclusum fuisse, ut qui his interiacent versus tres mesodi instar duobus versuum paribus circumdati fuerint. Quod in eodem illo versu scribi posse conieci, ἐὰν θέτο πότνια τάξιν, ad iustum rerum civilium ordinem, qui legibus efficitur, referebam, quam sententiam in eo quem excidisse conieci versu enucleatius explicarit: nisi aliquid de matrimonii a Cerere primum instituti sanctitate additum fuit.

22.

Ἁνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν.

Sine idonea causa Wernicke ad Tryphiod. p. 397 pro ἀγαθάν malebat ζαθέαν. Brevium syllabarum in consonantem exeuntium productionem apud Callimachum his observavi locis. Apoll.

2 ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός. 19 ἢ κίθαριν ἢ τόξα. 20 οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα, ubi Wernicke οὐδὲ Θέτις φίλον υἷα tentat. Del. 83 ἦ ῥ' ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι, ubi Vind. ἐτεόν γ' ἐγένοντο. 193 ἀνθέρικος ὥς. 194 ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος. 229 Ἀρτέμιδος ἥτις τε θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης. 238 μή οἵ τι καὶ αἰφνίδιον ἔπος εἴπῃ. 263 βαθὺς Ἰνωπὸς ἑλιχθείς. Ex his ἑκὰς ἑκάς ut e solenni formula receptum satis excusationis habet; pro κίθαριν plures libri κιθάρην habent; de ἀνθέρικος ὥς et similibus Hermannus Orph. p. 700 dixit; αἰφνίδιον ἔπος defenditur eo quod ἔπος apud Homerum digammatum est; Τριπτόλεμος et Ἀρτέμιδος excusationem habent a nomine quadrisyllabo, quae quamquam non cadit in Θέτις Ἀχιλῆα, νότος ἔνθα, βαθὺς Ἰνωπός, tamen ne haec quidem in vitii suspicionem vocanda sunt.

28.

ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι.

Fuerunt quos male haberet πίτυς numero singulari positum, cum reliquae arbores pluralem habeant. Facile id evitare potuit poeta scribendo ἐν πίτυες μεγάλαι πτελέαι τ' ἔσαν. noluit tamen hoc facere, quod sic concinnitas periret, qua varia arborum genera composita sunt, quorum unicuique praepositionem praefixit totamque orationem ita instituit, ut secundam et quartam arborem epitheto ornaret, primam et tertiam inornatam relinqueret. dixi de hoc poetae nostri artificio aliis locis, neque dubito quin eodem concinnitatis studio ductus non ὄχναι scripserit Callimachus, sed ὄχνα, ut iam singularis singulari, pluralis plurali respondeat. Nam illud sane fieri non potest ut πίτυς ultima correpta pro plurali sit, quod in bono poeta intolerabile, in se-

rioris aetatis poetastris fortasse ferendum est, quemadmodum Parmenio Anth. Pal. IX 113 in plurali *κόρῖς* dixit, si tamen dixit, neque locus corruptus est, et scriptor Sibyllinorum Orac. I 187. V 418. IX 96. 199 *πόλῖς*. ita enim corrigendum est quod omnibus his locis editur *πόλεις*.

30. 31.

θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ,
ὅσσον Ἐλευσῖνι Τριόπᾳ θ' ὅσον ὀκκόσον Ἔννᾳ.

Revocavi librorum scripturam *Τριόπᾳ*, cui iusto calidius critici *Τριόπῳ* substituerunt. usitatum huius loci nomen est *Τριόπιον*, non *Τρίοπον*. cuius formae quod unicum exemplum extat apud Theocritum XVII 68 parum certa fide nititur:

ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ Τρίοπον καταθεῖο κολώναν.

ubi meo iudicio rectissime *Τρίοπος* a *Τρίοψ* restituit Stephanus. a vulgari forma *Τριόπιον* si poeta versus causa recessit, *Τριόπη* potius quam *Τρίοπον* eum finxisse crediderim, quocum commode comparari possunt aliarum urbium nomina, *Καλλιόπη Πανόπη Ἀλόπη Ἰόπη Παρθενόπη*. At fortasse alius urbis Cereris cultu clarae nomen in *Τριόπᾳ* latet. quid enim? nonne permirum videri debet Triopium hic commemorari, quod postea demum a Triopidis occupatum Cereris cultu inclaruit? qui tanto mirabilior anachronismus est, cum ipse poeta expressis verbis dixerit *οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον.* Itaque suspicari possis pro *ΤΡΙΟΠΑΙ* unius literae transpositione facta scribendum esse *ΤΡΙΠΟΛΑΙ*. Tripoles in Graecia fuerunt plures, in Messenia, in agro Laconico, in Arcadia, Rhodo. Thessalia, Macedonia. Quarum quam potissimum in animo habuerit poeta, si tamen scripsit, quod ego dubitanter conieci, alii

fortasse docere poterunt. Corruptum praeterea in verbis supra adscriptis videtur *ἐπεμαίνετο*, quod fere in malam partem dicitur de amore impotente vel incesto, ut apud Homerum *τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμαίνετο.* et sic apud bonos scriptores, si recte memini, constanter. Ad veram lectionem ducere videtur bonorum librorum scriptura *ἐπεμαίετο*, in qua *ἐπαγαίετο* mihi latere videbatur, nisi quis *ἐπαγάλλετο* praeferat, quod non multum distat ab *ἐπεμαίνετο*. quantillum enim interest inter *ΕΠΕΜΑΙΝΕΤΟ* et *ΕΠΑΓΑΛΛΕΤΟ*? Versu sequente pro *Τριοπίδαισι* Ven. *Τριοπίδεσσι*, quod *Τριοπίδῃσι* scribendum erat. Observasse enim mihi videor, quae plurimis locis in codicibus reperitur dativi primae declinationis forma *εσσι*, eam non ex *αισι* natam esse sed ex *ῃσι*. In Rhiani carmine Anthol. XII 121 Pal. habet *ῥοδέεσσιν*, quod recte Brunckius *ῥοδέῃσιν* scripsit, et apud nostrum Del. 242 pro *δυστοκέες* non *δυστοκίαις* edere debebam, sed *δυστοκίῃς*. in oraculo a Welckero Syll. Epigr. p. 263 edito *Τημενίδεσσι* male relictum est pro *Τημενίδῃσι*.

36.

ἀμφότερον, πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσιν ὁπλίσσας.

Notissimus hic usus est vocis *ἀμφότερον* multisque exemplis praeter necessitatem illustratus a Blomfieldo ad vs. 79. nec memorassem ego, nisi res etiam aliis poetis profutura esset, velut Empedocli cuius hi versus sunt apud Simplicium phys. f. 86 b. (p. 65 ed. Stein.):

οὐλοφυεῖς μὲν πρῶτα τύποι χθονὸς ἐξανέτελλον,
ἀμφοτέρων, ὕδατός τε καὶ οὔδεος αἶσαν ἔχοντες.

ubi ex certa linguae lege scribendum *ἀμφότερον*. eodem vitio legitur in Sibyll. Orac. XI 3:

δῶκε κράτος καὶ ἀφείλαϑ᾽, ὃ δὴ χρόνον ὥρισεν αὐτοῖς ἀμφοτέρων, ζωῆς τε καὶ οὐλομένου ϑανάτοιο.

Hic etiam *ἀμφότερον* scribendum, idque eo confidentius, cum idem loquendi genus sacrorum librorum scriptores usurparint. raro in hoc dicendi genere pro *ἀμφότερον* ponitur *ἀμφότερα*, ut apud Theognin 980 *χερσίν τε σπεύδου χρήμασί τ᾽ ἀμφότερα*, nisi hic quoque *ἀμφότερον* scripsit. at prorsus singulare est quod Leonidas Tarentinus Anth. Pal. IX 25 dixit *ἀπλανέας τ᾽ ἄμφω καὶ ἀλήμονας*, non tam propter pluralem, quam propter locum quo *ἄμφω* positum est, ceteris *ἀμφότερον* aut in capite sententiae aut, quod longe rarissimum, in fine ponentibus. Admonent me haec alius Callimachi fragmenti apud schol. Apollonii Arg. III 1322 *ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης* (Fragm. CCXIV) quod uno eoque perraro vocabulo auctum viri docti exhibere potuissent. de *ἄκαινα* enim agit scholiasta Apollonii, ut apertum sit hac ipsa voce in fine praecedentis versus Callimachum usum fuisse. non recte igitur Heckerus Comm. Callim. p. 89 versum illum cum Fragm. CXXV coniunxit.

45.

στέμματα καὶ μάκωνα, κατωμαδίαν δ᾽ ἔχε κλαΐδα.

In antiquae artis operibus haud pauca reperiuntur monumenta, in quibus sacerdotes clavem gestantes repraesentantur, at non sane ut humero eam affixam habeant, sed ut omnes clavem tenemus, dextra eam manu gestantes. Ea me res olim movebat, ut *κλαΐδα* de humero Erysichthonis interpretandam putarem, quam manu tenens dea demulcere conatur ferocem iuvenem. Atque ita haec intellexisse video etiam Heckerum, male tamen et praeter necessitatem corrigentem *κατωμαδίας δ᾽ ἕλε κλαιδός*.

nunc redeo ad vulgarem *clavis* significationem, modo ne quis cum Ernesto interpretetur *humerisque reposuit clavem*, sed *habebat clavem de humeris pendentem* licio scilicet adnexam.

52. 53.

ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα
ὠμοτόκος, τᾶς φαντὶ πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα.

Convenit fere illud Ovidii Metam. XIII 803 *foeta truculentior ursa*. *ὠμοτόκος* enim Callimacho lea est *a partu recens*, *modo partu liberata*; similiter *ὠμόυπνος* dicitur qui modo in somnum lapsus est ab Eupolide Fragm. Com. II p. 551. et *σπαρτοπόλιος ὠμόγραυς* a Menandro apud Photium Lex. p. 529, 20 sive Fragm. Com. V p. 109 mulier quae aetatis florem transgressa anus fieri incepit. deflexit igitur aliquantulum Callimachus ab usitata adiectivi *ὠμοτόκος* significatione, in quo eius exemplum secutus est Nonnus Dion. XV 200, cum h. l. tum h. in Del. 120 *ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι*, ubi *ὠμότοκος* passivam significationem habet, quam optime illustrat Plinius HN. XI 176 *superiora omnia* (animalia) *perfectos edunt partus, haec inchoatos, in quo sunt genere leaenae, ursae.* cf Aristotelis H. A. VI 27. Non ausim igitur Schneidero Phil. Gott. VI p. 509 accedere in utroque Callimachi loco vocem *ὠμοκότος* reponenti.

71. 72.

καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος.
τόσσα Διώνυσον γὰρ ἃ καὶ Δάματρα χαλέπτει.

Dixi de his versibus quantum satis est in adnotatione critica: habeo tamen quae addam. poterunt enim ii qui alterum versum pro spurio reiciunt sententiae suae aliquam veritatis speciem ex eo conciliare, quod Callimachus particulam *γάρ*, in cuius usu post

plura vocabula alii, inprimis Attici mirifice luxuriantur, nunquam secundae tertiaeve voci subiecit, nisi forte in talium vocularum coniunctione quales sunt καὶ σὺ γάρ. ut vel hanc ob causam h. in Iov. 86 probari non possit scriptura a Valckenario commendata. Anxiam saepe, ne dicam putidam Alexandrini poetae in eiusmodi rebus posuerunt diligentiam, cuius nullam aliam causam habuerunt, quam quod illis sic placebat. eodem pertinet quod in Diatribe ad h. in Iov. 72. de particula τοί a Callimacho caute vitata dixi, ne metricas quasdam leges commemorem. quare si genuinus est de quo dicimus versus, videndum ne scripserit poeta:

τοσσάδε γὰρ Διόνυσον ἃ καὶ Δάματρα χαλέπτει.

Quod de positu particulae γάρ dixi, etiam aliis Callimachi locis prodesse poterit. Notum est fragmentum in tribus Etymologicis servatum, quorum Parisiense habet praescripto Callimachi nomine haec pauca: ἄκουσον ὀφθαλμοὶ γάρ. Ultraiectinum καὶ κόσσον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπαθέως ὅσον ἀκοή. εἰδυλίς. denique Gudianum καὶ κόσσον ὀφθαλμὸς γὰρ ἀπ' εὐθεὼς ὅσσον ἀκούει, ἢ δύλις. Ex his igitur Naekius Opusc. I p. 71 egregio acumine elicuit:

ὀκκόσον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπευθέες, ὅσσον ἀκουή
εἰδυλίς.

Ac sententiam horum verborum verissime Naekius perspexit; at particulam γάρ, ut dixi, certo Callimachus hoc loco non posuisset. praeterea valde dubito de ὀκκόκον — ὅσσον, *tam* — *quam*. neminem fugit ὅσον ὅσον saepissime sic coniungi, sed alio sensu neque unquam disiunctim. Naekio autem, si recte conicio, obversabatur locus Theocriti Id. IV 39 ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβης. Sed haec depravatissima esse ostendi in Philol. Gott. XIII p. 397, ubi sententiam tale quid requirere de-

monstravi: *ὅσον ἄχθευ, ἐμὶν φίλα, ὅσσον ἀπέσκλης*, i. e. *quantos dolores tulisti, o mihi cara, quantum extabuisti!* Itaque nihil facit hic locus ad commendandam Naekii emendationem, cui aliam opponam:

ἄισον· ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπευθέες, ὅσσον ἀκουή
εἰδυλίς.

i. e. *audiendum tibi est, si quid certo scire vis*, cuius loco quod Etym. Par. habet *ἄκουσον*, nihil est nisi interpretatio verbi *ἄισον*, quod a grammaticis fere per *ἀκούειν* explicatur, ut ab Hesychio *Ἄιεν δέ· ἤκουεν δέ.* Sed redeo ad particulam *γάρ*, quae item non suo loco posita est in Fragm. CXXII 1

καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἦνται.

in quo versu voculis *γάρ* et *παρ'* transpositis scribendum *καὶ γὰρ Ἀθηναίοις πάρ'*, notissimo usu particularum *καὶ γάρ* eo, de quo dictum est ad Menandri Rel. p. 243. Denique afferam qui non minus certissima vitii indicia habet versum nostri poetae ab Hephaestione p. 49, 17 servatum sive Fragm. CLXXXII

φιλωτέρα ἄρτι γὰρ ἁ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

ita enim recte Hermannus dedit pro *γάρ οἱ Σικλά.* sed praeterea scribendum erat

*Φιλωτέρα**), *ἄρτι γὰρ ἁ Σικελὰ μὲν Ἔννα —*

ut Philoteram, quae Ptolemaei Philadelphi seror erat, alloquatur poeta. Dixi olim de Philotera ad Stephanum Byz. p. 666, sed neglecto quantivis pretii testimonio de singulari verecundia re-

---

*) Cognatum nomen *Φιλτέρα* in Thesauro Par. omissum Attico titulo a Boeckhio C. I. vol. I p. 916 et nuper a Jahnio ad Pausaniae descript. arcis Athen. p. 44 edito restituendum est:

Παλλὰς Ἐρεχθειδᾶν ἀρχαγέτι, σὸν κατὰ ναόν
ἅδε τοι ἱδρύθη Φιλτέρα Ἱρ[οκλέ]ος.

Sic enim haec redintegranda sunt.

giae sive virginis sive matronae apud Clementem Alex. Strom. IV p. 522 b: *Φιλωτέραν δὲ ὁπότε μέλλοι εἰσιέναι τὴν πύελον ἡσυχῇ ἐπαναστείλασθαι τὸν χιτῶνα καθ᾽ ὅσον τὰ γυμνὰ τὸ ὕδωρ ἔσκεπεν· εἶτα κατ᾽ ὀλίγον αὖθις ἀνιοῦσαν ἐπενδύσασθαι.* quibus addantur licet quae in Philol. Gott. XII p. 627 de glossa Hesychii *Φιλωτερίς· καστανέα* disputavi, in eo tamen falsus, quod festum in honorem Philoterae institutum ab Herodiano in Crameri AO. III p. 277 commemorari credidi; recte ibi legitur *Φιλεταίρεια*, quod de ludis Philetaero Pergameno dedicatis interpretor, idemque sine dubio etiam Theodosio Gramm. p. 69, 22 restituendum, ubi *Φιλωτέρεια* edidit Göttlingus. In Callimachi fragmento, ut hoc addam, Enna fortasse non urbis, sed mulieris nomen erat.

87—90.

ἢ ἔπεσ᾽ ἐξ ἵππων ἢ ἐν Ὄθρυϊ ποίμνι᾽ ἀμιθρεῖ.

Dixi me malle *ἀμίθρει*, cuius rei hanc causam habui quod, si praesens legitur, et haec et quae praecedunt *Ἐρυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν* atque *ἔπεσ᾽ ἐξ ἵππων* ipsa matris verba esse existimandum est. qua ratione oratio interpositis particulis *ἢ — ἢ* parum eleganter interciditur. id cavetur posito imperfecto; ac nos quoque ita loqui solemus: *ward er zu einer hochzeitfeier geladen, so war er aus dem Wagen gestürzt, oder er zählte die Herden auf dem Othrys.* Vs. 88 ubi *δ᾽ ἤπειτα* legitur rectius sine dubio est *δὴ ἔπειτα*, ut in Homero ubique scripsit Bekkerus. nolui tamen quidquam mutare, cum incertum sit quam rationem in talibus poeta grammaticus secutus sit. Gravioris momenti sunt sequentia vs. 89.

ἤσθιε μυρία πάντα· κακὰ δ᾽ ἐξάλλετο γαστὴρ
αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ᾽ εἰς βυθὸν οἷα θαλάσσης —

in quibus *ἐξάλλετο* frustra explicare conati sunt critici. Quid dici debeat rectissime intellexit scholiasta *ηὐξάνετο ἐπὶ τῷ ἐσθίειν.* ex quo fuit cum hunc in codice suo legisse existimarem *ἐξαύξετο*, sive potius *ἐπαέξετο.* nam *ἀέξειν* Callimachus ut omnes epici dicere solet, non *αὔξειν.* Praetuli huic propter maiorem mutationis facilitatem Blomfieldi emendationem *ἐξάλδετο*, sed quam ipse inficete de aucta ventris obesitate interpretatur, Calvo Erysichthonem similem evasisse dicens, cui *pinguis aqualiculus propenso sesquipede extabat.* in tanta interpretationis perversitate fieri non potuit quin tota haec descriptio Blomfieldo sordidissima et infra dignitatem hymni esse videretur. atqui Callimachus hoc dicit: *Erysichthonem quanto plura comederet tanto magis esuriisse.* in quo nihil est quod merito reprehendas. similiter nos dicimus: *ie mehr er as, desto grösser wurde sein magen.* denique confirmat illam emendationem scholiasta Homeri Il. ψ 599 *ἀλδήσκοντος* pariter explicans per *αὐξανομένου.*

95. 96.

κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφεαί,
χὠ μαστὸς τὸν ἔπινε καὶ αἱ δέκα πολλάκι δῶλαι.

Dicuntur haec de luctu quo tota Triopidarum domus propter insatiabilem Erysichthonis famem afflicta erat. insunt autem complura quae animadversione non indigna videri possunt. In his primo loco pono verba *χὠ μαστὸς τὸν ἔπινε*, quae nisi de eo, quem nutrix adhuc lactat, intelligi non possunt. id cum in Erysichthone, viginti minimum annorum iuvene, absurdum sit, satis probabile esse opinor Callimachum scripsisse *μαστός θ' ὃν ποκ' ἔπινε*, sive ut statim apparebit *ἔπωνε.* cuius coniecturae haud leve firmamentum est, quod *χὠ* in Voss. quamquam cum lacunae indicio omittitur. Praeterea non negligi debebat optima

codicum scriptura ἔπωνε, quae aeolica forma est pro ἔπινε. Alcaeus apud Athenaeum XI p. 460 d ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης Διννομένῃ παρίσδων. optime de hac forma meritus est Ahrens Dial. II p. 511 et 532 qui eam non modo Alcaeo Athenaei X p. 430 a ex codd. vestigiis restituit: νῦν χρὴ μεθύσθην καί τινα πρὸς βίαν πώνην, sed etiam Eubulo reddidit emendatione certissima apud Athenaeum X 417 b. His adde Hesychium sive ut equidem puto Alcaeum apud Hesychium Εὔπωνος ὄμβρος (leg. οἶνος)· εὔποτος. quae ex ipso initio strophae alcaicae ducta videntur. Nec dubitandum quin etiam aliis Alcaei locis (Athen. I p. 22 f. X 430 c) πώνειν pro πίνειν scribendum sit. Sed in eodem versu non sine offensione est illud πολλάκι, non propter locum quem occupat (talium enim transpositionum magnus est apud Callimachum numerus), sed propter sententiam, cuius vis mirifice debilitatur eo quod *saepe* ingemuisse servae illae dicuntur. Facile quidem credimus non continuo in gemendo plorandoque illas perseverasse, at id disertim dici a poeta putidum est et exile. nihil tamen mutandum est, sed πολλάκις ita h. l. positum est, ut positam hanc voculam esse observavi apud Theocritum II 88 καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ et vs. 57 δέρματα τᾶν παρὰ τὶν μαλακώτερα πολλάκις ἀρνῶν. ad eundem usum refero haec Callimachi Lav. Pall. 22 Κύπρις δὲ διαυγέα χερσὶν ἑλοῖσα πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν et ibidem v. 65 πολλάκις ἁ δαίμων νιν ἑῷ ἐπεβάσατο δίφρῳ, ubi πολλάκις non proprio et usitato sensu dici, docent quae praecedunt verba, εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων ἢ 'πὶ Κορωνείας ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι ἵππως, i. e. *quotiescunque amata sibi loca visitaret*, quibus vides parum recte πολλάκις inferri ita, ut dea *saepe* illam curru suo recepisse dicatur. rursus Callimachus Epigr. XVI Κρηθίδα

τὴν πολύμυθον δίζηνται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες. neque aliter interpretanda haec Platonis Phaed. p. 73 d: Σιμμίαν τις ἰδὼν πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη, vel haec Apollodori Bibl. I 6, 3 ἡ δὲ κεφαλὴ πολλάκις τῶν ἄστρων ἔψαυε. in horum exemplorum multis *πολλάκις* tam subtilem et quasi aerium significatum habet, vix ut uno verbo commode et plene exprimi possit; plerumque tamen respondet germanico *wol, etwa,* vel latino *si res ita ferebat.* cognatus, at tamen paulo diversus est usus in formula frequenti εἰ πολλάκις, μὴ πολλάκις etc. quam exemplis illustravit Heindorfius ad Platonis Phaed. p. 19. Ceterum ex tota de his versibus disputatione intellectum iri credo, iniuria Valckenarium teste Ernesto alterum versum tanquam spurium et Callimacho indignum deleri voluisse. de nomine μαστός, in quo praecipue vir doctissimus haesisse videtur, abunde dixi ad Epigramma L 1.

102. 103.

εἴθε γάρ αὐτόν
βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέιξαν.
νῦν δὲ κακὰ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.

Non offenderunt haec doctissimos editores, qui cum metum pudorem aliosque animi affectus passim a poetis in oculis hominum insidere dici meminissent, eodem modo etiam famem improbam ἐν ὀφθαλμοῖσι καθῆσθαι dici posse censuisse videntur. Vides quam haec sint diversa, neque auctor sim cuiquam ut ea in re utatur Musonio apud Stobaeum Flor. XVIII 38 de γαστριμάργοις hoc dicente: εὐσχημονεῖν μὴ δυνάμενοι οὐ ταῖς χερσίν, οὐ τοῖς ὀφθαλμοῖς. Paulo tolerabilius in *malis,* ἐνὶ γναθμοῖσι famem Erysichthonis sedere dixisset poeta, vel quod olim in Philol. Gotting. XIV p. 5 dubitanter coniectavi ἐνὶ

σπλάγχνοισι κάθηται, Hesychii glossa usus Ἐνὶ σπλάγχνοις· ἐν ἐντέροις. sed haec glossa referenda potius ad Empedoclem Clementis Alex. Strom. p. 656 (vs. 57 ed. Stein.)

γνῶθι, διατμηθέντος ἐνὶ σπλάγχνοισι λόγοιο.

Nunc aliam sententiam secutus sum et faciliorem et praecedentibus accomodatiorem. Scripsi enim:

νῦν δὲ κακὰ βούβρωστις ἐνὶ θαλάμοισι κάθηται.

ipse igitur Erysichthon κακὰ βούβρωστις *dira fames* dicitur, cui consimile est quod Posidippus apud Athenaeum IX p. 377 a homines famelicos λιμῶν nomine significat; et Alexis Athenaei IV p. 164 d βούλιμός ἐσθ' ἄνθρωπος eodem sensu dixit. Quibus adde indicatum a Boissonado ad Callimachum p. 178 scriptorem infimae quidem aetatis, sed in hac tamen causa non negligendum, ut quem multa ex vetustis scriptoribus derivasse compertum habeam, Constantinum dico Manassem Chron. 3659 ubi Phocas vocatur βούβρωστις καὶ παντοφάγος φάρυξ. Vertendum igitur *nunc autem tanquam dira fames in cubiculo sedet, nun aber sitzt er, ein arger Vielfrass, daheim.* Hac emendatione illud simul consequimur, ut praecedenti Triopae voto de interitu Erysichthonis apte sequentia respondeant. subabsurdum enim est in vulgari interpretatione verbis *utinam filium meis ipse manibus sepelivissem* inferri *nunc autem ingenti fame laborat.* Productae brevis ῐ exempla praebet ipse Callimachus h. in Dian. 55. 66 ἐπὶ μέγα, ib. 47 ἐνὶ Λιπάρῃ, Del. 292 Οὖπίς τε Λοξώ τε, Fragm. 474 μέσσον ἐπὶ ναύταις. Differunt haec quidem eo, quod productio ante liquidam est, sed ut alias brevium syllabarum productiones Callimachus sibi indulsit, de qua re ad vs. 22 dictum est, ita dubitari non potest quin etiam ἐνί h. l. recte produci possit, praesertim cum etiam ante aspiratam productae syllabae exemplum adsit h. in Iov. 36 πρωτίστη γενεὴν μετά

γε Στύγα τε Φιλύρην. Alioquin non minus facili emendatione scribi possit ἔσω θαλάμοιο κάθηται. sed non opus est.

106. 107.

χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη
τετραπόδων· ἤδη γὰρ ἀπηρνήσαντο μάγειροι.

In his etiam versibus vitium latet a criticis non animadversum. Postquam enim omnis generis armenta absumta esse dictum est, scire velim qua lege eius rei causa reddi possit sequentibus *iam enim coqui animum desponderunt*, vel ut Ernestus sententiam expressit, *fessi sunt*. in quo etiam illud erroneum est quod ἀπαρνεῖσθαι *animum despondere* vel *defatigatum esse* interpretati sunt. manifestum est viros doctissimos ἀπαρνεῖσθαι confudisse cum ἀπειρηκέναι. Sed ἀπαρνεῖσθαι nemo unquam alio quam *negandi*, *refugiendi* sensu dixit, ut ipse Callimachus fecit hoc ipso hymno vs. 76 ἀπ᾽ ὧν ἠρνήσατο μάτηρ et Del. 100 Ἀχαιιάδες νιν ἀπηρνήσαντο πόληες. Accurate rem considerantibus *interficiendi* vel *mactandi* verbum requiri apparebit; itaque fuit cum scripsisse poetam existimarem ἀπηρήσαντο. sed huius aoristi serioris aetatis scriptoribus valde usitati nullum extat ne apud Alexandrinos quidem exemplum. cf. Lobeckium ad Phrynichum p. 716. nec quidquam tribuendum Aristophanis loco in Thesmoph. 760 τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου ᾽ξηρήσατο, de quo valde discrepant criticorum sententiae, in eo tamen nunc consentientium, grave subesse vitium. Enimvero scribendum est sine dubitatione id quod nuper edidi τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου διεχρήσατο, cuius emendationis veritatem pluribus adstruam in Vindiciis Aristophaneis. Ad Callimachi versum ut redeam, mihi perquam probabile videtur verum esse id quod edidi:

ἤδη γὰρ ἀπηναρίσαντο μάγειροι.

Verbum *ἀπεναρίζειν* Homerum *spoliandi* sensu constat dixisse, at Hesiodus Scut. 194 dixit *ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων.* neque Homerica significatio ab h. l. aliena, ut sensus sit *iam enim stabula spoliarunt armentis.* ac nescio an id etiam praeferendum sit. Sequuntur statim haec:

καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν, τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ.

Vaccam Vestae sacrificium perhiberi novum mihi accidit, qui alias sues fere in hac re commemorari meminerim; hinc est quod Aristophanes Vesp. 844 *χοιροκομεῖον Ἑστίας* commemorat. add. Eupolis apud Athen. XIV p. 657 a *οὐκ ἀλλ᾽ ἔθυον δέλφακ᾽ ᾠδὸν* (?) *θῃστίᾳ*, ut corrigere haec tentavi Fragm. Com. II p. 541. ne commemorem Hesychium *Κάθαρμα· τὸ χοιρίδιον, ᾧ τὴν ἑστίαν ἐκάθαιρον ἐν ταῖς ἐκτροπαῖς,* aliosque similia attestantes. non credo tamen, quod quis facile coniciat, *σῦν* scribendum esse.

117. 118.

Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος ὃς τοι ἀπεχθής
εἴη μηδ᾽ ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.

Postrema verba *ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί* ita vulgo intelliguntur, ut malos vicinos sibi odio esse poeta dicat. At vero *κακογείτων* non idem est ac *κακὸς γείτων*, et si vel maxime esset, hic ferendum esse negarem. Malum vicinum nominamus eum, qui qua vicinus suis erga vicinos officiis non satis facit; id vero ab h. l. plane alienum est. Sed ut dixi *κακογείτων* ex indole et ingenio graecae linguae nihil aliud significare potest quam *κακοῖς γείτων*, quo sensu etiam aperte legitur apud Sophoclem Philoct. 692. nam aliud huius compositi exemplum non extat. Excusat quidem Lobeckius Phryn. p. 601 *κακογείτων* apud Callimachum, sed subtimide excusat. Hesychii glossa *Παλαι-*

θέον· παλαιᾶς θεοῦ errore nata est. in Timonis Phliasii versu apud Diogenem Laert. VII 15 quid sit λιχνόγραυς nescio, hoc scio non esse pro λίχνη γραῦς dictum. Non dubitandum igitur est, quin poeta scripserit quod reposui:

ἐμὶν κακοδαίμονες ἐχθροί,

non ut infelices dicat, sed diis invisos, quae primaria est vocabuli huius significatio, recteque Hesychius Κακοδαίμων· θεοῖς ἀπεχθής. Ita enim scribendum pro ἐπαχθής. consimili modo εὐδαίμων proprie est qui diis propitiis utitur, cuius rei non memores fuerunt qui notissima verba Sophoclis Antig. 578 εὐδαίμονες οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών interpretantur *felices sunt qui a malis sunt immunes*, imo *diis cari*.

121. 123.

χὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι
τέσσαρες, ὣς ἀμῖν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα —

Non ferendum putavi articulum αἱ interpositis verbis τὸν κάλαθον a substantivo suo sic ut hic factum est diremtum, scripsique eam ob causam αἵ hoc sensu, *quemadmodum qui equi calathum vehunt, quattuor sunt numero.* Cui simillimum est ad sententiam votique formam hoc in h. Homerico XXXIV 11 ὡς δὲ τὰ μὲν τρία, σοὶ πάντως τριετηρίσιν αἰεί | ἄνθρωποι ῥέξουσι τελήεσσας ἑκατόμβας. Sed articuli liberius positi quae fere afferri video exempla, eorum pleraque non probant id quod probare creduntur, velut notum illud Callimacheum Fragm. CXVII 2 τὴν οἵ φασι τεκόντες, ubi οἱ demonstrativi potius quam articuli vim habet. ita etiam defendere licebit Apollonium Argon. IV 1647 αὐτὰρ ὁ τήν γε | λεπτὸς ὑμὴν ζωῆς ἔχε πείρατα καὶ θανάτοιο, in quo loco olim coniecturam periclitatus sum audaciorem quidem, sed tamen ut tum mihi videbatur non

prorsus damnandam ἀλλ' ἄρα τῷγε λεπτὸς ὑμήν. at sufficit opinor hic quoque scribere αὐτάρ ὅ τήν γε. Singulare est quod in Sibyllinis Orac. XII 307 legitur τὸν γὰρ δὴ δούλειον ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσει. sed horum oraculorum scriptoribus quod licuit, non licuit etiam Callimacho.

Quae mox sequuntur verba καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φυλαξεῖ, non sic sunt interpretanda cum Ernesto, ut auctumni, cuius praecessit memoria, copias dea in alium annum servare dicatur, sed sic 'felicia praesentis anni tempora etiam in posterum nobis praestabis'. itaque εἰς ἔτος ἄλλο poeta dixit ut fere dici solet εἰς ὥραν, εἰς νέωτα.

127. 128.

ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
ὣς ἁμὲς τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασαίμεσθα.

Sermonis concinnitas postulabat ut aut χὡς αἱ scriberetur aut ὡς δ' αἱ. cf. vs 124. altero versu πασεύμεσθα scribendum erat, quo tempore etiam vs. 123 et 125 poeta usus est. idem coniecerat Ernestus, sed male postea abiecit, non facturus opinor si scivisset, πασεύμεσθα manifesto in libro suo repperisse scholiastam Parisiensem, de quo in adnotatione critica admonui. Tum codices non λίκνα habent, sed λεῖκνα, neque hoc solum loco, sed etiam in h. in Iov. 45 et apud Hesychium, atque ubique fere ubi haec vox legitur, certissimo, ut mihi quidem videtur, indicio primam syllabam huius vocabuli Graecos porrexisse. quare genuina scriptura fuerit λῖκνα, neque ullus adhuc, mihi quidem, poetae locus inventus est, in quo λίκνον primam syllabam corripiat. Superest χρυσῶ πλέα, quod satis mire dictum est. In cistis quae recondita erant sacra ex auro facta fuisse nemo unquam memoriae prodidit, nec per se credibile est; ver-

benae inerant nativae variique generis fructus frugesve. Eam ob causam corruptelam loco inesse suspicor: non repperi tamen medelam sua se probabilitate commendantem. Conici possunt varia, e. c. χρυσώδεα, ad analogiam adiectivi ἀργυρώδεα formatum, vel χρυσόχλοα, ut vannus ex auro facta flavum auri colorem referre dicatur. χλόος enim in compositis Callimachus pro χλωρός dixit etiam h. in Del. 80 ὑπόχλοον ἔσχε παρειήν. ac χλωρός frequens est auri epitheton, ut in versu comico incerti auctoris apud schol. Aristophanis Plut. 204 τί ποτ᾽ ἐστὶ χλωρὸν ἀντιβολῶ τὸ χρυσίον; Sed haec omnia incerta sunt, ac fortasse recte rem expedivit scholiastes περιεχρύσουν αὐτὰ (τὰ λῖκνα), ut dicantur *auro obducta, aurata.* quamquam πλέως, ὑπόπλεως, πληροῦσθαι et similia ad *colorandi* significatum translata fere in malam partem dicuntur pro *commaculari.* v. Ruhnkenium ad Timaeum p. 30.

129—134.

μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήια τὰς ἀτελέστως,
τὰς δὲ τελεσφορίας· ποτὶ τὰν θεῦν ἄχρις ὁμαρτεῖν,
αἵτινες ἑξήκοντα κατώτεραι· αἱ δὲ βαρεῖαι
χἄτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα χἄτις ἐν ἄλγει,
ὡς ἅλις, ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ· ταῖσι δὲ Δηώ
δωσεῖ πάντ᾽ ἐπίμεστα καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνται.

Non recte haec procedere qui animadvertit Ernestus, omnem loci difficultatem eo removeri putavit, si τᾶσδε τελεσφορίας scribatur idque cum ἀτελέστως coniungatur, *non initiatas his mysteriis.* praeivit hanc rationem Vulcanius scholiasten antestatus, cuius haec est adnotatio: τὰς μὲν ἀμυήτους κελεύω μέχρι τοῦ πρυτανείου παραγενέσθαι· αἵτινες δέ εἰσιν ἑξήκοντα ἐνιαυτῶν ἢ καὶ πλειόνων, ταύτας κελεύω κατὰ τὸ δυνατὸν

ἀκολουθῆσαι τῷ καλάθῳ. Verumenimvero, ut omittam post ἀτελέστως praeter necessitatem addi τᾶσδε τελεσφορίας, quibus verbis sententia moleste oneratur, quis non videt profanis nullo pacto opponi posse sexagenarias? quod vel solum eiusmodi est, ut totam hanc rationem evertat. At frustra explicantur quae corrupta sunt. Callimachus enim sine dubio scripserat:

μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήια τὰς ἀτελέστως,
τὰς δὲ τελεσσιφόρως ποτὶ τὰν θεὸν ἄχρις ὁμαρτεῖν,
αἵτινες ἑξήκοντα κατώτεραι.

Vides iam optime omnia procedere. primum commemorat profanas, quibus non licitum est aedem deae intrare, sed tantum usque ad prytaneum pompam comitari. tum de initiatis dicit, quarum quae sexagesimum aetatis annum nondum superarunt, eas ad deam ipsam accedere templumque intrare licet, quae autem membrorum gravitate tardantur vel quae gravidae et luctu afflictae sunt, eas eo usque sequi satis est quo usque genua earum patiuntur. recte ἑξήκοντα κατώτεραι dixit, ab hoc enim anno fere grandiorem aetatem numeratam esse docet Amphis apud Athen. II p. 69 b et Menander Heautont. I 2. nominis τελεσσίφορος aliud sane exemplum mihi in promptu non est, sed rectissime formatum esse docet magna similiter compositorum multitudo κηρεσσιφόρητος, μακεσίκρανος, aliorum. Mutatio ipsa facillima est constatque, si recte rem putare volumus, unius literae ι transpositione; nam postrema syllaba ας ex ως corrupta est eodem vitii genere, quo pro ἀτελέστως in libris ἀτελέστας scriptum est. Sed nondum omnes loci scopulos evasimus. obscura enim et corrupta etiam sequentia sunt:

ταῖσι δὲ Δηώ
δωσεῖ πάντ' ἐπίμεστα καὶ ὥς ποτὶ νηὸν ἵκωνται.

quorum postrema minime concordant cum supra dictis, ubi eas-

dem has feminas adeo viribus defecisse poeta dixerat, ut templum adsequi nequirent. Neque *ἐπίμεστα* ad sententiam aptum est. *ἐπίμεστα πλουτεῖν* et similia de iis dicitur, qui largo agrorum proventu ditescunt, quod quamquam etiam hisce feminis in voto fuerit, hoc tamen loco commemorari ideo minus aptum est, quoniam debiles feminas gravidasque et doloribus oppressas ante omnia id optare et precari a dea consentaneum erat, ut praesentibus malis liberarentur. quare poetam scripsisse existimavi *δωσεῖ πάντ' ἐπίθεστα καὶ ὥς ποτε (ποκα) νηὸν ἵκωνται*, i. e. omnia quorum compotes fieri cupiunt iis impertiet, dabitque, ut quibus nunc tenentur malis levatae aliquando tandem templum adire queant. de *ποκά aliquando tandem* v. Heindorfium ad Platonis Phaed. p. 314 e. Adiectiva a verbo *θέσσασθαι* formata Alexandrinis poetis sunt usitatissima. ipse Callimachus in huius hymni vs. 48 *τέκνον πολύθεστε γονεῦσιν* dixit, i. e. *πολυπόθητε, πολύευκτε*, et Fragm. CCCII *δύην ἀπόθεστον*, atque Lycophro Alex. 540 *δεινὰ κἀπόθεστα* i. e. *ἄπευκτα* coniunxit.

Haec mea de impeditissimo loco sententia est, iam olim a me in Fleckeisenii Annal. Phil. et Paed. 1860 p. 48 iisdem propemodum verbis perscripta; nec mutandae sententiae causam video postquam Schneideri de eodem loco disputationem legi Philologo Gott. vol. VI p. 555 sqq. insertam. Nolo nunc singula persequi; quod autem in *ἑξήκοντα* offendit vir doctissimus, idque omisso *ἐτῶν* recte dici negat, qua in re Hermanni et Bergkii consensu se confirmatum esse scribit, eamque ob rem versum intercidisse existimat, non credo eam iustam offensionis causam esse. in tali re quod recentioribus linguis licet, licuit etiam graecae, ac cum ipse concesserit recte dici in graeco sermone *πόσα γέγονας*, neque unquam dubitatum sit quin recte *sexage-*

narius dicatur qui sexaginta annos natus est, non assequor cur is qui sexaginta annis minor est non recte dicatur ἑξήκοντα κατώτερος. In syntactica structura verborum καὶ ὥς ποκα νηὸν ἵκωνται nihil difficultatis est. vs. 130 idem vir doctus reiecit quam ego Naekii Opusc. II p. 104 exemplum secutus recipiendam duxi cod. Ven. scripturam θεόν, cuius loco reliqui θεῦν habent. θεός in hac versus parte legitur vs. 122 et in initio versus, ubi pariter doricam formam metrum admittebat, Lav. Pall. 137 τὰν θεόν. at θεῦς dixit vs. 58 et in Fragm. apud Bekkerum AG. p. 1231, 5, ubi alteram formam versus respuebat. quo minus θεόν hoc loco reponere dubitavi, ubi lex de spondeo in quarto pede hexametri a Callimacho observata eam poscebat. perpaucis enim locis hanc legem migravit poeta, qua de re optime disputavit Naekius, in Fragm. CVI 3 rectissime παρὰ χρέος scribens pro παραχρῆμα. itaque duo tantum loci restant Del. 226 ἀμύνειν πότνια δούλοις et Dian. 7 ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ, quorum primum scite defendit Naekius, qui suo iure ne verbo quidem tales versus memoravit qualis e. c. hic est Lav. Pall. 85 τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας, in quo articulus cum nomine suo unius vocis vicem explet, eademque omnium exemplorum a Schneidero collectorum est ratio. Causa vero illius legis non longe quaerenda est*). nimirum displicebat talium versuum structura, quorum incessus fastidiosis subtilis poetae auribus iusto tardior accidebat; iniuria qui-

---

*) Cognata cum hac quaestione est illa de caesura trochaica in quarto pede hexametri, quam Heckerus Comment. de Anthol. ed. pr. p. 75 incaute intulit in fragm. apud schol. Ven. ad Il. 23, 56 ὅ δ' ἐκ Λοκρῶν τείχεος Ἰταλικοῦ | παρῆν ἀμύντωρ. quod nulla eget mutatione. lyrici enim carminis particula est, e strophis compositi, in quibus pentametro dactylico subiectus erat iambicus trimeter, nisi distinguere praestat ὅ δ'. ἐκ Λοκρῶν | τείχεος Ἰταλικοῦ παρῆν ἀμύντωρ, ut trimetrum iambicum exceperit versus logaoedicus.

dem. sed illius aetatis poetae hunc morbum habebant; placebant sibi in legibus inveniendis, quarum severa observatio cum magno labore coniuncta esset, scilicet ne ἀνιδρωτί Musarum scopulos superasse viderentur. quantum distat ab horum obscura diligentia liberalis illa antiquorum poetarum ars, qui quas sibi in versibus conformandis leges sequendas putarunt, subtilissimas sane et artificiosissimas, earum nulla erat quin numerorum vel elegantiae vel magnificentiae mirum in modum consuleret.

136—138.

φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα.
φέρβε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν·
φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν' ὃς ἄροσε κεῖνος ἀμάσῃ.

Horum verborum priora ita intelligi video *ex agris fer matura omnia*. at non ἀγρόθε legitur, sed ἀγρόθι, nec in libris tantum sed etiam apud Etym. M. p. 390, 42. nihilominus hic aliquid vitii haerere mihi persuasum est, scribendumque arbitror aut φέρε δ' ἀγρόθε, aut corrigendum φέρβ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα, i. e. *nutri omnia in agris ut maturescant.* Hesychius Νόστιμος. σωτήριος. ita enim recte Schowius emendavit cod. lectionem σώριος, male a Musuro in ὥριμος mutatam. In sequente versu βόες non boum armenta interpretor, quae non sunt in Cereris tutela, sed boves intelligo aratores. tum pro φέρε μᾶλα Briggsius ad Theocritum XV 105 eleganter coniecit καλὰ φέρβε cll. Iov. 55 καλὰ μὲν ἠέξευ καλὰ δ' ἔτραφες, favetque huius emendationi quodammodo librorum dissensus in adnotatione critica indicatus. tueri tamen videtur librorum scripturam Cereris epitheton μαλοφόρος, de quo haec leguntur apud Pausaniam I 44, 4 ἐς δὲ τὸ ἐπίνειον, καλούμενον καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Νίσαιαν, ἐς τοῦτο κατελθοῦσιν ἱερὸν Δήμητρός ἐστι Μαλοφό-

ρου. λέγεται δὲ καὶ ἄλλα ἐς τὴν ἐπίκλησιν καὶ τοὺς πρώτους πρόβατα ἐν τῇ γῇ θρέψαντας Δήμητρα ὀνομάσαι Μαλοφόρον. Hi igitur Cereri pecorum curam mandatam fuisse existimabant, quod sane novum est nec ab aliis traditum; non repugno tamen quominus vera tradidisse existimentur, modo memineris, hoc munus deam habuisse vel habere creditam esse apud solos Megarenses, ut nihil inde ad explicandum Callimachi locum proficias. Quare erunt fortasse qui μᾶλα de pomis intelligere malint, in qua sententia cum alios esse video tum Ernestum. at ne poma quidem in Cereris tutela erant, non magis quam vites vel olivae vel ficus, quamvis sciam fici genetricem Cererem perhiberi in epigrammate apud Pausan. I 37, 2. apparet ex his magnae dubitationi obnoxiam esse vulgatam loci scripturam, ac nescio an probandum sit vel quod Briggsio visum est, vel quod ipse Briggsio viam monstrante conieci: φέρβε βόας, μάλα φέρβε.

In ultimo versu pro κεῖνος piget non reddidisse poetae quod certissime scripsit τῆνος, qua forma usus est etiam 12. 117. Quod enim de dialecto sequentis carminis ad vs. 113 dixi, idem de huius hymni dialecto statuendum est, cuius inconstantiam non poetae, sed librariorum temeritati imputandam arbitror. Itaque ὅκα et τόκα, quae pluribus locis in omnibus codd. leguntur, etiam iis locis reponenda existimo, ubi libri vulgares formas exhibent; porro 60 ἁμιθνῆτες scribendum, 76 ἀρνήσατο, ut alia eiusdem generis omittam; fortasse etiam 34 ἐείκατι cum Blomfieldo, 122 τέττορες et 139 ἔλλαθι, quod vel in elegiaco carmine usurpavit poeta (cf. Diatr. ad Del. 248); quo minus dubitandum videtur, quin id ne hic quidem in dorico carmine aspernatus sit, praesertim cum in eodem hoc carmine formam posuerit mere aeolicam πώνω pro πίνω, de qua ad vs. 96 di-

ctum est. *μῶνος*, in quo libri vs. 8 consentire videntur, an *μοῦνος* scripserit poeta non certo mihi constat, sed credo recte Ernestum ubique *μῶνος* praetulisse. cf. adnotationem criticam ad Lav. Pall. 132. at *πωλυμέδιμνος*, quod ad vs. 120 attigi, reicio, reiciamque dum certo exemplo omnis de hac forma dubitatio sublata fuerit. nec magis probaverim si quis 134 *ναόν* restitutum eat, quae forma cum Callimachi aetate in communem loquendi consuetudinem abiisset, consulto ionica, sive potius poetica forma usus est etsi a dorismo aliena: tales enim formae Alexandrinis poetis non tam dialecticae erant quam poeticae.

AD LAVACRUM PALLADIS.

21. 22.

οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα
πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.

Male vulgo post ἑλοῖσα commate distingunt. at cum *πολλάκι* non bene coeat cum *δίς*, ne sublato quidem commate rem optime procedere sentiet, qui paulo intentius verba inspiciat: *plus semel speculum capiebat Venus, et quotiescunque capiebat, bis eandem comam disponebat.* quorsum enim *bis*? crediderim satis fuisse dici, identidem speculo usam esse, et quoties uteretur aliter comas posuisse. et ita intellexit haec qui expressit Callimachum Tibullus El. 18, 10 *quid tibi nunc molles prodest coluisse capillos, saepeque mutatas disposuisse comas?* noli tamen existimare me locum de vitio suspectum habere; omnia rectissime dicta sunt, modo *πολλάκις* in eum sensum capias, quem explicui Diatr. ad Cer. 96. latine haec vix bene reddi possunt, at nostra lingua non male dixeris *sie ordnete wohl zweimal ihr Haar.* Quod speculum *διαυγέα χαλκόν* dixit, in eo imitatorem nactus est Nonnum, cuius locos apposuit Ruhnkenius Epist. crit. II p. 165. Callimachum etiam Philetas Samius Anth. Pal. VI 202 secutus est.

Ceterum totam hanc scenam Callimachus ex Sophoclea fabula, cui *Κρίσις* nomen, adumbravit. Athenaeus XV p. 587 e *Σοφοκλῆς δ' ὁ ποιητὴς ἐν Κρίσει τῷ δράματι τὴν μὲν*

Ἀφροδίτην μύρῳ τε ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην, τὴν δ' Ἀθηνᾶν ἐλαίῳ χριομένην καὶ γυμναζομένην. Quae si quis cum Callimacheis comparet, Sophoclem rem ita instituisse intelliget, ut Palladem centies vicies stadium decurrisse diceret, in chorico opinor carmine, cuius particula fortasse servata est Fragm. 712 μύρῳ λευγαλέα. eidem poetae deberi videtur comparatio ruboris Minervae cum rosa matutina et flore mali punici.

25.

ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα —

Aliud est τρίβειν χρῖμα vel μύρον, aliud ἐντρίβεσθαι, illud est *terere*, *macerare*, *subigere*, alterum *inungui*. itaque ἐτρίψατο non minus inepte dictum est, quam si quis vel latine *trivit sibi unguentum* diceret pro *intrivit*, vel nostra lingua *reiben* pro *einreiben*. Quocirca ἐνετρίψατο restitui, quod etiam Antiphani apud Clementem Alex. Paed. III p. 218 σμῆται, κτενίζετ', ἐκβέβηκ', ἐντρίβεται reddidi in Fragm. Com. III p. 82. vulgo apud Clementem legitur ἐκβέβηκε τρίβεται. errat Cobetus NL. p. 341 mendum hoc me fugisse dicens*).

27. 28.

ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρώιον οἵαν
ἢ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροΐαν.

Pro ἀνέδραμε si cod. offerret ἐπέδραμε lubenter amplecterer. recte dicitur e. c. arbor ἀνατρέχειν, quippe ex sinu agri quasi exsurgens et in altum crescens, recte etiam homines dici possunt ἀνηβᾶν, cui item notio in altum crescendi subiecta est; ru-

*) Nimirum in minore editione Comicorum, qua Cobetus usus est, me invito excidit quam in maiore feceram emendatio certissima.

bor autem quo pacto *ἀνατρέχειν* dici possit non intelligo, nisi forte *redire* colorem evanidum dicere poeta voluit. in altero versu *κίκκος* Heckerus Comm. de Anthol. graec. vol. I p. 245 pro *κόκκος* scribi iussit, granulis enim mali punici nullum esse colorem rubrum. recte sane; sed *κίκκος* i. e. *cortex* valde incertae auctoritatis est nititurque sola emendatione a Schneidero Sax. glossae Hesychii *κικαῖος* adhibita. cf. Lobeckii Prol. Pathol. p. 254. Falluntur autem interpretes eosque secutus Heckerus, cum de malo punico poetae verba explicanda existimant. Callimachus de aquatica planta, cui item *σίδη* nomen fuit, comparationem duxit, quam his verbis describit schol. Nicandri Ther. 887: *ἐν Ὀρχομενῷ φησι Θεόφραστος ῥίζαν φύεσθαι φυτόν τι ἐν τῷ ὕδατι λεγόμενον σίδην, τηλίκον ἡλίκον μήκων· ἔχει δὲ κόκκους ἐρυθροὺς ὁμοίους ῥοιᾶς, στρογγυλωτέρους δέ.* Theophrasti locus est in Hist. Plant. IV 10, 3: *ἡ δὲ σίδη τὴν μὲν μορφήν ἐστιν ὁμοία τῇ μήκωνι — φύλλα ποώδη παραπλήσια τοῖς τῶν ῥόδων ὅταν ἐν κάλυξιν ὦσι, τέτταρα τὸν ἀριθμόν· ἀνοιχθεῖσα δὲ τοὺς κόκκους ἐρυθροὺς μὲν ἔχει, τῷ σχήματι δὲ οὐχ ὁμοίους ταῖς ῥόαις ἀλλὰ περιφερεῖς.* Ex his *ῥοιάν* et *σίβδην* diversissima esse intelligitur. Ceterum Boeotos *σίδης* nomen etiam de punico malo dixisse intelligitur ex iis quae de Epaminonda Agatharchides narrat apud Athenaeum XIV p. 650 f.

Effecisse mihi videor *κόκκος* nullo pacto sollicitandum esse. sed dubitatio residet de interpretationis veritate, ac quaerendum est an non ad alteram vocis *σίβδη* significationem redeundum sit. quid enim? nonne exilis est minimeque poeta digna comparatio, cum rubentes deae genas similes esse dicit sidae *granis*? quanto venustius et poeticae dictioni accommodatius fecisset, si genarum ruborem purpureo, quo flos granati nitet, splen-

dori adsimulasset. quare id ipsum voluisse poetam et κόκκος de floris colore interpretandum arbitror. non suppetit quidem exemplum huius usus; at latini scriptores non raro ita locuti sunt. et omnino ne opus quidem est in tali re exemplis. quis enim vituperet germanice dicentem: *wie der purpur des granatbaums glänzt, so errötheten die wangen der göttin?*

Pro σίβδας, quae satis usitata huius nominis forma est, Heckerus l. l. alteram σίδας reponi voluit, invito, opinor, Callimacho, qui in σίδη primam syllabam corripiendam esse vidit, secutus haud dubie veteres et Empedoclem v. 220 οὕνεκεν ὀψίγονοί τε σίδαι καὶ ὑπέρφλοα μῆλα. eadem mensura in oppidi Boeotii nomine Σιδοῦς vel Σίδαι, quod ad σίδη revocandum esse ipsum illud Epaminondae dictum ostendit, usus est Euphorio seu Archytas apud Athenaeum III p. 82 a. Nicander sane in σίδη primam fere constanter produxit; sed huius poetae, cuius nota est in talibus rebus licentia, nulla est auctoritas.

31. 32.

οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
πέξηται λιπαρὸν σμαξαμένα πλόκαμον.

In postremis verbis moram facit compositum ἀποπέξηται, quod non videtur nisi *detondendi* sensu dici potuisse. recte Hesychius Ἀποπέπεκται· ἀποκέκαρται. Quare suspicatus sum poetam scripsisse ὡς ἄρα χαίταν πέξηται. cf. Homerus Il. ξ 175 χρόα καλὸν ἀλειψαμένη ἰδὲ χαίτας | πεξαμένη χερσὶν πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς. Haesisse video etiam Schneiderum, sed non placet quod coniecit ὡς ὑπὸ χαίταν πέξηται, *leviter pectebat capillos*, quod alienum ab h. l. Voculas ἀπό et ἄρα non raro confusas vidi, velut apud Apollonium Argon. III 1117, ubi scribendum videtur τοῖος ἄρα ξανθοῖο καρήατος.

38.

ὅς ποκα βουλευτὸν γνοὺς ἐπί οἱ θάνατον —

In his *βουλευτὸν θάνατον* explicant *decretam mortem*, quod subdubito an recte dictum sit, et si recte dictum est, valde tamen friget ad meum quidem sensum. Quare ὅς ποκ᾽ ἀβούλευτον scribendum arbitror, et *θάνατον ἀβούλευτον* explico de caede *δυσβούλῳ* vel *κακοβούλῳ*, *indigne excogitata*, quod *αἰσχρῶς βουλευτόν* dicitur Aeschylo Choeph. 487 *αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν*. Vocem finxi ad similitudinem Sophoclei *ἀνύμφευτον γονάν* i. e. *ἄνυμφον*.

40. 41.

ᾤχετ᾽ ἔχων, Κρεῖον δ᾽ εἰς ὄρος ᾠκίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὲ δέ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες.

Ruhnkenius Epist. cr. II p. 164 poetas anaphorae figura utentes hanc constanter legem tenuisse sibi persuasit, ut ne unam quidem literam sibi in repetitis verbis immutare concesserint. quam ob causam in *Κρεῖον ὄρος* ulcus latere existimat. non credo quidquam mutandum esse. ac iam Homerus dixit Il. ζ 395 *θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος*, | Ἠετίων ὃς ἔναιε. θ 527 *κύνας κηρεσσιφορήτους*, | οὓς κῆρες φορέουσι. φ 85 *θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος*, | Ἄλτεω ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει. cf. Dionysius Per. 380 *μέσσῳ᾽ Ὑρίοιο*, | παραλίης Ὑρίου, ὅθι σύρεται Ἀδριὰς ἅλμη. sic enim haec distinguenda sunt. praeterea sinceritatem editae scripturae adstruit imitatio Gregorii Naz. Psalm. LXVI *ὄρος μάλα πῖον ἐτύχθη*, *πῖον ὄρος*. quo loco usus est Naekius Opusc. II p. 59. Iustiorem dubitandi causam habent petrae illae *Παλλατίδες*,

quae mirifica forma est et contra omnem analogiam ficta, nisi forte doceri potest, praeter *Παλλάς Παλλάδος*, etiam paroxytonam huius nominis formam *Πάλλας Πάλλατος* in usu fuisse, ut *Θέμις Θέμιτος*, *Ἄρτεμις Ἀρτέμιτος*. Sed talis formae nullum usquam vestigium est. Quod autem Dindorfius ad Stephani Thesaurum vol. VI p. 104 existimat, *Παλλατίδες* poetam metro coactum dixisse pro *Παλλαντιάδες*, nullam habet veri speciem; neque in geographico nomine a recepto usu poetam recessisse probabile est, praesertim cum expressim addat hoc nunc illius saxi nomen esse. Multo mihi credibilius videtur Callimachum aut *Παλλαδίαις* scripsisse, quod exacte ad leges etymologicas formatum est, aut *Παλλασίδες*. a *Παλλάς* nomine recte formatur *Παλλαδίς*, ut *Ἀρκαδίς* ab *Ἀρκάς*. quem ad modum autem patronymicae formae ab *Ἀρκάς* derivatae non erant *Ἀρκαδίδαι* et *Ἀρκαδίδες*, sed *Ἀρκασίδαι* et *Ἀρκασίδες* (v. Stephanus Byz. p. 120, 15), ita Argivos etiam a *Παλλάς* non *Παλλαδίδες*, sed *Παλλασίδες* dixisse suspicari licet.

45. 46.

σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἄργος
πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μὴ δ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.

Haud pauca his insunt, quae iustam dubitandi causam subiciunt. ac primum plurali *τῶν ποταμῶν* nullum hic locum esse non modo res ipsa ostendit, sed etiam ex sequentibus intelligitur *καὶ γὰρ δή . . . ἡξεῖ φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων*, quae luculenter ostendunt non de aliis Argolidis fluviis poetam loqui posse, sed de uno Inacho. Scribendum igitur erat *τῶ ποταμῶ*, quod etiam Heckerum vidisse in adnotatione indicatum est. neque mirum est Inachum per excellentiam dici *τὸν ποταμόν*. ad magnam enim

aquarum molem auctus post brevem cursum in mare erumpit*) omniumque Argolidis fontium fluviorumque pater habebatur. hinc νάτωρ i. e. πολύρρους dictus est ab Sophocle in nobilissimo fragmento apud Dionysium AR. I 25 Ἴναχε νᾶτορ, παῖ τοῦ κρηνῶν πατρὸς Ὠκεανοῦ. quo respicit glossa Hesychii Ναέτωρ· ῥέων, πολύρρους. ad cuius normam etiam alia glossa refingenda est Ναττ αρέον· πολύρρουν, i. e. Νάτωρ· ῥέων, πολύρρους. Neque aliunde nomen fluvii repetendum. quid enim aliud Ἴναχος significare dicemus quam ἔνυδρος, *aqua abundans*, ab ἰν praepositionis forma aeolica (pro εἰν, ut opinor, non pro ἐν) et substantivo obsoleto ἄχα, *aqua*, quod superest cum in graecis nominibus Ἀχελῷος, Ἀχέρων et, ut neptunistis placet, in Ἀχιλλεύς, tum in Gothico *ahva* et Germanico *ach* in nomine *Bacharach* multisque aliis oppidorum ad amnem sitorum nominibus. Porro in loco Callimachi mirum est aequo animo tulisse criticos barbaram formam πίνεσθαι, qua utitur quidem Nicander Ther. 912 ὧν σὺ τότ' ἀμμίγδην, τότε δ' ἄνδιχα πίνεο θρύψας. sed in Nicandro talem formam non miramur, ac ne hunc quidem ea usurum fuisse credo, nisi metrum coegisset. quare aut πίετ' corrigendum erat aut quod praetuli πίνει, nisi ut in h. in Cer. 96 etiam hic lesbiaca forma πώνει restituenda est. potest quidem librorum scriptura defendi ita ut Ἄργος vocativum esse dicamus hoc sensu: *hodie, o Argos, bibitur e fontibus*, vel etiam hoc: *hodie, o Argos, bibite e fontibus*. horum autem alterum duriusculum est, nec quod primo loco posui placiturum arbitror. Iam autem duplex superest difficultas, quarum altera in negatione

---

*) Temporum lapsu Inachus ita exaruit, ut Lucianus Char. 23 vix fossae speciem eum retinere dicat. nisi is aestiva anni tempora respexit, quibus torrentes fere exarescunt. cf. Pausanias II 15 οὔτε Ἴναχος ὕδωρ οὔτε ἄλλος παρέχεται τῶν εἰρημένων ποταμῶν ὅτι μὴ ὕσαντος τοῦ θεοῦ.

μηδ' sive ut libri habent μὴ δ' sita est, pro qua, si πίνει scribitur vel si πίνετ' passivum est, lingua οὐ vel οὐδ' postulat, altera in βάπτετε: *hodie nolite aquam haurire, hodie enim Argivi ex fontibus bibunt.* atqui si ex fontibus bibitur, aqua tamen haurienda est, ut ad irritum cadat admonitio servarum aquantium. vides ad βάπτετε necessario requiri aliquid, quo *ex Inacho* aquam hauriendam esse negetur. Ernestus quidem hoc ipsum cogitatione supplendum esse affirmat; at nihil adhuc de Inacho dictum erat, itaque nullus tali supplemento locus est. His omnibus ita occurri potest, ut verbis σάμερον Ἄργος — κρανᾶν parenthesi inclusis pro μὴ δ' scribatur μή, ut suasi olim in Fleckeisenii Annal. phil. et paed. 81 p. 58. Nunc subdubito an defendi possit hiatus in μὴ ἀπό, nec bene iteratur negatio. quare scribendum arbitror:

σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε (σάμερον Ἄργος
πίνει ἀπὸ κρανᾶν) νᾶμ' ἀπὸ τῶ ποταμῶ.

Quae mutatio si cui iusto audacior videatur, is cogitet velim doricum ᾱ librarios saepissime, etiam in hoc carmine, in η̄ mutasse. itaque pro νᾶμ' ἀπό posuerunt νῆμ' ἀπό, rati scilicet νῆμα vulgarem esse formam, νᾶμα doricam. postmodo νῆμ' ἀπό prono errore in μηδ' ἀπό abiit; ac pertenue inter *NHMAΠO* et *MHΔAΠO* discrimen est. ceterum de νῆμα, quod librarios invexisse suspicatus sum, v. Hesychium Νῆμα· ὕδωρ. revocanda haec forma est ad νέω, quod non differt a νάω et remansit in fluviorum nominibus Νεύς apud Choeroboscum Bekkeri Anecd. p. 1402 et Νοῦς, quod attigi in adnotatione critica ad Del. 103, fortasse etiam in Νέαιθος, Italici fluvii nomine, pro quo etiam Ναύαιθος a ναύω = νέω scriptum reperitur. commenticia est enim huius nominis originatio a Stra-

bone VI p. 262 aliisque tradita*). denique ad idem verbum revocanda sunt *νηρεύς*, *νηρεΐδες*, *νηρός*. Hesychius *Νηρόν· ταπεινόν*. leg. *ὑδατεινόν*. Ex his intelligitur recte Hesychium *νῆμα* explicuisse per *ὕδωρ*, neque errorem subesse glossographi, quae novissimi editoris sententia est.

49. 50.

καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
ἡξεῖ φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων.

Φορβαῖα ὄρη pascuis abundantia praeeunte Anna Fabri interpretantur viri docti, neque impedio, quamquam nullum huius adiectivi exemplum est, atque aliquid exquisitius latere credo. Editio Ven. a. 1555 pro *φορβαίων* memorabili varietate habet *φωκαίων*, in quo fuit cum *Φωκιακῶν* vel *Φωκείων* latere suspicarer. De Inachi fontibus portenta constat narrasse veteres, quos cum alii ex rerum fide ad Argivos montes referrent, extitere alii qui Inachum in Pindo monte oriri et subter Corinthiacum sinum caeco itinere lapsum in Argis emergere fabularentur. vide Strabonem VI p. 271. Nequaquam igitur mirandum esset, si alii rursus fontes eius in Phocicis montibus posuissent; hos sequi potuit Callimachus mirabilium rerum amantissimus, ut qui e. c. Del. 71 Inopum *Aegyptium* appellet propterea quod multorum illa aetate opinio erat, Nilum occulto meatu aquas suas cum Inopi fontibus miscere. *Φώκειος* aliunde quidem non cognitum est, at ex graeco poeta sine dubio sumpsit Ovidius Trist. I 5, 21 *ut foret exemplum veri Phoceus* (Pylades) *amoris*, et Metam. XI 348

*) De terminatione *αιθος* Italis Siculisque frequentata dixi ad Theocritum IV 46. adde *Σάλαιθος* nomen Crotoniatae apud Lucianum Apol. 4 et *Κομαίθα* ex Hesychio *Κομαίθα· ἡ τυχοῦσα γυνή*. quae haud dubie Sicula glossa est.

eus Anetor (*Onetor?*). sed incerta tamen illa coniectura est; ac unt etiam alia conici, velut *Λυρκείων*. in his enim montisive potius in ea Lyrcei montis parte quae *Ἀρτεμίσιον* dirat (Pausan. VIII 6, 6) revera Inachus oritur, unde anonymus apud Stephanum Byzantium p. 423, 2 eum *Λυρκήιον* nominavit. At quis praestet eosdem hos montes non *Φορβαῖα ὄρη* vel dictos esse vel dici a docto poeta poe, a Phorbante seu Phorba*) Argivorum rege (Pausan. II 16, ominatos? Schneidero Phil. Gott. IV p. 507 *φορβάμων* scrium videbatur, quod ideo displicet quoniam *ὀρέων* non bene epitheto est. Quod autem auro et floribus Inachum fluere poeta, fortasse eo referendum est quod corollas auro nexas umen immittebant: pro deo enim Inachus colebatur. nisi icum figmentum esse dicas simile illi, quo Alcaeus praesente Castaliam argenteos vortices volvere cecinit apud Himerium XIV 10, vel quo ipse Callimachus Del. 263 Apolline nate dixit *χρυσῷ δ' ἐπλήμμυρε βαθὺς Ἰνωπὸς ἑλιχθείς*. cf. enarius ad Hippol. p. 185 d. Non pertinet huc allatus a ifieldo Moschi locus VII 3, ubi Alpheus Arethusae *καλὰ φύλκαὶ ἄνθεα καὶ κόνιν ἱράν* pro nuptiali dote afferre dicitur, pe ex Elide veniens et Olympicorum ludorum insignia sevehens.

61—64.

ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
ἵππως Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,

---

*) Parisyllabae formae exemplum aliunde quidem mihi non innotuit, at *Φόρβος* idem nomen sit, nulla causa est cur etiam *Φόρβας, ου*, recte m negetur.

ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθνωμένον ἄλσος
καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κωραλίῳ.

Haec duo disticha Ernestus transposuit, ratus repetitionem verborum *ἢ 'πὶ Κορωνείας*, quam in vulgari versuum ordine ineptam esse dicit, post parenthesin *ἵνα — Κωραλίῳ* sine offensione fore. Ernesti exemplum Blomfieldus et Boissonadus secuti sunt, non facturi si attendissent, epanalepseos figura non uti poetas nisi ita ut repetitis verbis aliquid addant quod propositam sententiam amplificet, non autem ut novam rem adiciant; id autem fit si v. 63 verbis *ἢ 'πὶ Κορωνείας* infertur *ἢ εἰς Ἁλίαρτον*. exempla rem, praeter ea quae alio consilio ad vs. 41 attuli, illustrabunt haecce: Dian. 33 *τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω· | τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν | εἴσεται.* Cer. 7 *ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται, | ἕσπερος, ὅστε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν.* Del. 224 *Ἀστερίη δ' ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσσεν, | Ἀστερίη, πόντοιο κακὸν σάρον.* Homerus Il. 20, 371 *τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, | εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.* Hesiodus *ἔργ.* 317 *αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζειν, | αἰδώς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησιν.* Dionysius Per. 462 *Αἰόλου Ἱπποτάδαο φιλοξείνου βασιλῆος, | Αἰόλου, ὃς θνητὰ μετ' ἀνδράσιν ἔλλαχεν ἔργα.* id. 502 *ἧς ὑπὲρ Ἴδη, | Ἴδη καλλικόμοισιν ὑπὸ δρυσὶν* (*ἐπ' ὀφρύσι?*) *τηλεθόωσα.* id. 633 *τὸν δ' ἐς βορέην ὁρόωντα, | ἐς βορέην ὁρόωντα καὶ ἐς λίβα.* Nec descivit ab hac norma qui primo adspectu descivisse videri potest Callimachus in hoc ipso carmine vs. 41 *Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο, | Κρεῖον ὄρος, σὲ δέ, δαῖμον, ἀπορώγεσσιν ἔθηκεν ἐν πέτραις*, quod idem est ac si dixisset, *ἔνθα σέ, δαῖμον, ἐν πέτραις ἔθηκεν.*

Ex his intelligi opinor, nec quam Ernestus suasit transpositionem probari posse neque omnino ullam in epanaphorae usu causam offensionis esse. persuasisse tamen videtur Ernestus cum Schneidero Phil. Gott. VI p. 552 multa in hoc loco praeter omnem probabilitatem molienti, tum Bergkio, qui indicante Schneidero duplicis hymnorum recensionis vestigia in hoc Callimachi loco sibi cernere visus est.

71—74.

ἵππω ἐπὶ κράνᾳ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοίσᾳ
λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία.
ἀμφότεραι λώοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὧραι,
πολλὰ δ' ἁσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.

Horum distichorum alterum Hemsterhusio auctore Ruhnkenius Epist. crit. II p. 165 pro spurio reiecit, imitatores nactus Ernestum, Blomfieldum alios; huic affinis Heckeri in Commentationibus Callimacheis est sententia, versus 73 et 74 in locum genuinorum versuum a grammatico suffectos esse statuentis. In eo igitur consentiunt omnes interpolatricem manum hic grassatam esse. qua in re illud maxime mirabile videtur, quod docere neglexerunt docti homines, quo consilio interpolator alterum distichon alteri apposuerit. nihil in toto loco obscurum, omnia plana, perspicua, ad perfectam sententiae integritatem absoluta, ut quae causa interpolationis esse potuerit, prorsus intelligi non possit. itaque credi non potest utriusque distichi alium esse auctorem quam ipsum Callimachum. Iam duplex iniri potest via, aut haec ut ferendam existimemus iteratam hanc eiusdem sententiae declarationem, aut Callimachum alterum distichon adiecisse, postea, ubi totum carmen iterum incudi redderet, electu-

rum de duobus distichis id quod maxime ei placiturum esset*). Atque ad eandem rationem etiam alios Callimachi locos de interpolatione suspectos critici expedire potuerunt. Verumenimvero qui hanc sententiam sequi volent, ante omnia docere debebunt, Callimachi carmina imperfecta ex poetae scrinio exiisse; cuius rei cum nullum indicium neque aliunde neque ex ipsis carminibus afferri possit, priorem quam indicavi viam insistendam esse apparet. atque ut breviter quod sentio dicam, mihi qui eiusmodi versus in interpolationis suspicionem vocant, ad Callimacheum dicendi colorem non satis videntur attendisse, cuius haec est proprietas, ut saepe eandem sententiam vel iisdem propemodum verbis repetat, vel oratione paululum tantummodo mutata dilatare soleat. ut nondum poeniteat iudicii multos ante annos ad Euphorionis fragmenta lati, Callimachum in summa brevitate videri loquacissimum. ac habet haec loquacitas praesertim in hoc exili poesios genere multum venustatis, ut prorsus Cunaeo assentiar ad Nonnum p. 15 de toto hoc genere scite disserenti et singulare quoddam artificium in dilogia huius, de quo dicimus loco, agnoscenti: *nihil felicius est,* inquit, *nihil quod magis admiremur. et tamen hoc ipsum in alio quodam charactere culpandum esset nec defendi a quoquam posset.* Ac ne quid dubitationis relinquatur de utriusque distichi γνησιότητι, afferam aliud e Callimacho huius tautologiae exemplum ei quod cummaxime tractamus tam simile, ut ovum ovo non esse possit similius. dico Epigramma LXIII.

οὕτως ὑπνώσαις, Κωνώπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς
κοιμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύροις.

---

*) Non multum distat ab hac opinione Bergkii de duabus hymnorum editionibus sententia, quam cum Schneidero per literas communicavit. v. Philol. VI p. 551. et quae dixi p. 255.

οὕτως ὑπνώσαις, ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐραστήν
κοιμίζεις, ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας.
γείτονες οἰκτείρουσι· σὺ δ' οὐδ' ὄναρ.

Habes in his *οὕτως ὑπνώσαις ὡς ἐμὲ ποιεῖς κοιμᾶσθαι* et *οὕτως ὑπνώσαις ὡς τὸν ἐραστὴν κοιμίζεις* sine ulla sententiae diversitate composita, eademque sequentium est ratio *ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας* et *σὺ δ' οὐδ' ὄναρ οἰκτείρεις.* quae consimili ubertate dicta sunt atque illud Theognidis Eleg. 351, nam huius quoque poetae eadem est dictionis proprietas, ab epigrammatico eius poesios charactere repetenda. Theognis igitur l. l. haec habet:

ἆ δειλὴ πενίη, τί μ' ὀκνεῖς προλιποῦσα παρ' ἄλλον
ἄνδρ' ἰέναι; μὴ δή μ' οὐκ ἐθέλοντα φίλει.
ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμέων
αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

(ita enim scribendum pro *τί μένεις προλιποῦσα.*) ac magis etiam 873.

οἶνε τὰ μέν σ' αἰνῶ τὰ δὲ μέμφομαι, οὐδέ σε πάμπαν
οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
ἐσθλὸν καὶ κακόν ἐσσι.

apud Callimachum praeterea similem orationis abundantiam agnosco Epigr. XLVI 5—8. et in hoc ipso carmine post ea quae vs. 140 habes verba *χαῖρε θεά, κάδευ δ' Ἄργεος Ἰναχίω*, nihil novi statim in sequentibus infertur *χαῖρε — καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.* nec multum differunt haec in h. in Iov. 92:

δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
οὐ γένετ', οὐκ ἔσται. τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείδοι;

In quo miror non haesisse Ruhnkenium, talium repetitionum expulsorem acerrimum, qui vir cum magna et merita cultissimi iudicii laude floreret, in Callimacho tamen vix dici potest quanta

temeritate, cum falsam de huius poetae dictione imaginem animo concepisset, in sanissimos versus grassatus sit, suoque exemplo etiam alios ad eandem temeritatem abripuerit. exemplo sit (nam de ceteris sigillatim dictum est) locus hymni in Apollinem in quo inde a versu 25 haec leguntur:

κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
ὃς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆι μάχοιτο.
ὅστις ἐμῷ βασιλῆι καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.

Horum versuum qui ultimus est, cum in cod. Ven. propter *ὁμοιοτέλευτον* excidisset, Ruhnkenius tanquam spurium damnavit, quem ita secutus est Blomfieldus, ut iam nullum eius vestigium supersit. quae pessima est critices factitandae ratio. atqui hunc versum qui tollunt, Callimachum e Callimacho tollunt. Taceo de aliis, praesertim cum rectiora de plerisque docuerit iam dudum Naekius pluribus locis Opusculorum.

Cognatum cum hoc genere loquacitatis est illud quod graviter in nostro poeta notat Lucianus de scrib. hist. 57 *οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ, καίτοι ποιητὴς ὤν· παραθεῖ τὸν Τάνταλον καὶ τὸν Ἰξίονα καὶ Τιτυὸν καὶ τοὺς ἄλλους· εἰ δὲ Παρθένιος ἢ Εὐφορίων ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν, εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισεν;* Luculentum vitii a Luciano notati exemplum repperisse mihi videor h. in Cererem, ubi postquam parentes Erysichthonis quovis praetextu cavisse dixit idque per decem versus persecutus est, ne filius conviviis amicorum adhiberetur, inde ab vs. 84 idem argumentum retractat novisque exemplis illustrat. qui locus item ita comparatus est, ut salvo nexu aut vs. 73—83 aut 84—87 omitti possint, mirorque nondum extitisse qui alterutram partem eiectum iret.

79.

τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα.

Erat cum non satis intelligerem quid voluerit sibi poeta, cum dicit, quamvis iratam deam *nihilo tamen minus* Tiresiam allocutam esse, quasi qui ira excandescunt, silere soleant iramque abscondant. itaque errorem subesse putabam particulis *περ ὅμως*, earumque in locum reponendum esse coniciebam *σπερχνῶς*. nunc nihil novandum intelligo; quippe dea quantumvis irata, tamen sermone dignatur Tiresiam, non factura, nisi eam infelicis iuvenis misereret.

83. 84.

ἐστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνῖαι
γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.

Rectissime Heckerus Callim. Comment. p. 140 intellexit *ἐστάθη*, quod mediam syllabam corripit, a poeta scribi non potuisse. Quod autem vitium loci tolli posse existimat scribendo *ἔστα δὴν ἄφθογγος*, non cogitavit id ita tantum recte dictum fore, si postea Tiresiam poeta loquentem induxisset; atqui is nihil respondet. Multo rectius igitur haud dubie Buttmannus Gramm. gr. II p. 209 correxit *ἑστάκη δ' ἄφθογγος*, favetque huic coniecturae quodammodo cod. Par. in quo *ἑστάθη* scriptum est. Fortasse tamen praeferendum est quod ego unius lineolae adiectu edidi:

ἔστα θὴν ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνῖαι —

neque alienum esse doricum sermonem ab usu particulae *θήν*, ostendit Epicharmus apud Diogenem Laert. III 16 *ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιστον, ὗς δὲ θὴν ὑί.* idem apud Athenaeum II p. 59 c *ὑγιέστερόν τ' ἦν ἔτι κολοκύντας πολύ.* ita in libris est, corrige

ὑγιέστερος θήν ἐστι κολοκύντας πολύ. Callimacho eandem restituit Brunckius in Epigr. XXXII 3 *ἀλγέω θὴν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων.* recte hanc particulam explicat Hesychius *Οὐ θήν· οὐ μήν, οὐ διὰ παντός.*

93—95.

ἁ μὲν ἐπ᾽ ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα
μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων
ἆγε βαρὺ κλαίοισα. θεὰ δ᾽ ἐλέησεν ἑταίραν.

Haec verba varie critici tentarunt, nihil tamen adhuc allatum vidi, quod ex omni parte probari possit. praepositio *ἐπ᾽* ante *ἀμφοτέραισι* scioli est commentum hiantem versum utcumque resarcire conantis; ac deest in codd. Vind. Ven. Par. omittunt item Polit. Lasc. nec dubito quin etiam in ceteris codd. desit. Ruhnkenii commenta omitto. Valckenarius autem ad Adoniaz. p. 309 tentabat *πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον*, in quo merito desideres copulam, ut nullius usus sit ad sustentandam doctissimi viri coniecturam locus Nonni Dion. XXXVII 587 *πάχεσιν ἀμφοτέροισι μεσαίτατον ἄνδρα κομίζων* a Naekio Opusc. I p. 230 indicatus, recte et ipso istam coniecturam improbante. Blomfieldus edidit *εἶπε καὶ ἀμφοτέραισι*, quae certe graeca oratio est, quod non dixerim de conatu Schneideri qui Phil. Gott. VI p. 517 coniecit *ἃ μὲν ἅμ᾽ ἀμφοτέραισι*, quamquam *ἅμ᾽* recte inseruit, quod ego quoque restitui in Fleckeisenii Annal. Philol. et Paed. 1860 p. 59, ubi conieci *φᾶ καὶ ἅμ᾽ ἀμφοτέραισι*, cui nunc praetuli *φᾶ μέν, ἅμ᾽ ἀμφοτέραις δέ.* in quo si cui displiceat particula *δέ* secundae voci subiecta, hic etiam *ἅμ᾽ ἀμφότεραι* unius vocis instar dicendum est. *φᾶ μέν* non dubium est quin recte restituerim; quamquam cum Vind. aliique pro *ἁ μὲν* habeant *ἡ μέν*, non minus probabiliter conicias: *ἦ μὲν ἅμ᾽*

ἀμφοτέραις δέ. cui simile est quod Passovius voluit *ἦ καὶ ἐπαμφοτέραισι*, nisi quod *ἐπαμφότεραι* nihil est. Ad formam orationis comparari potest h. in Del. 43 *καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες | οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι, σὺ δὲ στεινοῖο κατ' ὀξὺν | ἔδραμες Εὐρίποιο πόρον*. In minore versu pro *ἄγε* nescio an recte Brunckius scripserit *εἶχε*, quod tum cum de hoc loco in Fleckeisenii Annalibus disputabam et eandem coniecturam proponebam me fugiebat. ac videtur illud constans dicendi usus requirere. Homerus Il. *ι* 559 *ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα*. Sophocles El. 168 *οἶτον ἔχουσα κακῶν*. Democritus apud Stobaeum Flor. XVI 16 *οἱ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσσης οἶτον ἔχουσι*. Nicaenetus apud Parthenium Erot. XI p. 314 *ὀλολυγόνος οἶτον ἔχουσα*. videndum vero ne in codice, ex quo Lascaris Callimachum edidit ceterique libri descripti sunt, non *ἄγε* sed *ἦγε* scriptum fuerit, ut *ἦχε* poetam scripsisse suspicari possis. commemorat hanc formam Apollonius apud Etym. M. 119, 40, eiusque exemplum servatum est in Aeolico titulo a Letronnio Comm. de Memnone p. 161 edito. Pro *οἶτον* cod. Robortelli *οἶκτον* habet; probavit hoc Schneiderus l. l. coniunxitque *ἀηδονίδων οἶκτον κλαίουσα ἄγέ μιν*, ut Chariclo filium abduxisse dicatur. non dubito quin id ipse dudum reiecerit vir doctissimus.

100.

κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι.

Reieci et recte reieci Voss. et Vind. scripturas, quorum ille *πέλοντι*, Vind. autem *πέλοντο* habet. non incredibile tamen in his aliud quid latere quam *λέγοντι*. mihi quidem non displiceret *κέλοντι*. non memini quidem *κέλειν* pro *κέλεσθαι* ab aliis dictum esse; at constat quam saepe serioris aetatis scriptores

activas formas passivis et passivas activis substituerint. tetigit *κέλω* Lobeckius Paral. p. 557 Hesychium antestans *Κέκλει· καλεῖ, κελεύει.* sed minore periculo *ὧδ' ἐθέλοντι* conicias.

103. 104.

δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
ἔργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένησε λίνα.

In primo versu apparent vestigia imitationis Apollonii Argon. II, 444 *Αἰσονίδη, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον οὐδέ τι μῆχος ἔστ' ὀπίσω.* nihilominus scribendum erat *τό κεν οὐ — γένοιτο.* In minori versu verissime Bentleius et ante Bentleium iam Spanhemius *ἐπένησε* scripsit pro *ἐπένευσε*, quorum verborum frequens est in libris confusio, velut apud Philostratum V. Apoll. p. 164, 2. K. *ὅτῳ ἔνευσαν μοῖραι τὸ ἐν τοξείᾳ κράτος, οὗτος οὐδ' εἰ ἀποβάλοι τὰς ὄψεις ἐκπεσεῖται τοῦ σκοποῦ,* ubi *ἔνησαν* vel *ἐπένησαν* scribendum. male opponit Ernestus Bentleio, non fila nere sed Parcas; cuius argumenti si aliqua vis esset, facile orationem ad consuetam dicendi rationem revocari posset scribendo:

ἔργον· ἐπεί οἱ μοῖρ' ὧδ' ἐπένησε λίνῳ,

secundum notissimum locum Homeri *ἅσσα οἱ αἶσα | γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ ὅτε μιν τέκε μήτηρ.* atque ita etiam in epigrammate apud Boeckhium C. I. n. 956 *ἑπτὰ δέ μοι Μοῖραι περιτελλομένους ἐνιαυτούς | ἐκλώσαντο μίτοις, ἄτροπα γραψάμεναι.* ac habent codd. Vind. et Voss. tenuia quaedam huius scripturae vestigia, quorum Vind. *μοῖραν* habet pro *μοιρᾶν*, Voss. autem *λίναν* pro *λίνα*, in quo *ν̄* ex *ι* adscripto natum videri potest, ut *λίναι* i. e. *λίνωι* in codice scriptum fuerit. Interim servavi vulgatam scripturam, quam tuetur epigramma Cyzicenum in Anthol. Pal. III 15 *οὕτως γὰρ μοιρῶν τῷδ' ἐπέ-*

κλῶσε λίνα, satis manifesta imitatione e Callimachi loco expressum.

113.

ὁππότ' ἂν οὐκ ἐθέλων περ ἴδῃ χαρίεντα λοετρά — Coniunctio ὁππόταν ab huius carminis dialecto tam est aliena, ut de corruptela loci dubitari non posse videatur. aliquanto tolerabilius esset ὁππόκ' ἄν. sed verum est haud dubie quod reposui ὁππόκ' ἄρ' οὐκ ἐθέλων. nam ne ἄν quidem dixit unquam Callimachus neque in hoc carmine neque in hymno in Cererem. Omnino severiore dorismo poetam in his carminibus usum esse, docent quas ex codicum fide reposui formas interioris dorismi πώνειν et ἔσσα, quibus addendum fortasse ἔλλα ex vs. 33 et ἧχε ex vs. 95. Non dubitavi igitur 65 reponere νίν, ubi libri habent μίν, atque ad eandem rationem nunc mihi certum est scripsisse poetam ubique ὄκα ποκά τόκα, quas formas cum sexies codd. 4. 7. 18. 57. 59. 101 unanimi fere consensu referre videantur, non credibile est eas poetam paucis aliis locis ut 38. 70 repudiasse. Minus certa res est de participiis aoristorum in αις 23. 49. 77. 91, quarum in nostris quidem codicibus nullum vestigium est, vel de πολιᾶχος (πολιάοχος) quod suasi vs. 57. pro σέ accusativo 41. 80. 117 non dubitandum videtur quin meliores libri, si qui forte in lucem protracti fuerint, vel τύ vel τέ, de quo ad Theocriti Id. I, 5 dixi, exhibituri sint, quemadmodum nominativo τύ 55 poetam usum esse recte opinor suspicatus sum. Mitto alia, de quibus in adnotatione critica partim admonui, partim cum minutiora essent admonere neglexi, velut quod στάθεα edidi pro στήθεα vs. 88.

Quod eodem versu legitur χαρίεντα λοετρά singulariter dictum est de lavacro quo formosa dea utitur, ut ad undas

translatum sit, quod proprie de lavante dicendum erat. eam ob causam aliquando *λοετρά* vitii suspectum atque ab emendatore evanidam in archetypo vocem revocare cupiente profectum esse existimabam, Callimachum autem *χαρίεντα πρόσωπα* scripsisse. neque per se necessarium erat *lavantem* deam commemorari; satis erat dici Actaeonem vidisse deam videri nolentem. cf. vs. 100. Defendit tamen librorum scripturam Propertius Eleg. I 20, 41 'et modo *formosis* incumbens nescius *undis* | errorem blandis tardat imaginibus', formosas undas dicens, in quibus formosus Hylas suam videbat imaginem; quamquam me non fugit, inter utrumque locum nonnihil interesse discriminis.

119. 120.

ὦ ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα
τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα.

Dixerat supra Minerva Actaeonis matrem felicem esse praedicaturam Chariclus sortem prae sua, quippe quae caecum quidem, at vivum tamen filium suum receptura sit, eamque ob causam compescendas esse querelas adicit, *τῷ μή τι μινύρεο.* cum his non bene congruunt sequentia, in quibus aliam causam indicat cur a luctu ei abstinendum sit, *τῷδε γὰρ ἄλλα μενεῦντι γέρα.* nonne apparet *γάρ* parum logice inferri? itaque vide ne scripserit poeta *τῷ δὲ παραλλὰξ τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα*, huic vero *vicissim* multa bona destinata sunt. ac nescio an *παραλλάξ* lateat in scriptura Vind. *γὰρ ἄλλαι.* nisi praestat *παρ' ἄλλους* (*ἄλλως*) scribere. *τῷ δέ* pro *τῷδε* codices habent. *μενεῦντι* praegnanter dictum est *huic obtingent et proprii manebunt honores.* luculenter hic locus ostendit discrimen inter *μένειν τι* et *τινί.* *τόνδε* si legeretur, sequi debebat *μένοντι.*

123.

γνωσεῖται δ᾽ ὄρνιχας, ὃς αἴσιος οἵ τε πέτονται —

Pro ὃς αἴσιος Vind. habet ὅστ᾽ αἴσιος, quod si per metrum liceret, haud cunctanter probarem. pro ὄρνιχας ante Ernestum legebatur ὄρνιθας, quod si, ut fieri solet, ex ὄρνις natum ponas, ὅστ᾽ αἴσιος locum suum tuebitur. nec alienam ab huius carminis dialecto esse formam ὄρνις ostendit Alcmanis exemplum Fragm. 24 ὥστ᾽ ὄρνις ἱέρακος ὑπερπταμένω. ita enim cod. B.

128. 139.

δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρονίω.

Legitur vulgo πολυχρόνιον, quod iam olim πολυχρονίω scribendum esse intellexi, cum idem in cod. Rom. legi ex Wernickii adnotatione ad Tryph. p. 41 vidi. nota lex est carminis elegiaci, qua pentametri versus partes ita sibi respondent, ut alterum hemistichium adiectivo, alterum substantivo terminetur. cuius legis in hoc ipso Callimachi carmine vide quanta sit exemplorum vis:

2 ἔξιτε τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν
4 σοῦσθέ νυν ὦ ξανθαὶ σοῦσθε Πελασγιάδες
6 πρὶν κόνιν ἱππειᾶν ἐξελάσαι λαγόνων
8 τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ᾽ ἀπὸ γαγενέων
10 πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων
18 οὐδ᾽ ὄκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαξεν ἔριν
20 ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν
22 πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν
26 χρίματα τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς
32 πέξηται λιπαρὸν σμαξαμένα πλόκαμον
34 παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν
38 ὅς ποκ᾽ ἀβούλευτον γνοὺς ἐπί οἱ θανατόν

50 *ἥξει Φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων*
60 *ἀλλὰ καὶ ἀρχαιᾶν εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων*
62 *καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κωραλίῳ*
72 *λῶντο, μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία*
86 *πότνια. τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι*
90 *ὦ ὄρος ὦ Ἑλικὼν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ παριτέ*
94 *μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων*
100 *ἁρπάζειν· κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι*
102 *ἀθρήσῃ μισθῶ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλω*
110 *καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος*
112 *ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι*
114 *δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες*
126 *χρησεῖ καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις*
130 *φοιτασεῖ μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.*

Non commemorassem haec, nisi Wernickius verissimam cod. Rom. scripturam reiecisset. nec in paucis carminibus Anthologiae graecae eadem versus species revocanda est, velut in epigrammate Nossidis VI 125: *φαμὶ κατὰ βλοσυρὸν φλοῖσβον Ἐνυαλίου*, ubi *βλοσυροῦ* corrigendum est. at Mnasalcam VII 54

ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει
Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν Ἑλλάδι κῦδος ὀρεῖται,

vides consulto non scripsisse *πληξίππων γῆ κατέχει Μινυῶν*.

Versu 139 *σύν τ' εὐαγορίᾳ σύν τ' εὔγμασι σύν τ' ὀλολυγαῖς* pro ultima voce poeta mihi *ὀλολυγᾷ* scripsisse videtur, non tantum propter pluralem, cuius nullum exemplum est, sed etiam ut numerus substantivorum Callimacheo more alternet.

141.

χαῖρε καὶ ἐξελάοισα καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαις

Constans haec librorum lectio est, cui Stephanus et ante Stepha-

num anonymus *ἐς πόλιν* substituit. hoc improbavi in Fleckeisenii Annal. philol. et paedag. vol. 81 p. 49, quoniam pompa Argorum urbem non videatur reliquisse; hoc quidem falso: Inachus enim, in quo abluendum erat deae simulacrum, ipsam urbem non attingit. at recte iam R. Bentleius praepositionem *ἐς* cum *ἐλάσσαις* coniungendam esse perspexit. orationis forma paulo liberius conformata est, cum enim dici debuerit *salve et exiens templo et revertens*, dictum est *salve et exiens et retro age equos.* Intellexit hoc Thomas Bentleius, cui *ἡνίκ' ἐλάσσαις* pro *αὖτις ἐλάσσαις* scribendum videbatur. rectius coniecisset *ἁνίκ' ἐλασσεῖς*. sed, ut dixi, nihil mutandum est. Ceterum templa Minervae in urbe Argivorum fuerunt plura, cognominibus deae, quibus in uno quoque colebatur, distincta. ac Callimachus, ut e vs. 35 intelligitur, sine dubio illud dicit, quod a Diomede conditum ferebatur et in Larisam ascendentibus proximum erat Iunonis Acraeae et Apollinis Diradiotae fanis. colebatur in eo Minerva sub nomine *Ὀξυδερκώ*, teste Pausania II 24, 2 *τοῦ Δειραδιώτου δὲ Ἀπόλλωνος ἔχεται ἱερὸν Ἀθηνᾶς Ὀξυδερκοῦς καλουμένης, Διομήδους ἀνάθημα, ὅτι οἱ μαχομένῳ* (Homer. Il. *έ* 127) *ποτὲ ἐν Ἰλίῳ τὴν ἀχλὺν ἀφεῖλεν ἡ θεὸς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν.* Quae vereor ne commenticia sit et ab aedituis ficta nominis *Ὀξυδερκώ* interpretatio, quod si me audis nihil differt ab Homerico deae epitheto *βλοσυρῶπις* vel *γλαυκῶπις*. *Ὀξυδερκώ* autem, non ut nostris mythographis placuit *Ὀξυδερκής*, veram nominis formam esse putavi propter similitudinem aliorum, velut *Ἀφρώ Ἐλευθώ Ἐννώ Χρυσώ Περιβασώ.*

AD EPIGRAMMATA

V

Κόγχος ἐγὼ Ζεφυρῖτι παλαίτερος· ἀλλὰ σὺ νῦν με
Κύπρι Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις.

Locus multis multorum criticorum coniecturis vexatus a nemine melius mihi curatus videtur quam ab O. Schneidero, qui *πάλαι τέρας* coniecit. olim, inquit, ego prodigium eram, navigii enim instar maria pererrabam. hoc esse desiit et nunc Arsinoae donarium positus est in templo reginae. At vitium superest in altero versu, in quo *ἄνθεμα πρῶτον* ita demum intelligi posset, si adiectum esset aliquid de alio item donario postea Arsinoae dedicando, quemadmodum factum videmus ab Antipatro Anth. Pal. VI 198

κειράμενος γενύων ἄρσενας ἀγγελίας
Φοίβῳ θῆκε Λύκων πρῶτον γέρας· εὔξατο δ' οὕτως
καὶ πολιὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων.

itaque locum corruptum esse puto, quae etiam Heckeri sententia fuit Comment. de Anthol. I p. 16 nihil tamen tentantis. emendandum videtur:

Σεληναίης ἄνθεμ' ἔρωτος ἔχεις.

Selene vel desponsata vel nova nupta erat, amorisque sui monumentum dedicat Arsinoae. *ἄνθεμα* suae aetatis more pro *ἄνθημα* (*ἀνάθημα*) dixit ut Theocritus Epigr. XIII 2. Meleager

Anth. Pal. VI 162 aliique. cave autem credas tales formas finxisse poetas *linguae ignaros*, ut Cobetus in Mnemosyne vol. VII p. 439 opinatur. siquis enim illarum formarum exempla examinarit, continuo intelliget, recentiorem linguam haec nomina a passivis formasse, cum vetus lingua ea ad activa revocasset. itaque veteres dixerunt *ἀνάθημα* ab *ἀναθήσω*, *εὕρημα* ab *εὑρήσω*, *θῆμα* a *θήσω*, *κλῖμα* ab *ἔκλινα*, *ἔνδυμα* ab *ἐνδύσω*, *φῦμα* a *φύσω*, *πῶμα* a *πέπωκα*, recentes autem *ἀνάθεμα* ab *ἀνετέθην*, *εὕρεμα* ab *εὑρέθην*, *θέμα* ab *ἐτέθην*, *κλίμα* ab *ἐκλίθην*, *ἔνδυμα* ab *ἐνεδύθην*, *φύμα* ab *ἐφύην*, *πόμα* ab *ἐπόθην* *). vides igitur certam legem eos secutos esse et analogiam ab vetere quidem diversam, at analogiam tamen. nunquam autem illis in mentem venit e. c. *τρύπεμα* dicere pro *τρύπημα*, *χρύσομα* pro *χρύσωμα*, *τρέμα* pro *τρῆμα*, *εὐλόγεμα* pro *εὐλόγημα*, quod si fecissent, tum sane linguae ignaros se praebuissent et in iustam reprehensionem incurrerent.

Corruptum item quartum epigrammatis elegantissimi distichon. quod cum ita vulgo scriptum legatur:

ἔστ᾽ ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδας, ὄφρα γένωμαι
σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη,

Casaubonus pro *Ἰουλίδας* scribendum coniecit *Ἰουλίδος*, quod Dindorfius Jacobsius aliique secuti sunt. Selene patria fuit Smyrnaea. itaque statuendum esset, nautilum quem dedicat a Cea insula sive per emptionem sive per aliam opportunitatem in manus eius venisse. id vero cum ne verbo quidem a poeta indicatum sit, probabilius est nautilum non in Cea insula in litus

*) De *πόμα* olim ad Theocriti III 78 non recte statui. verissime Cobetus in Pindari Nem. III 135 probavit Bergkii emendationem *στόμα*, quod cum *ἀοίδιμον* coniungendum est; non commemoravit hanc suam emendationem in novissima editione Bergkius.

eiectum fuisse, sed in ora maris Ioniam alluentis. proinde scribendum conieci:

ἔστ᾽ ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰωνίδας.

nam ut praeterea ἔκ τ᾽ ἔπεσον scribatur, ut voluit Hemsterhusius, minime opus est; recte latinus interpres *tandem ripam incidi Iulidis.* Quartum distichon aenigmatis instar est, quod qui ita solverit ut satis faciat,

τῷ δώσω χρυσέους δέκα στατῆρας.

non solvit certe neque Bentleius sensum esse affirmans 'non amplius victitarem ovis alcyonum', nec qui nuper ἄπλους scribendum censuit vir doctus in Mützelli Annal. rerum schol. 1860 p. 348, neque denique Schneiderus Philol. Gott. IV p. 567 θαλάμας de ima conchi parte intelligens. quis enim unquam audivit, vel nautilum alcyonum ovis victitare vel alcyones in nautilo ova parere? in huius ἀπορίας λύσει cardo rei vertitur. De Clinia Smyrnaeo, Selenes patre, quaerere inutile forsan fuerit; non prorsus tamen a vero abhorrere videtur, eundem hunc esse Cliniam cuius versus quidam afferuntur a Stobaeo Flor. LXIV 16

μή τις ἀτιμάτω θηλέων πολύδακρυν ἔρωτα,
μηδὲ πόθον παίδων μηδ᾽ ἱμερτὴν φιλότητα,
ὧν ἰότητι Μύρων κατέβη πολύκλαυστον ἐς ᾅδην.

in quibus certe nihil est quod a poeta Callimachi coaevo dici non potuerit. sed haec quam incerta sit coniectura ipse intelligo. Non obscuri generis virum fuisse ex eo colligas, quod numus Smyrnaeus apud Mionnetum Descr. de medailles ant. vol. III 201 Cliniae nomen inscriptum habet, cum Callimacheo, ut credere par est, affinitatis vinculo coniuncti. Ceterum, ut hoc addam, versus illos maioris carminis partem esse credo, non epigramma sepulcrale, quae sententia fuit Welckeri Sylloge Epigr. p. 149. versu primo vulgatur μή τις τιμάτω θνητῶν π. ἔρωτα.

De ultimi distichi verbis postremis καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος dixi ad Theocriti Id. XVIII 58, ubi evicisse mihi videor, Arsinoen Smyrnae natam esse, quemadmodum frater eius et coniunx Ptolemaeus in vicina Smyrnae insula Co in lucem editus erat. id si teneas, Callimachi verba sanissima esse intelliges nec quidquam cum Heckero Comm. Anthol. I p. 16 mutandum. Denique non silentio praetereundum est, satis probabilem esse Hauptii nostri sententiam, laudem quae verbis οἶδε γὰρ ἐσθλὰ ῥέζειν continetur, non ad mores Selenae, sed ad artem, qua ipsa hoc epigramma nautilo insculpserit, referendam esse. potest etiam ad colores referri, quibus distinxerit concham, quo sensu ῥέζειν dixit Epicharmus apud Photium v. ῥέξαι et Anacreon Anth. Pal. VI 136.

VI

Κρεωφύλου πόνος εἰμὶ δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον — Recte opinor, pro *Κρεωφύλου* e Strabone edidi τοῦ Σαμίου. sic enim solet Callimachus homines notos a patria designare, ut Aratum appellat τὸν Σολέα Epigr. XXVII 3, Pythagoram τὸν Σάμιον XLVIII 4, Pyladem τὸν Φωκέα LIX 3. ac nescio an noluerit poeta nominis Κρεώφυλος, de cuius varia scriptura ad Delectum Anth. Pal. p. 204 diximus, duas primas in unam contrahere. nihil huius generis sibi alias permisit poeta in versus initio. nam quod Bentleius Fragm. CLVIII restitui voluit γεωδαῖται trisyllabum, vero quidem proximum est, at verum non esse apparet ex ipsis Etymol. M. verbis, ubi haec leguntur p. 223, 18 γαιοδόται, οἱ ἀρχιτέκτονες ἢ οἰκονόμοι παρὰ τὸ δαίειν ὃ σημαίνει τὸ μερίζειν. scribendum igitur in Callimachi illo versu cum Sturzio γαιοδάται τὰ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βά-

λωνται*), non γεωδαῖται. Pro Ὅμηρον apud Sextum ἀοιδόν editur; iam constat quidem saepisssime Homerum θεῖον ἀοιδόν vel θεῖον Ὅμηρον appellari, hoc autem loco vide ne Callimachus ut Creophylum, ita etiam Homerum a patria appellarit; ac perfacilis est emendatio Χῖον ἀοιδόν. eodem errore apud Etymol. M. p. 445, 8 editur Ἐνομίδης ὁ τὰ θεῖα γράψας. codd. Ἐνομήδης, i. e. Ξενομήδης ut vidit Dindorfius; pro θεῖα autem repone Χῖα. Xenomedes patria Chius fuit.

X

ἤ τι περὶ ψυχῆς ἢ πάλι πῶς ἔσεαι,
δίζεσθαι φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἱέα πατρός —

Frustra Jacobsius haeret in expedienda verborum structura, δίζεσθαι a sciolo in locum omissi vocabuli, e. c. Κεκροπίδην, illatum existimans et vs. 6 δὲ post δήεις expungens. siquis Timarchum convenire volebat in inferis, non potuit in magna eiusdem nominis mortuorum multitudine aliis quam his verbis uti: δίζημαι Τίμαρχον Παυσανίου φυλῆς Πτολεμαΐδος. quare nihil novandum est, nisi quod ex ipsius Callimachi usu rectius fuerit δίζησθαι. Timarchum autem, quem philosophicis studiis vacasse apertum est, quo iure Atheniensem dicat Jacobsius, non perspicio. Ptolemais phyle fuit etiam Alexandriae (Anal. Alex. p. 348), ut nihil impediat quo minus hoc epigramma poetam, ut

---

*) Respexit ad hunc versum, in quo διηνεκές adverbialiter dictum est, Hesychius Διηνεκές· δι' ὅλου. σκληρόν (leg. ὁλόκληρον). Pro διηνεκές, ni fallit coniectura, ζηνεκές dixit Callimachus Fragm. CXXXVIII καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον | ζηνεκὲς ἀείδω δεδιδαγμένος. Quae ex aliquo carmine petita sunt, quo poeta sese in omni poesios genere versatum esse dixerat. cf. Fragm. CCCCLX μουσέων δ' οὐ μάλα φιδὸς ἐγώ et CCXXIII τοῦ τε μεθυπλῆγος φροίμιον Ἀρχιλόχου. sic enim haec correxi Delectu Anth. p. 121.

reliqua fere omnia, Alexandriae scripsisse existimemus. ac commemorat Timarchum philosophum Alexandrinum Diogenes Laertius VI 95 a Callimacheo fortasse non diversum. In versu minore praestat fortasse scribere ἢ εἰ πάλι πως ἔσεαι, *ut aliquid certius de animae natura sciscíteris, et num qua in vitam rediturus sis*, quod consilio poetae melius respondere videtur quam *quo pacto revicturus sis.* hoc enim recte diceretur de eo cui de reditu in vitam persuasum est, non item de eo qui dubitat et quid rei sit comperire cupit. non pertinet huc Epigr. LXV 4, quod moneo propter Heckerum Comm. de Anth. I p. 305. de ἢ et εἰ in unam syllabam coeuntibus vide ad Theocriti Id. XI 80.

XIII 3—6.

ʽψεῦδος᾽. ὁ δὲ Πλούτων; ʽμῦθος. ἀπώλομεθα.
οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός· εἰ δὲ τὸν ἡδὺν
βούλει, πελλαίου βοῦς μέγας εἰν Ἀΐδῃ᾽.

Heckerus, qui hoc carmen etiam in secunda editione Comment. de Anth. p. 301 sqq. tractavit, recte ἀπωλόμεθα primo interlocutori dedit. Postremis verbis primus omnium Jacobsius admovit Callimachi Fragm. LXXXV ἐκ τῶν ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν. unde apertum est πελλαῖος sive πελλαῖον numuli nomen esse, aliunde sane non cognitum. sed in hac parte antiquitatis quantum est quod nescimus! minime vero probanda est Scaligeri πελλαῖος conicientis ratio, ab Heckero distichon in fine epigrammatis excidisse statuente defensa. Male idem Charidantem Callimachi non diversum esse a Charide statuit heluone Attico ab Alexide apud Athenaeum IV p. 161 b et 165 d irriso. Alexidis locos si quis accurate inter se comparet, ei dubium esse non potest, quin Ἐπιχαρίδης verum hominis nomen fuerit, non Χαρίδης, quod ego debili auctoritate Eustathii fultus

in altero Alexidis loco reponendum suasi Com. Gr. IV p. 497 et in Athenaei editione reposui. Pro *βούλει* rectius fortasse scripseris *βούλῃ*. sic enim solet Callimachus.

XIV

Δαίμονα τίς δ᾽ εὖ οἶδε τὸν αὔριον; ἡνίκα καὶ σέ,
Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις
τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν.

Si verum est quod in adnotatione dixi initium carminis intercidisse, suspicari possis poetam aliquid in hunc fere sensum dixisse: *multi quibus singulari deorum benevolentia laetissima sors obtigit in perpetua felicitate se fore sperant.* fortasse tamen nihil intercidit scripsitque poeta *τίς δεῦτ᾽ οἶδε τὸν αὔριον;* nota est de interiectione *δεῦτε* (*δηῦτ᾽*) disputatio Buttmanni Lexil. II p. 230. ac ne quis exemplum requirat quo *δεῦτε* etiam in interrogatione positum sit, Archilochus fragm. 62 dixit: *Ἐρξίη, πῇ δηῦτ᾽ ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός;* at possunt etiam alia conici, velut *τίς δηῦ* i. e. *τίς δὴ εὖ.* In sequentibus fugit me vitium manifestum; pro *ἐθάπτομεν* ex linguae lege scribendum *ἐθάψαμεν.* Non raro quidem huius aetatis poetas tempora permiscere videmus, ut ipse Callimachus Epigr. XX 1 iterum *ἐθάπτομεν* dixit, ubi castigatus sermo aoristum poscit; at cum *ἡνίκα* coniunctum imperfectum non alio videtur sensu dici potuisse quam *eo tempore quo te sepeliebamus.* praeterea notandum est *ἡνίκα* causali potestate dictum *quandoquidem*, cuius usus aliud exemplum, quoad ego memini, suppetit nullum.

XV

Τιμονόη, τίς δ᾽ ἐσσί; μὰ δαίμονας οὔ σ᾽ ἂν ἐπέγνων.

Corruptelam in his latere ostendunt verba *τίς δ᾽ ἐσσί*, quae non

significant quod significare olim creditum est, τί γέγονας. nec poenitet propositae emendationis: Τιμονόη ἠὲ τίς ἐσσι; vel si mavis Τιμονόη ἢ τίς δὴ σύ; *tune Timonoe? an quamnam te esse dicam?* adeo scilicet mutata erat mortuae facies. non combusta igitur erat Timonoe, sed in translucida vel aperta sandapila condita. cf. Leonidas Anth. Pal. VII 478

τίς ποτ᾽ ἄρ᾽ ἢ τίνος, οὗ ῥα παρὰ τρίβον ὀστέα ταῦτα
τλήμον᾽ ἐν ἡμιφαεῖ λάρνακι γυμνὰ μένει;

ubi non ἡμιφανεῖ, ut Heckerus Comm. de Anth. I p. 297 voluit, scribendum est, sed ἡμιχανεῖ, *in semihiante arca.* De crasi praeter allatum in adnotatione Homeri locum εἰλαπίνη ἠὲ γάμος, vide Arist. Thesm. 536 εἰ δὲ μὴ ἡμεῖς. ceterum Timonoae nomen a Planude invectum non tam certum est ut vulgo creditur. in cod. scriptum est Τιμονίη, i. e. ut opinor Τιμώνη ἤ, ipsa codicis scriptura coniecturam nostram de addenda particula ἤ confirmante. De hoc nominum genere accurate disputavit Naekius Opusc. II p. 43, cuius exemplis adde Ἰώνη de quo v. Diatriben ad Epigr. XXXVIII.

XXIV

Ἥρως Αἰετίωνος Ἐπίσταθμος Ἀμφιπολίτεω
ἵδρυμαι μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ,
λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος· ἀνδρὶ ιπείωι
θυμωθεὶς πεζὸν κἀμὲ παρῳκίσατο.

Αἰετίωνος codicis scriptura est, quam nescio quo iure omnes interpretes Planudeae correctioni Ἠετίωνος posthabuerint. num illi ab αἰετός non recte hominis formari nomen crediderunt? Haec sane etiam Wackernageli opinio est in eleganti libello ἔπεα πτερόεντα inscripto Basil. 1860. at habemus nomen Ἀέτιος Pausaniae auctoritate munitum, et Ἀετίων nobi-

lissimi pictoris nomen apud Lucianum. quare si quid mutandum in nominis scriptura, *Ἀετίωνος* scripserim, quamquam ne hoc quidem opus est. Tum scripsi *Ἐπίσταθμος* pro vulgato *ἐπίσταθμος*, quod qui corrigi voluerunt, non intellexerunt necessario requiri nomen ipsius illius herois quem Aeetion dedicaverat. neque fugit hoc Göttlingum in docta de hoc Callimachi carmine dissertatione Indici lect. Univer. Ienensis 1860 praemissa p. 4. quamquam is non *Epistathmus*, ut ipsi olim visum fuerit, sed *Micrus* seu *Miccus* herois nomen fuisse existimat, *μικρῷ Μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ* reponens et *ἐπίσταθμος* de aedium custode explicans. Idem codicis lectione non memorata tenet Planudis interpolationem, et Eetionem Amphipolitanum notum illum sculptorem esse conicit, cuius memoriam unum adhuc Theocritum Epigr. VII servasse creditum est. itaque statuit Göttlingus describi his verbis Eetionis Amphipolitani sculptoris tabulam anaglypham super foribus ianuae e vestibulo in interiorem partem aedium ducentis positam, in qua Micrus heros repraesentatus fuerit cum angue et gladio. De Eetione fugerunt Göttlingum quae ipse nuper disserui in Philol. Gott. XIV p. 23, ubi ostendi aliud eiusdem artificis opus commemorari a Phlegonte Trall. Mirab. p. 128. eodem loco eum patria Milesium fuisse, certe Mileti vitae domicilium posuisse non temere opinor statui. non credo igitur verum esse quod Göttlingus affirmat, eundem artificem commemorasse Callimachum. Praeterea nonnihil dubitationis mihi faciunt verba *ἥρως Ἠετίωνος*. ita enim loqui solemus de celebri quodam et eximiae artis opere, e. c. cum de Iove Phidiae, de Iunone Polycleti, de Venere Praxitelis loquimur. at heros ille satis mediocre opus fuisse videtur neque ulla eximiae artis laude commendatum. Stabit igitur vetus Callimachei distichi et recepta ab omnibus interpretatio, Aeetio-

nem in exili aedium suarum vestibulo exilem herois imagunculam statuisse. Id sigillum habere dicitur nil praeter anguem et ensem. anguis cum heroum cultu coniunctissimus erat, propterea quod immortalitatis, sive ut aliis placet insignis cuiusdam deorum favoris symbolum habebatur, quam in rem apposite Heckerus Comment. de Anthol. I p. 117 affert Plutarchum V. Cleomenis c. 39. Recte autem dicit *nil nisi ensem.* heroes enim vulgo non ense tantum armati erant sed etiam scuto. cf. intpp. Aristophanis Vesp. 823. hinc est quod legitur apud Zenobium Prov. I 64 *ἀλλ' ὥσπερ ἥρως ἐν ἀσπίδι ξενίσαι σε βούλομαι. παρόσον οἱ ἥρωες τὸ παλαιὸν ἔνοπλοι ὄντες ἐξενίζοντο.* ubi restitue obiter incerti comici versum:

ἀλλ' ὡσπερεὶ
ἥρως ἐν ἀσπίδι ξενίσαι σε βούλομαι.

Reliqua epigrammatis pars intelligi non potest nisi quod nescio an nunquam futurum sit emendatis verbis *ἀνδρὶ ιπείωι.* ita enim in codice scriptum est. virorum doctorum coniecturis in adnotatione critica allatis accedat nunc haec Göttlingi, quam ipsis viri doctissimi verbis apponam, cum libellus eius in paucorum manus venerit: 'Miccus igitur si ita dicere licebit mortuum heroem, putandus equo meruisse et in pugna quadam trucidatus esse. post mortem viri signum eius erexerunt parentes in domo familiae, at non equestre, ut par erat, sed pedestre quod aptius videbatur esse modicae vestibuli opportunitati. causam tamen quae invenienda erat in aedium ipsarum parvitate lepide in quodam equorum fastidio contemptuque Eetionis quaesivit Callimachus. Amphipolis enim, Eetionis patria, sita erat in regione Edonorum, qui olim socii et amici Priami cum Rheso auxilia tulerant Troianis. Rheso vero cum exitio fuissent equi ipsaque urbs Troia cum capta esset equo troiano, ab Epeo facto, iram

suam in equos Epeumque post tot saecula non dissimulasse Eetionem, artificem ipsum contra artificem, finxit poeta, ita ut Miccum, qui fingendus erat eques, fingeret peditem. quartum enim versiculum sic puto scribendum esse: *ἀνδρὶ δ' Ἐπειῷ θυμωθεὶς πεζὸν κἀμὲ παρῳκίσατο*'. et paucis interpositis de *ἀνήρ* sic posito: '*κἀμέ* autem dixit Callimachus hac sententia: *me adeo*, quem equitem fingere debebat, finxit peditem. Haec omnia si sunt probabilia consentaneum est etiam, ut diximus, sculptorem fuisse Eetionem Amphipolitanum, non possessorem aedium, quod voluerunt Heynius et Jacobsius, si ipse fuit Amphipolitanus, taediosum equorum fingere, cum parens eius, Miccus heros, equo meruisset; sed non illepide Callimachus *sculptorem* Eetionem hoc taedio laborasse propter Epeum artificem ludere potuit'. Omitto reliqua, quae in describendo anaglypho versantur, quod ex ipso illo Eetionis opere expressum existimat vir ut totius antiquitatis, ita rerum ad antiquam artem spectantium peritissimus. mihi tamen inter utrumque monumentum nihil similitudinis reperire contigit nisi quod in utroque serpentem heroi additum video. apud Callimachum habes heroem peditem cum angue et gladio, praeterea nihil; in anaglypho heroem in lecto cubantem scyphum pateramque manibus tenentem, de gladio nihil: ad pedes lecti serpentem, porro mensam fructibus libisque repletam; nec procul inde verrem mensae adstantem. praeterea magnum figurarum choragium, femina in eodem lecto sedens, pone hanc tres puellae adultae totidemque minoris aetatis sive puellae sive pueri; his ex adverso pincerna vinum in pateram infundens et alia figura incerta, denique caput equi quasi per fenestram introspicientis. Haec quo modo cum Callimacheae imagunculae exilitate conciliari possint non perspicio. sed redeo ad corrupta illa *ἀνδρὶ ιπείωι θυμωθεὶς πεζὸν*

κἀμὲ παρῳκίσατο, quae difficile est ita emendare ut probabilis sententia evadat. Ad literarum ductus proxime accedit quod Jacobsius coniecit *ἀνδρὶ δὲ πεζῷ θυμωθείς*. sed ipse sensit nihil hac correctione ad sententiam profici. nihilominus probabilem puto, sed ut praeterea corrigatur:

ἀνδρὶ δὲ πεζῷ
συσσωθεὶς πεζὸν κἀμὲ παρῳκίσατο.

Aeetion duorum hominum, fortasse filiorum, sigilla in atrio posuit, quorum alter pedes alter eques meruerat; a pedite olim ex praesenti mortis discrimine servatus, huius statuam erexerat, ac ne alteri plus honoris haberetur vel ob aliam ignotam nobis causam, huius quoque non equestrem, ut decebat, sed pedestrem statuam iuxta illum posuit. verbum *συσσώζειν*, praesertim a serioribus saepe ita ponitur, nihil ut differat a simplici, pariter ac latinum *conservare* nihil differt a *σώζειν*. Ita certe intelligi possunt, quae si codicis scripturam sequare sensu cassa sunt. ac tentandum aliquid erat, quod sententiam utcumque salvam praestaret.

XXVI 3. 4.

Μικύλος εἴ τι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κούφη
γίνεο μήτ᾽ ἄλλοι δαίμονες, οἵ μ᾽ ἔχετε.

Fortasse haec iniuria in vitii suspicionem adduxi, non tamen ut prorsus poeniteat. quod de integritate traditae scripturae dubitationem mihi movebat, erat hoc, quod notum illud *sit tibi terra levis*, in quo terra proprio sensu capitur, a poeta ita usurpatum videbam, ut in sequentibus inferis diis accenseatur. accedebat quod adiectivum *κοῦφος* de diis propitiis dictum mihi novum accidebat. quare corrigendum putavi:

μήτ᾽ ἀγανοὶ δαίμονες, οἵ μ᾽ ἔχετε.

Non impedio tamen quominus librorum scriptura integra servetur, sed ut poetam iusto negligentius locutum esse fateamur.

XXVII 3. 4.

τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
ῥήσιες, Ἀρήτου σύμβολον ἀγρυπνίης.

Carmen hoc, cuius ultimam partem praescripsi, sine dubio volumini inscriptum erat quo Arati Phaenomena continebantur. cf. infra ad Epigr. LXVI. Versu postremo recepi elegantem et certam Ruhnkenii emendationem *σύμβολον*, de qua satis in adnotatione critica dictum est. non tamen persanatum esse locum ostendit mensura nominis *Ἄρητος*, quod quamquam pariter atque muliebre nomen *Ἀρήτη* apud Homerum ceterosque epicos primam producit*), apud eos tamen qui communi dialecto scripserunt eandem constanti usu corripit. Theocritus VI 2 *τὰν ἀγέλαν ποκ' Ἄρατε συνάγαγον*. VII 102 *ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι* et 122 *ἐπὶ προθύροισιν Ἄρατε*. Meleager Carm. I 49 *ἄστρων δ' ἴδριν Ἄρατον ὁμοῦ βάλεν*. Ptolemaeus rex in vita Arati ed. Buhl. p. 433 *ἀλλὰ τὸ λεπτολόγου* (leg. *λεπτολόγων*) *σκῆπτρον Ἄρατος ἔχει*. Strato Anth. Pal. XII 1 *καθὼς εἴρηκεν Ἄρατος*. Philodemus XI 318 *Ἀντικράτης ᾔδει τὰ σφαιρικὰ μᾶλλον Ἀράτου*. Antipater IX 541 *μηκέτ' Ἄρητον ἐπίβλεπε*. Incertus apud Pausaniam VI 19 *τεῖχος ἑλόντες Ἀράτου*. alius apud Plutarchum V. Arat.

*) Cave huic legi repugnare credas *Ἀρητιάδης* prima brevi dictum ab Homero Odyss. XVI 395, XVIII 413. hoc enim nomen non ad *Ἄρητος* revocandum est, sed ad *Ἄρης*, quod non tantum *Ἄρηος* sed etiam *Ἄρητος* in antiquo sermone flexum esse docet Cycni, qui Martis filius fuit, patronymicum *Ἀρητιάδης* apud Hesiodum Scut. Herc. 57 et fontis Marti sacri nomen *Ἀρητιάς* apud Apollonium Arg. III 1181. de Nonni loco Dion. XXXII 188 in quo *Ἄρητος* contra Homericum usum primam corripit v. Köchlyn.

14 ἄμμες δ' εἰκόν' Ἄρατε τεάν. Oraculum ibid. 53 ζωάγριον αἰὲν Ἀράτου. Anonymus apud Jacobsium Anth. Pal. Append. 235 εἰπὸν Ἀρατείῳ γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν. Neque aliter latini poetae. Cinna apud Isidorum VI 12 *haec tibi Arateis multum evigilata lucernis carmina.* Ovidius Am. I 15 *cum sole et luna semper Aratus erit.* Statius Silv. V 3, 23 *doctique modos extendis Arati.* Haec omnia Aratei nominis apud poetas exempla sunt, quorum constans usus ostendit ne Callimachum quidem aliam mensuram secutum esse. scripsit autem sine dubio:

ἀκρήτου σύμβολον ἀγρυπνίης.

Quo aptissime acris nec interrupta vigilia indicatur. quicquid enim in suo genere vehemens est et intenta cura peragitur, ἄκρατον dicitur; ἄκρατον ὀργήν dixit de vehemente ira Alcidamas apud Aristotelem Rhet. III 3, ἄκρατον νύκτα de profunda nocte Aeschylus Choeph. 55 ex certa sed a novissimis editoribus neglecta emendatione Dindorfii. similiter dicitur ἄκρατος σοφία, ἄκρατος πονηρία, ἄκρατος ὕπνος et alia.

XXVIII 1. 2.

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν, οὐδὲ κελεύθῳ
χαίρω τίς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει.

Hunc usum pronominis τίς pro relativo asserere studui ad Delectum Anth. p. 94. ubi quae allata sunt exempla, eorum numerum non modo ex aliis scriptoribus, e. c. ex Athenaeo X p. 438e τίνι ἡ τύχη δίδωσι λαβέτω, sed ex ipso adeo Callimacho augere liceret, si vel Reiskius de Iov. 92 vel Schneiderus de Del. 185 recte statuisset, qui tantum abest ut mihi persuaserint, ut ne iis quidem locis, quos ipse l. l. et Dindorfius ad Sophoclis OT. 1140 composuimus, aliquid tribuendum censeam. nullus horum Callimacheo prorsus similis est, quippe in nullo τίς praecendente sub-

stantivo positum reperitur, sive ut aliis verbis quid rei sit dicam, nullus in omnibus illis exemplis locus est, in quo *τίς* vel *τί* germanico *wer* vel *was* non respondeat. Itaque quin corruptus sit Callimachi locus dubitari non potest, scribendumque arbitror (nam Blomfieldus, qui confidenter, ut ait, *τῇ* pro *τίς* reposuit, barbarismum barbarismo expellens nihil promovit), scribendum igitur existimo *οὐδὲ κελεύθῳ χαίρω, ὅτις πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει.* In hoc pronomine *ὅ* indeclinabile esse constat, ut in *ὅτινος, ὅτινι, ὅτινα, ὅτου, ὅτῳ, ὁτέοις* atque adeo in feminino *ὁτέῃσι.* Aeolensibus hunc usum tribuit schol. Sophoclis Ai. 290 *παρ᾽ Αἰολεῦσι τὸ ὅ τ ι ν α κοινόν ἐστι κατὰ γένος,* hoc est Aeolenses *ὅτινα* dicere pro omnibus generibus. nominativi *ὅτις* pro feminino dicti nullum quidem exemplum suppetit, at si *ὅτινος* pro *ἥστινος* dici potuit, potuit etiam *ὅτις* dici pro *ἥτις*, praesertim a Callimacho, hoc est ab eo poeta, qui non pauca ex hoc genere ad quandam analogiae speciem vel ipse formavit vel alios ita locutos secutus est. de aeolismis apud Callimachum dixi in Diatribe ad Del. 248. Sed aliud praeterea in eodem versu vitium est. manifestum est poetam expressisse notum illud Pythagorae praeceptum *μὴ στείχειν τὴν λεωφόρον*, *non decere via incedere vulgi pedibus pressa.* at *πολλοί* non vulgus sunt sed *multi*, quo sententiae vis mirifice infringitur. quare suspicor librarios, cum in archetypo *ΛΑΟΥC* scriptum esset idque proclivi errore in *ΛΛΟΥC* abiisset, emendaturos scilicet quod non intelligerent, *πολλοὺς* correxisse. similes apud Callimachum corruptelas attigi Diatr. ad Del. 266. Vides emersisse iam Pythagoricam *λεωφόρον.* quare si meo res arbitrio ageretur, Callimachi epigramma in hunc modum repraesentarem:

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν, οὐδὲ κελεύθῳ
χαίρω ὅτις λαοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει.

Credo equidem haec satis probabiliter disputata esse; non celabo tamen etiam aliam emendationis viam iniri posse. quis enim iure vituperet a Callimacho scriptum fuisse conicientem *χαίρω ἢ τοὺς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει*? eadem plane crasi, qua Aristophanes Acharn. 860 usus est in iuramento Boeotico *ἴττω Ἡρακλῆς*. ego tamen, si optio datur, praeferre non dubito quod primo loco conieci. Cyclicum carmen, ut hoc addam, non credo in eam sententiam accipi posse, quam Welckerus in libro de Cycl. poesi vol. I p. 112 secutus est, sed de cantilenis intelligo in publicis hominum coetibus cani solitis. quae interpretatio mihi sola Callimachi consilio respondere videtur.

XXX 2. 3.

ὀστέα σοι καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες. ἦ ῥά σε δαίμων
οὑμὸς ἔχει, χαλεπῇ δ' ἤντεο θευμορίῃ.

Merito advertit Valckenarium Callim. Eleg. p. 23 homini curis macerato nil superesse dici quam ossa et *capillos*, quos effluxisse potius misero dicendum erat. non probari tamen posse quod coniecit *ὀστέα σοι καὶ ῥινὸς ἔτ', οὐ τρίχες*, apertum est, non tantum propter numeros, quos pro elegantissimis intulit inficetissimos, sed etiam propter totam sententiae conformationem. vix enim feras dicentem *ossa tibi sunt adhuc et cutis, non crines.* quae misere balbutientis est oratio. difficile tamen aliquid reperire, quod sua se probabilitate commendet, quamquam hoc pro certo et indubitato sumi potest, vitium non in alia voce situm esse quam in *τρίχες*. interim videant alii, num forte scripserit poeta *ὀστέα σοι καὶ μοῦνον ἔτι ῥάχις*. quo nomine non tantum spina dorsi, sed etiam costae significantur acutae et prominentes. nemo, credo, magnopere vituperet dicentem *nichts als Knochen und Geripp.*

XXXVI

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίστρατον ἥδε δὶς ἑξῆς
ἀκρήτου προποθεῖσ᾽ ᾤχετ᾽ ἔχουσα κύλιξ.

Alexandrini poetae quamquam plerumque dictione artificiosissime elaborata usi sunt, saepe tamen ea ausi sunt, quae quo pacto excusari possint prorsus non intelligitur. luculentum huius rei exemplum praebent versus supra adscripti, in quibus quid significent verba *ᾤχετ᾽ ἔχουσα* aegre perspicitur. frequens dicendi genus est *οἴχομαι ἔχων, οἴχομαι φέρων,* quo nihil aliud significatur quam *mecum aufero.* sed res ipsa postulat, ut qui aliquid secum auferre dicitur, idem aliquo eat. recte igitur Theocritus dixit Id. XXII 168

ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ᾽ εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
πνοιὴ ἔχουσ᾽ ἀνέμοιο.

venti enim admonitiones Lyncei portant in mare. recte item ipse Callimachus Lav. Pall. 40 *φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα | ᾤχετ᾽ ἔχων.* atque eadem prorsus omnium locorum est ratio. In Callimachi autem epigrammate quo tandem calicem illum abiisse dicamus? calix immotus manebat eo quo antea loco fuerat, Erasistratus autem bibacitatis poenas luebat iustissimas. ex his apparet poetam propriam et nativam locutionis vim plane neglexisse et *ᾤχετ᾽ ἔχουσα* simpliciter dixisse pro *perdidit*, *abstulit.* Quod praeterea Valckenarius Callim. Eleg. p. 261 Hermanno ad Vigerum p. 776 et Heckero Comm. de Anth. I p. 14 probantibus scribendum esse pertendit *ᾤχεθ᾽ ἑλοῦσα*, ea certe non necessaria est correctio, quamvis frequentissima sit horum verborum in codd. permutatio*). Haeret enim vel sic dictioni Callima-

*) Apollonius Arg. III 178 *αὐτὰρ ἐγὼν ἐς δώματ᾽ ἐλεύσομαι Αἰήταο, | υἷας ἑλὼν Φρίξοιο.* non credo hic recte dictum esse *ἑλών*, sed scri-

cheae insolentiae vitium; neque verum esse puto quod affirmat Valckenarius, *ᾠχόμην ἔχων* significare *εἶχον*, *ᾠχόμην ἑλών* autem *εἷλον*. cuius locutionis cum plurima exempla apud Platonem prostare affirmat, fefellit virum eximium memoria. apud Platonem etiam in iis quos ipse plena manu affundit locis legitur *οἴχομαι ἀπιών* et *οἴχομαι ἀπελθών*, quae prorsus alius generis sunt.

XXXVIII 2—4.

Σιμώνη περίφοιτος εἰκόν' αὑτῆς
ἔθηκε, τήν τε μίτρην
ἣ μαστοὺς ἐφίλησε, τόν τε πανόν —

Elegantissimum epigramma, cuius partem supra adscripsi, ut nunc maximam partem sine offensione legi possit, Schneideri debetur acumini; insunt tamen etiam nunc non nulla, quae vitii suspicionem movent. in his primo loco pono illud *ἣ μαστοὺς ἐφίλησεν*, in quo non tantum articulum desidero, sed etiam *φιλεῖν* de strophio papillas tegente inepte dictum est. id sentiens Anna Fabri *ἐφύλασσε* coniecit, vereor ne invita Simone *περιφοίτῳ*, quam de tutandis papillis non magnopere sollicitam fuisse crediderim. scripsisse credo Callimachum quod edidi *ἣ μαστούς σφιν ἔδησε*, *quae vinciebat ei papillas.* de *σφίν* i. e. *αὐτῇ* v. Buttmanni Lexil. I p. 60 et quae ipse attuli Diatr. p. 124. recte etiam *ἔδησε*, ut apud Catullum LXIV 63 *non tereti strophio lactentes vincta papillas.* cfr. Marcus Argentarius Anth. Pal. VI

---

bendum puto *ἔχων*. contra in Callimachi Fragm. CXXX. ex Etym. M. p. 137, 4 ubi vulgo *ἔχων* legitur, repone *ἀλλ' ἀπὸ τόξου | αὐτὶς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἑλὼν ἑτέρου.* dixi de hoc fragmento in Bergkii Annal. Antiqu. doctr. 1845 p. 1066. sed fugit me tum de Hercule poetam loqui duos arcus gestante. v. Herod. IV 10.

201 *τὰ περὶ στέρνοις ἀγλαὰ μαστόδετα. Σιμώνη* nomen an recte restituerit Ruhnkenius dubitare licet. in codice, ut suo loco dixi, *σειμονη* scribitur et tres primae literae punctis subscriptae sunt, ut nil nisi *μόνη* fidem habeat, in quo forsan *Ἰώνη* latet, quod Bacchae nomen est apud Nonnum Dion. XIV 221. simile nomen *Ἰωνίς* ipse habet Callimachus Epigr. XXV 1. Ultimo versu *τόν τε πανόν* Schneideri est emendatio. non credo tamen recte *πανός* dici de face bacchica. cod. *τόν τε πᾶνα*, quod fortasse *τήν τε δᾷδα* scribere praestat.

XLV 3. 4.

ἦλθεν ὁ βοῦς ὑπ' ἄροτρον ἑκούσιος. εὖ γ' ἐμὸς Ἑρμᾶς,
εὖ γ' ἐμός. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

Repetitum *εὖ γ' ἐμός* mihi quidem contra linguae usum dictum videtur, nec graecae tantum, sed cuiusvis, ut facile sentiet si quis in alium sermonem transferre volet. eam ob causam conieci *εὖ γ' ἐμὸς Ἑρμᾶς εὖ ῥέ μοι*, *bene meus Mercurius, bene mihi rem instituit*, quod quanto rectius dictum sit quam *bene meus Mercurius, bene meus,* nemo non sentiet.

XLVI 7. 6.

ἔσθ' ἁμῖν χἀκαστὰς ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα·
τουτὶ παῖ κείρει τὰ πτερὰ παιδάριον.

Locus hic a criticis multum ultra citraque iactatus est. Ruhnkenii coniectura *κἀκεστύς* non tantum ob metricas rationes*)

*) Corripit quidem Callimachus ultimam in *νηδύς* Dian. 160 et in *ὀιζύς* apud Etymol. M. Gaisf. p. 72 E *ὁππότε κέ σφας ὀιζὺς ἔχῃ κρυεροῖο λιμοῖο* (leg. *βίοιο*), si tamen recte hunc versum Callimacho adscripsit Schneiderus apud J. Rauch de Aetiis p. 16. nec apud alios huius licentiae, si ita dicere placet, exempla desunt. cf. ad Theocritum p. 344. at verbalium substantivorum ultimam esse correptam nullo dum exemplo compertum est.

a Naekio in Opusculis reicienda erat sed etiam propter significationem vocis ἀκεστύς, quae non remedium indicat sed sanationem. Heckeri autem emendatio quamquam linguae non contraria, sensum tamen vix fundit tolerabilem. aliorum conamina ne commemoranda quidem duxi; at vel maxime commemorare debebam Bentleii coniecturam ab omnibus, qui hoc epigramma tractarunt, superbe dicam an inscite contemptam: ἔσθ' ἁμῖν καὶ παστάς, *est nobis et thalamus sive uxor remedium ad vagam libidinem.* sprevere autem haud dubie critici hanc emendationem ideo, quod ita duabus quas commendat poeta amoris medicinis subito tertium infertur remedium, quod eo ineptius videri potest, cum in fine carminis iterum poeta ad duo illa, poesin et inopiam, redeat. nihilominus verum vidisse Bentleium credo, sed hac lege ut mutato distichorum ordine scribatur:

οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν τυ δεδοίκαμες. αἱ γὰρ ἐπῳδαί
οἴκοι τῶ χαλεπῶ τραύματος ἀμφότεραι.
ἔσθ' ἁμῖν καὶ παστὰς ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα·
τουτὶ ναὶ κείρει τὰ πτερὰ παιδαρίων.

Iam vides opinor quam recte poeta tertium remedium tanquam corollarium duobus illis superaddat. de singulis haec sufficient: τύ redit ad Philippum; is enim est ille puer a cuius amore se tutum praestare cupit poeta. *ἀφειδέα ἔρωτα* Bentleius *vagam libidinem* interpretatur, malim de impotenti puerorum amore intelligere. *τουτί* nunc servandum puto. atticismos sat multos habet oratio Callimachi, quamquam plerosque ex genere synizesium. *ναί* recepi ex apographo Lips. nec video cur id frigere dicatur. sententia iam plana et perspicua est. *hoc profecto*, inquit, *scindit alas puerorum nec sinit superbos esse et insolentes, efficitque ne involent in pectus amare nolentium.* Pro *αἱ γὰρ ἐπῳδαί* scribendum esse *αἱ δ' ἐπαοιδαί* propter causam ad

Del. 257 allatam etiamnum credo. nec non apta particula *δέ*. nullum, inquit, abs te timeo periculum, remedia autem, quibus id effici potest, domi habeo. Ceterum de tautologica dictione huius carminis vide Diatr. ad Lav. Pall. 71.

XLVIII 1.

Εὐμαθίην ᾐτεῖτο διδοὺς ἐμὲ Σῖμος ὁ Μίκκου.

Simus histrio tragicus ridetur ab Alexide apud Athen. IV p. 160 a Callimacheo fortasse non diversus. is igitur dedicata Musis persona Dionysi precatus erat ab his ut quas acturus erat in Baccharum fabula partes rite disceret; res ultra spem feliciter cessit victorque renunciatus est. ita haec intelligo, non ut alii, qui *εὐμαθίην* ad puerilia Simi in ludo literario studia referunt. In sequentibus adhuc obscura sunt verba *ἀνὰ τήνδε* — *Σαμίου διπλόον* etiam post Bentleii et Jacobsii explicationes; nec quidquam proficitur animadversione Heckeri Comment. de Anth. ed. pr. p. 162. Postremo versu *ὄνειαρ* Callimachum dixisse pro *ὄνειρον* difficile ad credendum est, praesertim cum proverbialis locutio sit *τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί* (Cicero ad Attic. VI 9, 3) in qua tanto minus credibile est aliquid mutasse Callimachum, cum ne ipse quidem a genuina et recepta proverbii forma recesserit Epigr. XXXII 2 *μὴ λέγε πρὸς Χαρίτων τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί*. Legitur quidem *ὄνειαρ* pro somnio etiam in anonymi poetae epigrammate celeberrimo de Callimachi *Αἰτίοις* in Anth. Pal. VII 42.

ἆ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ,
ἦ ῥ' ἐτεὸν κεράων οὐδ' ἐλέφαντος ἔφυς.

Quo respiciens Eustathius ad Odyss. p. 1877, 64 haec scripsit: *ὀνέω τὸ ὠφελῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνειαρ πλεονασμῷ ὠνόμασέ τις ὄνειαρ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνειρον, οἷον ὄνειαρ κεράτων*

οὐδ' ἐλέφαντος ὄν*). ἐξ οὗ δῆλον ὅτι οὐκ ἐπὶ βρώματος μόνον λέγεται τὸ ὄνειαρ, ἀλλὰ πᾶν εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον οὕτω καλεῖται, ὁποῖόν τι καὶ ὁ ἀληθὴς ὄνειρος. οἱ γλωσσογράφοι μέντοι ἐπὶ βρώματος τὴν λέξιν ἰδίασαν. Rectissime vero glossographi, quibus satis ostendunt Eustathii verba eum vocis ὄνειαρ significatum, quo de somnio dicitur prorsus fuisse incognitum. Itaque aut anonymo poetae suus error relinquendus est, aut ipse etiam scripsit ὄνειρον. nam ὄνειραρ, quod Scaligero praeeunte Blomfieldus Callimacho restitui voluit monstrum verbi est. cf. Heckerus l. l.

XLIX 3. 4.

Πάμφιλον, οὐκ ἐν ἔρωτι δεδαυμένον, ἥμισυ δ' ὦπται
ἰσχάδι καὶ λύχνοις Ἴσιδος εἰδόμενον.

Dubitare coepi an recte Bentleii emendationem, *δεδαυμένον* pro *δεδαγμένον*, probaverim, nec multum proficias si praeterea, quod ego suasi, *εὖ μὲν ἔρωτι* reponas. corrigendum potius *οὐκέτ' ἔρωτι δεδαγμένον*, i. e. *δεδηγμένον*, de qua forma v. Lobeckium Paralip. p. 402. add. Strato XII 15 *εἰ Γραφικοῦ πυγὴν* (leg. *πυγαῖα*) *σανὶς δέδακ' ἐν βαλανείῳ*, ubi leg. *δέδαχ'*. Agoranax, sive histrio sive poeta comicus, Pamphili amantis iuvenis partes sustinuerat, et reportata victoria personam Pamphili dedicat; hunc Pamphilum, h. e. personam eius, *οὐκέτ'*

---

*) Eustathium haec ex ipso illo Anonymi epigrammate apposuisse mihi quidem luce clarius videtur, neque probo J. Rauchium Comment. de Callimachi *Αἰτίοις* p. 10 in Callimachi carminis fragmentis ponentem verba *ὄνειαρ . . . κεράτων οὐδ' ἐλέφαντος ἐόν*. Quamquam enim non nego potuisse Callimachum in prooemio Aetiorum Homerica illa de eburnea et cornea porta imagine uti, hoc tamen minime certum est; nullo modo autem Eustathio auctore utendum erat, sed Anonymo. Praeterea non *κεράτων* scribendum sed *κεράων*, ut ostendi ad Theocriti Id. XXV 146.

ἔρωτι δεδαγμένον vocat, *non amplius amore excruciatum*. *δάκνεσθαι ἔρωτι* non infrequens dicendi genus est nec exemplis indigens. In sequentibus describi faciem personae rugosam et fuliginosam apertum est, non item quo spectet *ἥμισυ*, quod ad bipartitas personas a Polluce IV 141 et Quinctiliano Inst. XI 3, 74 memoratas refert Jacobsius. sed hoc incertum; certius est *ὤπται* corruptum esse. verbo finito nullum hic locum esse docere poterat criticos accusativus *εἰδόμενον*. neque enim *εἰδόμενον* pro neutro accipi potest, ut ab *ἥμισυ* pendeat, quod h. l. non substantivum est, sed adverbium. nec perfectum ferri potest, sed requireretur *ὁρᾶται*. scripsi igitur *ὀπτῇ*, *tostae caricae*, quo nihil ad h. l. aptius est; ac suboluit hoc iam Salmasio, qui teste Iungermanno ad Polluc. VI 82 *ὄπτᾳ* restituerat; at voluit sine dubio *ὀπτᾷ*, ad sententiam recte, ad dialectum male.

LI 1. 2.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες· ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
ἄρτι ποτεπλάσθη κἤτι μύροισι νοτεῖ.

Si de viva Berenice haec intelliguntur, ut vulgo fieri video, non perspicitur, quo pacto probabilis verborum interpretatio institui possit. obscure et contorte Jacobsius Berenicen, ut adderetur Gratiis, formatam esse dicit deorum manibus, ideoque adhuc unguentis madere; deorum enim omnia esse fragrantia. his ambagibus non opus est, si de statua Berenices agi ponimus, quae recens ex officina sculptoris exierat. Unguentis statuas delibutas esse non ex hoc tantum loco discitur. cf. Anyte Anth. Pal. IX 144 de Veneris statua in maris litore posita: *ὄφρα φίλον ναύτῃσι τελῇ πλόον, ἀμφὶ δὲ πόντος | δειμαίνῃ λιπαρὸν δερκόμενος ξόανον*. de cognato more cippos inunguendi dixi infra ad Epigr. dub. I. p. 298.

LIII

Καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης
εὔλοχος ὠδίνων ὧδε σὺν εὐτοκίῃ.

In his male me habet *ὠδίνων εὐτοκία*, quae quomodo coniungi possint fateor me non intelligere; *ὠδῖνες* non *τίκτονται*. recte hoc perspexit Heckerus Comment. de Anthol. ed. pr. p. 113 male ille quidem, cum in altero loco Anth. *εὐτυχίῃ* in cod. scriptum sit, *εὐτυκίῃ* coniciens, quod minime aptum huic loco, qui mihi *εὐκολίῃ* requirere visus est. Quod suspicari possis, *ὠδίνων εὔλοχος* coniungenda esse, id ideo fieri non potest, quoniam *εὐτοκίῃ* aegre adiectivo vel genetivo adiectivi vicem explente careret.

LXVI 3.

ἀγκεῖσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδῃσιν.

Non credo probari posse Heckeri Comm. de Anthol. I p. 152 sententiam, Evaenetum Tyndaridis propter curulem victoriam dedicare gallum existimantis, cui interpretationi praeter alia obstat quod non verisimile est gallum gallinaceum satis dignum tanto certamine munus fuisse habitum. quare verba *ἀντί με τῆς ἰδίης νίκης* ad victoriam refero, quam ipse gallus in certamine de compari rettulerat. De his certaminibus elegans est Ionis tragici locus Fragm. 53 *οὐδ' ὅγε (ἀλέκτωρ) σῶμα τυπεὶς διφυεῖς τε κόρας ἐπιλάθεται ἀλκᾶς, | ἀλλ' ὀλιγοδρανέων φθογγάζεται· | θάνατον δ' ὅγε δουλοσύνας προβέβουλεν*, quae ex Phoenice Ionis ducta esse suspicatus sum Philol. Gott. XV p. 142. cf. intpp. Aeliani V. H. II 28. Iam etiam melius intelligitur cur tam acriter inculcet gallus, se ipsum nescire an vera sint quae de victoria parta dicantur, sed fidem se habere Evaeneto id affirmanti. Quod autem Dioscuris gallum dedicat Evaenetus,

nihil mirum est, cum certamina illa magno studio spectata et Tyndaridae cuiusvis certaminum generis praesides habiti sint.

LIX

Εὐδαίμων ὅτι τἄλλα μανεὶς ὠρχαῖος Ὀρέστας,
Λεύκαρε, τὰν ἁμὰν οὐν ἐμάνη μανίαν.

Longissime a sensu huius carminis aberrare, qui id amatorii spurcique argumenti esse arbitrantur, unus omnium intellexit Iacobsius, de iis agi existimans, qui nimium suspicaces, dum amicorum animos novis semper periculis explorare conantur, postremo iis privantur. Haec in universum recte disputata sunt; sed poeta non tam de aliis quam de semet ipse loquitur. itaque suspicor hoc carmen ad inimicitias spectare, quas cum sodalibus in Museo Alexandrino exercuit, quorum animos nimio altercandi et reprehendendi studio abreptus a se abalienaverit. nota sunt Alexandrinorum poetarum inter se dissidia mutuaeque simultates, in quibus magnas partes Callimachi fuisse neminem fugit. Melius etiam argumentum carminis intelligeremus, si ea nobis epigrammata servata essent, in quibus amicos amarulentis dicteriis petiverat. credibile ex hoc genere fuisse illud, ex quo hunc nobis versum servavit Choeroboscus in Bekkeri Anecd. Gr. p. 1188 *δημεχθέα Χέλλωνα κακόκνημόν τε Κόμητα*, de quo vide quae ad Hesychii glossam *Κόμητα· ἕνα τῶν ἑπτά* disputavi Philol. Gott. XIV p. 44. Ad huius argumenti epigrammata respexit fortasse etiam Meleager Carm. I 21 coronae suae se intexuisse dicens *Δαμαγήτου ἴον μέλαν ἡδύ τε μύρτον | Καλλιμάχου, στυφελοῦ μεστὸν ἀεὶ μέλιτος*, quibus alii dulcem amoris amaritiem significari opinantur.

Ad singula ut veniam, secundum versum optime restituit Schneiderus Proleg. ad Callimachi *Αἴτια* p. 13. *Λεύκαρος* no-

men a *Λεῦκος* formatum in rarioribus est, sed certa auctoritate Aristotelis apud scholiastam Pindari Nem. III 27 munivit Schneiderus*). Eiusdem commatis sunt *Κόνναρος* a *Κόννος*, *Κίνναρος* a *Κίννα*, *Τεύταρος* a *Τεῦτα*, *Πίνδαρος* a *Πίνδος*, *Πίναρος* a *πίνος*, *Κύλλαρος* a *κύλλος* deflexa. versu quarto presse cod. vestigia (*ἄλλαι χ᾽ ἕν* vel *αλλαιχεν*) secutus scripsi *ἀλλ᾽ ἀεὶ ἕν*. nihil fere mutatum vides, *χ* e spiritu in *ἕν* natum est. *ἀεί* pro pyrrhichio est etiam Del. 26 *θεὸς δ᾽ ἀεὶ ἀστυφέλικτος*. fortasse tamen praestat scribere *ἀλλά νιν ἕν*, quae non minus lenis emendatio est. Quod Iacobsius edidit *ἄλλαν, χ᾽ ἓν δρᾶμ᾽ ἐδίδαξε μόνον*, ipse sic interpretatur: nec denuo amicum exploravit novo experimento, uno illo contentus dramate, quo Pylades sponte fidem erga amicum probavit. sed haec contorta est sententia et contorte expressa, nec melius est quod in addendis coniecit *ἀλλ᾽ ἀρχήν*. Mihi poeta hoc dicere videbatur: non molestus erat amico novis semper tentamentis et importunis reprehensionibus, sed unum identidem facinus eum docebat, h. e. perpetuo illi ut fortem et fidelem amicum se praestaret inculcabat. *οὐδ᾽ ἔλαβ᾽ ἐξέτασιν* dictum est ut *πεῖραν λαμβάνειν*. compares Theognin 1015 *ἐξετάσαι τε φίλους ὅν τιν᾽ ἔχουσι νόον*. Postremo versu *τοὺς πολλούς* non pro *πολλούς* dictum est, qui enim id fieri possit? sed sensus est: non amplius multos illos, quos olim habui, amicos habeo. vereor tamen ne hic quoque ludat nos error scribarum, poeta autem scripserit non *ΠΟΛΛΟΥC* sed *ΠΛΛΛΟΥC*, quae aeolica forma est pro *παλαιούς*. de aeolismis Callimachi dixi Diatribe ad Del. 248.

---

*) Eodem pertinet nomen *Λευκαρίων* (Suidas), cui comparandum *Πυγμαρίων* (v. supra p. 164) *Ζωναρίων Ζωπυρίων Τιμαρίων* alia, quae omnia deminutivam vel hypocoristicam vim habent.

LXI

Αἴνιε, καὶ σὺ γὰρ ὧδε, Μενέκρατες, οὐκ ἐπὶ πουλύ
ἦσθα· τί σε, ξείνων λῷστε, κατειργάσατο;

Recte Ruhnkenius apud Ernestum *Αἴνιε*, quod malis coniecturis vexatum est, ad Aenum Menecratis patriam referendum vidit; quod autem ideo aptum Thracicae urbis nomen esse dicit, quoniam Thraces strenui potatores fuerint, nimis longe petitum est. In eodem versu nollem cum aliis Zedelii quamvis optime de hoc carmine meriti coniecturam recepissem. codicis scriptura est *οὐκέτι πουλύς*, in qua non video quid reprehendendum sit, modo pro *ἦσθα* praesens *εἶσθα* restituas. sensus hic est: Aenie Menecrates, nam tu quoque hic sepultus iaces; non tu es qui fueras, ex magno corpore in levem cinerem redactus. sic enim verba *οὐκέτι πουλὺς εἶσθα* intelligenda sunt. cf. Sophocles El. 1131 de cineribus Orestis *σμικρὸς προσήκεις ὄγκος*. Propertius V 11, 14 *en sum quod digitis quinque levatur onus.* *πολύς* de magna statura corporis dixit Plato Phaedro p. 253 d *ἵππος πολύς*. neque alio sensu Aratus Phaen. 643 Orionem dixit *πολλὸν ἐόντα*. Disiunctorum nominum *Αἴνιε Μενέκρατες* simile exemplum habes apud Rhianum Anth. Pal. V 278 *Φοῖβε σὺ δ' ἵλαος Δελφίνιε κοῦρον ἀέξοις*. verba *καὶ σὺ γὰρ ὧδε* similiter interposita sunt, ut *οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί* Epigr. IV 1. de *εἶσθα* ne dubites, ut alia mittam, compara *ἔχεισθα* Theogn. 1316. et quae collegit Baumeister ad Hymnos Hom. p. 321.

LXIII 3. 4.

οὕτως ὑπνώσαις, ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐραστὴν
κοιμίζεις, ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας.

Speciosum est quod Heckerus Comment. de Anth. ed. pr. p. 30.

coniecit *ἀντιάσαις*. sed necessitatem mutationis non agnosco. verbum hoc cum genetivo coniunctum proprie significat *participem esse alicuius rei*, ut in exemplis a Buttmanno Lexil. I p. 9 collectis. itaque is qui ab omni misericordiae sensu alienus est recte dici potest *οὐκ ἀντιάζειν ἐλέου*, *cum misericordia nihil communionis habere*. Quod autem de parilitate membrorum dicit Heckerus nihil est. cohaerent enim haec sic *ὡς τὸν ἐραστὴν κοιμίζεις καὶ ἐλέου οὐδὲν ἠντίασας*. poenam inhumanitatis in ultimis demum verbis *ἡ πολιὴ δέ* durae puellae denunciat. vides igitur tolli potius ista emendatione parilitatem membrorum quam adiuvari. praeterea non attendit Heckerus poetam non *μηδ' ὄναρ* dixisse, sed *οὐδ' ὄναρ*, quod, si illam rationem sequare, soloecum est. hoc nomine praestat sine dubio quod Boissonadus coniecit *ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασα*, i. e. *ἔτυχον παρὰ σοῦ*. sed ne hoc quidem necessarium est, quamquam *ἐλέου ἀντιάζειν* hoc sensu dici potuisse non dubitandum est. Neque magis probarim quod in sequentibus coniecit Heckerus *αὖτις ἀναμνήσει* pro *αὐτίκ' ἀναμνήσει*, in quo *αὐτίκα* sic intelligendum est ut in locis ad Moschi Carm. II 166 indicatis. cf. ad h. in Del. 88. quibus adde Aratum Phaen. 770 *τῶν εἴ κ' ἐθέλῃ καὶ ἐσαυτίκα δώσει* et 1103 *τὰ δὲ πὰρ ποσὶ πάντες ἑτοῖμοι | σήματ' ἐπιγνῶναι καὶ ἐσαυτίκα ποιήσασθαι.* Vides *αὐτίκα* saepe nihil differre ab *ὕστερον*, et frustra tentari a Jacobsio in Addendis ad Anthol. p. XLV Crinagoram Anth. Pal. VI 342 *καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων | Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός.*

LXVI. LXVII

Εἰμὶ τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν ἄρηα.

De hoc versu quid sentiam explicui in adnotatione; atque etiam

nunc ita statuo, epigramma esse sive malis epigrammatis partem clypeo nescio cuius Aetolorum ducis inscripti, scholiastam autem illum versum eo tantum consilio attulisse ut *Αἰτωλὸν ἄρηα* etiam Callimachum dixisse doceret. sed *τέρας* an recte explicuerim re iterum pensitata vehementer dubito, atque nescio an pro eo *γέρας* scribendum sit, *Καλυδών* autem ipsum ducis nomen fuerit, scuto propter bellicam virtutem donati. Calydonis nomen non sine exemplo est; ut mythicum cognominis urbis conditorem omittam, nota est Isaei oratio *κατὰ Καλυδῶνος*, ab Harpocratione plus semel commemorata. ad *Αἰτωλὸν ἄρηα* compara Del. 173 *Κελτὸν ἀναστήσαντες ἄρηα*. de vulgari verborum interpretatione ob eam quoque causam dubito, quod *τέρας Καλυδῶνος* pro *τέρας Καλυδώνιον* dici non potest. Ut *τέρας* de insigni artis opere dictum illustrarem abusus sum loco Theocriti Id. I 56 ab Ahrensio ita edito:

αἰολίχον τοι θᾶμα τέρας τέ τι θυμὸν ἀτύξαι.

sed hic ipse locus magnas habet difficultates, quas alii aliter expedire conati sunt; ego hoc unum video ne hic quidem *τέρας* de opere affabre facto dictum esse, ac fortasse hic etiam *γέρας* scribendum est; sed de hoc viderit Ahrensius noster, non recte, opinor, versum hunc de hedera totum poculum ambiente intelligens.

Epigrammatis partem etiam sequens fragmentum esse credidi, *Λυδὴ καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν*. inscripserat hoc Callimachus codici, quo Antimachi Lyde continebatur, de quo Graecorum Latinorumque more v. Heckerum Comm. de Anthol. Gr. vol. I p. 184. e Callimacheis huc referenda sunt Epigr. VI in Creophyli *Οἰχαλίας ἅλωσιν* et XXVII in Arati Phaenomena.

Praeterea epigrammatum fragmentis suspicari licet praeter ea quae ad Epigr. LIX attuli etiam alios quosdam versus addendos esse sine carminis unde ducti sunt indicio citatos; sed plero-

rumque valde incerta est ratio, nec iuvat dubiis coniecturis indulgere. ex hoc genere est quod J. Rauch huc traxit elegiacum fragmentum (XI Bentl.) pulcerrimum a Stobaeo Flor. 115, 11 servatum cum lemmate *ἐπῶν πρῶτον*, ubi meo iudicio verissime vix una litera mutata scripsit Bentleius *αἰτίων πρώτῳ*. At non convenit argumento libri primi Aetiorum. nimirum ei argumento, quod sibi finxerunt viri docti. Aliquanto probabilius idem vir doctus p. 11 anonymi poetae distichon apud Frontonem Epist. I p. 22, quod recte Callimacho vindicavit Bergkius, ad epigrammata refert:

Ποιμένι μῆλα νέμοντι παρ' ἴχνιον ὀξέος ἵππου
Ἡσιόδῳ Μουσέων ἑσμὸς ὅτ' ἠντίασεν.

Minus etiam Hemsterhusio obloquar, qui eodem rettulit haec a Stobaeo Flor. 59, 10 servata sive apud Bentleium Fragm. CXI.

εὖτ' ἀνέμῳ μεγάλῳ κῦμα διωλύγιον
* * * * * * *
τρίσμακαρ. ἦ παύρων ὄλβιός ἐσσι μέτα,
ναυτιλίης εἰ νῆιν ἔχεις βίον· ἀλλ' ἐμὸς αἰών
κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσῳκίσατο.

Sic enim haec virorum doctorum emendationibus adiutus constituenda arbitror. ad *διωλύγιον* referenda videtur glossa Hesychii *Διωλύγιον· ἦχοῦν ἐπὶ πολύ.* initio sequentis versus fuit opinor *κινεῖται.* pro *ἀνέμῳ μεγάλῳ* legitur vulgo *ἀνέμων μεγάλων*, quod speciosius aliquis quam verius defendat Homerico *παντοίων ἀνέμων.* quarto versu vulgatur *τρίσμακαρ ἢ παύρων*, in quibus emendandis frustra critici laborarunt. apertum est *τρίσμακαρ* ad ea quae interciderunt trahendum fuisse. cetera alii emendarunt. loquitur autem mercator nauta qui naufragio obiit. hinc recte legi apparet aoristum *ἐσῳκίσατο*, male olim a nonnemine tentatum.

AD EPIGRAMMATA DUBIA

I

Στήλην μητρυιῆς μικρὰν λίθον ἔστεφε κοῦρος,
ὡς βίον ἠλλάχθαι καὶ τρόπον οἰόμενος.

Suo iure Bentleius *pusillum* illum lapidem in vitii suspicionem adduxit; non sufficere tamen quod coniecit *μιαρὰν λίθον*, quamquam probatum ab Hemsterhusio ad Lucianum vol. I p. 169, intellexit Jacobsius, male is quidem in cod. scriptura acquiescens. non acquievit Toupius, at plumbeum est quod coniecit *μακρὰν λίθον*. requiri opinor aliquid, quo etiam magis pietas infelicis pueri patescat, qui non satis habens lapidem sertis implicuisse, etiam unguentis eum unxerat. quare scripsi:

στήλην μητρυιῆς λιπαρὰν λίθον ἔστεφε κοῦρος.

Cipporum unguentis delibutorum haud infrequens est memoria, velut apud Erycium Anth. Pal. VII 37 *αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις, | κισσὸς ἄλοιτο πόδας.* et in carmine incerti poetae Anth. Pal. XI 8

μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου,
μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη.
ζῶντί μοι, εἴ τι θέλεις, χάρισαι. τέφρην δὲ μεθύσκων
*πηλὸν ποιήσεις κοὐχ ὁ θανὼν πίεται**).

---

*) Idem hoc carmen e lapide sepulcrali post Niebuhrium Comment. Acad. Berol. 1822 p. 252 edidit Welckerus Syll. epigr. p. 90, ubi quod additur distichon:

τοῦτ' ἔσομαι γὰρ ἐγώ· σὺ δὲ τούτοις γῆν ἐπιχώσας
εἴφ' 'ὅ τι οὐκ ὢν ἦν τοῦτο πάλιν γέγονα',

frustra exercuit Welckerum. Scribendum *σὺ δ' ἐπ' ὀστοῖς* vel *σὺ δέ γ' ὀστοῖς γῆν ἐπιχώσας*, mutatione facillima, *ΓΟΣΤΟΙC* pro *ΤΟΥΤΟΙC*. Sequentia emendavit Heckerus; in lapide est *ΕΙΠΕ ΟΙΕΟΥΚΗΝΤΟΥΤΟ*.

Latissime hic mos patebat, adeo ut etiam triviales lapides praetereuntium adorationi expositos unguerent sertisque ornarent. v. Casaubonum ad Theophr. Char. XVI p. 180 ed. Lips.

III

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν ὧραι
ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις.

Elegantissimum carmen, cuius primos versus supra adscripsi, quo errore inter Callimachea ab editoribus receptum sit, nec scio nec quaerere operae pretium est. satis est constare Simonidis esse. quare ne inter dubia quidem vel spuria posuissem, nisi illud uno alteroque loco emendatius exhibere mihi contigisset, certe contigisse mihi existimarem. Post quintum versum duos versus excidisse statuenti Heckero Comm. de Anth. I p. 150 lubenter assentior. *σοφοὶ ἀοιδοί* nisi de poetis dici non potest, sequentia autem de choreutis dicuntur; horum igitur memoriam poeta in iis quae interciderunt iniecerat. Tertium distichon

οἵ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα βακχίων ἀέθλων
ἔθηκαν· κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας,

nondum recte emendatum est. pro *ἔθηκαν* Bentleius *θήκαντο* scribebat; at non verisimile est poetam in tam brevi carmine variasse formas *θήκαντο* et *ἔθηκαν*, quarum altera *θήκαντο* omnino Simonidem non credo usurum fuisse. quare etiam quod Schneidewinus et Heckerus coniecere *θήκαντο· Κεῖος δ' Ἀντιγένης* reiciendum est. hoc nomine rectius Bergkius scripsit *θῆκαν· Κικυννεὺς δ' Ἀντιγένης*. mihi aliquando verbis transpositis scribendum videbatur *βακχίων ἔθηκαν | ἀέθλων· ἐκείνους δ' Ἀντιγένης*, in quo *ἀέθλων* bisyllabum est ut apud Archilochum Fragm. 102. nunc praetuli *ἔθηκαν· εὖ τούσδ' Ἀντιγένης*. neque enim credibile est Antigenem sine laude com-

memoratum esse a poeta, praesertim cum statim Aristonem praeclaro ornaverit praeconio *εὖ δ' ἐπιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων κτἑ.* Versu octavo

Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς,

displicent *καθαροὶ αὐλοί.* non displiceret hoc adiectivum e. c. de chordis dictum, *rein gestimmt*, at de tibiis dictum nescio quo pacto intelligi possit. eam ob causam suspicatus sum poetam scripsisse *πνεῦμα χέων καθαρῶς ἐν αὐλοῖς*, i. e. *ἀπηκριβωμένως*, ut dicitur *καθαρῶς διαλέγεσθαι*, *pure et nitide.* nec bene tibiis duplex epitheton tribuitur, *Δωρίοις καθαροῖς ἐν αὐλοῖς.* Versu decimo *ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς*, vehementer miror Heckero offensioni fuisse *ἅρματα* numero plurali de uno curru dictum, ideoque *ἀγκάσιν* corrigenti. *ἅρματα* rectissime sic dici ex Homero aliisque notissimum est. In postremo disticho:

αἵ οἱ ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι μοισᾶν,

fortasse recte Heckerus *ὀνομάκλυτον* scribi maluit, sed ultimum versum, quem adscripsi ut in cod. legitur, non meliore successu emendavit quam alii. corrigunt enim *Μοισᾶν ἕκατι θῆκαν ἰοστεφάνων θεάων*, vel *ἕκατι Μοισᾶν θ. ἰ. θεάων*, vel *Μοισᾶν θεάων θ. ἰ. ἕκατι.* Quorum omnium nihil Simonidea Musa dignum videtur. *ΘΕΑΝ* quocunque loco ponas moleste abundat et corruptum videtur ex *ΟΡΑΝ* i. e. *ΩΡΑΝ*, errore ut vides, proclivi. hinc correxi

ὡρᾶν ἕκατι θῆκαν ἰοστεφάνων τε μοισᾶν.

Ceterum in postremo hoc disticho, quod nescio quo iudicii errore Schneidewinus pro spurio abiecit, subtili consilio poeta doricis formis usus est; altius enim in fine carminis assurgit oratio, cui haud parum magnificentiae ex ipsis doricae dialecti for-

mis conciliatur, quod etiam de aliorum carminum dorismis dicendum est.

VI

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ' ὃν ἐγὼ νῦν
φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς.

Aliorum exemplo adiunxi his duos versus qui in Pal. cod. leguntur VII 350 cum hoc lemmate *εἰς Λέοντά τινα, ὃν λέων ἐπὶ τοῦ λάρνακος ἔσκεπε λίθινος.* iidem apud Planudem proxime sequuntur post eos quos supra posui versus, sed cum lemmate *ἄδηλον.* Mihi hoc distichon stolidi interpolatoris foetus esse, Simonide autem (is enim auctor carminis) prorsus indignum videtur. ecquid enim ineptius fingi potest quam leonem dicentem induci se pedes non impositurum fuisse Leontis tumulo, nisi is *Λέων* nomen habuerit, *ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμὸν οὔνομά τ' εἶχεν.* sensit hoc Planudes, sed temere et praeter omnem veri speciem correxit *ὡς ὄνομ' εἶχεν.* Non dubito igitur Schneidewino ad Simonidis Rel. p. 164 accedere primos tantum versus Simonidis esse censenti eosque ad Leonidae tumulum referenti, quam in rem apposite laudavit Herodotum VII 225 *ὁ δὲ κολωνός ἐστι ἐν τῇ ἐσόδῳ, ὅκου νῦν ὁ λίθινος λέων ἕστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ.* quae verba praeter lemma utrique disticho in cod. Pal. adscriptum egregie confirmant quod in adnotatione scribendum esse conieci *τῷδε τάφῳ λάϊνος ἐμβεβαώς.*

X

Τίπτε μόθων ἄτλητος Ἐνυαλίοιο λέλογχας
Κύπρι; τίς ὁ ψεύστας στυγνὰ καθᾶψε μάταν —

Scriptum est hoc carmen in Venerem armatam, qualis apud Spartanos colebatur. pro *Ἐνυάλιοιο* dedi *ἐνυαλίοιο*, quod de

gladio interpretandum est, quo sensu nomen ἄρης frequentari ostendi Delectu Anth. p. 178. altero versu ὁ ψεύστας recte dictum est, eodem usu articuli quo legitur apud Antiphilum Anth. Pal. IX 551 τεῦ χάριν ὁ προδότης ὄρνις ἀεὶ λέγεται. quod male a nonnemine tentatum est.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Hymnus in Iovem.

4. ἀείσομεν] eadem futuri forma usus est poeta Apoll. 30. Dian. 186. Del. 1. praeivit Theognis El. 4. ἔν τε μέσοισιν ἀείσω. quamquam hoc in vitii suspicionem adduxit, nisi memoria fallit, Cobetus.

18. μέγας ἔρρεεν] forsan μέλας ἔρρεεν. v. Diatriben p. 202.

35. 36. horum versuum alterum Bergkius in Fleckeisenii Annal. Phil. et Paed. 1860 p. 422 ad secundam quam fuisse opinatur hymnorum recensionem refert. cf. Diatr. p. 256. in nota*).

80. λάξιν] potest quidem λᾶξιν defendi ex eis quae de doricis formis apud Callimachum in Diatr. ad Del. 248 disputata sunt; sed λάξιν bona auctoritate munitum est.

86. εὐρὺ βέβηκεν] mirum sane dicendi genus, non tamen ut pro corrupto habendum sit. comparari potest εὐρύβατος, εὐρυβίης, εὐρυγένειος aliaque huius generis, in quibus εὐρύ nihil fere differt ab ἔρι. v. Buttmannum Lexil. 1 p. 147. non inepte igitur Callimachi verba reddideris *du schreitest allen maechtig voraus.* In adnotatione ad h. l. pro 'Jov. 18' corrigendum 'Cer. 72'.

93. τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείδοι] de his v. Diatr. p. 257 et de Reiskii interpretatione pronominis τίς in versu praecedente p. 281.

Hymnus in Apollinem.

7. *μακρáν*] cum in toto hoc hymno constanter ionicis rmis usus sit poeta, praestare opinor *μακρήν*.

23. *ὅς τις*] corr. *ὅστις*. Hermannus praef. ad Sophoclis ed. T. p. XV *ὃς τὶς* et Del. 156 *ἣ τὶς* scribendum existimat.

26. 27. de his versibus v. Diatr. p. 258.

48. *Ἀμβρυσῷ*] si vera est quam indicavi huius nominis riginatio, praeferenda fuerit scriptura cum duplici sibila, si quiem *βρύω*, quamquam nullum futuri vel aoristi exemplum supetit, dubitari tamen non potest quin *υ* breve habuerit, ut in noiine *Βρύσων* apud Simonidem Anth. Pal. XIII 20 *καλοῦ δαασθεὶς ἱμέρῳ Βρύσωνος*. *Βρυσειαί* tamen, quod ad idem ne dubio etymon revocandum est, apud Homerum Il. 2, 583 rimam producit: at fortasse hic quoque antiquitus *Βρυσσειαί* ıdiebatur.

49. *κεκαυμένος*] quae in adnotatione ad h. l. de epirammate XLIX (non XLII) 3 scripta sunt, correxi Diatr. p. 289.

52. *βοσκομένης*] *βασκομένης* scribendum esse ostendi iatr. p. 139.

66. *κόραξ*] hoc de ipso Apolline intelligendum, qui corvi pecie assumta coloniae ducem se praebebat.

73. in adnotatione corr. *τρίτατον* pro *τρίτατὸν*.

88. *Κυρῆς*] Herodianus *Κύρης*. v. Dindorfium ad Stephani 'hes. v. *Κυρήνη*.

97. *εὕρετο*] ita suae aetatis vitio dixit poeta pro *ἐῦρε*. cf. el. 323. contra *εὑρεῖν* pro *εὑρέσθαι* legitur Epigr. dub. VIII 4. t recte medii forma usus est Epigr. XLVI 1.

Hymnus in Dianam.

18. *ἥν τινα*] corr. *ἥντινα*.

20. in adnotatione corr. 92 pro 93.

47. in adnotatione post Hemsterhusii nomen excidit '*ἑσταότας* in *ἑσταότες* mutato'. post 'autem' adde 'praeterea'.

58. *Κύρνος*] scribendum *Κέρνος*, de quo v. Diatr. p. 172.

76. *στήθεος ἐκ μεγάλου*] attigit haec Heckerus Comm. de Anthol. ed. pr. p. 184 verba praescripta ab *ὤλοιψας* suspendens, interiectis *λασίης ἐδράξατο χαίτης*. quod dicendi genus illustrat ex Archimelo AP. VII 50 *τὴν Εὐριπίδεω μήτ' ἔρχεο μήτ' ἐπιβάλλου | δύςβατον οἶμον* et ex Callimachi Del. 163 *οὔκουν ἐπιμέμφομαι οὐδὲ μεγαίρω | νῆσον.* talia sunt frequentissima, sed ei structurae, quam in h. in Dianam defendit, ut vides, dissimillima. credo adhuc locum esse corruptum.

111. *χρύσεον*] recte quidem Heckerus, sed non ob eam quam ipse attulit causam. *χρύσεος*, ubicunque prima syllaba in thesi posita est, apud *omnes omnium aetatum poetas* in dactylicis cognatisque numeris trisyllabum est et primam corripit. argumenta rei alio loco dicam.

124. *ἐμμάξεαι*] v. Diatriben p. 164.

165. *ὠκύθοον*] *ὠκύθεον* fere libri. unde *ὠκὺ θέον* vel *ὠκυθέον* conicias, ut *τριπέτηλον* substantivum sit. atque ita scholiasta videtur legisse.

178. *κόπρον*] adde titulum de Herculis laboribus a Welckero editum Syll. Epigr. p. 241 *ἕκτον δ' Αὐγείαο ἐφόρει κόπρον*, ubi *ἐκόρει* (*κόρει*) scribendum; *Augiae stabulum purgavit*, non *Augiae stercus extulit.*

191. *κατέδραμεν οὔρεα*] fortasse *διέδραμεν οὔρια*, de quo v. Diatriben p. 171.

Hymnus in Delum.

19. *Κύρνος*] v. Diatr. p. 160.

22. *ἀντ' ἐπιβάθρων*] cf. Naekium Opusc. II p. 215.

28. in adnotatione pro 'Simonide' quod scriptoria *Ἄτη* invexit corrige 'Bacchylide'.

87. *ἔπι*] ante Schneiderum *ἐπὶ*

88. *ἐλέγχεις*] iniuriam feci Ernesto, qui idem quod ego voluit *sciscitaris* vertens. sensus est: quid fuga tua et tergiversatione me cogis ut iam nunc tuam tibi sortem praedicam. de *αὐτίκα* v. Diatriben p. 295.

102. non recte dixi unum Ovidium *Burin* dixisse quam ceteri *Buram* appellant; dixit etiam Seneca.

115. *μοῦνον*] rectus dicendi usus requireret *μούνης*. sed talia in Alexandrino poeta non miranda sunt.

147. pro *τοῖος* in lemmate adnotationis scribe *τόσσος*.

160. *δ' ἤπειτα*] rectius *δὴ ἔπειτα* vel *δή 'πειτα*.

174. *ὀψιγόνοι*] imo *ὀψίγονοι*.

191. *ἐν ὕδατι*] non repugnat iis quae de *ὕδωρ* dixi versus 22. credo tamen nunc sanam esse librorum scripturam.

215. *οὐκ ἄρ' ἔμελλες*] in Homericis locis, quibus Naekius tuetur editam scripturam, Bekkerus edidit *οὐκ ἄρα μέλλες*.

218. *πολύ*] corr. *πολὺ*

242. *δυστοκίαις*] scribendum *δυστοκίῃς*. v. Diatr. p. 223. ad *δυστοκεύς* in adnotatione melius etiam quam *Δύσπαρις* et *Αἰνελένη* comparare poteram *μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ*.

257. in adnotatione pro XLVIII corrige XLVI.

285. *ἐκβαίνοντα*] v. Diatr. p. 210.

298. *παρθενικαί*] recte Par. *παρθενικαῖς*. v. Diatr. p. 211.

300. *σὲ μὲν περί τ᾽ ἀμφί τ᾽*] rectius *σὲ μὲν πέρι.* an etiam *ἄμφι?*

310. *μύκημα καὶ ἄγριον υἷα*] neque vitium subest neque opus haec ad figuram *ἓν διὰ δυοῖν* revocari. tria erant quae miseros pueros terrebant, horribilis Minotauri mugitus, crudelis Minotauri feritas, inobservabiles labyrinthi errores.

312. *σὸν περὶ βωμόν*] scholion huic versui adscriptum rectius transferas ad vs. 314.

314. *ἀείζωοντα*] corr. *ἀειζώοντα.*

325. *ἱστίη — εὐέστιε*] in fine adnotationis scribe 'sed cf. Dian. 204' ubi est *Οὖπι ἄνασσ᾽ εὐῶπι.*

Hymnus in Cererem.

2. *πολυτρόφε*] ante Schneiderum *πολύτροφε* cum h. l. tum 120.

15. de lacuna dixi etiam in Diatr. p. 219 sq. ibidem de seqq. dictum est.

25. *τὰν Κνιδίαν*] i. e. *Κνίδον*, ut *τὰν Σαμίαν* pro Samo dixit Theocritus XV 126. quem usum sunt qui recentioribus adscribant, at iam Herodotus plane ut Callimachus dixit *τὴν Κνιδίην* 1, 174.

26. *Πελασγοί*] Ambr. sec. *᾽Επειοί*, quod frustra sollicitavit Ernestum; nihil est nisi corrupta iteratio primarum syllabarum praecedentis vocis *ἐποιήσαντο.*

30. *ἐπεμαίνετο*] duo codd. ut indicavi *ἐπεμαίετο.* coniecturis Diatr. p. 223 propositis accedat tertia *ἐπεγάθετο*, quae non rara apud serioris aetatis poetas forma est, restituenda illa etiam in titulo a Welckero Mus. Rhen. 1843 p. 265 edito: *ἀλλ᾽ ἔμπης, ψυχή, μέγα γῆθε. ὃ δίκτυα λυγρά | καὶ γοερὰς παγίδας προὔφυγον ἀμπλακίης.* scrib. *μέγα γήθεο. δίκτυα —*

32. *Τριοπίδαισιν*] imo *Τριοπίδῃσιν*. v. Diatriben p. 223.

35. *ἀρκίος*] hoc primus reponendum vidit Reiskius, ipso indicante Ruhnkenio Epist. crit. II p. 170.

40. *πλαγεῖσα*] proverbialis versus *Φρὺξ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων*, in quo Suidas et Gregorius Cyprius *πληγείς* habent, nihil pro *πλαγείς* probat.

77. *βέβακεν*] operarum error est pro *βέβηκε* vel *βέβηκεν*.

83. *Πίνδω ἀν' εὐάγκειαν*] amoenas Pindi convalles in re tristi et exitiosa commemorari habet aliquid offensionis, ad meum quidem sensum; melius *angustias* montis poeta commemorasset. quare suspicor certam Pindi partem designari, quae *Εὐάγκεια* appellata fuerit, *im Schönthal des Pindus*, non *in den schönen Thaelern des Pindus.*

87. *ἀμιθρεῖ*] cur *ἀμίθρει* maluerim dixi Diatr. p. 228.

103. *κακὰ βούβρωστις*] hoc quin recte de ipso Erysichthone interpretatus sim non dubitandum est; *ὀφθαλμοῖσι* aucem recte tuetur optime versatus in Graecis literis iuvenis, Isidorus Guttentag, locum ita intelligens *nunc autem ante oculos mihi sedet.* cf. Epigr. XIV, 2. pro *θαλαμοῖσι* corr. *θαλάμοισι.*

120. *πουλυμέδιμνε*] cf. Diatr. p. 243.

138. *κεῖνος*] praestat *τῆνος*. v. Diatr. p. 242.

Lavacrum Palladis.

17. *κάτοπτρον ἀεὶ*] corr. *κάτοπρον· ἀεὶ*

65. *ἐπεβήσατο*] dubito nunc de *ἐπεβάσατο.*

87. *ομματά*] corr. *ὄμματά*

88. *στάθεα*] libri *στήθεα.*

100. *λέγοντι*] in adnotatione pro *κέλοντο* corr. *κέλοντι* et v. Diatriben p. 261.

115. *δειπνησεῦντι*] improbo nunc Ernestianum *δειπνασεῦντι*.

124. Anonymi poetae versum a Suida v. *αἴθυια* servatum, quem in adnotatione tetigi, Heckerus l. l. Callimachi Hecalae assignat et de Androgeo interpretatur, cui accederem si Androgeos in mari obiisset; navigantibus enim fulica malum omen erat.

131. *ἐντελές*[forsan *ἐκτελές* praestat. *ἐντελές* dicitur quod absolutum et perfectum est, *ἐκτελές* quod eventum habet.

Epigrammata.

X. De hoc carmine dixi in Diatr. p. 272. — 3. *δίζεσθαι,*] dele comma. forma *δίζεσθαι* usus est noster etiam in fragmento apud Suidam v. *ἄγκος*, modo id recte Heckerus Comm. p. 122 Callimacho assignaverit; de quo hanc ipsam ob causam dubito. certius est novitiam formam apud Hesiodum *Ἔργ.* 603 non tolerandam esse.

XII, 1. *ὀλίγος πόνος*] Jacobsius post *πόνος* virgulam posuit, ut *εὑρεῖν* imperativi loco positum sit ut vs. 3 *λέξαι*.

XIII, 1. *Ἀρίμμα*] de hoc nomine cf. Heckerus Comm. de Anth. ed. pr. p. 109. simile item *Τυρίμμας* de quo vide quae attuli ad Parthenii Erot. 3 p. 300. — 2. *τοῦ Κυρηναίου*] in hoc nomine Callimachus primam producit etiam Dian. 206, ceteris locis corripit. v. Apoll. 73. 88. 94. Epigr. XX 5. XXI 2. — 3. *πολὺ σκότος*] repone *πολὺς σκότος* e cod. — 4. *ἀπωλόμεθα*] de hoc et sqq. cf. Diatr. p. 273.

XIV, 1. *τίς δ' εὖ οἶδε*] v. Diatr. 274. — 3. *ἐθάπτομεν*] forsan *ἐθάψαμεν*. v. Diatr. l. l.

XV, 1. *Τιμονόη*] v. Diatr. p. 275.

XIX, 1. *δωδεκένη*] ita ad cod. fidem scribendum esse intellexit etiam Heckerus Anth. ed. pr. p. 253.

XXI, 6. *μὴ λοξῷ*] Valckenarius Callim. Eleg. p. 263 *μειλιχίῳ*. ulterius etiam progressus Heckerus Comm. de Anth. 1 p. 306 *ὄμμασι — μειλιχίοις*. quae inutiles sunt coniecturae. quod AP habet *ἀχριβίου* vel *ἄχρι βίου* unde natum sit ignoro, hoc scio veram esse scripturam a schol. Hesiodi servatam.

XXIV. De hoc carmine vide quae in Diatr. p. 275 sqq. dicta sunt.

XXV, 6. *οὔτ' ἀριθμός*] ita iam ante Brunckium edd. Callimachi.

XXVIII, 2. *τὶς πολλοὺς*] forsan *ὅτις λαούς*. v. Diatr. p. 281. Quam proclives librarii fuerint suum illud *τίς* pro *ὅστις* obtrudere scriptoribus invitis, ostendit oraculum apud Diodorum Siculum Exc. Vat. lib. IX, 6. *τὶς σοφίᾳ πρῶτος πάντων, τούτου τρίποδ' αὐδῶ*. quis enim Pythium deum tam barbare locutum esse serio sibi persuadeat? at ille non *τίς* dixerat, sed *ὃς σοφίᾳ*, ut pulchre vidit Herwerdenus Spicil. Vat. p. 23. nec mihi dubium est, quin idem vitium recte Bentleius ex Nossidis Epigr. Anth. Pal. V 170, 3 sustulerit.

XXIX, 1. *Διοκλέος*] hoc iam ante Brunckium e schol. Theocriti II 147 commendavit Bentleius. fefellit me ut in aliis Anthologiae locis ita etiam in h. l. Jacobsii in indicandis emendationum auctoribus negligentia.

XXX, 2. *οὐκ ἔγνων· σχέτλιε ποῦ γέγονας;*] cod. *ἔγνω*, unde Heckerus l. l. p. 358 *οὐκ ἔγνως σχέτλι' ὅπου γέγονας*, cll. Propertio I, 5, 18 *nec poteris qui sis aut ubi nosse miser.* — 3. *τρίχες*] v. Diatr. p. 283. de barba iuvenis horride faciem tegente comaque inculte promissa interpretatur Isidorus Guttentag. —

5. σε] cod. με, quod tuetur Heckerus l. l. — ib. γὰρ ἐλθών] Piersoni correctionem male probavit Heckerus.

XLI, 4. μή τι δέχεσθε] cod. ut indicavi μὴ ὑπεχέσθε, quod μὴ ὑποδέχεσθε cum crasi scribendum esse ante me iam Heckerus l. l. p. 359 suspicatus est. sed verum puto aut quod edidi μή τι δέχεσθε, aut quod non minus recte dicitur μή νυ δέχεσθε. — 5. ἐκεῖσε] pro ἐκεῖ positum, quo usu nihil tritius apud scriptores serioris aetatis, ut mirer Herwerdenum Spicil. Vat. p. 40 id in Diodoro Siculo ferendum esse negantem.

XLII, 2. τὴν προπέτειαν ὅρα] hoc ineptum est. cod. ὅραι, unde Heckerus Comm. de Anth. ed. pr. p. 360 coniecit τὴν προπέτειαν, ὁρᾷς, ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασαν. quod verum videtur. — 5. ἐκόησα] revocanda cod. et Plutarchi scriptura ἐβόησα.

XLIII, 3. ἡνίκ' ἔπινε] ita iam ante O. Schneiderum correxit Scaliger.

XLIV, 6. εἰς τόν] conieci εἰς σόν. debebam ἐς σόν.

XLVI, 6. ἐκκόπτει] recte Heckerus ἐκκόπτειν. — 7. χὰ κασιάς] Bentleius καὶ παστάς. v. quae de toto disticho scripsi Diatr. p. 286 seq. — 9. δεδοίκαμες] δεδοίκομες iam ante Valckenarium Scaliger. sed recte habet δεδοίκαμες.

XLVII, 1. ἀφ' ἧς] vulgo ἐφ' ἧς, correxit Blomfieldus.

XLVIII, 4. τοῦ Σαμίου διπλόον] cf. Hecker. Comm. de Anth. ed. pr. p. 161, quem non intelligo.

XLIX. in adnotatione pro VI 134 scribe VI 311. — 3. δεδαυμένον] revocanda cod. scriptura δεδαγμένον, de qua v. Diatr. p. 289 et Heckerum Comm. de Anth. ed. pr. p. 163.

LI. De hoc carmine vide quae scripsi Diatr. p. 290. in adnotatione ad vs. 1 corrige 146 pro 145.

LIII, 2. εὐτοκίῃ] forsan εὐκολίῃ. v. Diatr. p. 291.

LVI. De hoc epigrammate vide Diatr. p. 291.

LVIII, 1. *τίς ξένος ὦ νάυαγέ*] nihil excidit, sed scribendum *τίν ξένος ὤν, ναυηγέ, Λεόντιχος ἐνθάδε.* ac *τίν* coniecit etiam Heckerus Comm. de Anth. I p. 282 ita distinguens *Τίν, ξένος ὦ ναυηγέ, Λεόντιχος.* de *τίν* accusativo v. Hermannum Opusc. 1 p. 257. et adde h. l. aeolismi exemplis in Diatr. p. 201 compositis.

LIX, 6. *τοὺς πολλούς*] fortasse scribendum *τοὺς παλαούς.* v. Diatr. p. 293.

LXI, 1. *οὐκ ἐπὶ πουλύ*] revoca cod. scripturam *οὐκέτι πουλύς*, de qua v. Diatr. p. 294.

LXII, 4. *ἡ θεός*] Heckerus Comm. de Anth. ed. pr. p. 110 *ἤθεος* (*ἠθεος*).

LXIII, 4. *κοιμίζεις·*] pro puncto pone comma. de sequentibus cf. Diatr. p. 295.

LXIV, 2. *Λεωπρέπεος*] Bentleius *Λεωπρεπέος* scripserat; correxi accentum.

LXVIII. Callimachi fragmentum, quod in adnotatione attuli, finitur in voce *ἕλκειν*, post quam quae sequuntur in codd. Eymol. M. *εἰς τὴν ἀκτῖνα* (i. e. sub voce *ἀκτῖνα*) *λέγεται* — *βάρος*, loco suo mota et ad sequentem articulum de *βραδύς* trahenda esse suspicor.

Epigrammata dubia.

VI. De hoc carmine cf. Diatr. p. 298.

VII, 4. *εἴ τινα μοῖραν ἔχοι*] recte Heckerus Comm. de Anth. I p. 93 *ἔχει.* — 6. *βαθύν*] AP loco sec. *μακρόν*, quod praefert Heckerus.

VIII, 2. *δυστυχίης ἔρανον*] hoc durissime mihi dictum

videbatur de stipe sublevandae penuriae causa data; quare ἔρυμα pro ἔρανον scribendum esse suspicabar.

IX, 1. Ἡ γρηῦς ἡ Νικώ] praestat Ἡ γρῆυς Νικώ, ut habet AP loco sec.

Ad Diatriben.

P. 142, 17. Versu 58 nunc sana puto verba τὰ πρῶτα θεμείλια.

P. 143, 28. non repperi τοί] excipere debebam Del. 296. sed ibi ἦ τοι legitur, quo non refelluntur ea quae de particula τοί a Callimacho vitata dixi.

P. 144, 19. βομοῖς] corrige βωμοῖς.

P. 146, 14. In Aristophanis loco Pac. 536 secutus sum lectionem a scholiasta commemoratam ἰπνόν, pro quo vulgo ἀγρόν legitur.

P. 148, 22. Quod δρηστῆρες pro ζωστῆρες scribendum conieci, ea ne cui nimia audacia videatur, hic quoque tenendum est, saepissime librarios quae in codice obscuris ductibus scripta vel prorsus obliterata essent, pro suo captu emendare vel supplere conatos esse. in antiquo libro de genuina voce nihil supererat quam *CTHPEC*, quod deinceps imperita manus in *ZΩCTHPEC* mutavit. Hanc criticae factitandae rationem desperatis locis saepe feliciter adhibuerunt Bentleius Valckenarius Hermannus, feliciter item recenti memoria Cobetus, e. c. in redintegrando Sophoclis loco OC. 381. vide Mnemosynen vol. IX 447.

P. 150, 6. In titulis tributariis CV 17 et CXXXII 10 non Τειχιοῦσσα scriptum esse, sed *ΤΕΙΧΙΟΣΣΑ* didici e schedis Velseni Academiae Berolinensi traditis. quo minus dubitandum est verum esse id quod dixi, in titulo Milesio *ΤΕΙΧΙΟΣΗΣ* lapidarii vitio alterum Σ omissum esse.

P. 158, 9. corr. *ἅψασθαι* pro *ἀψασθαι.*

P. 161, 13. post *Κυρνεᾶται* adde ʽvel *Κυρνειᾶταἰ*.

P. 169. Dubito nunc an recte *βόες* attentarim. ibid. 24 iniuriam feci Ruhnkenio, qui non *Φρυγίης περ ἐπ᾿ ὀφρύσι* scribi voluit, sed *Φρυγίης περ ἐπ᾿ ὀφρύσιν.*

P. 181, 23. *νησάων* habet Callimachus etiam Del. 275.

P. 186, 3. corr. *ἁνίκα* pro *ἅνικα.*

P. 194, 14. ante *Κρισαῖα* adde *πεδία.*

P. 195, 5. Adde Catull. LXV 6 *ut Triviam furtim sub Latmia saxa relegans* | *dulcis amor gyro devocet aerio.* ubi item *aetherio* scripserim.

P. 201, 2. De *προσαυδᾶν* sine accusativo obiecti v. h. Homeri in Cer. 112. 247. 316. nihil igitur obstat quominus in h. in Apoll. 61. librorum scriptura servetur.

P. 202, 6. Aeolismorum exemplis apud Callimachum adde accusativum *τίν*, de quo vide p. 311, fortasse etiam *παλαός*, de quo v. Diatr. p. 293.

P. 210, 17. In Nicandri versu apud schol. Ther. 460 optimus cod. pro *δινήθησαν* habet *δινηθεῖσαν*, unde conicias scripsisse poetam *ῥιζόθε δινηθεῖσαι ἀνεστήσαντο χορείας.*

P. 226, 29. In Theocriti loco IV 39 Ahrens coniecit *ὅσον αἶθες.* nescio an praestet *ὅσον αἶζες* vel *ἆζες*, *quantum ingemuisti.* Grammaticus Bekkeri An. Gr. p. 348 *Ἆζειν: τὸ στένειν.* quod fortasse rectius *αἶζειν* (i. e. *αἶ λέγειν*) scribitur.

P. 245, ult. addenda haec ʽnec minus recte Homerus dixit *σμώδιγγες ἀνέδραμον.*ʼ

P. 260, 25. plurali *ὀλολυγαί* utitur hymn. Hom. in Ven. 19.

I. INDEX NOMINUM

Ρ.

Σ.

II. INDEX SCRIPTORUM.

III. INDEX RERUM AD NOTAS ET DIATRIBEN.

A.

D. Δ.

E. H.

G. Γ.

H.

I.

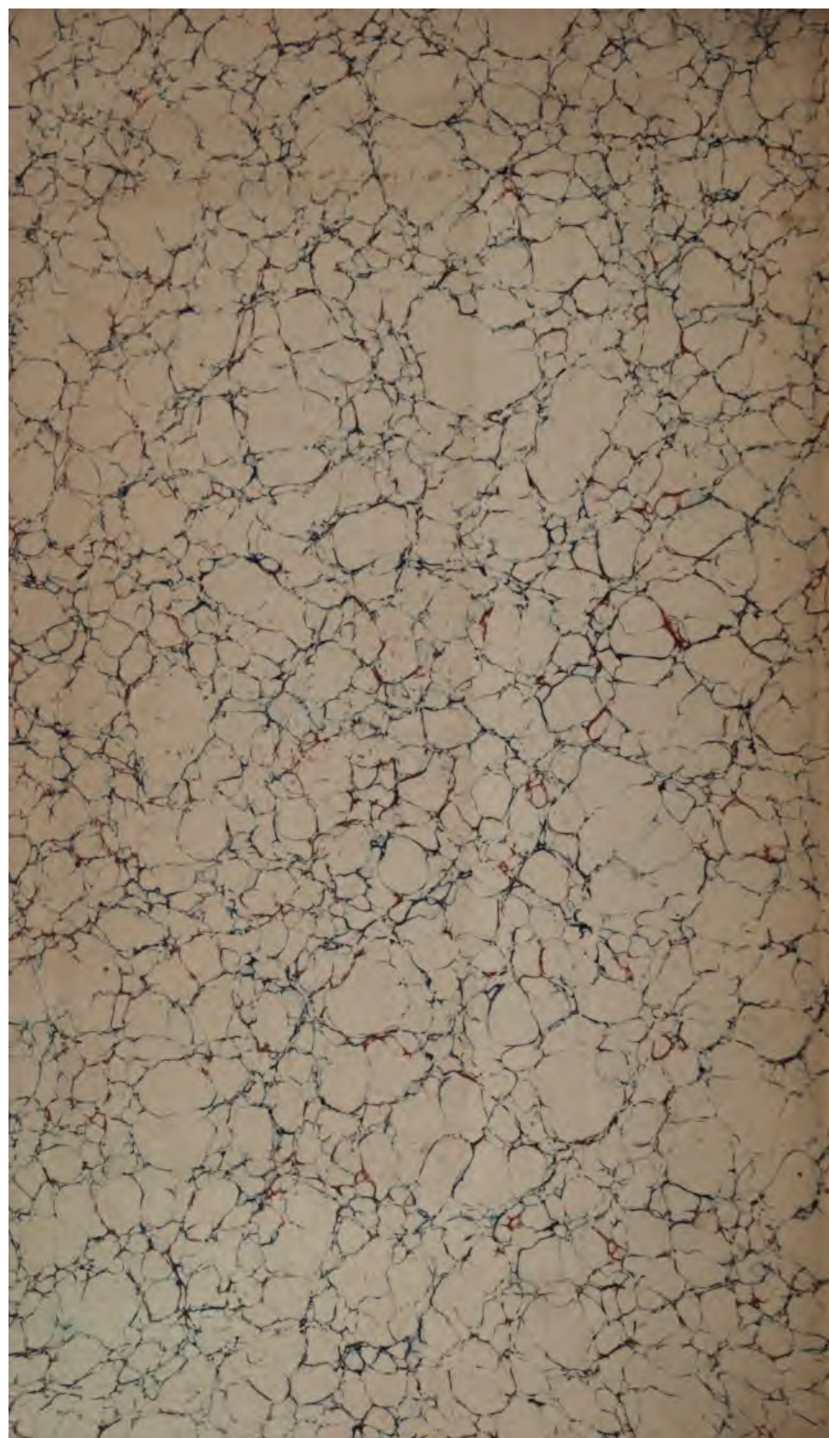
L. Λ.

R. *P.*

S. Σ.

T. Θ.

Typis Caroli Schultzii Berolinense.

3 2044 020 344 347

3 2044 020 344 347

